

CHRISTOPHER PAOLINI

THE RAGON

CẬU BÉ CƯỜI RỘNG

TẬP II

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Eragon Cậu Bé Cưỡi Rồng Tập 2

Christopher Paolini

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Chương 1](#)

[Tà thần của mối hải hùng](#)

[Chương 2](#)

[Vật lạ giữa rừng hoang](#)

[Chương 3](#)

[Thung lũng Palancar](#)

[Chương 4](#)

[Chuyện kể về rồng](#)

[Chương 5](#)

[Món quà của số mệnh](#)

[Chương 6](#)

[Thức tỉnh](#)

[Chương 7](#)

[Đổi ẩm](#)

[Chương 8](#)

[Một cái tên của uy quyền](#)

[Chương 9](#)

[Những kẻ lạ tại Carvahall](#)

[Chương 10](#)

[Chuyến bay định mệnh](#)

[Chương 11](#)

[Nỗi bất hạnh của người vô tội](#)

[Chương 12](#)

[Nỗi u mê của đời người](#)

[Chương 13](#)

[Làm yên rồng](#)

[Chương 14](#)

[Thị trấn Therinsford](#)

[Chương 15](#)

[Kinh thiên động địa](#)

[Chương 16](#)

[Sự phát hiện tại Yazuac](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Những lời chỉ giáo](#)

[Chương 19](#)

[Phép thuật là điều đơn giản nhất](#)

Chương 20

Làng Daret

Chương 21

Nhìn bằng mắt rỗng

Chương 22

Bản tình ca của thần tiên

Chương 23

Một thoáng thành Teirm

Chương 24

Người bạn cũ

Chương 25

Phù thủy và ma mèo

Chương 26

Những tên trộm trong lâu đài

Chương 27

Một lỗi lầm đắt giá

Chương 28

Người đẹp trong mơ

Chương 29

Bãi lầy của Dras - Leona

Chương 30

Lần ra dấu vết của dầu

Chương 31

Những kẻ sùng bái Helgrind

Chương 32

Razac trả thù

Chương 33

Chàng Murtagh

Chương 34

Di chúc của một Kỵ Sĩ

Chương 35

Ngôi mộ kim cương

Chương 36

Bị bắt tại Gil'ead

Chương 37

Tên tôi là "Thần chết của tà ma"

Chương 38

Chiến đấu với tà ma

Chương 39

Chiến binh kiêm thầy thuốc

Chương 40

Sông Ramr

Chương 41

Sa mạc Hadarac

Chương 42

Tiết lộ một con đường

Chương 43

Bất đồng ý kiến

Chương 44

Bay ngang thung lũng

Chương 45

Tâm sự của Murtagh

Chương 46

Truy lùng sự thật

Chương 47

Thời đại huy hoàng của thành phố trong lòng núi

Chương 48

Ajihad, thủ lĩnh Varden

Chương 49

Thời đại huy hoàng của thành phố trong lòng núi

Chương 50

Ajihad, thủ lĩnh Varden

Chương 51

Bàn tay bạc ơi! Xin hãy chúc phúc cho đứa trẻ này

Chương 52

Gặp lại ma mèo và phù thủy

Chương 53

Cung điện của vua lùn

Chương 54

Cuộc thử thách của Arya

Chương 55

Quĩ dữ tràn lan

Chương 56

Trận chiến trong lòng núi

Chương 57

Tiếng gọi xa xôi

Chương 1

Tà thần của mỗi hải hùng

Gió gào thét suốt đêm, mang theo mùi hương sẽ làm đổi thay thế giới. Một Tà Thần cao lớn vươn đầu đánh hơi không khí. Trông hắn giống người, ngoại trừ mái tóc đỏ rực và đôi mắt màu hạt dẻ.

Hắn chớp mắt ngạc nhiên. Tin chính xác: tụi kia đã có mặt tại nơi này. Hay đây chỉ là cạm bẫy? Hắn suy tính rồi lạnh lùng ra lệnh: "Phân tán ra. Tìm gốc cây, bụi rậm mà ẩn núp. Ngăn chặn ngay bất kỳ kẻ nào tiến tới...nếu không các người sẽ chết."

Lổ nhổ quanh hắn là mười hai con quái thú Urgals, vũ trang kiếm ngắn và những tấm khiên tròn bằng sắt, có sơn những dấu hiệu màu đen. Chúng cũng tương tự con người, với đôi chân khuỳnh khuỳnh và đôi tay lực lưỡng của loài thú dữ dùng để bóp nát địch thủ. Trên đôi tai nhỏ xíu của chúng là cặp sừng xoắn vặn. Nghe lệnh chủ nhân, bầy quái thú kêu ụt ịt, vội vàng tìm chỗ núp. Ngay khi tiếng xào xạc im ắng, khu rừng trở lại yên lặng như tờ.

Tà Thần đảo mắt quan sát quanh một thân cây lớn, rồi ngược nhìn lên con đường mòn. Trời tối đen như mực, mắt người thường không thể thấy gì, nhưng với ánh nhìn sắc sảo của hắn, chỉ cần chút ánh trăng lu, mọi chi tiết đều rõ ràng như nắng ban ngày. Hắn lặng lẽ đứng, tay cầm thanh kiếm dài. Trên lưỡi kiếm sáng ánh thép xanh, có một vết xước hằn sâu. Lưỡi kiếm mỏng tang, đủ để xuyên ngọt xót giữa hai xương sườn, nhưng cũng đủ mạnh để chặt đứt một bộ giáp sắt cứng rắn nhất.

Thị lực của lũ Urgals không mạnh như Tà Thần, chúng ôm vũ khí lần mò như bầy ăn mày mù. Một con cú rúc xé tan bầu yên lặng. Tất cả hốt hoảng cho đến khi con chim khuất dạng. Bầy quái thú run cầm cập trong đêm lạnh buốt, một tên lúng túng đập đôi ủng nặng chịch lên một cành khô. Tà Thần rít lên giận dữ, làm bầy quái thú rúm người lại, không dám nhúc nhích. Hắn quay đi, cố nén sự tò mò vì mùi hôi như thịt thối bốc ra từ lũ Urgals. Dù sao chúng chỉ là những dụng cụ, không hơn không kém.

Mỗi phút trôi qua, Tà Thần phải cố khỏi bồn chồn. Hương thơm của những kẻ đang tiến tới đã thoang thoảng trong không khí. Hắn không cho phép lũ Urgals đứng dậy để khởi động cho ẩm người, chính hắn cũng không cho phép mình được hưởng trò xa xỉ đó. Một cơn gió mạnh đem theo hương thơm ngào ngạt hơn. Hắn nóng nảy, nhếch mép gầm gừ.

"Sẵn sàng." Hắn thì thầm ra lệnh, toàn thân run rẩy. Mũi kiếm hươu hươu thành một vòng tròn nhỏ. Phải mất bao nhiêu mưu đồ và đau đớn, hắn mới đạt được phút giây này, không thể mất bình tĩnh để hỏng việc được.

Dưới đôi mày rậm rì, mắt tụi quái thú rực sáng. Chúng nắm chặt vũ khí trong tay. Phía trước chúng, tên Tà Thần nghe tiếng một vật chạm vào cục đá. Những bóng đen lơ mơ xuất hiện trong đêm tối và đang thả dốc con đường mòn.

Ba kỵ sĩ trên lưng ba con ngựa trắng, thông dong đi nước kiệu về phía chúng đang phục kích. Trên con ngựa đi đầu là một vị thần tiên với hai tai nhọn và đôi lông mày thanh nhã. Thân hình ông ta mảnh khảnh nhưng rắn chắc như một thanh gươm. Cung trên lưng, một bên hông là cây kiếm và bên kia là ống đựng đầy những mũi tên gắn lông thiên nga. Kỵ sĩ đi sau cùng mặt mày, vóc dáng cũng thanh tú như vậy. Tay phải ông ta cầm một cây thương dài, thắt lưng gài một mũi dao găm, đầu đội một mũ sắt giắt vàng và gắn hổ phách tuyệt đẹp. Cưỡi ngựa đi chính giữa là một nàng tiên tóc đen mun, nàng luôn nghiêm nghị quan sát chung quanh. Những lọn tóc đen bao quanh đôi mắt sâu, ngời sáng. Trang phục đơn giản nhưng không làm giảm nhan sắc của nàng. Một thanh kiếm đeo bên mình và sau lưng là ống đựng tên, nàng luôn nhìn cái túi đeo phía trước, như để yên tâm là nó vẫn còn đó.

Một kỵ sĩ nói nho nhỏ, Tà Thần không nghe rõ, nhưng hắn thấy nàng tiên trả lời với vẻ đầy

quyền uy và hai vệ sĩ hoán đổi vị trí với nhau, người đội mũ sắt tiến lên dẫn đầu. Họ đi qua ổ phục kích của Tà Thần và lũ Urgals không chút nghi ngờ.

Vừa lúc Tà Thần sẵn sàng hưởng men chiến thắng, thì gió đổi chiều, thốc mùi sú uế tanh tưởi của bầy quái thú về phía các thần tiên. Ba con ngựa ngựa cổ ra sau, khịt mũi cảnh giác. Các kỵ sĩ sững người, nhìn quanh, rồi quay đầu ngựa phóng nhanh.

Nhưng con ngựa của nàng tiên lại lao về trước, tách xa khỏi hai vệ sĩ của nàng. Lũ Urgals ra khỏi chỗ núp, bắn như mưa những mũi tên đen. Từ sau thân cây, Tà Thần tiến ra, đưa cao tay phải, thén lên: "Garjzla!"

Một tia chớp đỏ từ bàn tay hắc phóng về nàng tiên mau như tên bắn. Cây cối xung quanh rực sáng một màu đỏ máu. Con ngựa rống to, quỵ xuống. Nàng tung mình khỏi lưng ngựa lạnh lẽo phi thường, rồi nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất và ngoái nhìn hai vệ sĩ.

Bầy Urgals xông tới hai vệ sĩ bị trúng tên nằm trên vũng máu, nhưng Tà Thần gào lên ra lệnh: "Đuổi theo ả. ả mới là kẻ ta cần bắt."

Bầy quái thú gù gù chạy gấp xuống đường mòn.

Nàng bật lên tiếng kêu khi thấy hai kẻ đồng hành đã chết. Tiến lên một bước, nàng nguyên rủa kẻ thù, rồi nhảy vọt vào rừng.

Trong khi bầy Urgals rầm rầm truy đuổi trong rừng, Tà Thần lên tận đá cao quan sát. Hắc giờ tay lăm bầm: "Boetq istalri!", một khoảng rừng bùng thành ngọn lửa. Lần lượt, hắc đốt từng mảng cho đến khi đám cháy kết thành một vòng tròn, thu hẹp vùng đám quái thú đang lục soát. Hắc hã hê đứng canh ngọn lửa.

Thình lình hắc nghe những tiếng kêu la, gầm rú. Qua những ngọn cây, hắc thấy ba thủ hạ bị thương quằn quại, chất đồng lên nhau và nàng tiên đang cố thoát chạy khỏi những tên Urgals còn lại. Nàng chạy như bay tới một tảng đá lớn. Tà Thần quan sát mặt đất chùng mườì thước dưới kia, rồi nhẹ nhàng buông mình xuống trước mặt nàng. Nàng quay đầu, phóng người trở lại đường mòn. Máu Urgals đen ngòm còn nhỏ giọt trên lưỡi kiếm của nàng và lốm đốm trên chiếc túi nàng đang giữ rịt trong tay.

Nhưng lũ quái đầu sừng đã từ trong rừng tiến ra, chặn ngang con đường độc đạo. Nàng nhìn quanh tìm đường tẩu thoát. Biết là vô vọng, nàng tiên đứng thẳng người, vớ về đầy ngạo mạn của một vị vương giả. Tà Thần khoan khoái trước sự thất bại của kẻ thù, giờ cao tay tiến tới, ra lệnh cho bầy quái: "Bắt nó".

Khi bầy quái xô tới, nàng mở túi, lấy một vật ra rồi ném túi xuống đất. Bây giờ, cùng ánh lửa bập bùng, trong tay nàng viên ngọc bích phản chiếu lại một tia sáng đầy giận dữ. Nàng đưa viên ngọc lên khỏi đầu, miệng lẩm nhẩm mấy câu thần chú.

Trong cơn tuyệt vọng, Tà Thần thét lớn: "Garjzla!" Một quả bóng lửa đỏ rực phóng khỏi tay hắc, bay tới nàng. Nhưng quá muộn. Một tia chớp màu ngọc bích làm sáng cả khu rừng và viên ngọc vụt biến mất. Lúc đó ánh lửa đỏ mới xô nàng ngã ngất.

Tà Thần gầm lên tức giận, phóng ngấp nửa thanh kiếm vào một thân cây, chuôi kiếm rung lên bần bật. Hắc điên cuồng tung liên tiếp chín chưởng giết sạch lũ quái đầu sừng, rồi mới rút kiếm khỏi thân cây tiến lại gần nàng. Hắc lèm bèm một tràng nguyên rủa bằng thứ ngôn ngữ xấu xa chỉ mình hắc hiểu, vì Tà Thần đoán trước sẽ có những trận phục thù. Hắc nắm tay, ngựa mặt nhìn trờ. Những vì sao, im tằm tắp, lạnh lùng nhìn lại hắc. Hắc ngạo mạn nhếch mép, rồi trở lại nàng tiên đang bị mê man.

Sắc đẹp của nàng có thể làm say đắm bất cứ một người bình thường nào. Nhưng không thể làm mê hoặc được hắc. Biết chắc viên ngọc đã mất, hắc dắt ngựa khỏi nơi phục kích. Buộc nàng tiên lên yên xong, hắc nhảy lên con chiến mã, ra khỏi khu rừng.

Hắc dập tắt lửa mở lối ra, nhưng tất cả đám cháy chung quanh vẫn để hừng hực lửa.

Chương 2

Vật lạ giữa rừng hoang

Eragon quì trên đám cỏ tranh bị dày xéo, quan sát những dấu vết bằng con mắt lạnh ghê. Những dấu vết chứng tỏ bầy nai mới qua đồng cỏ chừng nửa tiếng trước thôi. Mục tiêu của nó là con hoẵng cái có một chân trái trước bị khập khiễng, nhưng vẫn bám theo bầy. Nó ngạc nhiên, không ngờ con hoẵng què này đi xa đến thế, mà không bị con sói hay con beo đen nào vồ được.

Bầu trời tối và trong. Không khí hây hẩy gió mát. Một cụm mây bạc nhô trên rặng núi bao quanh nó. Trăng tháng chín lơ lửng giữa hai ngọn núi, làm những sườn núi sáng lên hồng hào. Những dòng suối róc rách trên núi, từ những tảng băng tan, lấp lánh những mảng tuyết trắng. Sương mù là đà dưới thung lũng dày đặc gần như có thể che kín đôi chân của Eragon.

Năm nay Eragon được mười lăm tuổi, còn một năm nữa mới trưởng thành. Đôi mắt nó có vẻ cứng rắn dưới cặp chân mày nâu sậm. Làm việc vất vả, nên quần áo nó rách tả tơi. Một con dao săn dắt thắt lưng, một bao da nai bảo vệ cây cung bằng gỗ tùng khỏi sương mù, và trên lưng là một ba lô khung bằng gỗ.

Nó đã theo dấu nai vào tận vùng Spine, một rặng núi trùng điệp nhấp nhô trải dài trên đất nước Alagaesia. Những câu chuyện kể và những con người kỳ lạ thường đến từ dãy núi này, và luôn là điềm báo trước những chuyện chẳng lành. Tuy vậy, Eragon không hề sợ vùng núi Spine, nó là tay thợ săn độc nhất dám theo dấu thú rừng vào tận hang ổ chúng, trong những nơi đầy hiểm trở.

Đây là đêm thứ ba trong chuyến này, và lương thực của nó chỉ còn một nửa. Nếu không săn được con hoẵng, nó bắt buộc phải trở về tay không. Gia đình nó đang cần lương thực cho mùa đông đã cận kề, mà mua thịt tại Carvahall lại không có khả năng.

Eragon đứng lặng dưới ánh trăng mờ, rồi cả quyết len lỏi trong rừng tiến đến một thung lũng nhỏ, nơi nó tin chắc bầy nai tìm chỗ nghỉ. Tầng cây đổ bóng trên đường, nó nhìn lỏi mòn theo thói quen thôi, nó quá rành đường đi nước bước khu vực này.

Tới thung lũng nhỏ, Eragon chỉnh giây cung, rút ba mũi tên, gắn một mũi vào cung, tay trái cầm hai mũi tên còn lại. Dưới ánh trăng, chừng hai ba chục con nai nằm bất động trên bãi cỏ. Con hoẵng nó đang theo đuổi nằm ngoài lề, một chân trước vụng về xoắn ra.

Eragon từ từ tiến tới, nâng cung. Tất cả vất vả suốt ba ngày qua mới có được lúc này. Nó hít một hơi dài lần cuối trước khi buông dây cung, nhưng ngay lúc đó một tiếng nổ phá tan màn đêm. Bầy thú vùng bỏ chạy. Eragon vội xông tới, rượt đuổi theo qua bãi cỏ. Một làn gió nóng rát phả qua má nó. Nó khựng lại, và buông dây cung, mũi tên bay về hướng con hoẵng đang chạy trốn, nhưng lệch đích chỉ chừng một lòng tay và mũi tên phóng vào đêm tối. Eragon cầu nhàu quay lại, quen tay rút mũi tên khác.

Nơi bầy thú vừa nằm, vòng tròn khói dày đặc một vùng cây cỏ. Những cây thông trơ cành, trắng cỏ bên ngoài đám cháy nằm rạp xuống. Một cụm khói khét lẹt cuộn cuộn bốc lên không. Chính giữa nơi phát nổ, chình ình một viên đá xanh sáng bóng. Sương mù hư ảo uốn éo vờn qua viên đá.

Trong nhiều phút, Eragon đứng lặng nhìn xem có gì nguy hiểm xảy ra không, nhưng ngoài những dải sương mù, nó không thấy gì khác lạ. Thận trọng, nó lỏng tay cầm cung, mon men tiến tới. Ánh trăng đổ bóng nó nhợt nhạt đứng trước viên đá. Eragon, lấy mũi tên khều nhẹ viên đá, rồi nhảy vội giật lùi. Không có gì xảy ra, nó e dè nhặt viên đá lên.

Thiên nhiên chẳng bao giờ mài nhẵn viên đá được thế này. Bề mặt viên đá xanh thẫm, với những đường vân trắng li ti như lưới nhện. Viên đá mát lạnh, không chút trầy xước. Dưới

những ngón tay Eragon, viên đá êm như lụa, hình quả trứng, dài chừng ba mươi phân và có vẻ nặng chừng vài kí, nhưng nó cảm thấy viên đá nhẹ hơn nhiều.

Nó thấy viên đá vừa đẹp vừa đáng sợ. Nó tự hỏi, viên đá này từ đâu tới? Có mục đích gì không? Viên đá ngẫu nhiên được chuyển tới nơi này hay chủ tâm dành cho nó? Nếu đúng như những gì nó được biết qua những chuyện cổ tích, thì viên đá này dành cho những gì về phép thuật, mà kẻ nào sử dụng, phải vô cùng thận trọng.

Nhưng mình làm gì với viên đá này? Khuân được nó về nhà cũng mệt đứt hơi, ấy là chưa kể có thể còn gây nguy hiểm. Tốt hơn là cứ bỏ nó tại đây. Nhưng vừa thoáng quyết định quăng viên đá xuống đất, thì dường như tay nó bị ngăn lại. Nó nhún vai tự nhủ, ít ra có thể cũng đem đổi được chút thịt, vậy là nó bỏ viên đá vào ba lô.

Nơi này quá trống trải, Eragon đi sâu trở lại vào rừng tìm chỗ ngủ. Nó trải chăn dưới một thân cây bật gốc. Sau bữa ăn lạnh, bánh mì và phô ma, Eragon cuộn chăn, lơ mơ nghĩ ngợi về những gì mới xảy ra, rồi chìm vào giấc ngủ.

Chương 3

Thung lũng Palancar

Sáng hôm sau, vầng dương ló dạng với những màu hồng và vàng tươi rực rỡ. Không khí trong lành, ngọt ngào nhưng lạnh ngắt. Hai bờ những con suối, nước đã đóng băng và những hồ nhỏ hoàn toàn đông đặc như nước đá. Sau khi lót lòng bằng chút bánh bột, Eragon trở lại gaun sát khoảng cháy đêm qua. Ánh sáng ban mai mọi rõ từng chi tiết, nhưng nó không tìm ra được điều gì mới. Eragon sửa soạn về nhà.

Con đường đầy vết thú đi qua chỉ còn lờ mờ, nhiều chỗ hoàn toàn mất dấu, tuy nhiên đây vẫn là lối đi ra khỏi rặng núi này mau nhất.

Núi Spine là nơi duy nhất vua Galbatorix không tuyên bố là của riêng ông ta. Nhiều câu chuyện đã kể về vụ nửa đoàn quân của nhà vua đã biến mất trong khu rừng già đó như thế nào. Sự bất hạnh như dải mây mù luôn lơ lửng trong rừng núi. Dù cây cối tốt tươi, xanh ngắt và bầu trời luôn rạng rỡ, nhưng chỉ ít kẻ ở lại Spine một thời gian mà không gặp tai ương. Và Eragon là một trong những con người ít ỏi đó. Đường như, với nó, cũng chẳng có ân huệ đặc biệt nào, mà chỉ vì nó thường trực cảnh giác và luôn phản ứng nhanh nhạy. Vì dù nó đã từng bao năm lang thang trong vùng núi này, nhưng nó luôn lo ngại mỗi khi nghĩ đến những bí hiểm mà khu rừng già này lưu giữ, chẳng hạn như sự xuất hiện của viên đá vừa qua.

Xế chiều, Eragon tới bờ dốc thẳng đứng của một khe suối. Con sông Anora cuộn cuộn phía dưới, trôi về hướng thung lũng Palancar. Nuốt chửng hàng trăm con suối nhỏ, dòng sông hùng hãn chiến đấu cùng những tảng đá ngăn đường nó đi qua. Tiếng nước đập ì ầm vang trong không gian.

Eragon cắm trại bên khe suối, ngắm trăng lên, trước khi chui vào chăn ngủ.

Hơn một ngày sau, trời trở lạnh hơn. Eragon rảo bước và ít gặp thú hoang dọc đường đi. Quá trưa, nó nghe tiếng sóng vỗ ì ầm rầu rĩ của thác Iqualda. Theo đường mòn, nó lên một tảng đá nổi ẩm ướt. Đây là nơi dòng sông chảy qua, rồi phóng mình vào khoảng không, trước khi đổ xuống vực thẳm phủ đầy rêu phía dưới.

Trước mặt nó, thung lũng Palancar phơi mình như một tấm bản đồ trải rộng. Hơn một dặm rưỡi dưới kia, là chân tháp Iqualda, điểm cực bắc của thung lũng. Từ chân thác, những con đường nhỏ dẫn vào Carvahall, một xóm nhà toàn màu nâu. Những ngọn khói trắng từ những ống khói nhà bay cao như thách thức cảnh hoang dã chung quanh. Từ độ cao Eragon đang đứng, vườn tược như những mảnh vuông vá víu, chỉ lớn bằng đầu ngón tay của nó. Đất đai chung quanh xám ngoét, cỏ khô quay cuồng theo làn gió. Dòng sông Anora uốn mình từ chân thác, tiến vào dải đất tận cùng phương nam của Palancar, lấp lánh dưới ánh mặt trời. Xa xa, con sông trôi qua làng Therinsford và ngọn núi núi Utgard đứng bơ vơ một mình. Qua khỏi ngọn núi đó, Eragon chỉ biết rằng sông sẽ hướng về phương bắc, chảy ra biển.

Sau phút nghỉ ngơi, Eragon rời hòn đá nổi, bước xuống đường mòn, vừa đi vừa nhìn nhó. Tới hết dốc, mặt đất mới mềm và bao phủ khắp vùng từng khối xám xịt. Ánh đèn trong những ngôi nhà ở Carvahall thấp thoáng trong bóng chiều chập choạng. Tách khỏi Therinsford, Carvahall là ngôi làng độc nhất tại thung lũng Palancar. Vị trí cách biệt, bao quanh bằng vùng đất đẹp nhưng khắc nghiệt. Gần như chẳng có du khách nào tới đây, ngoại trừ dân buôn và những người đi bẫy thú.

Làng gồm những ngôi nhà gỗ chắc chắn, mái lợp rơm hay gỗ. Khói cuộn cuộn từ những ống khói, làm không khí nồng nặc mùi củi cháy. Nhà nào cũng có cổng rào rộng rãi, để mọi người có thể tụ tập chuyện trò hay bàn bạc chuyện làm ăn. Thỉnh thoảng một cửa sổ lại sáng ánh đèn hay nến. Trong không khí buổi chiều, Eragon nghe tiếng các ông đang om sòm trò chuyện và tiếng các bà lạnh lạnh gọi chồng về.

Eragon lúi thủ đi qua những ngôi nhà, để đến cửa hàng thịt, một ngôi nhà to lớn xây bằng đá. Trên nóc nhà, ống khói nhả ra từng cụm khói đen.

Nó đẩy cửa, bước vào căn phòng rộng rãi, ấm áp và sáng sủa vì ánh lửa hắt ra từ một lò sưởi xây bằng đá. Một cái quầy kéo dài nơi cuối phòng. Sàn nhà được trải bằng rơm. Mọi thứ đều sạch sẽ đến tỉ mỉ, cứ như chủ nhân bỏ hết thì giờ rảnh rỗi sắp soi từng cọng rác nhỏ xíu kẹt trong góc ngách. Đứng sau quầy là lão Sloan, chủ cửa hàng thịt. Lão nhỏ con, mặc sơ mi vải, trông ra ngoài là cái áo bán hàng rộng thùng thình, lốm đốm máu. Con dao to bản, bóng loáng, lủng lẳng ngay thắt lưng lão. Mặt lão vàng khè, đầy vết rỗ, đôi mắt ảm áp vẻ đa nghi.

Vừa thấy Eragon, lão vừa lau chùi mặt quầy vừa méo miệng nói:

- Ôi cha! Chàng thợ săn vĩ đại đến với chúng ta kìa. Sao, chuyến này đem về được mấy con?

- Chẳng được con nào.

Eragon trả lời thẳng. Nó vốn không ưa lão chủ hàng thịt này. Lão luôn cư xử với nó cư như nó là một vật dơ dáy đáng ghê tởm vậy. Là một người góa vợ, lão Sloan dường như chỉ quan tâm chăm chút tới Katrina, cô con gái yêu quý của lão.

Lão quay lưng lại, cạo cạo vết dơ trên tường, lèm bèm:

- Lạ nhỉ. Nhưng vì không kiếm được con thịt nào, mày mới tới đây chứ gì?

- Dạ phải.

Nghe Eragon lúng túng trả lời, lão phúi tay hỏi dồn:

- Nếu vậy thì đưa tiền ra coi. Nào, có hay không, trả lời đi chứ.

- Thật sự cháu không có tiền, nhưng cháu có....

- Sao? Không tiền? Không tiền mà lại muốn mua thịt? Có ai bán hàng mà lại cho không bao giờ? Vả lại, hôm nay tao đóng cửa rồi. Mai đem tiền lại mà mua.

- Cháu không đợi được đến mai đâu. Nhưng cháu có một vật đáng giá để trả cho chú.

Nó hãnh diện lấy ra viên đá, nhẹ nhàng đặt lên quầy. Viên đá sáng lên trong ánh lửa bập bùng. Lão Sloan cúi nhìn chăm chú, miệng lẩm bầm:

- Chắc đồ chôm chĩa đây.

Tảng lờ như không nghe thấy lời lão, Eragon hỏi:

- Được không ạ?

Lão cầm viên đá lên cân nhắc trọng lượng, rồi vuốt ve, ngắm nghía những đường vân trắng. Đặt viên đá xuống, lão thăm dò:

- Đẹp đấy, giá cả sao đây?

- Cháu không biết. Nhưng chắc phải có giá trị, người ta mới bỏ công gọt dũa đánh bóng đến thế chứ.

- Tất nhiên. Nhưng bao nhiêu? Nếu mày không biết, tao đề nghị mày tìm dân buôn đá mà hỏi, hoặc đồng ý thì tao trả ba đồng.

- Bèo quá vậy? Ít ra cũng phải được gấp mười lần. Ba đồng không đủ tiền mua thịt ăn đến cuối tuần.

- Không chịu thì ráng đợi cánh con buôn. Thôi, dẹp. Nói chuyện với mày tao oải quá rồi.

Những thương nhân là một nhóm buôn bán đường dài, rày đây mai đó. Họ vừa buôn bán vừa hành nghề biểu diễn giải trí. Họ thường đến Carvahall vào mùa xuân và mùa đông, mua ngũ cốc của dân làng và bán những món cần thiết trong đời sống nhà nông như hạt giống, súc vật, vải vóc, muối, đường.

Eragon không thể đợi cho đến khi họ tới, vì gia đình nó đang cần thịt. Nó đành chấp nhận:

- Thôi được, cháu đồng ý.
- Tốt, để tao đi lấy thịt. Nhưng mày lấy viên đá này ở đâu vậy?
- Hai đêm trước, cháu lượm được ở núi Spine.
- Cút ngay.

Lão vội đẩy viên đá ra xa, giận dữ nện gót về cuối quầy, lau chùi con dao dính máu.

Eragon ôm sát cục đá như bảo vệ khỏi cơn thịnh nộ của lão Sloan, hỏi:

- Nhưng vì sao?
- Tao không mua bán bất kỳ thứ gì mày đem từ ngọn núi khốn khiếp đó về. Rõ chưa? Đem viên đá phù thủy của mày cút khỏi đây ngay.

Lão giận đến lúng túng cắt phải ngón tay mà không biết máu chảy, cứ tiếp tục lau chùi con dao. Eragon gắng hỏi:

- Vậy là chú không bán thịt cho cháu?
- Đúng. Trừ khi mày có tiền mặt. Đi, đừng để tao phải quăng mày ra cửa.

Cửa sau bật mở. Eragon quay vội lại, sẵn sàng đón nhận những rắc rối sắp xảy ra. Horst, một người nặng nề thô kệch, bước vào. Theo sau ông ta là cô gái cao dong dỏng, Katrina, cô con gái mười sáu tuổi của lão Sloan. Eragon nhìn cô kinh ngạc, vì cô ta thường lánh mặt trong những vụ gây lộn của ông bố. Lão áy náy nhìn hai người, vừa mở miệng đổ lỗi cho Eragon, thì Horst lên tiếng:

- Im đi.

Giọng ông rồn rảng. Ông là chủ lò rèn ở Carvahall. Với cái cổ rắn chắc và cái tạp dề da đủ chứng tỏ cho điều đó. Hai cánh tay mạnh mẽ để trần, lông ngực xồm xoàm trên bộ ngực nở nang. Bộ râu đen rậm rì trên cái hàm lực lưỡng. Vừa bẻ ngón tay rộp rộp, ông vừa hỏi lão chủ hàng thịt:

- Sloan, lần này anh lại gây chuyện gì vậy?

- Đâu có gì. Thằng nhóc này định quậy. Tôi bảo nó đi đi, nhưng nó cứ lì ra. Đến nỗi tôi phải dọa, mà nó cũng cóc cần.

Ông chủ lò rèn hỏi:

- Đúng vậy không, Eragon?

- Không. Cháu đề nghị đổi viên đá này lấy thịt. Chú ấy đồng ý. Khi cháu bảo lượm được ở núi Spine, chú ấy dùng dùng nỗi giận. Viên đá này từ đâu tới thì có gì khác nhau đâu?

Horst tò mò nhìn viên đá, rồi quay lại lão Sloan:

- Sao anh không đổi cho nó, Sloan? Tôi cũng chẳng ưa gì núi Spine, nhưng vấn đề là giá trị của viên đá, tôi sẽ bỏ tiền ra mua vậy.

Một lát sau lão chủ hàng thịt mới liếm môi, trả lời:

- Đây là cửa hàng của tôi. Tôi muốn làm gì thì làm.

Từ sau Horst, Katrina tiến lên, lắc nhẹ mái tóc vàng óng như đồng, nói:

- Ba ơi, Eragon sẵn lòng trả tiền mà. Đưa thịt cho cậu ấy, còn vào ăn cơm chứ.

Lão Sloan quát tháo:

- Vào nhà ngay. Đây không phải việc của con.

Mặt Katrina rắn lại, thẳng lưng, giận dữ ra khỏi phòng. Thấy thái độ của cô ta đối với cha, Eragon không đồng ý, nhưng không dám lên tiếng. Horst vượt hàm râu, cất giọng nói vang khắp căn phòng:

- Tốt, bây giờ chú cháu mình mua bán với nhau. Cháu định ra giá bao nhiêu?

- Càng nhiều càng tốt ạ.

Horst lấy trong bóp ra một cọc tiền, bảo lão Sloan:

- Lấy cho tôi sườn và thịt quay ngon nhất. Nhớ là chất cho đầy ba lô của Eragon.

Thấy lão ngập ngừng, ông nói tiếp:

- Không bán cho tôi là sai lầm đó.

Lão lẩn vào phòng trong. Tiếng dao chặt, tiếng giấy gói, kèm theo những tiếng lèm bèm chữa rửa vang tới bên ngoài. Mấy phút sau, lão trở lại với một gói thịt lớn. Lão tỉnh bơ nhận tiền của Horst, rồi lau chùi dao, làm như không quan tâm tới ai.

Horst ôm gói thịt bước ra khỏi cửa. Eragon vội vã nhặt viên đá và ba lô, chạy theo ông. Gió đêm phả lên mặt làm cả hai tươi tỉnh, sau những giờ phút trong cửa hàng ngột ngạt.

- Cảm ơn chú Horst. Cậu Garrow của cháu sẽ mừng lắm đây.

- Đừng cảm ơn chú. Vì từ lâu rồi chú muốn cho lão ta một bài học. Sloan là một gã bán hàng xấu tính, khó chịu lắm. Phải cho lão biết thế nào là lễ độ. May là Katrina nghe lộn xộn, tới báo ngay cho chú, nếu không chắc xảy ra đánh nhau. Nhưng không may là, lần sau cháu trở lại, dù có tiền, lão ta cũng sẽ làm khó dễ.

- Nhưng tại sao ông ấy nổi sùng lên như vậy. Dù không ưa nhau nhưng những lần trước, cháu đem tiền đến, ông ấy vẫn bán như thường mà. Cháu cũng chưa bao giờ thấy ông ấy lớn tiếng với Katrina như vậy.

- Hỏi cậu cháu. Cậu cháu biết rõ chuyện này hơn chú.

Eragon xếp thịt vào ba lô, nói:

- A, bây giờ cháu lại thêm lý do để về nhà gấp.....để khám phá bí mật này. Đây, nó thuộc về chú.

Eragon trao viên đá cho Horst. Ông chắc lưỡi, bảo:

- Không, cháu hãy giữ viên đá lạ lùng này. Chuyện tiền, chú tính thế này, anh Albriech dự tính đến Feinster vào mùa xuân tới. Anh ấy muốn làm thợ cả cho lò rèn ở đó. Như vậy chú cần có thợ phụ để thay thế anh ấy. Những ngày rảnh rỗi, cháu có thể đến làm trừ nợ. Được không?

Eragon hớn hờ cúi đầu cảm ơn. Horst có hai con trai, Albriech và Baldor, cả hai cùng làm trong lò của ông. Ông thật quá tốt khi cho nó một chân thợ phụ.

- Một lần nữa, cháu cảm ơn chú. Cháu vẫn mong được làm cho chú.

Nó mừng vì có cách để trả nợ cho ông. Cậu Garrow không bao giờ chấp nhận của bố thí. Nhưng nó chợt nhớ việc người anh họ nhờ:

- Anh Roran muốn cháu nhắn tin cho chị Katrina, nhưng cháu đã không gặp riêng chị ấy được. Chú nhắn giúp cháu, được không?

- Tất nhiên.

- Anh ấy muốn chị Katrina biết: ngay khi những nhà buôn đến thành phố, anh ấy sẽ có mặt tại đó để gặp chị.

- Có vậy thôi?

- Dạ....còn nữa. Anh Roran còn muốn chị ấy biết rằng, ngoài chị Katrina, anh ấy không hề nghĩ đến ai. Chị ấy là người đẹp nhất mà anh từng thấy.

Horst toét miệng cười, nháy mắt với Eragon:

- Sắp tới màn nghiêm trọng rồi, phải không?

Eragon cũng mồm mỉm cười:

- Dạ, chắc vậy. Nhân thể, chú cho cháu gửi lời cảm ơn chị Katrina đã bênh vực cháu. Mong chị ấy không bị rầy la. Anh Roran sẽ nổi sùng nếu chị Katrina gặp rắc rối.

- Đừng lo. Lão Sloan không biết Katrina báo tin cho chú đâu. Trước khi về, cháu có muốn ăn tối với chú không?

- Cháu rất tiếc, vì cậu Garrow đang nóng lòng chờ cháu.

Eragon đeo ba lô lên vai, bước xuống đường, vẫy tay chào. Bao thịt nặng làm nó không thể đi mau hơn, vì nó đang nóng lòng về nhà. Tuy nhiên chuyện mới xảy ra cũng làm bước chân nó có phần phần chần. Đã tới cuối làng, Eragon bỏ lại phía sau những ngôi nhà với những ánh đèn ấm áp. Mặt trăng treo trên đỉnh núi soi tỏ mặt đất như ban ngày. Gần cuối đoạn đường dẫn về hướng nam, nó rẽ vào một lối nhỏ, xuyên qua đồng cỏ mọc cao hơn đầu gối, rồi leo lên một gò cao, gần như chìm khuất dưới bóng những cây phong du cao lớn. Tới đỉnh gò, nó thấy trong nhà thấp thoáng ánh sáng rọi ra.

Mái nhà lợp ván và ống khói bằng gạch. Mái hiên nhô khỏi những bức tường trắng, phủ bóng tối trên nền đất. Phía trong hàng rào khóa, một bên chất đầy củi, một bên là dụng cụ nghề nông.

Ngôi nhà này đã bỏ hoang cả nửa thế kỷ khi gia đình nó dọn về đây, sau cái chết của mẹ Marian, vợ cậu Garrow. Nơi đây cách Carvahall mười dặm. Mọi người đều bảo sự cách biệt xa xôi như vậy rất nguy hiểm, vì có chuyện gì xảy ra, những người trong gia đình chẳng thể nhờ vả được người trong làng. Nhưng cậu Garrow không nghe.

Cách nhà chừng bốn mươi thước là một cái chuồng màu sắc ảm đạm, nhốt hai con ngựa, con Birka và con Brugh, cùng bảy gà và một con bò cái. Đôi khi còn có một con heo, nhưng mùa này nhà nó không đủ khả năng nuôi một con heo nào. Chiếc xe ngựa gác bên chuồng. Sát bờ cánh đồng nhà, một hàng cây lớn trồng dọc con sông Anora.

Nó mệt nhọc tiến gần hàng rào, lên tiếng gọi:

- Cậu ơi, Eragon đây, mở cửa cho cháu.

Tiếng loạch xọch kéo chốt rồi cửa mở.

Cậu nó đứng vịn tay lên cánh cửa, áo quần tơi tả phủ trên người như một con bù nhìn. Dưới mái tóc hoa râm, mặt cậu nó hốc hác, cái nhìn căng thẳng. Trông ông như một xác ướp mới được phát hiện là hãy còn sống. Trả lời ánh mắt dò hỏi của nó, ông thì thầm:

- Roran đang ngủ.

Cây đèn dầu chập chờn trên cái bàn gỗ cũ. Gần bếp lò, một dãy đồ dùng làm bếp treo trên tường bằng những đinh tự chế. Cửa thứ hai mở vào toàn bộ căn nhà. Sàn gỗ bóng lộn, vì những bàn chân đi lại quá nhiều năm.

Eragon vừa lôi gói thịt ra, cậu nó hỏi ngay:

- Cái gì vậy? Cháu mua thịt à? Cháu lấy tiền ở đâu?

- Không, chú Horst mua cho mình đấy.

- Cháu để hẳn trả tiền thịt sao? Cậu đã dặn cháu, cậu không xin xỏ đồ ăn. Nếu chúng ta không thể tự nuôi thân, thì chúng ta trở lại thành phố. Như thế này, cháu chưa kịp quay lưng, họ sẽ bảo nhau chẳng biết nhà ta có qua khỏi mùa đông này không và sẽ gửi quần áo cũ đến cho chúng ta mất thôi.

Mặt cậu Garrow tái đi vì giận, Eragon vội nói:

- Cháu không nhận đồ bố thí. Chú Horst chấp nhận cho cháu làm để trả nợ vào mùa xuân này. Chú ấy cần người, vì anh Albriech sắp đi xa.

- Thì giờ đâu cháu đến làm cho hẳn? Cháu tính bỏ hết việc nhà sao?

Eragon treo cung tên lên cái móc bên cạnh cửa.

- Cháu chưa biết phải làm sao. À, cháu kiếm được một thứ có thể bán được nhiều tiền, cậu ạ. Nó đặt viên đá lên bàn. Cậu nó hau háu nhìn:
- Cháu thấy vật này ở núi Spine, phải không?
- Dạ.

Rồi nó kể lại mọi chuyện trong rừng và nói thêm nó đã bị mất mũi tên tốt nhất và chắc sẽ phải làm thêm một số. Cậu Garrow nắm chặt cục đá như sợ nó biến mất, nói:

- Thời tiết ngoàii đó ra sao?
- Lạnh. Không đổ tuyết, nhưng đêm nào cũng đóng băng.

- Ngày mai cháu phải giúp anh Roran gặt cho xong đám lúa mạch đi. Nếu có thể, thu hoạch hết hoa màu luôn, sương mù sắp dày đặc rồi. Đây, cháu giữ viên đá này, khi những nhà buôn đến, mình sẽ tìm hiểu giá trị của nó ra sao. Bán đi là tốt nhất. Càng ít dính dáng đến phép thuật càng tốt...Tại sao Horst lại trả tiền thịt cho cháu?

Eragon kể lại vụ lộn xộn với lão chủ hàng thịt và bảo:

- Cháu không hiểu vì sao mà ông ấy giận dữ đến như vậy.

- Ismira, vợ của Sloan đã vượt qua thác Igualda một năm trước khi cháu được đưa đến nơi này. Kể từ đó, không bao giờ lão đến gần núi Spine hay bất cứ thứ gì có liên quan tới rặng núi. Nhưng đó chẳng phải lý do lão bỏ qua mỗi lợi. Cậu nghĩ lão chỉ muốn làm khó cháu thôi.

- Vậy thì cháu sẽ trở lại.

Cái nhìn của cậu Garrow dịu xuống, cậu nhìn nó gật đầu. Eragon vào phòng, đẩy viên đá vào gầm giường, rồi lăn xuống nệm. Về nhà rồi! Lần đầu tiên, kể từ trước chuyến săn, nó mới được hoàn toàn thoải mái và có một giấc ngủ ngon lành.

Chương 4

Chuyện kể về rồng

Ánh nắng ban mai sưởi ấm mặt Eragon. Vừa dụi mắt, nó vừa ngồi dậy bên mép giường. Sàn gỗ lạnh ngắt dưới bàn chân, nó duỗi thẳng đùi và ngáp.

Bên cạnh giường là dãy kệ, chất đầy những món nó sưu tầm được. Những mảnh gỗ cong queo, những vỏ sò hình dáng ngộ nghĩnh, những viên đá vỡ để lộ phần ruột sáng bóng và những bó cỏ khô thắt nút. Món nó thích nhất là bộ rễ xoắn xuyết. Nó ngắm hoài không biết chán. Phần còn lại, căn phòng trống trơn, ngoại trừ một tủ áo và cái bàn rửa mặt.

Nó xỏ đôi ủng, nhìn xuống sàn nghĩ ngợi. Hôm nay là một ngày đặc biệt. Khoảng giờ này, mười sáu năm trước, là ngày Salena - mẹ nó, trở về Carvahall một mình, bụng mang thai nó. Bà đã bỏ đi, ra thành phố sống được sáu năm. Khi trở về, bà mặc toàn trang phục đắt tiền, tóc bó trong một cái lưới bằng ngọc trai. Bà xin với anh trai cho ở lại nhà tới khi sinh nở. Năm tháng sau, thằng bé ra đời, cả nhà đều sưng sờ khi Salena khóc lóc năn nỉ vợ chồng anh, Garrow và Marian, nuôi nấng đứa trẻ. Trả lời câu hỏi vì sao, bà chỉ khóc bảo bắt buộc phải làm như thế. Nhưng lời năn nỉ gần như tuyệt vọng, cho đến khi anh và chị dâu chấp nhận. Bà đặt tên con là Eragon, rồi ra đi ngay sáng sớm hôm sau và không bao giờ trở lại.

Eragon còn nhớ như in, cái cảm giác khi mơ nó cho nó biết sự thật trước khi bà chết. Khám phá ra cậu Garrow và vợ Marian không phải là cha mẹ ruột, nó đã bối rối đến thế nào. Nó đã sống bình thản suốt bao năm, chẳng vấn chút nghi ngờ. Rồi dần dần nó cũng tập làm quen với cuộc sống này, nhưng Eragon luôn canh cánh một điều, chắc nó đã gây ra sự bất hạnh cho mẹ. Nó tự nhủ, mình tin chắc phải có lý do chính đáng trong việc mẹ đã làm, ước sao mình biết được đó là chuyện gì.

Một điều nữa cũng làm nó khổ tâm: Cha nó là ai? Mẹ nó không hề cho người nào biết. Nhưng dù cha nó là ai, ông ta cũng chưa một lần tới tìm nó. Eragon ước ao được biết cha là ai, dù chỉ là biết tên thôi. Biết được nguồn gốc của mình, sung sướng biết bao!

Nó thở dài, đến bên bàn vỗ nước lên mặt. Nước lạnh chảy xuống cổ làm nó rùng mình. Tỉnh táo hẳn, nó lấy viên đá từ gầm giường đặt lên kệ. Nắng sớm vượt ve viên đá, rọi cái bóng ấm áp của nó lên tường. Eragon vuốt viên đá thêm lần nữa, rồi chạy vào bếp. Cậu Garrow và anh Roran đang ăn thịt gà. Eragon chào cậu và anh. Roran cười với nó. Roran hơn Eragon hai tuổi, người rắn chắc, mạnh mẽ, rất thận trọng trong mọi hành động. Anh em ruột thật sự cũng không thân nhau bằng hai đứa. Roran cười bảo:

- Thấy mày về là anh mừng rồi. Chuyển đi ra sao?
- Căng lắm. Cậu kể cho anh nghe chưa?
- Chưa.

Eragon bốc thịt gà vừa ăn ngấu nghiến vừa kể những gì đã xảy ra. Vì Roran năn nỉ, Eragon phải ngừng ăn, chạy về phòng lấy viên đá cho Roran xem. Roran thỏa mãn tò mò nhưng hơi sợ. Rồi anh lo lắng hỏi nhỏ:

- Mày có dịp nhìn Katrina chưa?
- Không, sau màn cãi nhau với ông Sloan, làm sao em gặp chị ấy được. Nhưng chị ấy sẽ đợi anh, khi nhà buôn đến. Em nhờ chú Horst nhắc giúp rồi.
- Mày nói cho chú Horst biết? Đó là chuyện riêng tư của tao. Trời đất, nếu tao muốn thiên hạ biết hết như thế, thì tao bắt loa mà nói. Ông Sloan biết chuyện này, ông không để tao gặp cô ấy nữa đâu.
- Chú Horst giữ bí mật mà. Chú ấy không cho ai biết đâu.

Roran không tin tưởng lắm, nhưng không nói gì thêm. Hai anh em tiếp tục ăn trước vẻ mặt trầm ngâm của cậu Garrow. Xong bữa, cả ba người cùng ra cánh đồng.

Dưới bầu trời xanh xao, lạnh lẽo, rồi đám lúa mạch cuối cùng cũng được gặt xong và chuyển vào kho. Sau đó, ba người cũng hái nho, củ cải đỏ và đậu để chuyển xuống đáy hầm. Mùa màng thu hoạch xong, cha con cậu cháu nằm sóng xòai vui mừng hưởng thú nghỉ ngơi.

Những ngày tiếp theo lại tất bật việc tách hạt, muối củ quả, đem bán và sửa soạn lương thực cho mùa đông.

Ngày thứ chín kể từ khi Eragon về nhà, một cơn bão tuyết bất ngờ từ trên núi kéo về thung lũng. Tuyết phủ dày đặc cánh đồng, làng xóm. Người ta chỉ bắt buộc ra khỏi nhà để lấy củi và cho gia súc ăn, vì ai cũng sợ bị lạc trong những trận gió ào ào, cảnh vật mịt mù, chẳng nhìn rõ vật gì. Mọi người co ro bên bếp lửa trong khi gió gào rú đập rầm rầm lên những cánh cửa sổ nặng nề, đóng kín mít. Mấy ngày sau, cơn bão chấm dứt, một thế giới khác hẳn hiện ra với những bông tuyết bông bành trắng nõn.

Cậu Garrow bảo:

- Tình trạng này, cậu e năm nay những nhà buôn sẽ không đến. Nhưng dù sao cũng phải chờ trước khi đi Carvahall. Nếu họ không tới sớm, mình đành phải mua lương thực dự trữ của mấy người thành phố vậy.

Ông đã nản lòng và cả nhà mỗi ngày càng thêm lo lắng, vì chẳng thấy dấu hiệu nào của đám thương gia. Mọi người ít chuyện trò, không khí trong nhà nặng nề, buồn tẻ.

Buổi sáng ngày thứ tám, Roran ra đường cái và xác nhận chẳng có dấu vết nào của những người buôn bán đi qua. Suốt ngày hôm đó, cả nhà sửa soạn cho chuyến đi Carvahall. Nhưng chiều tối, còn nuôi chút hy vọng, Eragon ra đường kiểm tra lần nữa. Nó thấy nhiều vết bánh xe và dấu chân ngựa lún sâu trong tuyết. Nó mừng quỳnh, chạy vội về, hớn hờ báo tin.

Trước khi mặt trời lên, cả nhà chuyển hoa màu lên xe. Cậu Garrow bỏ hết tiền dành dụm cả năm vào một túi da, thắt chặt lên dây lưng. Eragon nhét kỹ gói đựng viên đá giữa những bao hoa màu, sợ xe lắc lư, lấn mất.

Sau bữa ăn sáng qua loa, mọi người thúc ngựa lên đường. Theo vết tuyết tan do những xe của đám thương gia để lại, xe nhà Garrow dễ dàng di chuyển hơn. Buổi trưa họ đã nhìn thấy Carvahall.

Ngôi làng nhỏ rộn ràng tiếng nói cười. Những thương gia dựng trại trên bãi đất trống ngoại ô thành phố. Xe cộ, lều bạt, bếp lửa ngổn ngang rải rác. Đủ màu sắc nổi bật trên nền tuyết trắng. Bốn căn lều của những nghệ sĩ hát rong trang hoàng sắc sỡ. Dòng người đông đúc nối nhau từ bãi đất cắm trại tới làng.

Đám đông xúm xít quanh những lều và những gian hàng dọc hai bên đường chính. Tiếng ngựa hí vang trời. Tuyết bị dẫm đạp thành mặt bằng phẳng, nhiều nơi tan chảy thành nước vì những đống lửa đốt mừng. Không khí thơm lừng mùi hạt dẻ rang.

Garrow đậu xe và cột mấy con ngựa, rồi lấy chút tiền đưa cho Roran và Eragon, bảo:

- Roran, con vui chơi chút đi. Nhưng muốn làm gì, cũng phải nhớ về nhà chú Horst ăn cho đúng giờ. Còn Eragon, cầm viên đá đi theo cậu.

Eragon rút tiền vào túi, cười toe toét với Roran, nó đã có kế hoạch xài món tiền này. Roran quay đi ngay, mặt nó hằn một vẻ cả quyết. Cậu Garrow đẩy vai Eragon đi qua đám đông náo nhiệt. Đàn bà vây quanh hàng vải, trong khi các ông chồng sắm soi đồ nông cụ. Trẻ con khoái trá la hét chạy nhảy khắp nơi. Chỗ này bày bán dao, chỗ kia hương liệu, nồi sòng, thau chậu sáng bóng nằm kê quầy bán yên cương bằng da.

Eragon tò mò nhìn những nhà buôn. Trông họ dường như không được phát đạt bằng năm ngoái. Con cái họ nhìn ngó với vẻ e dè sợ sệt, quần áo vá víu. Cánh đàn ông khur khur thanh kiếm hay con dao găm, mặt mày hốc hác khác thường. Cả đám phụ nữ của họ cũng cài dao găm bên mình.

Eragon tự hỏi, chuyện gì làm họ phải trang bị ghê gớm thế? Tại sao năm nay họ tới đây trễ quá vậy? Nó nhớ là những nhà buôn lúc nào cũng vui vẻ nói cười, vậy mà lúc này chẳng ai cười nói gì.

Cậu Garrow đẩy nó đi về cuối đường. Ông tìm kiếm Merlock, một người chuyên buôn bán nữ trang. Hai cậu cháu thấy Merlock đứng sau một quầy, đang bày cho một đám phụ nữ xem những chiếc trâm cài tóc. Eragon thầm đoán, sẽ không ít quý bà nhẵn túi vì những món trang sức này. Merlock có vẻ tươi tỉnh hẳn lên trước những tiếng trầm trồ của khách hàng. Với chùm râu dê dưới cằm, Merlock tỏ vẻ khinh khỉnh với tất cả mọi người.

Đám khách đàn bà sôi nổi, không thèm quan tâm tới cậu cháu Eragon, vì vậy hai cậu cháu phải đứng lùi lại sau chờ đợi. Ngay khi Merlock vãn khách, hai cậu cháu vội vã tiến lại. Merlock hỏi:

- Quý ông cần tìm thứ gì đây? Bùa hay nữ trang?

Hắn đưa ra một bông hồng bằng bạc rất tinh xảo, tán tiếp:

- Hàng quý hiếm do thủy thủ đem về tận Belatona, mà chỉ ba đồng thôi.

Garrow nói nhỏ:

- Chúng tôi không mua, mà bán.

Merlock cất biến ngay bông hồng, ngó sững hai cậu cháu.

- Hiểu rồi. Ông có món gì quý hiếm muốn đổi lấy mấy món nữ trang, phải không? Ông có đem theo đây chứ?

- Có. Nhưng tôi muốn đưa ông coi ở chỗ khác thì hơn.

- Nếu vậy, mời ông vào lều của tôi.

Hắn dọn hàng, nhẹ nhàng bỏ vào một hộp sắt, rồi khóa lại. Hắn đẩy hai cậu cháu về đầu đường, tới khu trại dựng tạm. Len lỏi qua những xe ngựa, họ tới một cái lều tách biệt với tất cả những nhà buôn khác. Nóc lều màu đỏ tía, nhưng dưới chân là màu đen. Merlock cởi dây cửa lều, hất cánh lều sang một bên.

Trong lều xếp đầy những món nữ trang rẻ tiền và những bàn ghế lạ mắt, chẳng hạn như một cái giường hình tròn, ba cái ghế đeo từ gốc cây.

Merlock khép cánh lều lại, nói:

- Mời ngồi. Nào, bây giờ cho tôi biết lý do phải gặp kín đáo thế này.

Eragon mở gói, đặt viên đá giữa hai người.

Merlock đưa tay ra, mắt sáng lên, nhưng hắn ngừng lại hỏi:

- Tôi được phép chứ?

Garrow đồng ý, hắn mới cầm viên đá lên. Đặt viên đá trên đùi, Merlock với tay lấy một hộp mỏng. Mở hộp, hắn kéo ra một cái chân bằng đồng, đặt trên mặt đất. Sau khi cân, hắn dùng kính chuyên môn của thợ kim hoàn xem xét kỹ lưỡng bề mặt, rồi hắn gõ nhẹ bằng một cái vồ gỗ nhỏ, đo chiều dài, đường kính của viên đá. Merlock trầm ngâm cân nhắc kết quả, một lúc sau lên tiếng hỏi:

- Ông biết viên đá này trị giá bao nhiêu không?

- Không.

Cậu Garrow thú thật, nhấp nhồm không yên trên ghế.

Merlock nhăn nhó:

- Khổ nỗi là tôi cũng không rõ. Nhưng tôi có thể cho ông biết: những vân trắng có cùng chất liệu giống phần xanh. Tuy nhiên, chất liệu này là gì, tôi chưa biết được. Nó rắn hơn tất cả những loại đá mà tôi từng biết, rắn hơn cả kim cương. Kẻ nào đã mài dũa, đánh bóng nó, chắc

phải có những dụng cụ mà tôi chưa bao giờ nhìn thấy, hay là...phải nhờ ma thuật. Tuy nhiên, tôi biết là viên đá này rỗng ruột.

- Sao?

Garrow kêu lên. Giọng Merlock hơi bực:

- Đã bao giờ ông nghe âm thanh một viên đá như thế này chưa?

Hắn dùng sống lưng một con dao găm gỗ lên viên đá. Một âm thanh trong trẻo ngân lên, rồi êm đềm lịm tắt. Eragon chỉ sợ viên đá bị nứt. Merlock xoay viên đá về phía hai cậu cháu, nói:

- Không trầy xước chút xíu. Tôi ngờ lấy búa đập cũng chẳng ăn thua gì đâu.

Căn lều chìm trong im lặng. Eragon bối rối nghĩ, mình biết ngay viên đá này xuất hiện trong rừng do phép thuật mà, nhưng chẳng lẽ nó cũng được tạo nên bằng phép thuật? Eragon buột miệng hỏi:

- Nhưng nó trị giá bao nhiêu?

- Tôi không thể cho cháu biết chính xác được. Tôi chắc chắn có người sẽ trả giá cao, nhưng không phải những người ở Carvahall này. Cháu phải đi về những thành phố miền nam mới tìm được người mua. Đối với hầu hết mọi người thì viên đá này kỳ lạ thật đó, nhưng không phải một vật để họ phải bỏ tiền ra mua, trong khi còn bao nhiêu nhu cầu cấp thiết khác.

Garrow nhìn trừng trừng lên nóc lều, như một tay cờ bạc đang tính nước:

- Vậy ông có định mua không?

- Tôi không định liều như vậy. Tôi chỉ có thể tìm một nhà buôn giàu có trong chuyến đi vào mùa xuân. Nhưng nếu tìm được người mua, thì phải năm tới tôi mới trở lại đây trả tiền cho ông được. Thôi, ông phải tìm người khác vậy. Nhưng tại sao ông lại muốn nói với tôi vụ này một cách riêng tư vậy?

Eragon gói lại viên đá, ngược nhìn Merlock, trả lời mà chẳng biết ông thương gia này có nổi trận lôi đình như lão chủ hàng thịt không:

- Vì....cháu lượm được nó trong núi Spine. Và những người quanh vùng không ưa chuyện này.

Merlock giật mình hỏi:

- Cháu có biết vì sao cánh nhà buôn chúng tôi đến đây trễ vậy không?

Eragon lắc đầu. Merlock tiếp:

- Suốt chuyến đi của chúng tôi gặp toàn chuyện không may. Sự hỗn loạn dường như ngự trị khắp nước Alagaesia. Bệnh tật, những vụ tấn công, và nhất là những lời trù ếm xui xẻo. Đám Varden tăng cường những cuộc xâm lăng. Triều đình Galbatorix thúc đẩy các thành phố chi viện thêm binh sĩ, để chống lại bầy quái thú Urgals. Lũ quái vật tàn bạo này đang tràn vào phía nam, để tiến đến sa mạc Hadarac. Chẳng ai hiểu vì sao, và chẳng ai quan tâm, cho đến khi chúng tiến qua vùng dân cư, người ta phát hiện ra chúng trên các ngã đường rất gần thành thị. Tệ hại nhất là có tin báo, trong đám chùng còn có một Tà Thần. Tuy nhiên, nguồn tin này chưa chắc lắm. Nhưng những cuộc đụng độ như thế xảy ra, khó có người sống sót.

- Vớ vẩn. Ở đây chẳng bao giờ có ai nhìn thấy một con quái Urgal nào. Họa chăng là có cặp sừng của nó treo lù lù trước cửa quán rượu của thằng cha Morn.

- Có thể vậy. Nhưng đây chỉ là một cái làng bé nhỏ, khuất sau dãy núi. Nhưng tôi đoán chẳng bao lâu nữa đâu, nơi này cũng sẽ không yên, nên báo để các vị biết, vì đã có những chuyện lạ xảy ra tại đây, chẳng hạn như chuyện tìm thấy viên đá như thế này trong vùng núi Spine.

Hắn nghiêm trang nói và cúi chào với một thoáng cười.

Trên đường trở lại Carvahall, Garrow hỏi cháu:

- Eragon, cháu nghĩ sao? Cậu sẽ dò hỏi thêm tin tức, mới quyết định được. Đem viên đá về

xe, rồi muốn làm gì thì làm. Cậu gặp lại cháu trong bữa ăn tại nhà chú Horst.

Eragon mừng rỡ lách qua đám đông, trở lại xe. Việc mua bán của cậu nó sẽ kéo dài mấy giờ, nó tha hồ vui chơi. Dấu viên đá vào xe xong, nó hấp tấp trở vào thành phố.

Đi hết cửa hàng này sang cửa hàng khác, Eragon đánh giá từng món cứ như một dân mua sành sỏi dù trong túi chỉ có vài đồng. Chuyện trò với dân buôn bán, họ chắc chắn những gì nó đã nghe qua Merlock là có thật. Tin tức lập đi lập lại: chẳng có ai bảo vệ, nguy hiểm xuất hiện tràn lan.

Cuối ngày, nó mua ba cây kẹo bạc hà và một cái bánh mứt nóng. Sau nhiều giờ đứng trong tuyết lạnh, cái bánh nóng mới khoái khẩu làm sao. Nó thòm thèm liếm láp mấy ngón tay dính nước đường. Ngồi trên bức tường đá thấp, nó ăn dè từng chút kẹo. Hai thằng nhóc vật nhau gần đó, nhưng Eragon không hào hứng tham gia.

Xế chiều, việc buôn bán chuyển vào những nhà dân. Eragon chỉ mong tới giờ này để xem các nghệ sĩ hát rong biểu diễn và kể chuyện. Nó rất mê chuyện cổ tích, thần tiên, nhất là nếu may mắn, được nghe kể chuyện về những Kỵ Sĩ Rồng. Carvahall có riêng một người kể chuyện. Đó chính là ông già Brom, một người quen của nó. Nhưng chuyện của ông lão mỗi năm mỗi cũ thêm, trong khi đám hát rong lần nào trở lại cũng có nhiều chuyện mới.

Chợt Eragon nhìn thấy lão chủ hàng thịt gần đó, nó vội vòng qua một góc đường, tiến tới quán rượu của Morn.

Bên trong quán nóng hực, khét lẹt mùi mỡ tỏa ra từ đám khói của hai cây nến cao ngẫu nhiên. Ngay trên khung cửa, một cặp sừng quái thú Urgal đen bóng. Cặp sừng xoắn, dang rộng như hai cánh tay. Quán dài và thấp. Morn tíu tít tiếp khách. Nửa phần dưới mặt hần méo mó, ngắn chùn, cứ như hần đã để cằm lên cái cối xay thóc. Mọi người chen chúc quanh mấy cái bàn gỗ, lắng nghe chuyện của hai nhà buôn đã bán hết hàng, vào quán lai rai.

Đang lau cốc, Morn ngẩng lên bảo Eragon:

- A, Eragon. Gặp cháu chú vui lắm. Cậu cháu đâu?
- Mua sắm. Cậu cháu cũng sắp tới rồi.
- Còn Roran?
- Có chứ. Chẳng có gì giữ anh ấy ở nhà mùa này được.
- Tốt! Tốt!

Eragon chỉ hai con buôn hỏi:

- Ai vậy?
- Dân buôn ngũ cốc. Chúng nó mua giá rẻ mạt. Giờ đang nói toàn chuyện dóc tổ mà bắt mình tin mới ghét chứ.
- Họ kể chuyện gì vậy?
- Chúng bảo, nhóm Varden kết hợp với lũ quái Urgals và đang tập trung để tấn công chúng ta. May ra nghe thử đi. Tao đang bận tối tăm mặt mũi, chẳng thì giờ đâu nghe chuyện tào lao.

Gã tay buôn thứ nhất cố nhồi nhét thân hình quá hỏ trong cái ghế. Gã đang oang oang:

- Không, không, các người chẳng hiểu gì cả. Chính nhờ sự cố gắng lớn lao của nhà vua, mà các người mới có thể yên ổn ngồi đây mà tranh cãi với chúng tôi. Nếu nhà vua khôn ngoan của chúng ta không còn bảo vệ cho các người nữa, bất hạnh sẽ đổ lên đầu các người.

Có người lên tiếng:

- Sao anh không nói luôn là các Kỵ Sĩ Rồng đã trở lại và hai anh đã tiêu diệt cả trăm vị thần tiên. Tưởng tại này là con nít, tin tuốt tuột mấy chuyện bá láp của các anh chắc? Tại này dư sức tự lo cho thân mình.

Đám đông ồn ào hân lên. Gã lái buôn vừa mở miệng trở lời, gã đồng nghiệp gầy nhom của

hắn đưa bàn tay sáng ngời những chiếc nhẫn lên:

- Các vị hiểu lầm rồi. Chúng tôi biết triều đình không thể lo cho từng cá nhân chúng ta, như các vị mong muốn chứ. Nhưng triều đình có thể ngăn chặn lũ quái thú Urgals và những kẻ đáng ghê tởm khác tàn phá...nơi này. Các vị tức giận vì sự đối xử không công minh, thiếu quan tâm của triều đình với dân chúng. Nhưng một chính phủ không thể làm vừa lòng tất cả mọi người. Những bất đồng, tranh luận là không thể nào tránh được. Đất nước nào cũng có những nhóm nhỏ bất mãn, những kẻ không thỏa mãn với quyền lực cân bằng.

Một người đàn bà hét toáng lên:

- Anh gọi Varden là một nhóm nhỏ được à?

Gã mập thở dài:

- Chúng tôi đã cắt nghĩa rồi. Tại Varden chẳng quan tâm gì đến chuyện giúp đỡ các người đâu. Đó chỉ là những lời đường mật giả dối của những quân phản nghịch, hòng lật đổ triều đình. Chúng cố làm chúng ta tin rằng mầm mống nguy hiểm là từ bên trong, chứ không phải từ bên ngoài biên cương của chúng ta. Tất cả những gì chúng muốn, là hạ bệ nhà vua và thôn tóm đất đai của chúng ta. Để sửa soạn cho cuộc xâm lăng này, chúng có gián điệp ở khắp nơi. Các người không thể biết được kẻ nào đang làm việc cho chúng đâu.

Eragon không đồng ý. Nhưng gã nói thật trơn tru, làm đám đông gật gù như thấm ý. Nó bước lên, hỏi:

- Sao các chú biết chuyện này? Cháu có thể nói mây xanh lè, nhưng chưa chắc đó là sự thật. Các chú hãy chứng minh những gì các chú nói là sự thật đi.

Hai gã lái buôn lom lom nhìn nó, trong khi mọi người im lặng chờ câu trả lời.

Gã gầy ồm lên tiếng trước:

- Trẻ con của quý vị không được học lễ phép sao? Hay ở đây các vị cho trẻ con cái quyền thách thức cả người lớn?

Mọi người nhìn Eragon khó chịu, nhưng một ông lên tiếng:

- Thì cứ trả lời nó coi.

Mồ hôi đổ hột trên mép gã mập. Gã bật nói:

- Đồ khùng.

Câu nói như chọc tức mọi người. Rầm rầm tiếng phản đối, cãi nhau như cái chợ.

Miệng đắng chát, Eragon trở lại quầy rượu. Chưa bao giờ nó thấy ai quý trọng triều đình, đem thân đi chống kẻ thù của nhà vua cả. Mỗi cảm ghét triều đình ăn sâu bám rễ khắp Carvahall, như một sự di truyền tự nhiên. Những năm thời tiết khắc nghiệt, dân chúng gần như chết đói, chẳng hề thấy một sự giúp đỡ nào của triều đình. Các quan thu thuế thì chẳng có chút quan tâm. Nó cảm thấy có lý khi phản đối hai gã con buôn ca tụng công đức nhà vua, mà quên nghĩ đến Varden.

Varden là một nhóm nổi loạn, liên tục đột kích và tấn công triều đình. Điều bí mật là không ai biết kẻ nào cầm đầu, ai đã hình thành nên nhóm này sau nhiều năm triều đình Galbatorix trở nên lớn mạnh trong cả thế kỷ. Varden đã chiếm được cảm tình dân chúng, khi tài giỏi thoát khỏi những cố gắng nhằm tiêu diệt họ của Galbatorix. Chẳng ai biết gì về nhóm Varden, ngoại trừ chuyện có ai đó cần nơi ẩn trốn, hay là người căm ghét triều đình, họ sẽ chấp nhận cho theo. Nhưng vấn đề là phải tìm ra họ.

Morn nghiêng mình trên quầy rượu, nói với Eragon:

- Toàn chuyện khó tin, phải không? Chúng nó như kên kên lượn vòng vòng trên con thú sắp chết. Chúng không xéo khỏi đây cho sớm là rắc rối.

- Rắc rối cho mình hay cho họ?

- Cho chúng nó.

Giọng Morn giận dữ vang khắp quán. Eragon bỏ đi khi đám cãi nhau gay go, sắp trở thành bạo lực.

Cánh cửa đóng sập sau lưng nó, ngăn cách tiếng om sòm. Mặt trời đang xuống, những ngôi nhà trải bóng dài trên nền đất. Đang cảm cúi đi, Eragon chợt thấy Roran và Katrina đứng trong một ngõ hẻm. Roran nói gì đó, nó không nghe được. Katrina nhìn xuống hai bàn tay, thì thầm trả lời, rồi cô nhón chân, hôn Roran trước lúc chia tay. Nó nhảy lại chọc giận Roran:

- Thoải mái chưa?

Roran âm ừ bước đi. Eragon hỏi:

- Anh có nghe được tin tức gì của những người buôn bán không?

- Có. Mà nghĩ gì về ông Sloan?

- Anh biết quá rõ rồi mà.

- Nếu khám phá ra chuyện tao với Katrina, chắc ông ấy với tao có đổ máu.

Một bông tuyết rơi trên mũi Eragon, nó ngửa mặt nhìn bầu trời đã chuyển sang màu xám. Nó chẳng biết nói gì, vì Roran có lý. Nó choàng vai người anh họ, tiếp tục bước xuống con đường nhỏ.

Bữa ăn tối ở nhà chú Horst thật thân mật, ấm cúng. Căn phòng tràn ngập tiếng nói cười. Món ăn ngon, rượu mạnh ê hề cộng thêm bầu không khí náo nhiệt vui vẻ. Ăn uống xong, khách khứa của chú Horst rời nhà thả bộ đến bãi đất trống, nơi đám thương nhân cắm trại. Một vòng cọc, trên thắp nến, cắm quanh một khoảng đất rộng. Dân làng từ từ vây quanh, nôn nao chờ đợi trong giá lạnh.

Những nghệ sĩ hát rong, với trang phục đính tua, từ trong các lều ồ ạt bước ra. Theo sau là những nhạc công. Các nhạc công này sẽ tấu nhạc và minh họa cho các diễn viên trẻ diễn xuất theo những cốt truyện. Màn mở đầu chỉ là những trò hài hước, bốn cột. Sau đó, khi những ngọn nến lách tách trên giá và mọi người xúm xút quanh thành một vòng tròn chật ních, ông lão kể chuyện tên Brom mới tiến ra. Chòm râu bạc thắt tím, thả dài trước ngực, áo trùm đen phủ kín từ đầu vai xuống thân hình, ông dang hahi tay, với những ngón tay chĩa ra như móng vuốt của loài dã thú, rồi ngân nga kể:

- Không thể nào ngăn cản được thời gian. Năm tháng cứ trôi qua, dù chúng ta muốn hay không....Nhưng những gì đã mất, vẫn có thể còn lại trong ký ức chúng ta. Do đó, những gì các người sắp nghe, sẽ không trọn vẹn và rời rạc, tuy nhiên đó là sự cần thiết để mà lưu giữ. Vì không có các người, những chuyện đó sẽ không thể tồn tại. Ta kể cho các người nghe một chuyện đã bị lãng quên, hay chỉ còn mơ hồ trong ký ức của chúng ta.

Đôi mắt sắc sảo của ông quan sát những khuôn mặt đang chăm chú lắng nghe, sau cùng ánh nhìn ngừng lại trên mặt Eragon:

- Trước khi tổ tiên các người sinh ra, thì những Kỵ Sĩ Rồng đã được hình thành. Suốt nhiều ngàn năm, họ đã thành công trong bốn phận bảo vệ và canh giữ. Sự dũng mãnh của họ trong chiến trận không gì so sánh được, vì mỗi một người trong số họ sức lực gấp mười người bình thường. Họ bất tử với bệnh tật, chỉ có thuốc độc và gươm giáo mới có thể lấy đi sinh mạng họ...Sự dũng mãnh của họ chỉ để phục vụ điều tốt lành, vì vậy, dưới sự bảo hộ của họ, lâu đài cao lớn, thành phố to rộng được mọc lên. Nhờ họ gìn giữ hòa bình, mà đất đai màu mỡ, dân chúng trù phú ấm no. Thần tiên là đồng minh, người lùn là bằng hữu của chúng ta. Đó là một thời đại hoàng kim. Nhưng bây giờ chúng ta phải khóc vì những điều đó đã mất hết rồi.

Lão lặng lẽ cúi đầu, giọng buồn thảm mênh mông:

- Mặc dù kẻ thù không tiêu diệt được họ, nhưng họ đã không tự bảo vệ được sự chống đối lẫn nhau. Tất cả chỉ vì một đứa trẻ tên Galbatorix, sinh ra tại vùng quê Inzibeth. Theo tục lệ, năm lên mười, thằng nhỏ được khảo thí và người ta phát hiện nó có một nội lực phi thường. Các Kỵ Sĩ đã chấp nhận cho nó vào hàng ngũ.

Kết thúc giai đoạn huấn luyện, tài năng nó vượt trội hơn tất cả. Với thể lực cường tráng và một trí tuệ thiên phú cực kỳ sắc bén, nó mau chóng chiếm được địa vị ngang hàng với những Kỵ Sĩ tiền bối. Có người thấy sự thăng tiến cấp kỳ của nó như vậy là một điều nguy hiểm, lên tiếng cảnh giác các Kỵ Sĩ. Nhưng các Kỵ Sĩ đã trở nên kiêu hãnh về uy lực của họ, nên làm ngơ trước những lời khuyên. Hỡi ôi, thống khổ nầy mầm từ khi đó.

Vậy là chẳng bao lâu sau khi huấn luyện, Galbatorix rủ hai người bạn đồng môn làm một chuyến du hành liều lĩnh. Chúng bay tới tận miền nam xa xôi, vượt qua lãnh địa của tụi Urgals, yên tâm vì có quyền lực mới bảo vệ cho chúng. Tại đó, nơi băng đóng dày đặc, ngay cả mùa hè cũng không tan rã, chúng bị phục kích trong khi ngủ. Dù hai người bạn và hai con rồng của chúng bị giết chết và nó cũng bị thương nặng, nhưng Galbatorix đã vùng lên giết những kẻ tấn công. Chẳng may, con rồng của nó bị một mũi tên lạc xuyên thấu tim. Không biết phương pháp điều trị, con rồng đã chết trên tay Galbatorix. Hạt giống điên loạn nầy mầm từ đây.

Ông lão kể chuyện chậm chạp nhìn quanh, nét mặt thoáng vẻ u sầu. Những lời kể tiếp theo, nghe như hồi chuông cầu hồn buồn thảm:

- Sức lực mất quá nhiều, lại gần như điên loạn vì những mất mát, một mình lang thang vô vọng trong nơi hoang vắng, hấn đi tìm cái chết. Nhưng cái chết không đến với hấn, mặc dù hấn không hề khiếp sợ, lặn xả vào chiến đấu với bất cứ sinh vật nào hấn gặp. Tụi quỷ sứ Urgals và những quái vật khác đều tìm cách chạy trốn khỏi sự lùng sục điên cuồng của hấn. Trong thời gian này, hấn chợt nảy ra ý nghĩ là có thể các kỵ sĩ sẽ tặng hấn con rồng khác. Thúc dục bởi ý tưởng này, hấn bắt đầu chuyển trở về đây cam go chỉ bằng đôi chân, xuyên qua vùng núi Spine. Vùng núi rừng hấn đã bay qua, không tốn chút sức lực, vì ngự trên lưng rồng, nay phải vượt qua trong nhiều tháng trời. Hấn có thể dùng phép thuật để săn bắn, nhưng thường thì những nơi hấn đi ngang, chẳng có con thú nào lảng vảng. Do đó, khi qua khỏi được vùng rừng núi, hấn đã cận kề cái chết. Một nông dân bắt gặp hấn gục ngã trong vũng bùn, vội đi gọi các Kỵ Sĩ.

Trong cơn hôn mê, hấn được họ đem về săn sóc, và vết thương trên cơ thể hấn được chữa lành. Ngủ li bì suốt bốn ngày, khi hấn tỉnh dậy, không có dấu hiệu bất thường nào của bệnh tinh thần. Được đưa tới trước hội đồng xét xử, Galbatorix thần nhiên đề nghị được cung cấp một con rồng khác. Đòi hỏi quá đáng đó chứng tỏ hấn đã loạn trí và hội đồng mới nhận ra tình trạng thực sự của hấn. Với tư tưởng lệch lạc của một kẻ điên loạn, sự từ chối cho niềm hy vọng được cấp rồng, làm hấn tin rằng chính những Kỵ Sĩ là kẻ có lỗi gây ra cái chết cho con rồng của hấn. Suốt đêm ngày hấn nung nấu ý tưởng tính toán một kế hoạch trả thù hiệu quả nhất.

Hấn kiếm được một kỵ sĩ có cảm tình, gieo rắc những lời đầy xảo trá. Bằng sự thuyết phục triền miên và sử dụng cả những ma thuật hắc ám hấn đã lén lút học được từ một Tà Thần, kích thích kỵ sĩ này chống lại cấp trên. Cả hai âm mưu lừa gạt, rồi giết một bậc tiền bối. Công việc bất chánh hoàn tất, hấn quay lại giết cả kẻ cộng sự. Ngay khi đó, các Kỵ Sĩ xuất hiện, tay hấn còn sũng máu. Galbatorix rú lên một tiếng, thoát vào đêm tối. Vì hấn rất tinh quái trong cơn điên, họ đã không tìm ra hấn.

Suốt nhiều năm, hấn chui nhủi trong vùng hoang dã, như một con thú bị săn đuổi, luôn cảnh giác kẻ truy tìm. Tuy mọi người không quên được sự bất nhân, bạc ác của hấn, nhưng việc truy lùng hấn cũng giảm dần. Rồi bất hạnh đẩy đưa một kỵ sĩ trẻ, tên Morzan gặp gỡ hấn. Morzan là một người thể xác mạnh mẽ, nhưng tinh thần yếu đuối. Galbatorix dụ dỗ để Morzan không gài một cánh cổng của doanh trại Ilirea, nơi bây giờ được gọi là Uru'baen. Galbatorix đã lén qua cổng này để ăn cắp một con rồng mới nở.

Hấn và đệ tử mới cùng trốn tại một nơi xấu xa, hắc ám đến các Kỵ Sĩ cũng không dám liều lĩnh xâm nhập. Tại đây, Morzan được truyền dạy những tà thuật kỳ bí từng bị cấm mà không sợ bị phát hiện. Khi huấn luyện cho Morzan xong và con rồng đen Shruikan của hấn đã trưởng thành, Galbatorix mới xuất đầu lộ diện, với sự tức tực sát bên của Morzan. Chúng cùng nhau truy dấu bất cứ Kỵ Sĩ nào chúng gặp. Giết được một mạng, sức mạnh của chúng lại tăng thêm. Dù biết là sai lầm, nhưng vì khát khao quyền lực và trả thù, mười hai kỵ sĩ đã đi theo Galbatorix. Mười hai cộng với Morzan, chúng trở thành nhóm Mười - Ba - Phần - Đồi. Quá bất ngờ, các Kỵ Sĩ đã thất thế khi bị tấn công. Các thần tiên cũng phải chiến đấu cam go trong cuộc

chiến chống lại Galbatorix, nhưng họ vẫn bị đánh bại và phải bắt buộc chạy trốn vào những nơi bí mật. Kể từ đó, họ không xuất hiện nữa.

Chỉ còn Vrael, lãnh tụ Kỵ Sĩ, có thể chống trả lại Galbatorix và mười ba tên phản đồ. Lớn tuổi và khôn ngoan, ông ráng chiến đấu để giữ lại những gì còn có thể và giữ những con rồng còn lại khỏi rơi vào tay kẻ thù. Trong trận chiến cuối cùng, trước cổng thành Doru' Areaba, ông đã đánh bại Galbatorix, nhưng lại gần gũi hạ thủ. Galbatorix chớp thời cơ, đánh hết sức bình sinh vào mạng sườn ông. Bị thương nặng, ông tránh vào núi Utgard, nơi đây ông hy vọng thu hồi lại dần sức lực. Nhưng Galbatorix đã tìm ra. Khi hai bên chiến đấu, hắn đã tung cú đá trúng ngay hạ bộ của Vrael. Với chiêu đánh hèn hạ này, hắn đã chiếm được ưu thế, vùng lưới kiếm sáng ngời, chặt đầu ông.

Ngay khi hội đủ uy quyền, Galbatorix tự phong mình là vua trên toàn đất nước Alagaesia. Và kể từ ngày đó, hắn đã cai trị chúng ta.

Kể xong, ông lê bước ra đi cùng nhóm hát rong. Eragon nghĩ là nó đã nhìn thấy những giọt nước mắt long lanh trên má ông. Đám đông tản mát, thì thầm bàn tán. Garrow nói với con và cháu:

- Các con may mắn lắm đó. Suốt đời ta mới chỉ được nghe chuyện này có hai lần. Nhưng nếu triều đình biết vụ này, cụ Brom sẽ không sống nổi tới tháng sau.

Chương 5

Món quà của số mệnh

Buổi chiều, sau khi trở về từ Carvahall, Eragon quyết định thử viên đá theo kiểu nhà buôn Merlock đã làm. Trước hết, nó gõ viên đá bằng một vồ gỗ nhỏ, viên đá rung lên một âm rất thanh. Nó thích chí, dùng một búa đá nặng, vừa gõ xong, một thanh âm ầm ầm vang lên. Cuối cùng, nó sử dụng một cuốc chim nhỏ. Các cuốc sắt này không làm trầy đến một vết trên viên đá, mà chỉ phát ra một âm thanh cực kỳ trong trẻo. Nhưng khi âm thanh đó lịm tắt, hình như nó nghe tiếng chút chút nho nhỏ.

Ông Merlock đã nói viên đá này rỗng ruột, vậy chắc phải có vật gì quý giá bên trong. Nhưng làm sao để mở ra được đây. Phải có lý do người ta mới mài dũa viên đá chứ. Nhưng ai đã bỏ viên đá trong rừng mà lại không quan tâm tìm lại? Mình không tin, một phù thủy có khả năng chuyển viên đá đi mà lại không có khả năng thu hồi trở lại. Như vậy có nghĩa là dành cho mình sao?

Không thể tìm ra câu trả lời đầy bí ẩn, nó dọn dẹp và cất viên đá lên kệ.

Đêm đó, Eragon chợt tỉnh ngủ, ngồi lên nghe ngóng. Im lặng hoàn toàn. Nhưng nó vẫn không yên tâm, luồn tay xuống nệm, nắm chặt con dao. Đợi thêm mấy phút, nó mới nằm xuống, ngủ tiếp.

Một tiếng kêu chút chút xé tan sự im lặng, làm nó tỉnh táo hẳn. Nó lăn xuống giường, rút dao khỏi vỏ. Lăn mò tìm hộp mồi, châm nến. Cửa phòng vẫn đóng kín. Nhưng tiếng kêu chút chút càng lớn hơn như tiếng chuột rúc. Nó lục soát gầm giường. Không có gì. Nó ngồi bên thành giường đợi mắt cho đỡ buồn ngủ. Tiếng chút chút xóay vào tai, làm nó giật nảy mình.

Tiếng kêu từ đâu vậy? Vách tường, sàn nhà toàn bằng gỗ cứng. Nếu có con gì bò vào giường ban đêm, thì nó đã nhận ra. Nhìn quanh, mắt nó bắt gặp viên đá. Cầm xuống, nó lơ đãng đóng đũa, ngó khắp phòng. Tiếng chút chút vang qua kẽ ngón tay nó. Ôi! Tiếng kêu kỳ lạ đó phát ra từ viên đá!

Hừ, viên đá này chẳng đem cho nó được ích lợi gì, ngoài những phiền phức khó chịu, bây giờ lại còn giở trò phá cả giấc ngủ của nó. Mặc cho nó cau có, tức giận, viên đá cứ tỉnh bơ "chiếp chiếp" rồi sau một tiếng hét toáng lên mới chịu câm họng hoàn toàn. Eragon chán ngán đặt viên đá lên kệ, chui vào mềm. Dù có bí ẩn gì cũng đợi tới sáng mai.

Trắng sáng rọi qua khung cửa sổ, khi Eragon lại tỉnh giấc vì tiếng lúc lắc của viên đá trên kệ, đập dồn dập lên vách tường. Ánh trắng mắt rọi như tắm gội cho viên đá sáng trắng lên. Eragon cầm dao, nhảy khỏi giường. Viên đá ngưng bật. Eragon vẫn đứng im. Nhưng rồi viên đá lại vừa bật tiếng kêu vừa lắc mạnh hơn trước.

Eragon bực bội mặc quần áo. Thấy kệ, cho dù có giá trị đến cỡ nào, nó cũng sẽ đem chôn viên đá cứng đầu này thật xa. Nhưng viên đá chợt không kêu, không lắc nữa, mà nó run rẩy, từ từ lăn về phía trước, buông mình xuống sàn nhà đánh uỳnh một tiếng. Sợ viên đá tiến lại gần, Eragon mon men tới cửa. Thành linh, viên đá nứt một vết. Rồi lần lượt nứt thêm nhiều vết khác. Sững người khiếp đảm, Eragon cúi nhìn, nắm chặt con dao. Trên chóp viên đá, nơi đầy vết nứt, một mảnh nhỏ ngập ngừng như dẫn đo, rồi viên đá đứng dựng lên, lăn kênh trên sân. Sau hàng loạt tiếng chíp chíp, một cái đầu đen nhỏ xíu lộ ra, tiếp theo đến một thân thể kỳ dị, gai góc. Eragon im lặng, nắm chặt hơn con dao. Con vật mau chóng chui hết thân mình khỏi viên đá. Con vật bé nhỏ đứng im lìm một lúc, rồi lon ton chạy vào nơi sáng ánh trăng.

Eragon co người, kinh ngạc. Đứng trước nó, liếm láp cái màng mỏng bao bọc quanh thân, là một con rồng!

Chương 6

Thức tỉnh

Con rồng không dài hơn nửa cánh tay Eragon nhưng vẻ rất oai vệ quý phái với những chiếc vảy xanh thẫm màu ngọc, giống màu của viên đá. Nhưng đó đâu phải là viên đá, mà là một quả trứng. Con rồng uốn éo xoè đôi cánh. Đôi cánh dài hơn thân hình nó gấp nhiều lần, được chống đỡ bằng những ngón tay xương xẩu, mọc từ đầu cánh, tạo thành một hàng móng vuốt. Cái đầu tam giác xù xì, trông rất sắc. Móng nó trắng như ngà đánh bóng. Từ cuối gáy xuống chóp đuôi là một hàng gai nhọn. Nhưng giữa cổ và vai có một khoảng rộng, không có gai.

Eragon nhè nhẹ dời chỗ. Con rồng vươn cổ tấp quanh. Đôi mắt xanh, cứng rắn dõi theo từng cử động của Eragon. Eragon không dám nhúc nhích. Đây có thể là một kẻ thù khủng khiếp, nếu nó có ý định tấn công.

Nhưng con rồng không còn chú ý đến Eragon nữa, mà bõ ngổ chạy quanh khám phá căn phòng. Mỗi lần đụng phải vách tường, bàn ghế, nó lại chí choé kêu lên chít chít. Với một cái vẩy cánh, nó vọt lên giường, bò lên gối. Miệng nó há ra rất tội nghiệp, y như một chú chim non, khoe hàm răng nhọn hoắt.

Eragon thận trọng ngồi tuốt cuối giường. Con rồng mon men ngửi tay, rồi nhâm nhâm cổ tay áo Eragon. Nó vội giật tay lại.

Nhìn con vật bé nhỏ, Eragon thoáng cười. Nó rút rề đưa tay phải, rờ mạn sườn con rồng. Một luồng hơi lạnh như nước đá tràn từ bàn tay lên tới cánh tay nó, rồi như trở thành dòng lửa đốt mạch máu nó. Nó bật ngửa, thét lên. Tiếng kim loại rồn rảng trong tai nó. Nó tức giận kêu không thành tiếng. Toàn thân đau đớn, nó ráng vùng vẫy mà không được. Bàn tay mất cảm giác, tê bại. Giật mình, nó nhìn chính giữa lòng bàn tay, một đốm sáng phân tán thành một hình trứng. Da nó ngứa ngáy, nhức nhối như bị nhện độc cắn. Tim nó đập thình thình.

Eragon chớp mắt, cố hiểu chuyện gì xảy ra. Một cảm giác kỳ lạ, như những ngón tay thăm dò trên da thịt nó. Rồi cảm giác đó mạnh hơn lên, nó cảm thấy như một bức tường vô hình bao bọc tư tưởng nó vừa sụp đổ tan tành, giờ đây nó có thể thoát mái truyền tư tưởng mình đến kẻ khác. Và nó lo sợ rằng, không còn gì có thể giữ được nó, nó sẽ bay bổng khỏi thân xác, trở thành một thần linh trên bầu trời. Hốt hoảng, nó cố vượt ra ngoài cảm giác đó. Vừa nhắm mắt lại, cảm giác mới lạ đó biến mất. Nó nghi hoặc nhìn con rồng đang yên lặng.

Một cái chân đầy vảy nhẹ cào sườn nó, Eragon phúi vội ra. Nhưng sự đụng chạm này không còn làm nó bị sốc vì năng lượng truyền qua nữa. Ngập ngừng, nó rờ đầu rồng bằng bàn tay phải. Cảm giác ngứa lăn tăn chạy suốt cánh tay. Con rồng nung nịu uốn lưng dụi đầu vào tay Eragon, như một chú miu. Eragon vuốt nhẹ màng cánh mỏng. Lớp màng như lớp da thuộc mịn màng, ấm áp, nhưng vẫn còn hơi ẩm với hàng trăm sợi gân máu mỏng manh.

Một lần nữa, cảm giác như có những chân rất vuốt ve tâm trí, nhưng lần này, thay vì khó chịu, nó chỉ cảm thấy sức lực tràn trề và bụng đói cồn cào. Thở dài đứng dậy, Eragon tự nhủ, chắc chắn đây là con vật đầy nguy hiểm. Tuy nhiên nhìn nó bò trên giường có vẻ tội nghiệp quá. Nó chỉ thắc mắc, giữ lại con rồng này có hại gì không. Con rồng bắt đầu rên rỉ như đòi ăn. Eragon gãi gãi đầu cho nó nín, rồi ra khỏi phòng, nhẹ nhàng khép chặt cửa.

Khi trở lại cùng hai vĩ thịt khô, nó thấy con rồng đang ngồi trên thành cửa sổ ngắm trăng. Nó cắt thịt thành những miếng vuông nhỏ nhỏ, nhón một miếng đưa cho con rồng. Thận trọng đánh hơi, con rồng mới phóng đầu như rắn, chộp miếng thịt từ ngón tay Eragon, rồi nuốt ngon lành. Nó dụi vào tay Eragon đòi ăn nữa.

Khi bụng con rồng đã căng ra, còn miếng cuối cùng, Eragon đưa sát mồm, con rồng ngần ngừ mãi mới uể oải nhai.

No nề rồi, nó bò lên tay, cuộn tròn sát ngực Eragon, thở phì phì. Từ hai lỗ mũi nó cuộn ra làn khói đen. Eragon kinh ngạc nhìn sững.

Vừa lúc tưởng con rồng đã ngủ, Eragon nghe tiếng ư ử từ trong cuống họng con vật. Nó nhẹ nhàng đặt con rồng lên gối. Mắt nhắm tịt, con rồng vươn đuôi, cuộn chặt cột giường. Eragon nằm xuống kế bên.

Bây giờ Eragon cảm thấy rất khổ tâm: chăm nuôi một con rồng, nó có thể trở thành một kỵ sĩ cưỡi rồng, như vậy là đương nhiên nó tự đặt mình vào truyền thuyết của những Kỵ Sĩ Rồng. Tuy nhiên nếu triều đình khám phá ra, bản thân nó và cả nhà sẽ bị xử tội chết. Trừ khi, đồng ý phục vụ nhà vua. Chẳng ai có thể, hay muốn, phục vụ triều đình. Giải pháp đơn giản nhất, là giết bỏ con rồng. Nhưng với Eragon, rồng là loài nó luôn tôn trọng, chỉ mới nghĩ đến việc giết rồng, nó đã thấy là một sự bất minh. Nó tự nhủ, vả lại nơi đây cách biệt, hoang vu, nhà mình chưa hề làm gì để mọi người dòm ngó, ai có thể tố cáo mình. Vấn đề là phải làm sao thuyết phục cậu Garrow và anh Roran đồng ý cho nó giữ con vật. Nó tự nhủ mình sẽ bí mật nuôi nó vài tháng, khi nó quá to lớn, cậu Garrow có đuổi nó đi cũng được. Nhưng chẳng hiểu cậu có cho phép không? Dù cậu cho phép, mình có kiếm đủ lương thực nuôi nó không? Nhỏ xíu như con miu thể kia, mà nó xơi một loáng hết cả vốc thịt đây! Nhưng dần dần, chắc nó có thể tự kiếm ăn được chứ? Mà đến khi nào? Hơn nữa, chẳng biết nó có sống nổi ngoài trời lạnh giá không?

Càng nghĩ ngại, Eragon càng biết chắc nó không rời xa con rồng được. Dù cậu và anh có làm gì, nó sẽ quyết bảo vệ sinh vật bé nhỏ này. Quyết định xong, nó yên tâm ngủ, với con rồng nằm sát bên.

Mặt trời ló dạng, con rồng ngất ngưỡng tuốt trên ngọn cột giường, như một lính gác già chào đón ngày mới. Eragon mê mẩn ngắm nhìn sắc màu con rồng. Chưa bao giờ nó nhìn thấy màu xanh trong trẻo, đậm đà đến thế. Lớp vảy như hàng trăm viên ngọc xinh xinh. Nhưng nó chợt nhận ra, lòng bàn tay nó đã chạm vào con rồng, lóng lánh ánh bạc. Eragon hy vọng sẽ giữ cho bàn tay luôn dơ bẩn, để không ai nhận ra.

Con rồng nhẹ nhàng tuột xuống sàn. Eragon ôm nó lên, đi lấy thịt, mấy miếng da và rất nhiều vảy vụn, rồi lẳng lặng ra khỏi nhà.

Buổi sáng thật đẹp, lớp tuyết trong lành phủ khắp ruộng vườn. Nó mỉm cười với con rồng nhỏ nằm gọi trong vòng tay nó, ngơ ngác nhìn quanh.

Bước vội qua cánh đồng, tiến về khu rừng, Eragon tìm một nơi trú ngụ an toàn cho con rồng. Tình cờ, nó bắt gặp một cây thanh lương trà, đứng chơ vơ trên gò đất cằn khô, vươn những cành khẳng khiu tuyết bám đầy. Nó đặt con rồng và đóng vảy vụn dưới gốc cây. Kết một thòng lọng da, nó tròng vào cổ rồng, trong khi con rồng cứ nhào đầu vào đông tuyết. Nhìn con rồng bò quanh, Eragon tháo tròng, buộc chặt chân để con rồng khỏi tự xiết cổ. Sau đó gom cành cây, nó làm một cái lều đơn sơ trên cành cao, rồi bỏ thịt và vảy vụn vào trong lều. Lấy vảy che chắn bên ngoài cho ấm áp. Cành cây rung động, tuyết rơi lả tả lên mặt, nhưng Eragon khoan khoái ngắm nghía tác phẩm mới hoàn thành.

Nâng con rồng lên cây, nó bảo:

- Nhà mới của em đây.

Con rồng chui tọt vào lều, xơi ngay một miếng thịt, rồi uốn mình, e lệ nhìn nó, chớp chớp mắt. Eragon ra lệnh:

- Muốn yên ổn thì ở đây.

Con rồng lại chớp mắt lia lịa.

Đoán con vật nhỏ này chẳng hiểu gì, Eragon tập trung tư tưởng cho đến khi cảm thấy con rồng ý thức được những gì nó nói. Một lần nữa, nó lại có cái cảm giác khoáng đạt, thanh khiết kỳ lạ của một không gian rộng lớn đè xuống nó. Tập trung hết sức lực, nó chăm chú nhìn thẳng con rồng, cố gắng truyền đạt ý nghĩ: "Ở lại đây." Con rồng ngừng ngo ngoe, gật gật đầu. Nó tập trung thêm, nhấn mạnh: "Ở lại đây." Một mối giao cảm mơ hồ trong sự nối kết thử nghiệm lần đầu, nhưng Eragon vẫn băn khoăn, chẳng biết con rồng có thật sự hiểu không. Dù sao nó cũng

chỉ là một con thú.

Khi ra về, Eragon ngoái lại nhìn. Con rồng lơ đầu ra ngoài lều, mở to mắt nhìn theo nó.

Đi vội về nhà, Eragon ngoái lại nhìn. Con rồng lơ đầu ra ngoài lều, mở to mắt nhìn theo nó. Đi vội về nhà, Eragon lên vào phòng, dọn dẹp mảnh vỏ trứng. Nó tin chắc cậu Garrow và anh Roran chẳng quan tâm gì đến chuyện biến mất của viên đá. Ngay sau khi biết không bán được tiền, chẳng ai còn nhớ gì tới viên đá nữa. Buổi sáng thức dậy, Roran chỉ bảo đêm qua nghe tiếng lục đục, nhưng chẳng quan tâm là tiếng gì. Eragon nhẹ cả người. Dấu vết trên bàn tay nó cũng dễ dàng che giấu, nên nó không lo. Bây giờ nó chỉ nóng lòng mong mỗi ngày mau qua.

Ôm xúc xích lấy trộm dưới hầm, Eragon tiến đến nơi trú ẩn của con rồng mà phập phồng lo. Chẳng hiểu con rồng có sống nổi ngoài trời đông rét mướt này không?

Nhưng nó đã quá lo xa. Con rồng nhỏ đang ngất ngưỡng trên một cành cây, nhắm nháp một vật gì kẹp giữa hai chân trước. Vừa thấy Eragon, nó cuống quýt kêu lên chít chít. Eragon mừng rỡ thấy nó đậu trên cành cao, khỏi tầm bắt của loài thú to lớn khác. Eragon vừa bỏ đồ ăn dưới gốc cây, con rồng tuột ngay xuống. Trong khi nó ăn ngẫu nhiên, Eragon quan sát lại cái liều. Đồ ăn để lại hôm qua hết sạch, nhưng lều thì nguyên vẹn và có một ít lông vũ rải rác trên sàn. Tốt, như vậy là nó có thể tự kiếm mồi.

Bây giờ nó lại thắc mắc, không biết con rồng là "cô" hay "cậu". Mặc cho tiếng kêu chít chít phản đối, Eragon lật ngửa con rồng, quan sát, nhưng chẳng thấy dấu hiệu đặc biệt nào.

Nó cởi dây, đặt con rồng lên vai rồi cả hai đi khám phá khu rừng. Cây cối phủ trắng tuyết, nhìn xuống chúng, như những hàng cột khổng lồ, uy nghi trong giáo đường.

Eragon kể cho con rồng nghe những gì nó biết về khu rừng, nó nói liên tục, chẳng cần biết con rồng có hiểu hay không. Đơn giản là nó chỉ muốn chia sẻ những gì nó biết. Mắt con rồng long lanh nhìn lại, như uống lấy từng lời. Có lúc, ngồi nghỉ, nó nhìn con rồng trên tay, bàng hoàng vì những sự kiện mới xảy ra.

Mặt trời lặn Eragon mới quay về, biết chắc đôi mắt giận hờn của con rồng dõi nhìn theo nó.

Đêm đó nó lo sợ đủ chuyện không may có thể xảy ra cho con vật bé nhỏ, yếu đuối, bảo tuyết và thú dữ chẳng hạn, làm nó trần trọc mãi mới ngủ được. Nó mơ toàn thấy sói đen, cõn cáo xé thịt con rồng bằng những cái răng nhuộm máu.

Mặt trời vừa lên, Eragon ôm đồ ăn và bó vải vụn chạy ra khỏi nhà. Thấy con rồng đang ở tuốt trên cao ngắm mặt trời mọc, Eragon tạ ơn tuốt tuốt thánh thần biết và không biết. Con rồng nhỏ tuột xuống đất lon ton chạy lại, nhảy tót lên tay và dụi đầu vào ngực nó. Hình như con rồng không sợ lạnh, mà sợ phải ở một mình. Nó thở ra một luồng khói đen. Ngồi dựa gốc cây, Eragon vỗ về, an ủi nó. Nằm im thín thít trong áo choàng của Eragon một lúc, rồi nó trườn ra, leo lên vai Eragon. Cho nó ăn xong, Eragon phủ thêm giẻ quanh lều. Chỉ vui đùa với nó một lúc, Eragon phải về nhà làm việc.

Thời khóa biểu hàng ngày được sắp đặt đàng hoàng. Mỗi sáng sớm Eragon chạy đi cho con rồng ăn điểm tâm, rồi vội vàng trở về lo việc nhà, xong việc, lại trở ra thăm nó. Cậu Garrow và Roran đều nhận ra thói quen của Eragon và hỏi nó vì sao ra ngoài nhiều thế. Nó chỉ nhún vai và bắt đầu thận trọng để không bị theo dõi.

Mấy ngày sau, Eragon bớt lo lắng, vì con rồng lớn như thổi, chẳng bao lâu nữa nó sẽ không còn ngại hiểm nguy nào. Qua tuần đầu tiên, con rồng lớn gấp đôi. Bốn ngày sau, nó cao bằng đầu gối Eragon, không còn nằm vừa trong lều nữa. Eragon bắt buộc phải làm nhà dưới đất cho nó. Công việc đó mất ba ngày.

Khi con vật được hai tuần tuổi, Eragon đành phải thả cho nó được tự do, vì bây giờ lượng thức ăn nó cần quá nhiều. Lần đầu, Eragon cởi xích cho nó, vì trước khi Eragon sợ nó theo về nhà.

Eragon đã in sâu vào trí não con rồng là chỉ được săn mồi trong vùng núi Spine, nơi ít bị phát hiện nhất. Nông dân chỉ chú ý đến những vết thú xuất hiện từ thung lũng Palancar. Nhưng

khi con rồng vào sâu trong rừng, Eragon vừa cảm thấy an toàn, vừa cảm thấy lo.

Mỗi thần giao cách cảm với con rồng càng ngày càng dễ dàng, mạnh mẽ hơn. Eragon phát hiện, dù con rồng không hiểu tiếng nói, nhưng qua nét mặt, tình cảm vẫn có thể giao lưu được với nhau. Đó là một phương pháp rõ ràng, tuy nhiên đôi khi Eragon vẫn chưa hiểu hết. Phạm vi liên lạc với nhau bằng ý nghĩ nói rộng mau lẹ. Chẳng bao lâu, Eragon có thể liên lạc với con rồng trong vòng ba dặm. Suốt những giờ lao động, Eragon vẫn âm thầm trò chuyện với con rồng. Nhưng khi nó trò chuyện với người nào khác, sự liên lạc với rồng bị rối, như có con ruồi vo ve trong tai.

Tới khi con rồng thuần thục, tiếng chít chít của nó trầm xuống thành tiếng gầm nho nhỏ, nhưng nó vẫn chưa thở ra lửa, điều này làm Eragon thắc mắc. Vì Eragon đã từng thấy nó thở ra khói đen mỗi khi bức tức, nhưng chưa bao giờ có chút lửa nào.

Cuối tháng, đầu rồng đã cao tới khuỷu tay Eragon. Trong khoảng thời gian ngắn đó, từ một con vật nhỏ bé, yếu ớt, con rồng đã trở nên một con vật đầy sức lực. Vảy cứng như lớp giáp bằng sắt, răng sắc nhọn như dao găm.

Vào buổi chiều, Eragon đã có thể đi dạo thật xa với con rồng thông dong bên cạnh. Gặp một trảng trống, Eragon ngồi dựa gốc cây, ngắm con rồng xoè cánh bay lượn trên không. Nhìn nó bay mà thấy mê, chỉ tiếc nó chưa đủ lớn cho Eragon cưỡi được. Mỗi khi vuốt ve thân hình con rồng, Eragon cảm thấy rõ gân cốt con rồng cuộn cuộn dưới bàn tay nó.

Mặc bao cố gắng của Eragon, khu rừng chung quanh trang trại xuất hiện đầy rẫy dấu vết của con rồng. Không thể nào xóa hết những dấu chân bốn móng to đùng của nó lún sâu trong tuyết. Hơn nữa con quái này lại chẳng chịu chôn dấu những đồng phân lù lù khác lạ. Nó còn cạ mình làm bong hết vỏ cây, mài móng làm những khúc gỗ lõm sâu cả tấc. Nếu cậu Garrow và anh Roran đi xa khỏi trang trại, sẽ phát hiện ra ngay. Eragon nghĩ chẳng còn cách nào tốt hơn là nói ra sự thật.

Tuy nhiên, trước hết nó muốn đặt cho con rồng một cái tên tương xứng và học hỏi thêm những kiến thức về rồng.

Việc này nó cần phải đến gặp ông già Brom, bậc thầy của những thiên anh hùng ca và huyền thoại, nơi còn tồn tại một nền rồng học.

Vì vậy khi Roran đi Carvahall sửa cuốc, Eragon tình nguyện đi cùng.

Buổi chiều trước hôm lên đường, Eragon vào rừng gọi con rồng bằng ý nghĩ. Một lúc sau nó đã thấy một chấm đen loáng thoáng trên nền trời xám. Con rồng nhào xuống, rồi lại lượn lên, giữ thẳng bằng trong không trung, phía trên những ngọn cây. Tiếng gió thổi qua cánh nó như tiếng sáo. Nó nhẹ nhàng hạ xuống đất.

Eragon mở ý nghĩ, vẫn chưa hết bứt rứt vì cảm giác đầy kỳ lạ, nói với con rồng rằng nó sắp đi xa. Con rồng thở phì phì lo lắng. Eragon dùng ý chí an ủi nó, nhưng nó vẫn quấy đuôi không đồng ý. Những cái vảy dựng cả lên dưới bàn tay vuốt ve an ủi của Eragon.

Một tiếng nói rung lên trong tai Eragon thật rõ ràng. "Eragon!" Tiếng nói vừa buồn vừa nghiêm trang, như một hiệp ước vừa bị phá vỡ. Nó nhìn sững con rồng, tay nó rần rần lạnh buốt. "Eragon!" Ruột nó co thắt lại, khi đôi mắt ngọc thăm thăm nhìn lại nó. Lần đầu tiên, nó không nghĩ đây là một con vật. Nó là một thứ gì khác hẳn, thật lạ lùng...Nó co giò chạy về nhà, chạy trốn khỏi con rồng. Ôi! Con rồng của tôi.

Tiếng gọi vẫn đuổi theo: "Eragon".

Chương 7

Đổi ả

Roran và Eragon chia tay ngoài ô Carvahall. Eragon thả bộ tới nhà ông lão kể chuyện Brom. Nó vừa đưa tay gõ cửa, một tiếng nói gắt gỏng cất lên:

- Thằng nhỏ, mi cần gì?

Nó quay phắt lại. Phía sau nó, ông lão Brom cúi mình trên cây gậy chạm tro những hình ảnh lạ kỳ. Lão mặc áo trùm đầu màu nâu như một nhà tu. Một cái túi lủng lẳng ngay thắt lưng da. Trên chòm râu trắng, cái mũi kiêu hãnh, khoằm khoằm như mỏ phượng hoàng. Eragon vội nói:

- Cháu đến hỏi ông một vài việc. Anh Roran đi sửa cuốc, cháu được rảnh, tới nhờ ông cho cháu biết vài điều.

Ông lão càu nhàu, mở cửa. Eragon nhìn thấy cái nhẫn vàng trên ngón tay ông, một viên ngọc sáng ngời, nổi bật một hình chạm kỳ lạ.

Trong nhà tối đen như mực, một mùi chua chua nồng nặc trong không khí. Ông vừa đi lại trong tối vừa nói:

- Những câu hỏi của cháu thì chẳng bao giờ chấm dứt, vào nhà mới nói hết được. Phải châm đèn lên đã. À, đây rồi.

Ông ngồi trong ánh nến chập chờn trước lò sưởi. Từng chồng sách chất trên cái ghế dựa chạm tro, đặt trước kệ. Mặt ghế và tấm dựa lưng đều bằng da nhồi bông với những hình vẽ hóa hồng. Những cái ghế nhỏ hơn chất đầy những cuộn giấy. Bình mực và bút ngỗng ngang đầy bàn viết. Ông bảo Eragon:

- Kiểm chỗ ngồi xuống đi. Nhưng phải thận trọng, toàn đồ quý đó.

Eragon lách qua những tấm da thuộc viết đầy cổ ngữ. Nó rón rén ôm những cuộn giấy đặt xuống sàn. Vừa ngồi xuống, bụi bốc mịt mù, nó cố nhin hắt hơi.

Ông lên tiếng:

- Tốt rồi. Không gì thú hơn trò chuyện bên lò sưởi.

Ông lật bỏ áo trùm đầu để lộ mái tóc không chỉ trắng mà ánh lên như bằng bạc. Rồi ông treo siêu nước nhỏ trên lửa lò sưởi. Ngồi lại xuống ghế, ông hỏi Eragon:

- Nào, cháu muốn hỏi gì?

- Dạ...cháu thường nghe về những Kỵ Sĩ Rồng và tài năng của họ. Hầu hết mọi người đều mong họ trở lại, nhưng chưa bao giờ cháu nghe kể, họ đã khởi đầu ra sao? Những con rồng từ đâu tới? Và điều gì làm các Kỵ Sĩ khác biệt với những con rồng?

- Quá nhiều vấn đề để kể cho cháu. Nếu ta nói hết lịch sử về họ, thì chúng ta phải ngồi đây tới mùa đông năm sau. Thôi để ta tóm tắt, nói sơ sơ cho cháu nghe. Nhưng trước hết, để ta lấy tẩu thuốc đã.

Eragon kiên nhẫn ngồi chờ ông lão nhồi tẩu thuốc. Nó rất quý ông. Nhiều khi ông lão hay nổi giận, nhưng chưa bao giờ ông tức thì giờ với nó. Một lần Eragon hỏi ông từ đâu tới, lão ha hả cười bảo: "Từ một ngôi làng rất giống Carvahall này, chỉ có điều không hoàn toàn thú vị như ở đây." Nó càng thêm tò mò, hỏi cậu. Nhưng cậu Garrow chỉ có thể cho nó biết, ông lão đã mua căn nhà ở Carvahall gần mười lăm năm trước và sống lặng lẽ tại đó kể từ ngày ấy.

Ông Brom châm tẩu thuốc bằng hộp môi lửa. Bập vài hơi, rồi nói:

- Bây giờ chúng ta sẽ không phải ngừng câu chuyện nữa, chỉ trừ khi nhắm nháp ngụm trà. Nào, về các Kỵ Sĩ, hay Shur'tugal, như những thần tiên gọi họ. Bắt đầu kể từ đâu bây giờ? Họ đã

sống từ vô vàn năm trước và đã chỉ huy hai lần đất đai của triều đình. Biết bao chuyện kể về họ, đa phần là những chuyện phi lý. Nếu cháu tin vào tất cả những chuyện đó, cháu sẽ tưởng họ có quyền lực của những vị thần linh. Các nhà thông thái đã bỏ ra cả đời để phân biệt những chuyện hoang đường và sự thật, nhưng dường như chưa vị nào thành công. Tuy nhiên đó không phải chuyện không làm được, nếu ta chỉ hạn chế tìm hiểu trong ba lĩnh vực. Các Kỵ Sĩ khởi đầu ra sao, tại sao họ được tôn trọng đến như vậy, và rồng đến từ đâu. Ta sẽ bắt đầu nói về đề tài cuối cùng này trước.

Eragon ngồi im, lắng nghe giọng kể êm như ru của ông già.

- Rồng có mặt đồng thời với vùng đất Alagaesia được tạo ra. Nếu chúng có hồi kết thúc, thì chính là khi thế giới này không còn nữa, vì chúng có khả năng chịu đựng như trái đất này. Rồng, người lùn, và một vài sinh vật khác là những cư dân thật sự tại nơi này. Chúng sống tại đây trước muôn loài. Mạnh mẽ và kiêu hãnh từ cội nguồn đầy vinh quang của chúng. Thế giới của chúng không hề thay đổi, cho tới khi những thần tiên đầu tiên vượt đại dương tới đây, trên những con thuyền bằng bạc.

- Những thần tiên từ đâu tới, và tại sao họ lại bị gọi là chuyện hoang đường. Họ có thật sự tồn tại không?

- Cháu có muốn những câu hỏi của cháu được trả lời không?

- Cháu xin lỗi.

Lão Brom trầm ngâm nhìn ngọn lửa liếm đáy siêu, chậm rãi tiếp:

- Nếu cháu biết rằng, thần tiên được cho là chuyện hoang đường là vì, họ thanh nhã, diễm lệ hơn tất cả các loài khác. Họ tới từ một nơi mà họ gọi là Alalea, chẳng ai hiểu nghĩa là gì và nơi đó ở đâu. Khi đó thần tiên rất hãnh diện về dòng giống và phép thuật cao cường của họ. Lúc đầu họ coi loài rồng chỉ là thú vật. Với niềm tin đó mới nảy sinh một lầm lẫn chết người. Một chàng trẻ tuổi của họ đã đi săn và giết chết một con rồng, như giết một con nai vậy. Loài rồng nổi giận, phục kích và giết hại thần tiên. Bất hạnh là chuyện đổ máu không ngừng lại ở đó. Rồng tập hợp lại và tấn công toàn thể xứ của thần tiên. Khiếp đảm trước sự hiểu lầm như khủng khiếp này, thần tiên cố gắng chấm dứt chuyện oán thù, nhưng không có cách nào liên hệ được với loài rồng. Do đó, những rắc rối nghiêm trọng tiếp tục xảy ra, dẫn đến một cuộc chiến tranh đẫm máu kéo dài, mà sau đó cả hai phe đều ân hận. Lúc đầu, thần tiên chiến đấu chỉ để tự vệ, vì họ phải miễn cưỡng leo thang cuộc chiến, nhưng rồi sự tàn bạo của rồng đẩy họ đến chỗ bắt buộc phải tấn công để sống còn. Chuyện này kéo dài suốt năm năm, và còn kéo dài không biết tới bao giờ, nếu không có một vị tiên tên là Eragon nhặt được một trứng rồng....

Eragon chớp mắt đầy kinh ngạc. Ông lão bảo:

- A, ta thấy là cháu không rõ nguồn gốc tên của cháu rồi.

- Dạ, không.

Siêu nước sôi sùng sục. Eragon chẳng hiểu sao tên nó lại được đặt theo tên một thần tiên. Brom xách siêu nước rót vào hai tách. Đưa cho Eragon tách nước trà, ông nói:

- Món này làm cháu thấy chuyện càng thêm hấp dẫn. Cánh trà này không cần ngâm lâu trong nước uống đi, để lâu chút lắm.

Eragon vừa nhấp một ngụm, lưỡi nó nóng rát như bị phỏng. Ông lão bỏ tách trà xuống, tiếp tục hút tẩu thuốc:

- Chẳng ai hiểu vì sao quả trứng bị bỏ quên tại đó. Người thì bảo, cha mẹ của trứng bị giết trong cuộc chiến, kể lại tin rằng quả trứng bỏ đó có mục đích. Dù sao, Eragon đã nhận ra sự ích lợi chăm nuôi một con rồng thân thiện. Ông ta bí mật nuôi nó và theo tục lệ xưa, ông đặt tên nó là Bid'Daum. Khi Bid'Daum trưởng thành, họ cùng du hành với những rồng khác và thuyết phục chúng sống hòa bình với những thần tiên. Những hiệp ước được thành lập giữa hai loài. Để bảo đảm chiến tranh không bao giờ xảy ra nữa, họ quyết định cấp thiết thành lập đoàn Kỵ Sĩ Rồng. Lúc đầu, các Kỵ Sĩ chỉ là phương tiện liên lạc giữa rồng và thần tiên. Càng về sau, họ

càng chứng tỏ giá trị và họ được trao nhiều quyền lực hơn. Dần dần họ chiếm đảo Vroengard làm quê hương và xây dựng một thành phố, Doru' Areaba, tại đó. Trước khi Galbatorix lật đổ họ, các Kỵ Sĩ nắm giữ nhiều quyền lực hơn hầu hết các vua chúa tại Alagaesia. Vậy là ta đã trả lời hai câu hỏi của cháu rồi đó.

- Dạ, nhưng Eragon nghĩa là gì?

- Ta không biết. Tên đó quá cổ xưa rồi. Ta ngờ là chẳng ai còn biết, trừ những thần tiên. Nhưng cháu phải cực kỳ tốt phước mới có cơ may gặp được một người của họ. Dù sao tên cháu rất hay, cháu nên hãnh diện vì cái tên đó. Không phải ai cũng được vinh dự này đâu.

Eragon tạm quên thắc mắc vì sao tên nó lại được đặt theo tên Kỵ Sĩ Rồng đầu tiên, vì nó muốn hỏi thêm một điều còn thiếu trong những lời kể của ông già.

- Cháu không hiểu, chúng ta ở đâu, khi những Kỵ Sĩ được tạo ra?

- Chúng ta?

- Ông biết mà, ý cháu là...nói chung về con người.

- Chúng ta không sinh ra trên đất này trước thần tiên. Ba thế kỷ sau khi có Kỵ Sĩ, tổ tiên chúng ta mới tới đây.

- Không thể như thế được. Từ xưa tới giờ, chúng ta vẫn sống tại thung lũng Palancar này mà.

- Chỉ vài thế hệ thôi, trước đó thì không đúng. Kể cả cháu nữa, Eragon. Dù cháu coi mình là một phần tử trong gia đình Garrow, điều đó cũng có phần đúng, nhưng tổ tiên cháu không phải dân của đất này. Hỏi mọi người quanh đây coi, cháu sẽ thấy, họ cũng không phải là dân ở đây từ xa xưa đâu.

Eragon nhắm ngum trà vẫn còn nóng bỏng. Nó nhủ thầm, đây là quê hương mình, mà lại không liên quan gì tới người mà mình gọi bằng cha? Nó lại hỏi tiếp:

- Sau khi những Kỵ Sĩ bị tiêu diệt, chuyện gì đã xảy ra cho những người lùn?

- Không ai thật sự biết rõ điều này. Sau mấy trận chiến, khi thấy Galbatorix nắm chắc phần thắng, họ bịt kín lối vào những địa đạo và biến vào lòng đất. Theo ta biết, cho đến bây giờ, không một ai nhìn thấy họ.

- Còn những con rồng? Chắc chúng không bị giết chết hết chứ?

- Cho đến ngày nay, đó vẫn là bí mật lớn nhất tại Alagaesia: Bao nhiêu rồng thoát khỏi sự tàn sát của Galbatorix? Hẳn chỉ để lại kẻ nào sẵn lòng phục vụ hắn. Nhưng chỉ những con rồng rồ dại của những gã phản đồ mới trợ lực cho máu điên loạn của hắn. Nếu còn con rồng nào sống sót, chúng cũng đã tự ẩn mình, để thoát khỏi bàn tay của triều đình.

Vậy thì con rồng của mình từ đâu ra? Eragon tự hỏi.- Khi thần tiên tới Alagaesia, tụi quái Urgals đã có mặt ở đây chưa?

- Chưa. Chúng theo thần tiên vượt biển, như lũ ruồi đi săn máu vậy. Chính chúng là nguyên nhân là các Kỵ Sĩ trở nên giá trị trong cuộc chiến bảo vệ hòa bình đầy dẫy cảm. Rất nhiều điều cần học hỏi trong giai đoạn lịch sử này.

- Dạ, lần trước cháu đã được nghe ông kể chuyện....

Ông lão gầm lên, mắt sáng rực:

- Chuyện à? Nếu đó là chuyện, thì lời đồn về cái chết của ta là sự thực rồi, và bây giờ cháu đang chuyện trò với hồn ma chắc? Đó là lịch sử. Phải tôn trọng quá khứ. Cháu không biết quá khứ có thể ảnh hưởng đến cháu cỡ nào đâu.

Eragon chờ ông dịu xuống mới dám hỏi:

- Rồng lớn cỡ nào, hả ông?

- Lớn hơn một ngôi nhà. Ngay một con rồng nhỏ, xò cánh đã tới khoảng ba mươi thước rồi. Có những con rồng, trước khi bị triều đình giết, có thể vượt qua những đỉnh núi cao chót vót.

Eragon khiếp đảm nghĩ, mấy năm nữa mình biết giấu con rồng vào đâu? Nó phát bực, nhưng ráng bình tĩnh hỏi:

- Chừng bao lâu chúng mới trưởng thành?

- Sau năm sáu tháng tuổi, chúng mới có thể phun lửa, đó là thời gian chúng có thể kết hôn. Càng nhiều tuổi, rồng phun lửa càng lâu. Có con phun hàng mấy phút.

- Cháu nghe nói, vảy của chúng sáng như ngọc.

- Cháu nghe đúng đó. Chúng có đủ loại màu sắc, đậm nhạt. Người ta bảo chúng quần tụ một bầy, trông như một cầu vồng sống. Nhưng ai nói với cháu điều này?

- Dạ...một thương gia.

- Tên người ấy là gì?

Cặp mày bạc của ông nhú lại, những vết nhăn trên trán hằn sâu.

- Cháu không biết. Ông ta nói chuyện trong quán rượu của chú Morn, nhưng cháu không tìm hiểu ông ta là ai. Ông ta còn nói, một Kỵ Sĩ có thể đọc được ý nghĩ con rồng của mình.

Eragon nói vội, hy vọng gã lái buôn tưởng tượng sẽ làm ông không nghi ngờ nó.

Lim dim ắt, ông già chậm chạp mời thuốc, hít một hơi rồi mới nói:

- Hẳn nói sai rồi. Ta thuộc sử rất rõ, làm gì có chuyện đó. Hẳn còn nói gì nữa không?

- Dạ không. Rồng sống lâu lắm, phải không ông?

- Rất lâu. Sống mãi mãi. Thật ra chúng sống cho đến khi bị giết hay khi Kỵ Sĩ cưới nó qua đời.

Eragon phản đối:

- Làm sao người ta biết được? Nếu nó chết, khi Kỵ Sĩ cưới nó chết, nó chỉ có thể sống được đến sáu bảy chục tuổi là cùng. Ông đã kể rằng, các Kỵ Sĩ sống hàng mấy trăm năm. Điều đó không thể có được.

Nó áy náy, sợ vẫn cứ sống lù lù trong khi bạn bè, gia đình thì chết ráo hết.

Ông già Brom nhếch mép cười tinh quái:

- Điều có thể chỉ là vấn đề chủ quan. Ai có thể nói cháu vượt qua được rằng Spine và vẫn sống? Vậy mà cháu làm được đó thôi. Chỉ là vấn đề trí tuệ. Còn nhỏ mà cháu biết nhiều như vậy, hẳn là cháu phải rất khôn ngoan chứ. Cháu quên rồng rất thần kỳ, gây ảnh hưởng đến tất cả mọi thứ chung quanh một cách thật lạ lùng sao. Các Kỵ Sĩ gần gũi chúng nhất và quá rõ điều này. Ảnh hưởng mạnh nhất từ chúng là, sự kéo dài tuổi thọ. Nhà vua của chúng ta sống lâu đến thế nào, đủ chứng minh điều đó. Nhưng nhiều người lại cho rằng nhà vua trường thọ là do năng lực phép thuật của chính ông ta. Có những đổi thay mà mọi người ít nhận ra: tất cả những Kỵ Sĩ đều có thể lực cường tráng hơn, tinh thần minh mẫn hơn và thị lực chính xác hơn những con người bình thường. Cùng với những điều này, đôi tai họ cũng dần dần nhọn hơn, tuy không bao giờ nổi rõ hẳn như tai thần tiên.

Eragon suýt đưa tay lên sờ vành tai. Con rồng này còn làm thay đổi đời mình bằng những gì khác nữa không? Không chỉ xâm phạm vào trí óc mình, nó còn có thể thay đổi ngoại hình mình nữa sao?

Eragon hỏi:

- Loài rồng có thông minh không ông?

- Cháu không nhớ những gì ông nói sao? Chẳng lẽ các thần tiên thiết lập những thỏa ước hòa bình với một lũ súc sinh ngu dốt? Chúng thông minh như ông cháu mình vậy.

- Nhưng chúng là loài vật.

- Chúng là loài vật như chúng ta. Lý do con người tôn vinh các Kỵ Sĩ mà quên đi loài rồng, vì

ho cho rằng rồng chỉ là phương tiện chuyên chở người từ nơi này tới nơi khác thôi. Không đúng vậy. Kỳ Sĩ chỉ có thể tạo nên những chiến công hiển hách là nhờ ở rồng. Biết bao kẻ đã buông gươm khi biết một con thần lằn khổng lồ phun được lửa và vô cùng khôn ngoan thận trọng, sẽ xuất hiện tức thì để ngăn chặn bạo lực hả?

Ông nhả một ngụm khói thuốc thành vòng tròn lơ lửng bay cao. Eragon hỏi:

- Ông đã thấy rồng bao giờ chưa?

- Hừ, những chuyện đó xảy ra trước khi có ta.

Giờ là lúc Eragon tìm cách tìm tên cho con rồng của nó:

- Cháu không thể nào nhớ nổi tên con rồng mà người nhà buôn kia nhắc tới, ông giúp cháu được không?

- Có những cái tên như Jura, Hírado và Fundor, những con rồng đã từng chiến đấu với con rắn biển khổng lồ. Galzra, Briam, Ohen, Gretiem, Beroan, Roslarb....

Ông kể một tràng nhiều tên khác nữa. Cuối cùng ông nói lên một cái tên, thì thầm như hơi thở:

- Và còn có cả Saphira nữa. Cháu đã nghe hẳn nhắc đến tên nào?

- Hình như không. Nhưng trễ rồi, anh Roran chắc đã xong việc bên chú Horst, cháu phải về thôi.

- Sao vậy? Ta định trả lời tất cả những câu hỏi của cháu, cho tới khi Roran tới tìm cháu. Không thắc mắc gì về chiến thuật của rồng và những trận chiến nghệt thở sao?

- Hôm nay cháu được ông chỉ dạy nhiều rồi.

- Tốt lắm, chào cháu. Đừng quên, nếu nhớ ra tên tay nhà buôn đó, báo cho ta biết.

- Cháu sẽ ráng nhớ. Cám ơn ông nhiều lắm.

Eragon vừa chậm rãi bước trong ánh nắng xiên xiên của một ngày đông, vừa nghĩ ngợi về những gì mới được nghe.

Chương 8

Một cái tên của uy quyền

Tên đường về, Roran bảo:

- Hôm nay nhà chú Horst có khách đến từ Therinsford.

- Tên ông ta là gì?

Eragon hỏi. Nó bước nhẹ, tránh những luống tuyết. Hai má nó lạnh rát. Roran thúc bước đi xuống tuyết, như những đường cày, nói:

- Dempton. Ông ta đặt chú Horst làm mấy chân để cỡi xay.

- Ở Therinsford không có lò rèn sao?

- Có, nhưng không khéo. Ông ta bảo tao đến Therinsford làm cho ông. Nếu đồng ý, thì khi nào ông ấy trở về, sẽ cùng đi luôn.

Thợ xay làm việc quanh năm. Mùa đông xay ngũ cốc của khách hàng mang tới, mùa gặt mua ngũ cốc xay thành bột, bán ra. Đó là công việc vừa cực nhọc vừa nguy hiểm. Nhân công thường bị những tảng đá khổng lồ của máy xay nghiền nát cả bàn tay. Eragon hỏi:

- Anh định cho cậu biết không?

- Có chứ.

- Để làm gì? Anh quá biết cậu sẽ nghĩ sao, nếu chúng mình bỏ đi xa mà. Nói gì thì cũng không tránh khỏi um xùm. Quên đi, đừng nói gì hết, để tối nay còn được yên ổn ăn cơm.

- Không nói sao được. Vì tao sẽ đi làm mà.

- Sao?

Eragon ngừng bước. Hai anh em đối diện nhau, hơi thở tỏa khói trong không khí. Eragon nói:

- Em biết tiền bạc khó khăn, nhưng nhà ta vẫn sống được, tại sao anh phải đi.

- Vì tao cần tiền cho riêng tao.

- Để làm gì?

- Anh muốn lấy vợ.

- Katrina? Anh hỏi ý chị ấy chưa?

- Chưa. Nhưng mùa xuân tới, khi anh dựng được căn nhà, anh sẽ nói.

- Việc nhà ề hề mà anh lại bỏ đi. Sao không đợi cấy trồng xong đã?

- Không được. Mùa xuân người ta mới cần tao nhất. Chờ đến khi cày bừa, xuống giống xong thì biết bao giờ đi được. Tao đi lúc chuyển mùa này là hay nhất. Mày và cậu có thể làm mà không cần tới tao. Nếu công việc tốt đẹp, tao sẽ trở về....cùng với vợ.

- Em chỉ còn biết chúc anh may mắn. Nhưng cậu sẽ không để yên đâu.

Hai đứa lặng lẽ đi bên nhau. Eragon lo lắng nghĩ, khó lòng cậu chấp nhận chuyện này. Nhưng khi về tới nhà, Roran không nói gì với cha về kế hoạch làm ăn xa. Eragon biết chắc, trước sau gì anh nó cũng sẽ nói.

Kể từ khi con rồng "nói" với nó, đây là lần đầu tiên Eragon trở lại. Vừa lo ngại vừa đề phòng, nó rón rén tiến lại...Một âm thanh vang trong đầu nó: "Eragon!"

- Mi chỉ biết nói vậy thôi sao?

"Ừa"

Nó trợn mắt bất ngờ. Con rồng biết giỡn sao? Rồi còn gì nữa đây? Nó đập gậy mấy cành khô, vì quyết định ra đi của Roran làm nó vẫn chưa hết bối rối. Một câu hỏi từ con rồng truyền sang tư tưởng Eragon. Nó kể lại chuyện Roran. Cuối cùng nó gào lên:

- Mình không muốn anh ấy đi.

Con rồng nghiêm trang lắng nghe. Eragon dụi mắt bảo nó:

- Em cần một cái tên, rồng ạ. Hôm nay anh đã được nghe nhiều tên rồng hay lắm. Có lẽ em sẽ chọn được một tên em thích.

Nó nhớ lại hàng loạt tên ông già Brom đã nói, rồi hai cái tên nghe rất vui tai và quý phái chợt hiện ra. Nó hỏi:

- Vanilor hay Eridor được không? Cả hai đều là những chàng rồng danh tiếng đó.

"Ừ, Eragon cơ", con rồng ồm ồm trả lời. Eragon nói ngay:

- Không được. Eragon là tên anh. Được, còn nhiều tên khác nữa đây.

Nhưng nó đề nghị tên nào, con rồng đều "ừ", nó còn tỏ ra tức cười vì hình như còn điều gì đó Eragon không hiểu. Eragon làm lơ, tiếp tục:

- Hay Ingothold, con rồng đã giết....

Nhưng chợt nó nhớ ra, khựng lại:

- Ngốc thật! Anh chọn toàn tên các chàng, em là nàng phải không?

Ả rồng xếp cánh, hãnh diện "Dạ" rất ngoan. Bây giờ Eragon đã hiểu vì sao cô nàng từ chối hàng chục cái tên. Nó nghĩ đến Miremel, không được, vì đó là một chị rồng nâu. Opheila hay Lenora cũng bị loại bỏ. Nó gần như buông tay, thì chợt nhớ một cái tên ông già Brom đã thì thầm như hơi thở. Eragon rất thích tên đó, nhưng liệu cô nàng đồng danh này có chịu không. Nó hỏi:

- Em là Saphira nhé?

Cô nàng nhìn Eragon với đôi mắt rất thông minh. Nó hiểu ngay là ả đã hài lòng. Tiếng "dạ" như từ xa xôi vọng lại. Eragon mỉm cười và Saphira bắt đầu ư ử hát.

Chàng thợ xay tương lai

Khi gia đình ăn cơm, mặt trời đã lặn. Bên ngoài gió lồng lộn từng cơn, rung chuyển cả căn nhà. Eragon lom lom nhìn Roran, chờ đợi những lời nói không thể nào tránh được. Cuối cùng Roran lên tiếng:

- Con được mời đến làm tại một nhà máy xay ở Therisnford. Con định nhận lời.

Ông Garrow thủng thỉnh nhai nuốt, đặt cái nĩa xuống, ngả lưng ra sau ghế, khô khan hỏi:

- Vì sao?

Roran cắt nghĩa trong lúc Eragon đi lấy thêm đồ ăn. Khi trở lại, nó nghe cậu phán một câu gọn lỏn:

- Hiểu rồi.

Rồi ông im lặng ngó lên trần. Hai anh em không nhúc nhích, chờ đợi. Sau cùng Garrow chỉ hỏi:

- Bao giờ con đi?

- Sao ạ?

Roran ngạc nhiên hỏi. Ông bố nghiêng về phía nó, mắt long lanh.

- Con tưởng cha ngăn cản con sao? Cha vẫn mong con sớm lấy vợ. Gia đình này đông vui trở lại là điều đáng mừng. Katrina có phúc mới lấy được con.

Roran thoáng kinh ngạc, rồi toét miệng cười. Ông bố lại hỏi:

- Vậy chừng nào con đi?

- Chừng nào ông Dempton trở lại lấy hàng thì con đi luôn.

- Như vậy là khoảng...hai tuần.

- Tốt. Mình sẽ đủ thời gian để sửa soạn. Nhà còn lại cha và Eragon mọi chuyện sẽ khác đi. Nhưng công việc trôi chảy, thì con cũng sẽ sớm về thôi. Eragon, cháu đã biết vụ này rồi chứ.

- Dạ, cháu mới biết hôm nay thôi....Anh ấy khủng quá.

Garrow vuốt mặt rồi xô ghế đứng dậy, nói:

- Đó là chuyện tự nhiên trong đời. Rồi đâu vào đấy cả. Thời gian sẽ thu xếp mọi chuyện yên ổn hết. Thôi, dù sao cũng phải rửa chén đĩa đi chứ.

Hai anh em lẳng lặng dọn dẹp.

Những ngày sau đó, là cả một sự thử thách. Eragon cau có như muốn sinh sự. Trừ những câu trả lời cụt ngủn, nó chẳng chuyện trò với ai. Biết bao điều nhờ việc Roran sắp đi xa: cậu Garrow làm cho anh ấy một cái ba lô, trên tường thiếu vắng nhiều thứ, sự trống trải tràn ngập khắp nhà. Cả tuần lễ trước, Eragon cảm thấy sự xa cách giữa nó và Roran. Hai đứa chuyện trò không còn thoải mái như xưa nữa.

Saphira là bùa giải sầu cho Eragon. Nó chuyện trò thoải mái, cởi mở hết nỗi niềm và Saphira hiểu nó hơn tất cả mọi người. Trong tuần lễ trước ngày khởi hành của Roran, cô nàng mọc thêm một cái cựa, và đứng cao hơn cả Eragon. Nó nhận thấy khoảng trống, không có gai, trên cổ vai của Saphira là một chỗ ngồi rất tuyệt. Mỗi buổi chiều, nó thường leo lên ngồi và vừa cất nghĩa những từ ngữ khác nhau vừa gãi cổ cho cô ả. Saphira hiểu rất nhanh và cũng rất nhiều ý kiến ý cò.

Với Eragon, đây là đoạn đời đầy vui sướng, Saphira là một thực thể phức tạp như một con người. Cá tính nó rất nhạy bén, nhiều khi mâu thuẫn, nhưng nó và Eragon rất hiểu nhau. Hành động và tư tưởng của nó biểu lộ những cá tính mà Eragon không ngờ. Có lần nó bắt được một con phượng hoàng, thay vì ăn thịt, nó đã trả tự do cho con chim và nói: "Không một thợ săn trên bầu trời nào phải chết như một con mồi. Thà chết trên đôi cánh vẫy vùng, hơn là chết vì mũi tên ghim thân mình trên mặt đất."

Eragon đã định khoe Saphira với gia đình, nhưng chuyện ra đi của Roran và những lời can ngăn của chính Saphira, làm trì hoãn ý định đó lại. Nó không muốn ai nhìn thấy. Một phần cũng do tính ích kỷ của Eragon. Vì một khi sự tồn tại của Saphira được tiết lộ, những lời la mắng, kết tội, sợ hãi đều đổ cả lên đầu Eragon. Nó tự nhủ sẽ chờ cho tới khi có những dấu hiệu thuận tiện hơn.

Đêm trước hôm Roran lên đường, Eragon định gặp anh để nói chuyện. Đứng ngoài cửa phòng bỏ ngõ, nó nhìn ngọn đèn dầu trên bàn, rọi ánh sáng chập chờn ảm cúng lên tường, Roran quay lưng lại, đang cuốn tấm chăn ra ngoài áo quần và vật dụng. Anh ta ngừng lại, lấy một vật dưới gối, nắm trong tay. Đó là một viên đá bóng lộn, Eragon tặng từ mấy năm trước, Roran vừa nhét viên đá vào gối đỡ, bỗng ngừng tay, rồi đem đặt lên trên kệ. Cổ họng Eragon như nghẹn lại. Nó trở về phòng.

Chương 9

Những kẻ lạ tại Carvahall

Món điểm tâm lạnh ngắt, nhưng trà thì nóng. Băng đóng phía trong cửa sổ tan rã vì bếp lửa buổi sáng, nhỏ giọt xuống sàn gỗ, thành những vũng nước đen ngòm.

Nhìn bố con cậu Garrow ngồi bên bếp lò, Eragon ngẫm nghĩ: chắc phải nhiều tháng nữa mình mới thấy lại được cảnh này.

Roran ngồi trên ghế, cột dây giày. Chiếc ba lô căng phồng, đặt trên sàn, ngay cạnh anh ta. Cậu Garrow rút tay túi quần, đứng giữa hai đứa. Mặc cho con và cháu năn nỉ, ông từ chối đi cùng chúng. Ông chỉ bảo như vậy tốt hơn. Ông hỏi Roran:

- Con có đầy đủ mọi thứ chưa?

- Dạ, đủ rồi.

Ông gật đầu, lấy ra một túi nhỏ đưa cho Roran:

- Cha để dành cái này cho con. Chẳng nhiều nhận gì, nhưng nếu muốn con cũng mua được vài thứ lặt vặt hay một món nữ trang rẻ tiền.

- Cảm ơn cha, con sẽ không lãng phí đâu.

- Muốn làm gì thì làm, đó là tiền của con. Cha chẳng còn gì khác để cho con nữa, chỉ còn lời cầu chúc của một người cha. Con có nhận không?

Giọng Roran đầy xúc động:

- Con rất vinh dự được nhận lời chúc phúc của cha.

- Cầu chúc con đi bằng an.

Ông hôn lên trán con trai, rồi quay lại cao giọng nói:

- Đừng nghĩ là cậu quên cháu, Eragon. Đã đến lúc ta có vài lời nói với cả hai đứa, vì các con sắp bước vào đời. Hãy quan tâm tới đời, đời sẽ đãi ngộ các con. Thứ nhất, phải nhớ đừng để ai thống trị tâm hồn hay thể xác các con. Đặc biệt gìn giữ sao cho tư tưởng ta không bị ràng buộc. Một con người tưởng như tự do, tuy nhiên vẫn bị kiểm tỏa như một tên nô lệ. Hãy lắng nghe, nhưng đừng cả tin. Tổ lòng kính trọng với những kẻ uy quyền, nhưng đừng mù quáng theo họ. Phán đoán hợp lý, chứ đừng chỉ trích. Cư xử đàng hoàng với tất cả mọi người, không phân biệt địa vị, chức quyền, nếu không muốn mua oán chuốc thù. Hãy thận trọng với tiền bạc. Hãy giữ vững niềm tin, người khác sẽ nghe theo ta. Còn...về chuyện yêu thương, đây là lời khuyên duy nhất của ta: hãy chân thành. Đó là dụng cụ mạnh nhất để mở khóa một trái tim và để nhận sự tha thứ. Tất cả những gì ta cần dặn các con chỉ có vậy thôi.

Ông đưa ba lô cho Roran:

- Đã đến lúc con phải đi rồi. Trời gần sáng, chắc Dempton đang đợi.

Roran đeo ba lô lên vai, ôm bố:

- Khi nào có thể, con sẽ về ngay.

- Tốt. Bây giờ đi đi, đừng lo chuyện ở nhà.

Cha con bịn rịn chia tay. Ra tới đường, Roran và Eragon còn quay lại, vẫy tay. Đôi mắt âu lo, người cha cũng đưa bàn tay gầy guộc lên, lặng nhìn theo, một lúc sau mới khép cửa, quay vào. Tiếng gài cửa vọng trong sương sớm, làm Roran dừng chân.

Eragon quay lại nhìn cảnh vật. Mắt nó dừng lại ngôi nhà cô quạnh. Trông mới bé nhỏ, mỏng manh tội nghiệp làm sao! Chỉ còn chút khói nhẹ tỏa ra là bằng chứng ngôi nhà phủ tuyết kia có

người đang ở.

Roran buồn rầu nói:

- Đó là tất cả thế giới của chúng ta.
- Một thế giới tốt đẹp.

Roran gật đầu đồng ý với Eragon, rồi xốc lại ba lô tiến về tương lai mới. Ngôi nhà chìm khuất khỏi tầm nhìn, khi hai anh em thả dốc xuống đồi.

Hai anh em tới Carvahall trời còn sớm, nhưng cửa lò rèn đã mở rồi. Không khí trong nhà ấm áp, vui vẻ. Baldor đang chậm rãi làm việc bên cái bễ lớn, kế bên lò đá đầy than đỏ rực. Trước lò, một cái đe và một thùng tô-nô niềng đai sắt, chứa đầy nước muối. Hàng cọc đóng trên tường treo đủ thứ: kìm, búa, kẹp gấp than đủ kích cỡ và giũa, dùi, khuôn, tiện...chờ mài giũa. Chú Horst và ông Dempton đang đứng bên một cái bàn dài.

Dempton tiến lại với nụ cười dưới hàng rìa đỏ:

- Roran, cậu tới là tôi mừng rồi. Với cái máy xay mới này, tôi làm một mình không xuể. Cậu sẵn sàng chưa?

- Rồi. Mình đi sớm chứ?

- Tôi còn vài việc nữa phải làm. Nhưng sẽ đi trong khoảng một giờ nữa thôi. Còn đây là Eragon, phải không? Tôi cũng tính kêu cậu đi làm. Thôi, để sang năm hả?

Eragon cười bối rối, bắt tay Dempton. Ông ta có vẻ thân mật, dễ mến. Nhưng phải chi ông ta đừng bao giờ tới Carvahall, thì đã không có chuyện anh Roran ra đi. Ông ta quay lại cắt nghĩa cho Roran cách điều hành máy xay mới.

Chú Horst chỉ những bó hàng, bảo Dempton:

- Sẵn sàng cả rồi đó. Anh chuyển đi lúc nào cũng được.

Rồi chú ra dấu cho Eragon ra cửa. Nó theo ra, thấy chú đứng khoanh tay ngoài đường, Eragon đưa ngón cái ngoắc về phía lão chủ máy xay, hỏi:

- Chú nghĩ gì về ông ấy?

- Một người tốt. Ông ta sẽ đối xử đàng hoàng với Roran.

Chú phủi bụi sắt trên tạp dề, rồi đặt bầy tay to dùng lên vai Eragon, hỏi:

- Này chàng trai, cháu còn nhớ vụ cãi nhau với lão Sloan chứ?

- Nếu chú hỏi về số tiền chú trả để mua thịt, cháu làm sao quên được.

- Chú tin cháu. Nhưng không, chú hỏi là để biết cháu còn giữ viên đá đó không?

Tim Eragon đập rộn lên. Vì sao chú ấy muốn biết về viên đá? Hay có người đã nhìn thấy Saphira? Nó cố nín thở, nói:

- Còn, nhưng sao chú lại hỏi?- Ngay khi trở về nhà, cháu phải quăng nó đi ngay. Hôm qua có hai người lạ tới đây. Chúng mang gươm, mặc toàn đồ đen. Nhìn chúng, chú rợn cả da. Chiều hôm qua, chúng hỏi mọi người, có ai nhặt được viên đá giống như của cháu không. Hôm nay chúng trở lại để dò hỏi tiếp. Không ai nói gì. Họ sợ bị rắc rối. Nhưng chú biết có vài kẻ sẽ nói ra.

Eragon sợ thót tim. Kẻ bỏ viên đá trong núi Spine, bây giờ đang lần theo dấu vết tìm lại. Hay triều đình đã rõ chuyện về Saphira. Nó không biết điều nào tệ hại hơn. Bây giờ viên đá không còn nữa, chúng không còn có thể tìm ra. Nhưng nếu chúng biết những gì đã xảy ra, thì Saphira sẽ bị lâm nguy. Nó ráng bình tĩnh nói:

- Cám ơn chú đã báo cho cháu. Chú biết hiện nay chúng ở đâu không?

- Chú không báo để cháu đi gặp chúng. Hãy rời khỏi Carvahall, về nhà ngay đi.

- Dạ, nếu chú thấy cháu nên về.....

- Chú thấy cháu phải về. Có thể chú quá lo xa, nhưng nhìn những kẻ lạ này, chú thấy lo lắng. Tốt hơn, cháu nên ở nhà cho tới khi chúng đi khỏi đây. Chẳng biết có ích gì không, nhưng chú sẽ cố ngăn chúng đến gần nhà cháu.

Eragon nhìn ông đầy biết ơn, ước gì nó có thể kể với ông về Saphira. Nhưng nó chỉ nói:

- Cháu đi ngay đây!

Nó vội vào nắm tay Roran chào tạm biệt. Roran ngạc nhiên hỏi:

- Em không ở lại thêm chút nữa được sao?

- Em ở lại làm gì? Cứ loanh quanh cho tới lúc anh đi sao?

- Chắc phải mấy tháng nữa anh em mình mới gặp lại nhau.

- Em đoán không lâu đến vậy đâu. Anh ráng giữ gìn sức khỏe.

Nó ôm Roran, rồi quay đi. Chú Horst vẫn đứng ngoài đường. Để phòng ông dõi theo, Eragon hướng thẳng về hướng ngoại ô Carvahall, nhưng ngay khi khuất khỏi tầm nhìn của Horst, nó tránh vào sau một căn nhà, rồi lên trở vào thành phố.

Qua mỗi con đường, nó lắng nghe từng tiếng động, tiếc trong tay không có cây cung. Lòng vòng khắp Carvahall, cố né tránh mọi người, cho đến khi nó nghe một giọng nói như hơi gió thoảng ra từ ngôi nhà gần đó. Tai rất thính, nhưng Eragon vẫn phải cố lắng nghe.

- Chuyện này xảy ra khi nào?

Giọng nói trơn tru như bôi mỡ, lẫn trong tiếng nói là một tiếng rít lạ lùng làm nó nổi da gà.

- Khoảng ba tháng trước.

Đúng giọng lão Sloan, lão chủ hàng thịt mang máu tà thần, đang ton hót.

Kẻ thứ ba lên tiếng, giọng nhão nhọt, làm nhớ đến hình ảnh một loài bò sát, trơn láng, hôi thối, không ai dám đụng vào:

- Chắc không? Tụi này ghét nhất trò trông gà hóa cuốc. Nếu ấm ớ là...khốn nạn cuộc đời đấy.

Eragon thừa biết chúng sẽ làm gì. Ngoài quân triều đình, ai dám hăm dọa mọi người như vậy?

- Chắc mà. Nó có thứ đó. Nhiều người nhìn thấy, lão sao tôi nói lão được. Cứ hỏi mọi người thì biết.

Giọng lão Sloan run run thì thầm mấy câu mà Eragon không nghe được. Rồi giọng đầu tiên nói như nhạo báng:

- Không cộng tác với chúng là hơn.

Lão Sloan lại thì thầm. Eragon nghe tiếng chân chạy đi. Nó liếc về góc phố. Hai tên cao lớn đứng ngoài đường. Cả hai mặc áo choàng đen, dưới lớp áo nổi cộm hai bao kiếm. Trên ngực áo, nổi rõ một dấu hiệu lạ lùng thêu bằng chỉ bạc. Lưng chúng gù lên như độn một miếng đệm. Mũ trùm đầu che kín mặt, tay đeo găng.

Eragon nhích người, nhìn cho rõ. Một gã gồng mình, gắt gỏng thay đồng bọn. Rồi cả hai quay ngoắt lại. Eragon nghẹt thở, chết sững. Hai mắt nó dán vào hai khuôn mặt giấu kín của kẻ lạ. Nó cố chống lại cơn sợ hãi, kêu thầm: "Chạy đi!" Nhưng chân nó không nhúc nhích được. Hai kẻ lạ khệnh khạng bước tới êm như ru. Eragon biết chúng đã nhìn thấy mặt nó. Chúng đã gần tới góc phố, tay cầm kiếm...

- Eragon.

Nó giật thót người khi nghe gọi. Hai kẻ lạ cũng đứng dừng lại, huyết lên như rắn. Ông lão Brom, tay đang vội vàng chống gậy tiến tới Eragon từ bên kia đường. Ông không nhìn thấy hai kẻ lạ, còn khuất nơi góc phố. Nó muốn cảnh giác ông, nhưng lưỡi và tay không thể nào hoạt động. Nghe tiếng già Brom gọi Eragon lần nữa, hai kẻ kia ném một cái nhìn về nó, rồi lẫn vào giữa mấy căn nhà.

Eragon rũ xuống đất, run rẩy, trán đổ mồ hôi hột. Ông già mạnh mẽ kéo nó đứng lên:

- Trông cháu như người bệnh. Có gì không?

- Thành linh cháu bị chóng mặt quá. Cháu không biết đã xảy ra chuyện gì.

- Sẽ qua khỏi thôi. Nhưng đáng lẽ cháu phải về nhà rồi thì tốt hơn.

Đúng vậy, mình phải về, về trước khi tụi chúng kịp tới nhà mình. Nó bảo:

- Ông nói đúng. Có lẽ cháu bệnh rồi.

- Vậy thì càng cần phải về. Đường xa thật, nhưng về nhà cháu sẽ khá hơn. Để ta đưa cháu ra đường cái.

Ra tới đường, ông Brom đưa những ngón tay như móng vuốt ra nói:

- Về nhà mau, nấn ná trên đường không tốt đâu.

Nó bắt tay ông, nhưng bàn tay ông già có vật gì đó vướng vào găng tay của nó, rút tuột chiếc găng rơi xuống đất. Ông vừa phản nản mình vung về, vừa xin lỗi nó. Khi Eragon cúi nhặt chiếc găng, những ngón tay rắn chắc của ông nắm cổ tay nó, lật ngửa bàn tay lên. Giữa lòng bàn tay nó hiển hiện một vết ánh bạc. Mắt ông già sáng lên, để Eragon rút tay về, xỏ vào găng.

- Chào ông.

Eragon cố nói, rồi chạy vội đi. Phía sau, nó nghe ông già huýt sao một điệu nhạc vui.

Chương 10

Chuyến bay định mệnh

T trên đường về, đầu óc Eragon rối bời suy nghĩ. Nó chạy hết sức lực, không kịp ngừng để thở. Ra khỏi đường cái, nó phóng tư tưởng tới Saphira, nhưng cô rồng đang ở quá xa, không liên lạc được. Eragon tự nhủ, sẽ phải nói ra sao với cậu Garrow đây? Không còn chọn lựa nào khác, ngoài việc cho cậu biết hết sự thật về Saphira.

Về tới nhà, tìm đập thành thạch, thở hổn hển, nó thấy cậu Garrow đang đứng gần mấy con ngựa trong chuồng. Eragon bối rối nghĩ, mình có nên nói với cậu lúc này không? Không thấy Saphira làm sao cậu có thể tin? Tốt hơn, mình đi tìm nó trước đã.

Eragon lên ra sau trại, vào rừng. "Saphira", nó thầm kêu lớn.

"Em tới đây." Tiếng trả lời mơ hồ. Nó cảm thấy Saphira đang có điều lo lắng. Rồi tiếng vỗ cánh vang trên không, sau đó Saphira đáp xuống giữa một đám khói, hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Eragon vượt vai Saphira, nhắm mắt, lấy lại bình tĩnh, rồi tóm tắt những gì đã xảy ra. Nó vừa nói đến những kẻ lạ, con rồng chọt co rúm người lại, đứng dựng lên gầm rú. Rồi nó quất đuôi qua đầu Eragon. Eragon vội nhảy lùi lại, hụp đầu xuống, trong lúc đuôi rồng đập chan chát lên đồng tuyết. Saphira gào thét: "Lửa! Kẻ thù! Chết chóc! Sát nhân!"

Eragon dồn hết sức lực vào ý nghĩ: "Chuyện gì không ổn vậy?" Nhưng như có một bức tường thép bít quanh tư tưởng Saphira, nó lại gào lên, xòe móng vuốt cào xé tan nát mặt đất đóng băng.

"Lời thề bị phản bội, người bị giết, trứng vỡ tan tành! Máu đổ khắp nơi. Sát nhân!"

Eragon xông tới, nắm một cái gai trên lưng rồng, leo lên lưng, ôm chặt cổ Saphira khi nó lại đứng dựng lên.

- Đủ rồi, Saphira. Mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi mà.

Con rồng thu mình, vươn hai cánh, bay lên. Lơ lửng trên khoảng không một lúc, rồi chúi xuống lấy đà, nó bay vút lên bầu trời.

Eragon la lên, mặt đất xa dần, gió quất rào rào đến ngợp thở. Saphira làm ngơ trước sự khiếp đảm của Eragon, nó nghiêng cánh thẳng tiến về dãy núi Spine.

Eragon thoáng thấy trang trại nhà nó và dòng sông Anora phía dưới. Bụng dạ như lộn tùng phèo cả lên, nó ôm chặt cổ Saphira, nhìn lom lom cái vảy ngay trước mặt, ráng không ỏi mưa, khi con rồng tiếp tục vút mãi lên. Saphira bay với mức thẳng bằng, Eragon mới đủ can đảm nhìn quanh.

Không khí lạnh tới độ sương đọng trên mí mắt nó. Tới vùng núi nhanh đến không ngờ. Từ trên không, những đỉnh núi nhọn hoắt như những mũi dao đang chờ cắt thịt cả người lẫn rồng ra từng mảnh. Bất ngờ Saphira chao đảo, làm Eragon phải nghiêng mình sang bên, nôn thốc tháo. Nó liếm môi, đắng nghét, rồi vùi đầu lên cổ ả rồng.

Eragon năn nỉ: "Chúng ta phải trở về. Những kẻ lạ đang tìm đến trại. Phải báo cho cậu Garrow ngay. Quay lại đi."

Không thấy ả trả lời. Nó ráng tiến sâu vào tư tưởng Saphira, nhưng một rào chắn đầy khiếp đảm và giận dữ bao kín ý nghĩ của con rồng. Nhất quyết phải bắt bằng được nó quay trở lại, Eragon thu hết ý chí, phóng tư tưởng qua lớp giáp tinh thần của Saphira, nhưng không thể được.

Lúc này núi non bao quanh, như những bức tường trắng khổng lồ nứt nẻ bởi những vực đá hoa cương. Giữa hai đỉnh núi, băng đóng xanh ngắt như một dòng sông đông cứng. Dưới

chân núi, phơi bày những suối khe, thung lũng chạy dài. Phía dưới, khi bóng Saphira xoè cánh bay qua, Eragon nghe tiếng chim chóc hải hùng kêu thét. Nó cũng thấy cả bầy dê núi hốt hoảng nhảy qua những mỏm đá.

Gió lồng lộng từ những cú vỗ cánh của Saphira làm Eragon chóng mặt và mỗi lần ả xoay trở cổ, nó lại bị chao đảo cả người. Hình như ả không biết mệt là gì. Eragon lo sợ ả cứ tiếp tục bay suốt đêm nay.

Sau cùng, màn đêm xuống, Saphira mới là hạ cánh. Eragon nhận ra một khoảng trống nhỏ trên thung lũng. Con rồng phải bay vòng tròn ốc trên những ngọn cây, vỗ cánh nhẹ nhẹ đáp xuống mặt đất bằng hai chân sau. Những bắp thịt mạnh mẽ của nó gồng lên khi chạm đất, rồi mới tới hai chân trước rướn lên một bước để giữ thăng bằng. Eragon, không đợi ả kịp xếp cánh, nhảy ngay xuống.

Chạm mặt đất, đầu gối nó khụy xuống, má đập trên tuyết. Giật bắn người vì chân đau rát đến ứa nước mắt, bắp thịt nó run lên vì gò bó quá lâu. Nó nằm bật ngửa, dang rộng chân tay. Rồi ráng nhìn xuống, những đốm dơ lớn, loang lổ trên vải quần nơi bắp vế. Rờ thử, thấy ướt, nó vột lột quần ra, nhả mặt vì đau đớn. Hai bắp vế da bị lột, vì vảy rồng cọ sát, máu chảy ròng ròng. Kéo quần lên, Eragon bật kêu, khi vải quần chạm phải vết thương. Nó đau đến không thể nào đứng nổi.

Đêm tối mịt mùng che phủ chung quanh, bóng núi tối tăm trở nên xa lạ. Mình đang ở trong rặng núi Spine giữa mùa đông, với một con rồng hóa rồng, chân không bước nổi, chẳng một chỗ trú thân. Mai phải trở về, mà bay trên lưng nó thì không chịu nổi nữa. Ôi, ước gì Saphira phun được lửa lúc này.

Eragon thở dài, quay nhìn con rồng đang thu mình nằm bên cạnh. Nó đặt tay lên Saphira, thấy nó run bần bật. Hàng rào tư tưởng của Saphira không còn nữa, nên nỗi sợ của con rồng truyền sang nó. Nó truyền ý nghĩ làm cho Saphira nguôi ngoai và hỏi: "Vì sao những kẻ lạ kia làm em sợ thế?"

"Những kẻ sát nhân"

"Câu Garrow đang gặp nguy hiểm. Em lại bắt cóc anh đi. Em không đủ khả năng bảo vệ anh sao?"

Ả gầm gừ, nghiêng chặt hàm tức giận.

"A, nếu em nghĩ bảo vệ được anh, tại sao phải chạy trốn? Cái chết đến bằng thuốc độc."

"Nhìn coi, Saphira. Trời thì tối, chuyển bay là lột da đùi anh như anh vẫn đánh vảy cá vậy. Em thích lắm sao?"

"Không."

"Vậy thì tại sao em lại gây ra chuyện này?"

Qua mỗi giao cảm, nó biết Saphira ân hận vì sự đau đớn của nó, nhưng không ân hận vì hành động của ả. Ả quay đi, tránh trả lời. Trời trở lạnh như nước đá, vết thương cũng bớt đau, nhưng Eragon biết tình trạng của nó không khả quan hơn. Nó đối phương pháp:

"Anh gần đóng băng rồi, nếu em không tìm cho anh một túp lều, cái hang để sưởi ấm. Hay một ổ lá thông cũng được, nếu không anh chết cóng mất."

Saphira có vẻ nhẹ lòng vì Eragon không cắn vụn nữa.

"Khỏi cần. Em sẽ cuốn quanh và che cho anh bằng đôi cánh. Lửa trong thân em sẽ làm anh bớt lạnh ngay."

Saphira dùng đuôi dẹp bằng phẳng một ụ tuyết. Eragon chán ngán nhìn đồng bùn trước mặt bảo:

"Em phải giúp, anh không bước qua nổi đồng bùn này đâu."

Cái đầu lớn hơn cả thân hình Eragon, đặt ngay bên cạnh nó. Nó nhìn thẳng đôi mắt to, màu

xanh ngọc, rồi nắm chặt một cái gai trắng như ngà. Saphira nhấc bổng nó lên, nhẹ nhàng đặt trên khoảng đất vừa dọn sạch sẽ. Eragon vẫn đau đến hoa mắt, nhưng ráng chịu đựng.

Đặt Eragon xuống xong, Saphira cuộn mình nằm xuống, xòe cánh phải che kín Eragon như một cái lều. Hơi ấm từ trong bụng nó tỏa ra, ngay lập tức không còn chút lạnh lẽo nào nữa.

Eragon choàng áo khoác, cột hai cánh tay áo quanh cổ. Lúc này nó mới thấy bụng đói cồn cào. Nhưng đói bụng không làm nó bận tâm bằng mối lo nghĩ chính: Nó có kịp về nhà trước những kẻ lạ kia không? Nếu không kịp thì chuyện gì sẽ xảy ra? Dù mình cố nhịn đau để lại cõi rỗng về, sớm nhất thì trưa mới tới. Lúc đó, những kẻ kia đã tới nhà mình từ lâu rồi.

Nó nhắm mắt và cảm thấy một giọt nước mắt lăn trên mặt. Nó thầm hỏi: "Mình đã gây ra chuyện gì đây?"

Chương 11

Nỗi bất hạnh của người vô tội

Khi Eragon mở mắt vào buổi sáng, nó tưởng trời đã sập. Cả một tấm màn phẳng màu xanh, nghiêng nghiêng mặt đất, phủ trên đầu nó. Chưa tỉnh ngủ hẳn, nó đưa tay sờ thử. Những ngón tay nó chạm phải một lớp màng mỏng. Ngần ra một lúc, nó mới nhận ra vật đó là gì. Nó cúi đầu nhìn cái đùi có vảy nó đã gối suốt đêm qua. Chậm rãi, Eragon duỗi thẳng hai chân, lớp vảy cứng trên vết thương nứt ra. Không còn đau nhức như hôm qua, nhưng nghĩ đến chuyện phải đi bộ, nó thấy ớn quá. Đắm nhẹ vào sườn Saphira, nó kêu lên:

- Này. Dậy thôi chứ.

Cô rồng trở mình, nâng cao cánh, đón nắng vàng rực rỡ. Tuyết trắng xóa làm Eragon lóa mắt. Saphira, vừa ngáp vừa duỗi người như một con mèo, khoe hàm răng trắng nhợt. Hết lóa mắt, Eragon thử quan sát xem nơi này là đâu. Những ngọn núi sừng sững đổ bóng trên mặt đất. Một đường mòn cắt mặt tuyết, dẫn vào rừng. Từ phía đó vọng ra tiếng róc rách nhẹ nhàng của những dòng suối nhỏ.

Nó khập khiễng tiến tới một thân cây, vịn một cành rỗng bẻ. Tuốt bỏ lá và những cành nhỏ, Eragon lò dò chống gậy đến bên khe nước đóng băng, đập vỡ lớp băng cứng, làm tung toé những giọt nước trong lạnh ngắt. Nghịch ngợm với dòng nước một lúc, Eragon quay trở lại, và nó chợt nhận ra nơi đây, chính giữa nơi u tịch này, quả trứng rồng đã xuất hiện. Không thể nào làm được, trước mắt nó là thân cây, cháy đen toại tử trong vụ nổ. Tại sao Saphira biết được chỗ này? Chắc ký ức của mình đã cung cấp cho nó đầy đủ thông tin để kiểm tra.

Eragon lắc đầu kinh ngạc. Nó tiến lại Saphira hỏi: "Em đã chịu đưa anh về chưa?"

Nó gật đầu, Eragon nói tiếp: "Dù không muốn em cũng phải làm, vì cả hai chúng ta đều có trách nhiệm với cậu Garrow. Cậu đã sẵn sóc anh, do đó anh mới sẵn sóc được cho em. Em có thể làm ngơ món nợ đó ư? Nếu chúng ta không quay về, những năm sau này, người ta sẽ nói sao? Những kẻ hèn nhát lẫn trốn, trong khi cậu ruột lâm nguy? Ngay từ bây giờ anh tưởng như đã nghe thấy chuyện rêu rao về một Kỵ Sĩ và con rồng nhát gan của anh ta. Em là rồng, đến Tà Thần gặp em cũng chạy. Nếu phải chiến đấu, hãy hiên ngang chiến đấu. Tại sao em chui rúc trong núi này như một con thỏ khiếp nhược thế?"

Chủ tâm Eragon chộc tức Saphira, và nó đã thành công. Cô ả đưa cái đầu khổng lồ sát mặt Eragon mà gầm gừ. Nhanh nhe ra, mắt trợn trừng, hai lỗ mũi ả phì ra làn khói. Tư tưởng Saphira giận sôi sùng sục truyền sang nó: "Máu trả máu. Tôi sẽ chiến đấu. Số phận đã ràng buộc tôi với anh. Nhưng đừng khích tướng. Vì mang nợ, tôi sẽ bay về cùng anh. Tuy nhiên tôi báo trước, đây là một chuyện điên rồ, ngu ngốc đó."

"Ngốc nghếch gì cũng không còn lựa chọn nào khác nữa. Chúng ta bắt buộc phải về."

Nó xé áo sơ mi làm hai, rồi nhét vào hai ống quần, dè dặt nơi vết thương. Nó gượng nhẹ leo lên, ôm chặt cổ Saphira, căn dặn: "Lần này ráng bay thấp hơn và nhanh hơn. Thời gian cấp bách lắm rồi."

"Coi chừng té." Saphira bảo, rồi vút lên không, sau đó nó chỉ bay ở độ cao trên những ngọn cây. Eragon mừng vì bụng trống rỗng, chẳng còn gì mà ói mửa.

"Mau lên, mau nữa lên!" Nó thúc dục. Saphira làm thỉnh, xoải cánh. Eragon nhắm nghiền hai mắt. Nó tưởng hai mảnh áo sẽ giữ cho vết thương được yên, nhưng chỉ một lúc sau, máu nhỏ giọt ướt hai bắp vế. Saphira cảm thấy điều đó, nên càng ráng bay nhanh hơn. Mặt đất vùn vụt trôi ngược về phía sau. Nếu có ai từ dưới kia nhìn lên, Eragon nghĩ, cũng chỉ thấy một vết thoáng qua bầu trời. Mây phủ mịt mù hướng nam, nhưng Eragon có thể nhìn thấy Carvahall nằm về hướng bắc. Saphira lượn thấp xuống cho Eragon tìm kiếm mảnh đất nhà nó.

Vừa nhận ra khu nhà, Eragon hốt hoảng thấy khói lửa ngùn ngụt bốc cao. "Saphira, hạ cánh xuống đó."

Nó khép cánh lao vun vút xuống, rồi nhẹ xoay chiều, tiến thẳng về phía rừng. Eragon gào lên: "Hạ cánh cánh đồng." Chờ cánh mặt đất mấy chục thước, Saphira nặng nề hạ cánh. Eragon lăn đùng xuống, ráng gượng dậy, thở hổn hển.

Ngôi nhà tan nát từng mảnh. Cột kèo, tường mái tung toé khắp nơi. Gỗ vụn ra như bị một người khổng lồ nghiền nát. Bếp lò còn sót lại vài miếng sắt cong queo. Tuyết trắng lẫn lộn với gạch vụn của ống khói. Khói dày đặc bốc lên từ chuồng ngựa chỉ còn là đồng tro tàn. Gia súc không còn một con, không biết bị giết hay đã hoảng loạn bỏ chạy.

- Cậu ơi!

Eragon băng qua đồng đổ nát, lòng kiếm cậu nó. Không chút dấu vết nào của ông. Nó lại lên tiếng gọi. Saphira đi vòng qua ngôi nhà, đến bên nó: "Sự khốn khổ phát sinh tại đây rồi."

"Nếu em không đem anh đi, làm sao chuyện này có thể xảy ra."

"Nếu ở lại đây, anh đã chết rồi."

"Đáng lẽ chúng ta phải báo cậu. Vì lỗi em mà cậu không thoát được."

Eragon gào lên. Nó giận dữ dấm tay vào một cây cột đến toạc da. Nó bước ra khỏi nhà, máu chảy ròng trên những ngón tay. Lần mò dọc con đường mòn dẫn ra lộ lớn, Eragon cúi mình quan sát mặt tuyết. Nhiều dấu vết hiện ra, nhưng mắt nó mờ đi chẳng nhìn rõ gì nữa. Mình bị mù rồi sao, Eragon tự hỏi. Đưa bàn tay run rẩy lên dụi mắt, nó mới biết mình đang khóc.

Saphira mon men lại gần, xoè cánh phủ nó dưới bóng râm, thì thầm an ủi. Eragon ngược nhìn lên con rồng tìm chút hy vọng: "Anh chỉ nhìn thấy hai cặp dấu chân. Chắc chúng không đưa cậu Garrow đi qua ngã này."

Nó chăm chú nhìn những dấu ủng da lờ mờ trên tuyết hướng về ngôi nhà, trên những vết mờ đó là những dấu chân đi trở ra, cũng chỉ là hai đôi ủng. Đúng rồi, cậu Garrow còn kẹt trong nhà. Nó chạy vội vào, bảo Saphira: "Anh sẽ đi quanh nhà và trong rừng."

Eragon lục lọi những tàn tích còn lại trong bếp, đào xới đồng gỗ vụn. Một tủ chén gần như còn nguyên vẹn làm nó sững nhìn kinh ngạc, rồi quăng cái tủ sang một bên. Nó vừa kéo lên một tấm ván, chợt nghe sau lưng tiếng thở nặng nề. Eragon quay phắt lại.

Một bàn tay chới với thò ra từ đồng mái nhà đổ. Nó nắm bàn tay đang yếu ớt rờ rẫm, kêu lên:

- Cậu ơi! Cậu nghe được cháu không?

Không tiếng trả lời. Eragon xé những miếng vách gỗ chặn bên trên, không còn biết tay bị cửa từng đường. Một cây đà nặng tới nỗi, Eragon ráng sức bình sinh dùng cả vai và tay vẫn không lay chuyển nổi. Nó gọi: "Saphira, giúp anh."

Saphira tiến lại ngay, gõ gãy răng rắc dưới bốn chân nó. Nó ép mình vào cây đà, quặp móng sâu vào đất, gồng mình nâng cây đà lên. Eragon nhào xuống. Cậu Garrow của nó nằm sắp, quần áo tả tơi. Sau khi Eragon kéo ông ra khỏi đồng đổ nát, con rồng buông cây đà đổ sập xuống.

Eragon đưa cậu ra khỏi ngôi nhà tan hoang, đặt ông nằm trên đất. Da mặt ông xám ngoét, khô khốc, như da người chết. Môi hé mở, một vết trầy dài trên gò má. Nhưng tệ hại nhất là gần như toàn thân ông cháy bỏng, phồng lên những bóng trắng như phấn, rỉ rả nước trong, bốc lên mùi hôi như trái cây thối ủng. Hơi thở ngắn, nặng nề như từng cơn nấc cục.

Saphira rít lên: "Quân giết người."

"Cậu còn có thể cứu được. Phải đưa cậu tới nhà bà lang Gertrude ở Carvahall, nhưng anh không thể đưa cậu đi nổi."

Saphira đề nghị, treo ông ta dưới thân hình nó, để cùng bay tới Carvahall. Eragon hỏi: "Em chở nổi cả hai người không?"

"Phải ráng chứ sao."

Eragon tìm trong đồng đồ nát được một tấm ván và mấy sợi dây da. Saphira đục bốn lỗ trên bốn góc bằng móng sắt. Eragon luồn dây vào bốn góc rồi buộc thành một mối. Kiểm tra lại các mối buộc, nó lặn Garrow lên tấm ván. Một miếng vải đen rơi ra từ bàn tay cậu nó. Miếng vải giống như vải áo của hai kẻ lạ. Giận dữ nhét miếng vải vào túi, Eragon leo lên Saphira, thân thể đau nhức đến phải nhắm mắt cố chịu đựng.

Saphira nhảy dựng lên, hai chân bám chặt mặt đất, hai cánh chấp chới, gân cốt nổi cuộn cuộn, một giây kéo dài đau đớn nó vẫn không cất được thân mình, rồi nó nhào về trước, ráng sức bay lên. Vượt trên khu rừng, Eragon nói: "Theo đường cái. Anh sẽ cho em biết chỗ nào đủ đất hạ cánh."

"Bay trên đường, em sẽ bị phát hiện ngay."

"Điều đó không thành vấn đề nữa."

Saphira không bàn cãi gì thêm, nhắm hướng đường cái bay thẳng tới Carvahall. Garrow đang đưa phía dưới chỉ bằng mấy sợi dây mỏng manh.

Chở nặng làm Saphira bay chậm. Chẳng bao lâu, đầu nó cúi xuống, mép sủi bọt. Nó ráng phấn đấu nhưng còn cách Carvahall cả dặm, nó đành phải hạ cánh xuống đường.

Hai chân sau của nó làm tuyết tung bay mịt mù. Eragon ngã nghiêng mình xuống đất nhưng vẫn cố đứng dậy, tháo sợi dây khỏi chân Saphira. Thấy nó thở như đứt hơi, Eragon bảo: "Tìm nơi an toàn nghỉ ngơi đi. Chưa biết anh sẽ đi bao lâu. Em ráng thận trọng."

"Em sẽ đợi."

Eragon nghiêng răng kéo cậu Garrow lê trên đường. Mấy bước đầu tiên, sự đau đớn như nổ tung trong thân thể, nó cảm thấy một nỗi thống khổ tràn trề. Ngửa mặt nhìn trời, Eragon gào lên: "Tôi không làm được đâu." Rồi nó nhìn xuống hai chân đang cố đứng cho vững vàng. Đây là cuộc chiến với chính bản thân, Eragon quyết không thua thân xác bướng bỉnh của nó. Mỗi phút trôi qua, mỗi đoạn đường như dài dằng dặc. Trong cơn khốn khổ, nó tự hỏi Carvahall còn không, hay cũng đã bị những kẻ lạ kia thiêu đốt hết rồi. Một lúc sau, nghe mơ hồ như có tiếng gọi, nó ngược lên nhìn.

Ông già Brom đang chạy về phía nó, mắt mở lớn, tóc rối bù và một bên đầu bê bết máu khô. Ông đưa tay rồi rít vẩy, rồi mới quăng gậy, nắm vai Eragon, nói oang oang những câu gì đó. Thành linh, mặt đất như dâng lên sát mặt nó. Eragon thấy trong miệng có vị máu, rồi ngất đi.

Chương 12

Nỗi u mê của đời người

T rời tối thui khi Eragon ngồi bật dậy, thở hổn hển. Căn phòng lạnh buốt. Vai và hai cánh tay nó nổi da gà. Mấy tiếng nữa mới rạng đông, chung quanh yên lặng như tờ.

Tim nó đập liên hồi, như báo trước một điều khủng khiếp. Dường như có một tấm khăn liệm bao trùm khắp thế gian, mà góc tối tăm nhất chính là căn phòng này. Nó lặng lẽ ra khỏi giường, mặc quần áo. Với cảm giác lo âu, nó đi dọc hành lang, rồi hốt hoảng thấy mọi người tập trung trong phòng cậu nó.

Cậu Garrow nằm yên lặng trên giường. Trong bộ quần áo sạch sẽ, tóc chải ngay ngắn, mặt bình thản, trông cậu nó như đang say ngủ, nếu không có sợi giây chuyền bạc quanh cổ và chùm dược thảo khô trên ngực. Đó là những món quà tặng sau cùng của người sống dành cho người chết.

Katrina đứng bên giường, mặt nhợt nhạt. Nó nghe cô thì thầm:

- Tôi đã hy vọng một ngày được gọi ông bằng cha.

Gọi bằng cha? Chính nó cũng chưa một lần được gọi ông tiếng đó. Nó cảm thấy không còn chút sinh khí, tất cả đều hư ảo, chẳng có gì là thật, ngoại trừ khuôn mặt cậu Garrow của nó. Nó đứng chết lặng, hai vai run lên, má đầm đìa nước mắt mà khóc không thành tiếng. Nó đã mất tất cả, mẹ, vợ, dâu, bây giờ tới cậu. Đau khổ đè nặng lên người, làm nó lão đảo, đứng không vững. Ai đó đã đưa nó trở về phòng, thì thầm an ủi nó.

Nó lăn xuống giường, nức nở khóc. Cảm thấy Saphira tìm cách liên lạc, nó làm ngơ, chìm mình trong đau khổ. Nó không thể nào chấp nhận chuyện cậu Garrow đã ra đi. Nếu chấp nhận, nó còn biết tin vào điều gì trên cõi đời này? Chỉ còn một thế giới thờ ơ, tàn nhẫn, với cuộc sống leo lét như ngọn đèn trước gió. Phẫn nộ, khiếp đảm, nó ngửa khuôn mặt ướt đầm nước mắt lên trời, gào lớn:

- Sao Trời nỡ làm như thế? Cậu Garrow đâu đáng bị như vậy chứ.

Từ trời không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng chân người chạy vào phòng nó.

Rồi có đôi bàn tay an ủi, vỗ về. Nó nhận ra bà Gertrude đang ngồi kế bên. Nó nghẹn ngào khóc trong vòng tay của bà, cho tới khi mệt lả, ngủ thiếp đi.

Thanh gươm kỳ sĩ

Eragon thức giấc, lòng tràn ngập khổ đau. Mắt nhắm, mà nước mắt vẫn ứa ra. Nó cố tìm kiếm một tư tưởng hay một niềm hy vọng để đầu óc tỉnh táo hơn. Nó thầm than thở: "Như thế này làm sao tôi sống nổi."

"Vậy thì đừng sống nữa."

Lời nói của Saphira vang vang trong đầu nó.

"Sao? Cậu Garrow vĩnh viễn ra đi. Tình thương, gia đình, tất cả không còn gì hết. Trên đời này còn gì đáng giá dành cho chúng ta nữa đâu."

"Cái đáng giá nằm trong hành động. Sự đáng giá không còn nữa là khi anh đầu hàng trước ý chí phải xoay trở và thử thách với đời. Nhưng anh vẫn có quyền chọn lựa, hãy chọn một hành động và hiến mình cho nó. Chỉ có hành động mới cho anh mục đích sống và niềm hy vọng mới."

"Nhưng anh có thể làm được gì?"

"Con tim anh là người dẫn đường chân thật nhất. Sự khát khao vô cùng của trái tim mới

giúp được anh."

Rồi nó im lặng để Eragon ngẫm nghĩ. Thay vì ân hận, Eragon bỗng nổi sùng:

"Em muốn anh phải làm gì? Truy lùng hai kẻ lạ kia sao?"

"Đúng."

Câu trả lời thẳng thắn của Saphira, làm Eragon bối rối. Nó run run hỏi: "Vì sao?"

"Còn nhớ những gì anh đã nói với em ở núi Spine không? Anh đã nhắc nhở em, nhớ bốn phận của loài rồng như thế nào? Và em đã đưa anh trở về, dù bản năng của giống nòi em đã cản ngăn. Vì vậy, tới anh, anh cũng phải tỉnh táo. Mấy ngày qua em đã suy nghĩ rất nhiều, và nhận ra ý nghĩa của rồng và kỳ sĩ là gì. Đó là định mệnh đã dành cho chúng ta những việc khó khăn, hoàn thành những công việc vĩ đại, không quản gian nguy. Đó là trách nhiệm của chúng ta với tương lai."

"Anh cóc cần biết em nói gì. Đó không phải là lý do để đi khỏi đây."

"Vậy thì còn những lý do khác nữa. Dấu vết của em đã bị nhìn thấy. Người ta đang báo động về sự có mặt của em. Dần dần em sẽ bị phát hiện. Ngoài ra, nơi này còn gì cho anh đâu. Không nhà cửa, không gia đình, người thân...."

"Nói bậy! Anh Roran chưa chết."

"Nhưng nếu anh ở lại, anh phải cắt nghĩa những gì đã xảy ra. Roran có quyền biết thế nào và vì sao cha anh ta chết. Roran sẽ làm gì khi phát hiện ra em?"

Lý luận của Saphira làm Eragon điên đầu, nhưng nó vẫn không thể nào có ý tưởng xa lìa thung lũng Palancar được. Đây là quê hương của nó. Nhưng việc truy lùng hai kẻ lạ cũng thôi thúc nó. Eragon hỏi:

"Anh có đủ sức để làm việc này không?"

"Anh còn có em."

Eragon cảm thấy khinh bỉ thái độ ngập ngừng, không cả quyết của mình. Saphira có lý. Không còn vấn đề nào khác, ngoài chuyện phục thù. Và con gì làm nó sáng khoái hơn là săn đuổi hai tên lạ mặt kia. Một luồng nội lực mạnh mẽ cuộn cuộn dâng trào, tóm thu cảm xúc của nó, tạo thành một mối căm giận rắn như thanh sắt, khắc hai chữ: phục thù. Đầu nó ong óng, khi tuyên bố: "Anh sẽ hành động."

Chấm dứt liên lạc với Saphira, Eragon lăn khỏi giường. Người nó căng như sợi lò xo. Trời còn sớm, nó mới ngủ được chừng vài tiếng. Eragon thầm nhủ: "Không gì nguy hiểm hơn một kẻ không còn gì để mất. Mình phải trở thành kẻ đó."

Mới hôm qua, nó tưởng như khó lòng đứng vững trong đời, nhưng giờ đây nó tự tin, vững vàng với một ý chí rắn rỏi, không thềm quan tâm đến sự đớn đau của thân xác nữa.

Vừa định ra khỏi nhà, chợt nghe tiếng hai người rì rầm nói chuyện, Eragon ngừng lại, lắng nghe. Giọng bà Elain dịu dàng:

-...một chỗ ở. Nhà ta có phòng mà.

Giọng ông chồng trầm trầm nho nhỏ, rồi tiếng bà vợ trả lời:

- Phải, tội nghiệp thằng nhỏ.

Lần này Eragon nghe rõ tiếng ông Horst:

- Nhưng tôi vẫn cứ nghĩ ngợi về những gì nó nói. Tôi không tin nó đã nói hết cho chúng ta.

- Ý ông là sao?

- Khi chúng tôi chạy đến đó, đường cái trơn nhẵn vết Eragon kéo cạu nó trên tấm ván. Sau đó chúng tôi gặp một khoảng tuyết bị dẫm đạp, cào bới tung cả lên. Dấu chân của nó và vết tấm ván bị kéo lê trên đất ngừng tại đó. Nhưng ngoài ra, chúng tôi còn thấy những vết chân vĩ đại đến từ hướng nhà Garrow. Rồi còn hai chân bị thương của Eragon? Toạc cả đồng da như thế,

chẳng lẽ nó không nhận ra? Tôi không muốn ép nó trả lời ngay, nhưng chắc phải làm vậy thôi.

- Có thể những gì nó thấy làm nó quá sợ, đến nỗi không muốn nhắc lại nữa. Ông thấy thẳng nhỏ hoảng loạn ra sao chứ?

- Điều đó cũng không thể cắt nghĩa, vì sao suốt đoạn đường trước khi gần tới đây, không chút dấu vết tấm ván kéo Garrow.

Eragon nhận ra Saphira có lý, đến lúc phải đi khỏi đây rồi. Quá nhiều người thắc mắc với hàng ngàn câu hỏi. Sớm muộn gì, họ cũng sẽ tìm ra câu trả lời.

Nó rón rén bước xuyên qua các phòng, sững người mỗi khi ván sàn kêu cọt két.

Đường phố sạch sẽ, vì giờ này còn ít người thức dậy. Nó đứng lại, suy nghĩ, mình không cần ngựa, vì Saphira là chiến mã của mình rồi. Nhưng phải có bộ yên. Vấn đề lương thực cũng không lo, Saphira có thể săn mồi cho cả hai. Tuy vậy, mình nên kiếm thêm chút đồ ăn để mang theo. Còn những thứ khác, mình sẽ trở về nhà đào bới.

Eragon tới thẳng lò thuộc da của nhà Gedric ngoài ngoại ô Carvahall. Mùi tanh tươi làm nó phát khiếp, nhưng vẫn cố tiến lại cái chòi nằm dựa chân đồi, làm kho chứa những tấm da đã hun khói. Nó cắt ba miếng lớn da bò. Tuy áy náy vì hành động trộm cắp, nhưng Eragon tự biện hộ, một ngày kia nó sẽ thanh toán đầy đủ cho nhà Gedric và chú Horst. Cuốn mấy miếng da lại, nó đem đến một cây phía ngoài làng, dấu cuộn da giữa những cành lá xum xuê, rồi trở lại Carvahall.

Bây giờ phải lo phần lương thực. Eragon định đến quán rượu, nhưng nó thoáng cười, quay hướng. Nếu trộm, thì trộm của lão Sloan hàng thịt. Nó lẻn vào nhà. Cửa trước đóng chặt mỗi khi lão đi vắng, nhưng cửa hông lại chỉ móc hờ một dây xích nhỏ. Trong căn phòng tối thui, Eragon sờ soạng cho tới khi tay nó chạm từng chồng thịt gói bằng vải. Nó nhồi tối đa thịt vào trong áo sơ mi, rồi chạy thốc trở ra.

Có tiếng phụ nữ gọi tên nó, Eragon chạy thục mạng về một góc phố. Run bắn người, nó thấy chú Horst đi vào một ngõ nhỏ cách chừng vài thước.

Chờ ông vừa đi khuất, nó cầm đầu chạy tiếp, dù chân đau nhói nhói. Rẽ qua một con đường nhỏ, nó núp sau thân cây, nhìn ngược lại, xem có bị theo dõi không. Không thấy ai, Eragon thở phào nhẹ nhõm và trở lại gốc cây đã dấu cuộn da. Nhưng....cuộn da không còn đó nữa.

- Tính đi đâu vậy?

Eragon quay phắt người lại. Ông già Brom nhìn nó đầy giận dữ, một bên đầu vết thương đã khô máu. Bên hông ông là một thanh kiếm ngắn và cuộn da bò đang nằm trong tay.

Eragon cau mày bức tức. Sau ông già này cứ bám theo nó vậy?

- Trả lại cháu cuộn da.

- Để cháu lại bỏ chạy khỏi đây, trong khi Garrow chưa được chôn cất sao?

- Đó không phải việc của ông. Sao ông cứ theo dõi cháu vậy?

- Ta không theo dõi, mà ta chờ ở đây. Nào, cho ta biết, cháu định đi đâu?

- Không đi đâu hết.

Nó nhào lại giật cuộn da. Ông không cố giữ lại, chỉ bảo:

- Ta hy vọng cháu có đủ đồ ăn cho con rồng của cháu rồi.

Eragon lạnh người:

- Ông nói gì vậy?

- Đừng giả nai với ta. Ta biết vì sao trên bàn tay cháu có dấu gedwey ignasia, nghĩa là bàn tay phát sáng đó. Cháu đã phạm tay vào con rồng mới mở. Ta cũng biết vì sao cháu đã đến tìm ta để hỏi han đủ thứ chuyện. Và ta biết, một lần nữa Kỵ Sĩ lại tồn tại.

Vậy là không còn có thể giấu diếm được nữa. Mình phải mau chuồn khỏi đây. Nhưng hai

chân khập khiễng này làm sao chạy thoát tay ông ta. Nó thầm gọi: "Saphira!"

Sau mấy giây dài dằng dặc mới có tiếng trả lời. Nó chuyển tiếp ý nghĩ đến con rồng: "Bể hết rồi. Anh cần em gấp." Rồi nó truyền hình ảnh nơi đang đứng cho Saphira.

Để hoãn binh, nó hỏi ông già:

- Làm sao ông khám phá ra chuyện này?

- Bằng chứng, dấu vết khắp nơi, ta chỉ cần lưu tâm theo dõi. Bất kỳ ai hiểu biết, đều có thể khám phá ra như ta. Con rồng của cháu sao rồi?

- Dạ...khoẻ. Chúng cháu không ở nhà, khi những kẻ kia tới.

- Còn vết thương đùi? Cháu đã bay, phải không?

Tại sao ông ta biết hết vậy? Nếu ông ta được những kẻ lạ kia gài đặt thì sao? Có thể chúng muốn ông tìm hiểu nơi nó tới, để phục kích? Còn Saphira đi đâu mà vẫn không thấy tăm hơi? Nó phóng tư tưởng đi tìm, và thấy Saphira đang bay vòng vòng tuốt trên không. "Tới lệ lên."

"Không, em xem một lúc nữa đã."

"Cái gì?"

"Một vụ tàn sát ở Doru Areaba."

"Hả?"

Ông già Brom đứng dựa gốc cây, thoáng mỉm cười:

- Ta đã nói chuyện với nó, và nó đồng ý ở trên không, cho tới khi chúng ta giải quyết hết những bất đồng. Cháu thấy đó, không còn cách khác, là phải trả lời những câu hỏi của ta thôi. Nào, nói đi, cháu định đi đâu?

Eragon kinh ngạc. Làm sao ông già nói chuyện được với Saphira? Đầu óc nó rối tung, nhưng cũng phải nói với ông ta vài điều mới yên được.

- Cháu đi tìm nơi an toàn để ở cho đến khi vết thương lành.

- Rồi sau đó?

Đầu nó lùng bùng, không thể nghĩ cho mình bạch một điều gì. Nó chỉ mong được nói tất cả với ai đó về những gì đã xảy ra trong mấy tháng vừa qua. Nó cảm thấy bị dày vò, vì những bí mật của nó là nguyên nhân cái chết của cậu Garrow. Eragon run run nói:

- Cháu sẽ truy lùng những kẻ lạ kia, và giết chúng.

- Nhiệm vụ dũng cảm của một chàng trai còn quá trẻ.

Ông nói tỉnh bơ, cứ như Eragon mới đưa ra đề nghị một việc làm minh bạch và thích hợp với nó nhất vậy. Rồi ông thủng thẳng tiếp:

- Chắc chắn đó là một việc làm thích hợp với cháu và đáng để cháu hy sinh công sức. Vậy mà ta đã tưởng uống công giúp cháu.

Ông lấy từ trong bụi ra một cái bao lớn, bảo:

- Tuy nhiên ta sẽ không ngồi một chỗ, trong khi chàng trai tha hồ bay nhảy với một con rồng đầu đó.

Ông ta giúp mình thật hay gài bẫy đây? Eragon đã từng phát khiếp vì hành động của những kẻ thù bí mật rồi. Nhưng ông già Brom đã thuyết phục và chuyện trò được với Saphira. Nó không ngại thì sao ta phải ngại. Nó tạm dẹp bỏ nghi ngờ, nói:

- Cháu không cần giúp đỡ. Nhưng...ông có thể đi cùng.

Ông như lắng nghe một lúc, rồi bảo Eragon:

- Cháu có thể liên lạc với con rồng rồi đó.

"Saphira hả?"

"Dạ."

"Em gặp chúng ta ở nhà mình, được chứ?"

"Được. Vậy là anh đã đồng ý với ông ta rồi hả?"

"Chắc vậy."

Saphira cắt liên lạc, xoải cánh bay đi. Eragon quanh nhìn lại Carvahall, thấy mọi người chạy từ nhà này sang nhà khác. Nó bảo:

- Cháu đoán là họ đang tìm cháu.

- Chắc vậy. Chúng ta đi chứ?

- Cháu muốn để lại tin nhắn cho anh Roran. Thật không phải, nếu bỏ đi mà không cho anh ấy biết vì sao.

- Ta đã để lại một lá thư nhờ bà Gertrude trao lại cho Roran. Bảo cho nó biết phải cảnh giác với một số nguy hiểm. Cháu yên tâm rồi chứ?

Eragon gật đầu. Nó lấy da gói thịt, rồi cùng ông Brom lên đường. Cả hai cố tránh khỏi tầm nhìn của dân làng, rồi rảo bước càng mau khỏi vùng Carvahall càng tốt.

Vừa đi Eragon vừa suy tính, về tới nhà, mình sẽ quyết định không cùng đi xa hơn với ông ta nữa, cho đến khi mình tìm hiểu ra mấy điều cần thiết. Hy vọng ông ta sẽ kể nhiều hơn về những Kỵ Sĩ và cho mình biết, mình đang chiến đấu với kẻ nào đây.

Khi cảnh điêu tàn của trang trại hiện ra trước mắt, ông già Brom cau mày tức giận. Còn Eragon kinh ngạc thấy thiên nhiên đã mau chóng khai phá nhà nó. Từng đồng tuyết và bụi đất đã che phủ, xóa hết những dấu vết của cuộc tấn công tàn bạo. Chuồng ngựa chỉ còn là một đồng tro tàn.

Ông Brom ngẩng đầu khi nghe tiếng vỗ cánh của Saphira. Từ phía sau, cô ả biểu diễn, bay gần như sát đầu, gió ào ạt thốc tới làm hai người lão đảo. Những chiếc váy rỗng lông lánh, khi cô nàng lượn vòng, duyên dáng hạ cánh trên mặt đất.

Ông già tiến lên, vừa uy nghi vừa mừng rỡ. Mắt ngài sáng, nước mắt lăn trên má, trôi xuống chòm râu bạc. Ông đứng im, thở nặng nề và Eragon nghe ông nho nhỏ thì thầm:

- Thế là...điều đó lại bắt đầu. Nhưng sẽ chấm dứt ra sao, tại nơi nào đây? Mắt ta bị che phủ rồi, không thể phân biệt đây là kịch hay hài kịch, vì cả hai, yếu tố đều có tại nơi này...Dù sao, có lẽ địa vị ta không bị đổi thay và ta...

Nhưng những lời nói sau cùng nhỏ dần, khi Saphira kiêu hãnh tiến tới. Eragon làm như không nghe ông nói gì, bước lại đón Saphira. Nó xoa tay lên cổ con rồng. Ý nghĩ của Saphira mạnh mẽ truyền sang nó.

"Ngoài anh và cậu Garrow, em chưa hề nhìn thấy một con người nào khác. Vậy mà bây giờ cậu lại bị thương quá nặng."

"Em thấy mọi người qua mắt anh rồi mà."

"Nhưng đâu có giống như được nhìn người thật."

Saphira lại gần thêm, nghiêng cái đầu to đùng, để có thể ngắm ông già Brom bằng một con mắt xanh màu ngọc. Cô nàng nhìn ông lão trùng trùng, bình phẩm: "Một sinh vật kỳ cục quá!"

Đứng im một lúc, rồi ông đưa tay ra. Saphira từ từ cúi đầu, cho ông vuốt trán nó. Nhưng nó bỗng khịt một cái, nhảy thót về sau lưng Eragon. Ông Brom hỏi nhỏ:

- Nó tên gì?

- Saphira.

Một vẻ kỳ lạ thoáng qua mặt ông. Ông ấn cây gậy xuống đất, mạnh tới nỗi những đốt tay ông

trắng nhợt. Eragon vội nói:

- Trong tất cả những tên ông nói với cháu, nó chỉ thích duy nhất một tên. Cháu nghĩ cũng thích hợp.

- Thích hợp!

Giọng ông có điều gì đó, Eragon không cắt nghĩa được. Bối rối, kinh ngạc, sợ hãi hay ganh tỵ? Có thể là không có điều nào như thế, hoặc là tất cả.

Ông già cao giọng nói:

- Chào Saphira. Ta rất hân hạnh biết mi.

Ông vặn vẹo hai tay, cúi đầu làm một cử chỉ chào hỏi thật lạ lùng.

Saphira nhỏ nhẹ: "Em thích ông lão này."

Eragon nói ngay: "Tất nhiên. Ai chẳng ưa được phỉn phờ."

Nó vượt vai Saphira, rồi đi vào ngôi nhà đổ nát. Cô nàng theo sau cùng ông già Brom. Trông ông hoan hỉ hẳn ra.

Eragon leo vào nhà, rồi chui qua một cái cửa, trước kia là phòng của nó. Nó chỉ nhận ra căn phòng dưới những đồng gỗ vụn. Cố tìm nơi từng là những bức tường, nó moi móc ra được cái ba lô. Khung gỗ bị gãy, nhưng còn có thể sửa lại được. Tiếp tục lục lọi, Eragon tìm thấy cả cây cung còn trong bao da. Nó kéo dây cung rất điệu nghệ. Thân cung không bị nứt rạn chỗ nào. Vui mừng, nó tiếp tục tìm giỏ đựng tên. Nhiều mũi tên đã bị gãy. Nó trao cung tên cho ông Brom. Ông bảo:

- Phải có cánh tay mạnh mẽ mới kéo nổi.

Nhặt nhanh khắp nơi được một số đồ dùng cần thiết, Eragon chất đồng gần ông Brom. Ông hỏi nó:

- Bây giờ làm gì?

- Tìm một nơi ẩn trú.

- Cháu đã nghĩ ra nơi nào chưa?

- Rồi.

Trừ cây cung, Eragon cột tất cả thành một bó, đeo sau lưng, rồi nói với ông Brom đi theo và dặn Saphira bay trên cao, tránh để lại dấu chân.

Điểm đến không xa, nhưng Eragon đi lòng vòng quanh co, như vậy sẽ trì hoãn được bất cứ kẻ nào truy lùng theo dấu vết.

Hơn một tiếng sau, họ tới một nơi kín đáo, che phủ chung quanh bởi những bụi mâm xôi rậm rạp. Khoảng trống vừa đủ cho hai người và một con rồng. Những con sóc đỏ xao xác chuyền càn, chí chóe phản đối những kẻ đến quấy rầy. Già Brom nhìn quanh hỏi:

- Có ai khác biết chỗ này không?

- Không. Nhà cháu mới dọn về đây, cháu đã khám phá ra chỗ này. Phải mất cả tuần cháu mới đào xới qua lọt những bụi cây, và thêm một tuần nữa để dọn dẹp.

Ông lão chống gậy, nghiêng mình nhìn soi mói vào mắt Saphira, làm Eragon lo ngại. Cảm thấy đói, nó đi nổi lửa nấu nướng. Lấy đầy một soong tuyết, nó đặt lên bếp lửa, đợi cho nước sôi, bỏ thịt và cho một vốc muối vào soong. Chẳng ngon lành gì, nó nghĩ, nhưng phải ăn cho quen thôi.

Ăn uống xong, khi ông già Brom mời tẩu thuốc, Eragon hỏi:

- Vì sao ông muốn đi theo cháu?

- Ta có bốn phận giữ gìn mạng sống cho cháu.

- Nghĩa là sao ạ?

- Nói rõ hơn, ta là một người kể chuyện và ta nhận ra cháu sẽ tạo ra một cốt truyện hay. Kể từ hơn một trăm năm nay, cháu là Kỵ Sĩ đầu tiên tồn tại ngoài tầm kiểm soát của nhà vua Galbatorix. Chuyện gì sẽ xảy ra? Cháu sẽ chết như một kẻ hy sinh cho lý tưởng? Cháu sẽ gia nhập cùng nhóm Varden? Hay cháu sẽ giết chết nhà vua? Vấn đề nào cũng đáng say mê theo dõi. Vì vậy ta tìm đủ mọi cách để được chứng kiến từng diễn biến.

Eragon thất cả bụng. Chẳng bao giờ nó nghĩ mình có thể làm những công việc nhiều khê, vĩ đại đó. Nhất là làm kẻ chết cho lý tưởng. Nó tự nhủ, mình chỉ muốn trả thù, chứ ham gì mấy chuyện kia. Nó hỏi:

- Nhưng làm sao ông nói chuyện được với Saphira?

- Được, cháu muốn biết thì ta nói, nhưng có thể điều này không làm cháu thích đâu.

Ông đứng dậy, lấy cái túi, kéo ra một bọc vải dài chừng thước tám và có vẻ hơi nặng.

Ông lần lượt tháo từng lớp vải cuốn, như tháo bỏ lớp vải bao bọc xác ướp. Cuối cùng một thanh kiếm lộ ra. Một viên hồng ngọc bằng quả trứng nhỏ gắn trên cái núm nhỏ bằng vàng nơi chuôi cán, toàn thân cán kiếm cuốn dây bạc sáng như cao. Vỏ kiếm nhẵn bóng màu rượu chát với một dấu hiệu kỳ lạ màu đen. Cùng với thanh kiếm, trong bọc còn có một đai lưng da có móc khóa. Ông già trao thanh kiếm cho Eragon.

Chuôi kiếm vừa vịn trong bàn tay Eragon, như được làm cho riêng nó vậy. Nó từ từ rút kiếm ra khỏi vỏ, êm như ru. Bên ánh lửa, lưỡi kiếm long lanh đỏ rực. Dấu hiệu kỳ lạ màu đen giống như ngoài vỏ, khắc sâu trên mặt thép. Cầm thanh kiếm, Eragon cảm thấy thoải mái, như chỉ là một phần tay nó được nối dài ra, khác hẳn với những nông cụ thô kệch vẫn thường dùng. Một sức mạnh như ngấm ngầm cuộn cuộn tỏa ra từ ruột kiếm. Dụng cụ này tạo ra để giết người, để tung hoành trong những trận chiến kinh thiên động địa, tuy nhiên nó lại mang một vẻ đẹp đến mê hồn.

Ông lão nghiêm trang nói:

- Thanh kiếm này đã từng thuộc về một Kỵ Sĩ. Sau thời kỳ huấn luyện, mỗi Kỵ Sĩ được thần tiên tặng một thanh kiếm. Phương pháp tôi luyện vẫn luôn được giữ bí mật. Những thanh kiếm của họ không bao giờ bị rỉ sét, sắc bén muôn đời. Theo tục lệ, màu sắc của lưỡi kiếm phải tương hợp với màu sắc con rồng của Kỵ Sĩ đó. Tuy nhiên trong trường hợp này, ta nghĩ, chúng ta có thể làm một việc ngoại lệ. Thanh kiếm này tên là Zar'roc. Ta không hiểu nghĩa là gì, có thể là một điều riêng tư của người chủ cũ.

- Nhưng ông lấy thanh kiếm này ở đâu?

Vừa hỏi, nó vừa miễn cưỡng trao kiếm lại ông già. Nhưng ông không đưa tay đón nhận, nói:

- Chuyện ta lấy từ đâu không quan trọng. Ta chỉ cho cháu biết rằng, ta phải vượt qua bao gian nguy, khổ khổ mới có nó. Ta nghĩ cháu có quyền giữ nó hơn ta. Và nhất là cháu cần có nó.

- Món quà tuyệt vời quá. Cháu cảm ơn ông. Còn dấu hiệu này là gì, thưa ông?

- Đó là cách trang trí riêng của mỗi Kỵ Sĩ. Bây giờ cháu phải biết rằng, ai muốn học cách chuyện trò với rồng, đều phải được huấn luyện đàng hoàng. Vì dù họ có nói được với rồng, vẫn chưa là hiểu tất cả về rồng. Ta hiểu biết về rồng và khả năng của chúng hơn tất cả mọi người hiện nay. Nếu dạy hết cho cháu thì phải mất nhiều năm, nhưng ta sẽ tóm tắt lại thôi.

Saphira mon men lại gần Eragon. Rút kiếm khỏi vỏ, nó đưa ra khoe. Cô ả lèm bèm: "Thanh kiếm này đầy sức mạnh," rồi dí mũi vào đầu kiếm. Vừa chạm vào lớp vảy rồng, làn thép chợt loé lên ánh ngũ sắc long lanh như mặt nước lao xao gợn sóng. Khi Saphira nhấc đầu ra khỏi mũi kiếm, thanh kiếm trở lại bình thường. Eragon ngơ ngác tra kiếm vào bao. Ông già nhướn mày lên, nói:

- Đó là điều ta sắp nói cho cháu biết. Rồng không ngừng làm người ta kinh ngạc. Những chuyện xảy ra quanh chúng kỳ bí đến bất ngờ. Ngay cả những Kỵ Sĩ đã từng hoạt động cùng chúng hàng bao thế kỷ, cũng chưa bao giờ biết hết khả năng của chúng. Có người còn nói, chính

rồng cũng không biết phát huy đầy đủ sức mạnh của mình. Chúng gắn bó với đất nước này, bằng cách vượt qua những trở ngại lớn lao. Điều Saphira vừa làm đủ chứng minh cho quan điểm của ta: còn nhiều điều cháu chưa biết.

Im lặng một lúc, Eragon nói:

- Có lẽ là như vậy, nhưng cháu có thể học dần. Điều quan trọng nhất là cháu cần phải biết về hai kẻ lạ kia ngay bây giờ. Ông có biết gì về chúng không?

- Chúng được gọi là Ra'zac. Không ai biết đó là tên của giống nòi chúng, hay đó chỉ là tên chúng tự đặt ra. Dù sao, nếu chúng có tên riêng, chúng cũng sẽ giữ bí mật. Trước khi Galbatorix cầm quyền, người ta không bao giờ thấy chúng. Chắc trong những chuyến đi xa, hẳn đã thu nạp chúng làm bề tôi. Người ta hầu như không biết hay biết quá ít về chúng. Tuy nhiên, ta có thể nói với cháu: chúng không phải là người. Ta đã thoáng thấy một cái đầu của chúng, với một cái gì đó giống như mỏ chim và đôi mắt lù lù như nắm đấm. Nhưng bằng cách nào chúng sử dụng được tiếng người, còn là một bí mật với ta. Nhưng ta biết chắc một điều, toàn thân chúng là một khối quần queo, vụn vụn. Đó là lý do, bất kỳ thời tiết nào, chúng cũng khoác áo trùm đầu, phủ kín mình.

- Chúng có bao nhiêu tên?

- Cho đến bây giờ, ta biết có hai tên mà cháu đã gặp. Có thể còn nữa, nhưng ta chưa nghe nói. Có thể chúng là một giống gần tuyệt chủng. Cháu biết không, chúng là những thợ săn rồng cho nhà vua. Bất cứ khi nào, nghe đồn có rồng ở đâu, Galbatorix sai chúng tới ngay. Chết chóc in dấu trên đường chúng đi qua.

Ông nhả khói thuốc thành những vòng tròn, bồng bềnh trên bụi cây. Eragon làm lơ, nhưng rồi nó thấy những vòng khói tròn vừa chuyển đổi màu sắc vừa bay liệng trên không. Ông già tinh quái nháy mắt với nó.

Eragon tin chắc chưa ai từng nhìn thấy Saphira, vậy vì đâu nhà vua lại biết. Nó đưa ra câu hỏi, ông lão bảo:

- Cháu nói đúng, dường như không có người nào ở Carvahall báo tin cho nhà vua. Sao cháu không cho ta biết, cháu đã thấy quả trứng tại đâu và cháu đã nuôi Saphira lớn lên như thế nào, điều đó có thể làm sáng tỏ vấn đề phần nào.

Eragon kể lại tất cả mọi chuyện từ khi nó bắt gặp trứng rồng ở núi Spine. Thật tuyệt vời, cuối cùng nó đã thổ lộ bí mật được với một người. Ông chăm chú nghe, thỉnh thoảng mới đặt một câu hỏi. Eragon kể xong, mặt trời cũng sắp lặn. Hai người lặng lẽ ngồi dưới bầu trời chuyển màu hồng. Rồi Eragon lên tiếng:

- Cháu chỉ muốn biết Saphira từ đâu tới, vì nó cũng không biết.

- Cháu làm ta hiểu rõ được vài điều. Ta chắc không ai gần chúng ta đã nhìn thấy Saphira. Tại Ra'zac phải nhận được tin từ bên ngoài thung lũng này, từ một kẻ nào đó, mà hiện nay, có thể đã chết rồi.

- Đầu ông bị sao vậy? Trông như ông đã va đầu vào đá.

- Không phải, nhưng cháu đoán cũng hay. Ta đang lên vào nơi ở của tụi Ra'zac sau khi trời tối. Chúng bất ngờ chặn lối. Ta đâu sợ, rượt đuổi chúng. Thế rồi ta sững lại, ngã lăn xuống đất, ngất tới hôm sau mới tỉnh. Thời gian đó đủ để chúng tới nhà cháu. Không còn kịp chặn chúng nữa, nhưng ta quyết lần theo, và đó là lúc ta gặp cháu trên đường.

Ông ta nghĩ mình là ai, mà dám một mình ăn thua đủ với tụi Ra'zac? Bị chúng phục kích, mà chỉ sững người. Nó nóng nảy hỏi:

- Khi ông thấy dấu tay chiếu sáng của cháu, cái gedwey ignasia đó, ông không cho cháu biết về tụi Ra'zac, để cháu báo cho cậu Garrow, thay vì đi tìm Saphira?

- Lúc đó ta không biết phải làm gì. Ta tưởng sẽ làm cho những tên Ra'zac lạc hướng cháu, đợi khi chúng bỏ đi, sẽ trở lại căn vặn cháu về Saphira. Nhưng chúng quá khôn, ta ân hận vô cùng vì lầm lỗi đó. Do vậy mà cháu đã phải trả giá quá đắt vì lỗi của ta.

Giọng Eragon chột cay đắng hỏi:

- Ông là ai? Vì sao chỉ là ông lão nhà quê kể chuyện mà ông có được gươm của Kỵ Sĩ? Vì sao ông biết cả chuyện về tội Ra'zac?

- Ta tưởng đã nói rõ là ta sẽ không nói về chuyện này mà.

- Cậu cháu chết vì chuyện này. Chết! Ông nghe rõ chứ? Cháu tin ông đến thế này, là vì Saphira tin ông. Nhưng cháu không tin ông hơn được nữa. Ông không phải là người cháu từng quen biết suốt bao năm ở Carvahall.

Một lúc lâu, ông ta ngấm làn khói thuốc uốn éo giữa hai người, những vết nhăn trên trán hằn sâu. Cuối cùng ông nói:

- Chắc cháu không bao giờ ngờ rằng, đa phần cuộc đời ta, ta đã sống ngoài thung lũng Palancar này. Chỉ ở Carvahall, ta mới trong vai trò người kể chuyện. Ta đã sắm nhiều vai, với những con người khác nhau. Quá khứ của ta đầy phức tạp. Một phần vì muốn trốn khỏi quá khứ đó, mà ta đã tới đây. Vì thế, không, ta không phải là con người cháu đã biết đâu.

- Hả?! Vậy thì ông là ai?

Ông cười dịu dàng:

- Ta là một người đến đây để giúp cháu. Đừng coi thường những lời nói đó. Vì đó là những lời chân thật nhất của ta. Nhưng ta sẽ không trả lời câu hỏi của cháu đâu. Cháu không cần phải biết tiểu sử của ta. Phải, ta có sự hiểu biết của lão già Brom, người kể chuyện, nhưng ta không chỉ là lão. Cháu phải tập sống với sự thật đó, và sự thật là ta sẽ không bao giờ thổ lộ đời ta với bất cứ ai.

Eragon đứng dậy, cau có nói:

- Cháu đi ngủ.

Ông không có vẻ ngạc nhiên, nhưng ánh mắt đầy đau khổ. Trái tấm chăn trên mặt đất, ông nằm xuống cạnh Saphira. Tất cả chìm trong im lặng và lạnh lẽo.

Chương 13

Làm yên rồng

Khi Eragon mở mắt, kỷ niệm về cái chết của cậu Garrow lại dày vò nó. Kéo chần phủ kính đầu, nó lặng lẽ khóc. Nó chỉ mong được nằm mãi trong chần, trốn khỏi thế giới bên ngoài. Khóc chán, nó quay lại oán trách ông già Brom, rồi miễn cưỡng ngồi dậy, chùi nước mắt.

Lầu bầu chào lại lời chào buổi sáng của ông, Eragon kẹp mấy ngón tay lạnh ngắt dưới nách, tới bên bếp lửa ngồi chờ ông làm đồ ăn sáng.

Nó ăn vội vàng vì sợ đồ ăn hết nóng. Ăn xong, Eragon lấy tuyết rửa bát, rồi đem mấy tấm da thuộc trải trên mặt đất.

- Cháu làm gì vậy?

- Cháu định làm cái yên cho Saphira.

- Rồng thường có hai loại yên. Một là loại yên cứng, uốn cong như yên ngựa. Nhưng loại này phải có dụng cụ và thời gian. Loại thứ hai mỏng và nhẹ, chỉ như một tấm đệm cho người cưỡi, tuy nhiên cũng thoải mái gần như loại yên kia.

- Ông có biết trông nó như thế nào không?

- Hơn thế nữa, ta còn biết làm.

- Ông giúp cháu đi.

- Được. Nhưng phải để ý, sau này mới có thể tự làm.

Sau khi được phép của Saphira, ông đo cổ và ngực nó. Cắt mẫu xong, phần còn lại ông cắt thành những dải dây dài. Những dải da đều có phần phồng xa Saphira lớn hơn trong mấy tháng nữa. Phần chính của yên ráp bằng ba miếng da, chính giữa nhồi đệm. Một gút thắt chắc chắn, vừa khít một gai trên cổ Saphira. Những miếng đai rộng bản được khâu hai bên yên, bao quanh, cột vào nhau dưới bụng. Bàn đạp là những nút thắt buông xuống từ hai bên đai.

Công việc hoàn tất là vừa hết ngày. Ông già đóng yên lên Saphira, thử đi thử lại thật kỹ lưỡng. Khi thật sự hài lòng ông mới tháo yên xuống. Saphira hỏi Eragon: "Anh không bay thử sao?"

"Có lẽ để đến mai. Muộn rồi."

Thật ra, nó không cảm thấy hào hứng, sau những chuyện thảm khốc mới xảy ra.

Bữa ăn tối đơn giản nhưng ngon miệng. Đang ăn, ông hỏi Eragon:- Mai ta đi chứ?

- Còn lý do gì để ở lại nữa đâu.

- Eragon, ta phải xin lỗi vì những gì đã xảy ra. Gia đình cháu không đáng phải chịu một thảm cảnh đau đớn thế. Nếu có thể làm điều gì để thay đổi lại, ta quyết sẽ làm. Đây là một chuyện kinh khủng đối với tất cả chúng ta.

Eragon im lặng, không nhìn ông. Ông nói tiếp:

- Chúng ta cần có ngựa.

- Có lẽ ông cần, cháu có Saphira rồi.

- Không một con ngựa nào có thể đuổi kịp rồng, mà Saphira còn quá nhỏ, không đủ sức tải nổi hai chúng ta. Ngoài ra, ta và cháu gần nhau thì sẽ an toàn hơn. Cưỡi ngựa vẫn mau hơn đi bộ chứ.

- Nhưng đi dưới đất khó phát hiện ra tụi Ra'zac hơn. Trên lưng Saphira, cháu sẽ tìm ra chúng trong vòng hai ngày.

- Phải có ta bên cạnh, cháu mới có cơ may bắt chúng.

- Thôi được, nhưng ông mua ngựa. Cháu không có tiền và không muốn ăn trộm nữa. Xấu lắm.

- Điều đó còn tùy quan điểm của điểm. Trước chuyến đi này, hãy nhớ tội Ra'zac, kẻ thù của cháu, bày tôi của nhà vua, tới đâu cũng được bảo vệ. Luật pháp không làm gì được chúng. Trong các thành phố, hàng đoàn người cung cấp tin tức và hồ hởi phục vụ chúng. Cháu phải nhớ kỹ một điều, với vua Galbatorix, không gì quan trọng hơn là thu phục được cháu hay giết chết cháu. Mặc dù tin về sự tồn tại của cháu có thể chưa tới tai hắn. Cháu càng né tránh tội Ra'zac lâu chừng nào, Galbatorix càng thất vọng. Vì hắn biết mỗi ngày cháu càng mạnh hơn và càng có dịp để cháu gia nhập với kẻ thù của hắn. Cháu phải hết sức thận trọng, nếu không từ kẻ đi săn, cháu sẽ trở thành một con mồi bị săn lại.

Bị chinh phục bởi những lời lẽ cứng rắn của ông, Eragon trầm ngâm với một cảnh khô trong tay. Ông lên tiếng:

- Nói chuyện thế đủ rồi. Lưng ta đã mỏi, để ngày mai bàn tiếp.

Eragon gật đầu, dập tắt lửa.

Chương 14

Thị trấn Therinsford

Buổi sáng, trời xám xịt và gió lạnh như cắt da. Khu rừng chìm trong yên lặng. Sau bữa điểm tâm, Eragon và ông Brom dập tắt lửa, đeo túi lên lưng, sửa soạn lên đường.

Eragon treo cung tên bên ngoài ba lô. Tránh mang xách nặng nề, nó buộc chặt yên và kiếm lên lưng Saphira, nhờ cô ả mang dùm cho đến khi mua được ngựa. Vả lại, nó thấy sử dụng một cây gậy còn hiệu quả hơn dùng kiếm.

Sống trong bụi rậm, Eragon cảm thấy an toàn, giờ bước ra ngoài, nó lo ngại từng hành động. Saphira bay vòng vòng trên đầu. Nhìn ngược về ngôi nhà đổ nát, Eragon cương quyết nhủ lòng, mình sẽ trở lại nơi đây. Chuyến đi này sẽ không bao giờ là lần ra đi mãi mãi. Một ngày kia, khi bình yên trở lại, mình sẽ về....

Đứng ưỡn ngực, hướng về phương nam, Eragon đối diện với vùng đất lạ lùng, hoang dã.

Vừa cất bước, nó vừa lo lắng nhìn theo Saphira bay vút về dãy núi xa xa. Kể từ lúc này, dù không có bóng dáng ai, chúng không còn được hàng ngày bên nhau, vì Saphira phải tránh xa tầm mắt của khách lữ hành.

Dấu chân tui Ra'zac chỉ còn lờ mờ trên mặt tuyết chưa tan, nhưng Eragon không quan tâm, vì đây là con đường duy nhất để ra khỏi thung lũng này. Tuy nhiên, vừa qua khỏi thung lũng, con đường bỗng chia thành nhiều ngã, khó xác định tui Ra'zac đã rẽ ngã nào.

Hai người lẳng lặng rảo bước. Mỗi khi vấp đóng vết thương rạn nứt, chân Eragon lại rỉ rỉ máu. Để quên sự khó chịu đó, Eragon lên tiếng hỏi:

- Thật ra, chính xác thì rồng có thể làm được những gì? Ông bảo biết các khả năng của chúng?

- Chính ta cũng không thể nào biết hết được. Đó là một câu hỏi, người ta phải tìm hiểu trong nhiều thế kỷ để có câu trả lời. Vì vậy, cháu phải hiểu là, những gì ta nói với cháu là vẫn chưa đầy đủ. Nhưng trước khi ta có thể thật sự trả lời câu hỏi của cháu, cháu cần phải qua những bài học căn bản về rồng. Như vậy sẽ không bị rối trí vì đi tắt vào vấn đề đầy phức tạp này. Ta sẽ bắt đầu bằng chu trình sinh sống của loài rồng, sau đó, nếu cháu chưa chán, ta sẽ tiến sang đề tài khác.

Rồi ông cắt nghĩa rồng phối giống ra sao và cho trứng nở thế nào:

- Ngay từ lúc rồng đẻ trứng, thì con rồng sơ sinh đã ở sẵn trong trứng rồi. Nhưng nó đợi, có khi hàng nhiều năm, tới khi gặp tình huống thích hợp. Khi rồng còn sống ngoài thiên nhiên, tình huống này chỉ có nghĩa là lương thực. Nhưng từ khi chúng trở thành một đồng minh của thần tiên, một số trứng được tuyển chọn, thường thì không hơn một vài trứng, để trao cho các Kỵ Sĩ hàng năm. Những trứng này, hay nói rõ hơn là những rồng con này, sẽ chui ra khỏi vỏ khi gặp đúng người sẽ là Kỵ Sĩ của nó. Vì sao chúng nhận ra được điều đó, vẫn là một bí mật. Các Kỵ Sĩ phải xếp hàng vuốt ve quả trứng, hy vọng nó sẽ lựa chọn mình.

- Ông có ý bảo là Saphira đã lựa chọn cháu?

- Rất có thể, nếu nó không thích cháu, quả trứng đã không nở ra.

Eragon cảm thấy hạnh diện, vì Saphira đã chọn nó, trong số biết bao người dân ở Alagaesia. Nó tự hỏi con rồng này đã chờ đợi bao lâu, rồi rùng mình với ý nghĩ Saphira đã phải sống trong tối tăm tù túng suốt thời gian dài dằng dặc.

Nó lắng nghe ông giảng tiếp. Ông cắt nghĩa, rồng ăn gì và khi nào. Một con rồng trưởng thành, không hoạt động có thể nhịn ăn trong nhiều tháng. Nhưng vào mùa kết đôi bạn, chúng phải ăn hàng tuần. Có vài loại thực vật có thể chữa lành bệnh cho chúng, nhưng lại có những

cây cỏ khác làm chúng bị đau ốm. Chúng có rất nhiều cách để săn sóc móng vuốt và bộ vảy.

Ông cũng dạy Eragon những phương pháp cần sử dụng khi bị rồng tấn công và phải làm gì khi chiến đấu với một con rồng, kể cả khi người ta ở trên mặt đất, trên lưng ngựa hay đang cưỡi trên một con rồng khác. Phần bụng của chúng như áo giáp, nhưng phía dưới nách là yếu điểm. Ông Brom vui mừng vì Eragon luôn đưa ra những thắc mắc. Và nhờ chuyện trò, thời gian qua nhanh.

Buổi chiều họ đã gần tới Therinsford. Xâm xẩm tối, khi tìm nơi cắm trại qua đêm, Eragon hỏi:

- Kỵ Sĩ nào là chủ nhân của thanh kiếm Zar'roc này?

- Một chiến sĩ vĩ đại. Trong thời đại của ông, danh tiếng ông lừng lẫy và rất được kính sợ.

- Tên ông ta là gì?

- Ta không nói. Không phải ta muốn giấu cháu, nhưng có những hiểu biết sẽ chỉ đem lại nguy hiểm cho cháu vào lúc này. Chỉ khi nào cháu có đủ thời gian và uy lực để chịu đựng và giải quyết, ta sẽ nói.

- Ông biết không? Cháu thấy ông khoái chơi trò cút bắt. Trong khi cháu vẫn có ý chia tay với ông, vì vậy cháu không cần. Ông muốn nói gì, cứ nói thẳng ra, đừng loanh quanh mập mờ với cháu như vậy nữa.

- Bình tĩnh. Tất cả sẽ được ta nói hết, khi đúng thời điểm của nó.

Eragon làu bàu nhưng không nài nỉ thêm. Lúc hạ trại và nổi lửa nấu ăn, Saphira cùng đến nhập bọn. Eragon hỏi: "Nếu hai người cứ đi như rùa bò thế này, em dư thời gian bay qua biển rồi trở lại."

"Đừng làm phách, có ngựa tụi này sẽ đi nhanh hơn cho biết."

"Có thể, nhưng kịp bắt tụi Ra'zac không? Chúng đi trước ta nhiều ngày rồi. Em còn sợ là chúng đã biết ta đang theo dõi. Chúng tàn phá trại nhà mình thẳng tay như vậy làm gì? Nếu không ngoài mục đích khiêu khích để anh tức giận mà đuổi theo?"

Eragon bực bội ngồi dựa vào cái bụng ấm áp của con rồng. Brom ngồi bên kia đồng lửa, cầm cùi đũa gọt hai cành cây dài. Thành linh ông phóng một cây về Eragon, nó vội đưa tay bắt lấy. Ông đứng vụt dậy, kêu lớn:

- Tự vệ đi.

Eragon nhìn cây gậy giống như một thanh kiếm trong tay, ngẫm nghĩ, ông ta muốn đánh nhau với mình à? Chơi trò gì thế này? Được, nhưng ông ta tưởng đánh lại mình, ông sẽ phải ngạc nhiên.

Nó vội đứng lên, khi thấy ông già vòng qua đồng lửa, tiến tới. Hai người đối diện nhau, rồi ông lão vùng gậy tấn công. Eragon đưa gậy đỡ, nhưng không kịp. Nó thét lên, khi mũi gậy của ông ta đâm trúng sườn nó, rồi rút ngay về.

Không nghĩ ngợi, nó nhào tới. Ông nhẹ nhàng né tránh. Eragon vùng gậy trên đầu ông, rồi cấp kỳ đổi hướng, xoay đầu gậy, đâm thẳng vào sườn đối thủ. Tiếng hai cây gậy chan chát đập vào nhau. Ông già khoái chí kêu lên:

- Rất nhanh! Khá lắm.

Cây kiếm gỗ trong tay ông thấp thoáng chuyển xoay và một đường kiếm đập trúng đầu Eragon, nó như nổ đom đóm mắt, lăn đùng xuống đất.

Khi được tạt nước lạnh, Eragon mới hồi tỉnh, gượng ngồi dậy, mặt dính máu. Ông già Brom đứng trước mặt nó với một soong tuyết đã tan. Eragon tức giận xô ông ra:

- Ông không phải làm thế.

- Ồ, một kẻ thù thực sự có khi nào lại vỗ về kẻ nó đã đánh. Ta cũng vậy. Hay ta phải tán

dương kẻ bại trận để làm hân vui lòng? Chắc là không rồi. Nào, tự vệ đi.

Ông nhặt lên cây gậy đưa cho nó. Eragon nhìn lom lom cây kiếm gỗ, quay lưng lại, gắt:

- Quên đi, như vậy đủ rồi.
- Không bao giờ được quay lưng lại kẻ thù.

Vừa nói, ông vừa quăng gậy cho Eragon và tiếp tục tấn công. Nó rút lui ra sau đồng lửa. Brom la lên:

- Thu tay về, thấp đầu gối xuống.

Ông hướng dẫn nó một vài động tác di chuyển chính xác. Căn dặn nó lặp lại chậm rãi nhiều lần. Sau đó là những động tác nhanh nhẹn, rắc rối hơn, trước khi hai người quyết đấu trở lại. Eragon học rất mau, nhưng dù cố gắng thế nào, nó vẫn không chống đỡ nổi ông sau vài đường kiếm.

Chấm dứt buổi tập, Eragon lăn trên chăn, rên rầm. Toàn thân nó đau nhức, ông ta đã không hề nương tay với nó.

Saphira ho sù sụ như bà già, môi cong lên, nhe hàm răng trắng nhợt. Eragon bực mình gắt: "Làm trò gì vậy?"

"Có gì đâu. Thấy chàng trai không đánh lại được một ông già, buồn cười quá."

Ả lại rặn ra mà sù sụ ho. Eragon ngượng đỏ mặt, khi biết là ả đang "cười" chọc quê. Nó làm mặt nghiêm, trằm chằm ngủ.

Hôm sau còn tệ hại hơn. Hai cánh tay nó đầy vết bầm tím. Toàn thân ê ẩm đến không nhúc nhích được. Đã thế, ông già còn ngấm ngấm "thành quả", mồm mím cười:

- Cháu khỏe không?

Eragon cầu nhàu, ráng ăn cho xong bữa điểm tâm.

Ra tới đường, hai người cúi đi cho kịp tới Therinsford trước buổi trưa. Qua khoảng một dặm, đường đi rộng rãi hơn, xa xa đã nhìn thấy khói. Ông già bảo:

- Cháu nên bảo Saphira bay qua khỏi Therinsford trước, và đợi chúng ta ở đó. Dặn nó thận trọng, đừng để ai nhìn thấy.
- Sao ông không tự nói với nó?
- Như thế không được lịch sự lắm đối với con rồng của người khác.
- Ở Carvahall ông vẫn nói với nó, có vấn đề gì đâu.
- Đó là vì tình thế bắt buộc thôi.

Nhìn ông cười cười, Eragon phát bực, nhưng cũng chuyển chỉ thị cho Saphira. Saphira cũng chuyển cảnh giác trở lại: "Thận trọng. Bề tôi của triều đình có thể ẩn núp khắp nơi."

Họ đã nhìn thấy những dấu bánh xe hằn sâu trên đường và nhiều dấu chân người. Therinsford lớn hơn Carvahall nhưng nhà cửa xây dựng không ra hàng lối nào.

- Lộn xộn quá.

Eragon nói. Nó không thể đến nhà máy xay của Dempton để tìm Roran. Chắc lúc này Albriech và Baldor đã gặp anh họ nó rồi.

Một cây cầu bắc qua sông Anora, dẫn vào thành phố. Hai người vừa bước lên cầu, một gã đàn ông lem nhem bông từ trong bụi cây tiến ra đứng chặn đường. Cái áo sơ mi ngắn cũn cỡn, phơi ra cái bụng phệ dơ dáy, lòi ra khỏi cạp quần. Sau cặp môi nứt nẻ, hàm răng cái mả đưa ra khi gã ngọng nghịu lên tiếng:

- Ông ược ép ua ầu. Ải ả iền.
- Bao nhiêu?

Ông Brom hỏi và lấy bóp ra. Gã giữ cầu mắt sáng lên:

- Ầm.

- Năm?

Eragon nổi nóng vì cái giá vô lý, vừa định lên tiếng phản đối, ông Brom liếc nhanh nó. Gã giữ cầu lạnh lẽo đút tiền vào cái túi đeo bên hông, cười nham nhở.

- Ầm ờn.

Ông già Brom bước lên, vấp ngã, vội nắm cánh tay gã. Gã giữ cầu lau nhàu quay đi. Ông già nói xin lỗi, rồi tiếp tục qua cầu. Eragon hỏi:

- Gã ấy trấn lột ông chứ giữ cầu gì. Mình xô nó mà đi cũng được.

- Chắc thế.

- Vậy sao ông lại trả tiền?

- Vì người ta không thể nói phải quấy với tất cả những thằng dở hơi trên đời. Tốt hơn, cứ để chúng tưởng bỏ, rồi mình chơi xỏ lại.

Ông xoa bàn tay, những đồng tiền lấp lánh sáng.

- Ồ, ông cắt túi hắn à?

Ông nháy mắt, cất tiền vào túi:

- Còn nhiều hơn số ta bỏ ra. Đây là bài học cho hắn phải biết cách cất tiền.

Ông nắm vai một đứa con trai vừa đi ngang hỏi:

- Cháu có biết chỗ nào bán ngựa không?

Thằng nhỏ chỉ một chuồng ngựa gần ngoại ô Therinsford. Ông cảm ơn và cho nó một đồng tiền.

Hai cánh cửa mở lớn dần vào hai dãy chuồng. Cuối nhà là một bức tường treo đầy yên cương. Một người đàn ông bắp thịt tay cuồn cuộn, đang chải lông con ngựa chiến màu trắng. Hắn đưa tay lên vẫy chào.

Hai người tiến lại, ông Brom lên tiếng:

- Con ngựa đẹp quá.

- Đúng vậy. Tên nó là Hỏa Tuyết. Còn tôi là Haberth.

Vừa nói, hắn vừa đưa bàn tay chai sần nóng nhiệt bắt tay hai người khách. Không thấy khách xưng tên, hắn hỏi tiếp:

- Quý vị cần gì nào?

Brom nói:

- Chúng tôi cần hai con ngựa, với đầy đủ yên cương. Nhưng vì đường xa, chúng tôi cần ngựa khoẻ, chạy nhanh.

- Hàng hiếm đấy và không rẻ đâu.

- Giá cả không thành vấn đề. Tôi muốn mua những con tốt nhất.

Haberth gạt đầu, buộc con Hỏa Tuyết vào thân cột, rồi lại tường lấy hai bộ yên cương, chắt một đồng. Sau đó, hắn vào chuồng dắt ra hai con ngựa. Một con sắc hồng, một con lang. Hắn giao sợi dây cột con ngựa hồng cho ông già, nói:

- Nó là con tiểu quỷ đỏ. Nhưng dưới bàn tay cứng rắn của ông thì lại rất tốt.

Brom đưa bàn tay cho con ngựa ngửi và nó yên lặng để ông vuốt ve da cổ.

- Tôi lấy con này, còn con kia chưa chắc lắm.

- Bộ giò của con kia mới ngon lành chứ.

- À...còn con Hoa Tuyết thì sao?

Hắn âu yếm nhìn con ngựa chiến:

- Không bán được. Chưa bao giờ tôi kiếm được một con như nó. Để gây giống chứ.

- Nếu ông vui lòng nhượng lại cho tôi, thì giá bao nhiêu?

Eragon thử đưa tay chạm vào con ngựa hồng, nhưng con vật tránh đi. Vô tình nó tập trung tư tưởng để trấn an con vật, bỗng nó đỡ người kinh ngạc, vì đã giao cảm được với con ngựa hồng. Sự liên lạc không rõ ràng, sắc sảo như với Saphira, nhưng vẫn đủ để con vật biết nó là bạn. Con ngựa đứng yên, mắt ươn ướt nhìn Eragon.

Haberth bấm tay tính toán, rồi ra giá:

- Hai trăm, không kém.

Hắn cười cười tin chắc chẳng ma nào bỏ ra cả đồng tiền nhiều đến thế. Nhưng ông Brom lẳng lặng lấy một cọc tiền, đưa ra hỏi:

- Được chứ?

Gã chủ trại ngựa thần thờ hết nhìn đồng tiền lại nhìn con ngựa cưng, rồi thở dài, nói:

- Nó thuộc về ông, nhưng thật tình tôi ép lòng bán đó.

- Tôi sẽ đối xử với nó như nó thuộc giòng giống của Gildintor, con chiến mã lòng danh trong thần thoại.

- Nghe ông nói làm tôi cũng vui lòng.

Gã hơi cúi đầu, trao yên cương cho khách:

- Xin chào. Nhờ có con Hỏa Tuyết, tôi mong quý khách đi đường bằng an.

- Ông đừng lo, tôi sẽ chăm sóc nó thật tốt.

Nói rồi, ông trao dây cương con Hỏa Tuyết cho Eragon:

- Đi xa khỏi Therinsford, chờ ta.

- Nhưng tại sao?

Ông không trả lời, đi vội về hướng khác.

Eragon bối rối đi dọc đường phố Therinsford cùng hai con ngựa. Nơi phía nam, núi Utgard mơ hồ ẩn hiện như một trụ đá khổng lồ tận cùng thung lũng. Đỉnh của nó vút lên, chìm khuất trong mây, sừng sững cao hơn những ngọn núi bao quanh. Vẻ ảm đạm tối tăm của nó làm Eragon rợn da gà.

Một lát sau, ông Brom trở lại, ra hiệu cho nó theo. Hai người lẳng lặng đi cho tới hi Therinsford chìm khuất sau những hàng cây, ông già mới lên tiếng:

- Chắc chắn tụi Ra'zac đã qua đường này. Rõ ràng chúng đã ngừng lại đây lấy ngựa như chúng ta. Một người đã nhìn thấy chúng, vừa kể lại hắn vừa run lên khiếp sợ, hẳn cho ta biết tụi Ra'zac đã phóng ngựa ra khỏi nơi này như ma quỷ chạy trốn thần linh vậy.

- Khi ở trong chuồng ngựa, cháu vô tình liên lạc được với con ngựa hồng này. Cháu không ngờ làm được như vậy.

- Còn ít tuổi như cháu mà có khả năng đó, thật kỳ lạ. Hầu hết Kỵ Sĩ phải tập luyện nhiều năm mới có thể liên lạc được với bất cứ gì khác, ngoài loài rồng.

Ông trầm ngâm ngắm nghía con Hỏa Tuyết, rồi bảo:

- Bỏ hết đồ đạc của cháu trong ba lô vào túi yên, rồi buộc chặt ba lô lên trên.

Trong khi Eragon thu xếp, ông nhảy lên lưng Hỏa Tuyết. Eragon nhìn con ngựa hồng, nhỏ

hơn Saphira đến nỗi Eragon tự hỏi nó có chở nổi mình không? Thở dài, nó vung về thẳng yên. Từ trước tới giờ Eragon chỉ cưỡi ngựa không yên và có bao giờ được cưỡi đi xa đâu. Nó hỏi ông già:

- Liệu cháu có bị thương như cưỡi Saphira không?
- Vết thương của cháu sao rồi?
- Bớt nhiều, nhưng cháu sợ nếu đụng chạm mạnh, khi phóng nhanh, sẽ bị rách lại.
- Chúng ta sẽ đi chậm chậm thôi.

Chẳng bao lâu cảnh vùng quê dần dần thay đổi, những cánh đồng hoang thay thế ruộng vườn. Cỏ dại, hồng gai tràn lan hai bên đường, mọc vú quần áo hai người. Mặt đất lộ nhô những tảng đá lớn. Một vùng tràn ngập không khí lạnh lùng ác cảm, như chống lại những người khách không mời. Càng tới gần, núi Utgart càng hiện ra hùng vĩ hơn, những dốc đứng nứt nẻ của nó, hoắm hoắm những rãnh khe đầy tuyết. Màu đá núi đen, hút ánh sáng như bọt biển hút nước, làm cả một vùng chung quanh tối om om. Giữa Utgart và những rặng núi khác, ở phía đông thung lũng Palancar, một lối đi nằm dưới chân những ngọn núi cao thăm thẳm. Đó là lối đi duy nhất ra khỏi thung lũng. Con đường này dẫn đến đó.

Vó ngựa lách cách trên mặt đá, đường hẹp lại như một đường mòn khi tiến gần đến chân núi Utgart. Eragon ngược nhìn đỉnh núi mờ mờ trên cao, nó giật mình khi thấy một lầu chuông chon von trên đó. Tuy đã bị đổ vỡ và không được sửa chữa gì, nhưng tháp chuông vẫn như một người lính gác nghiêm khắc nhìn suốt thung lũng palancar. Eragon chỉ tay hỏi:

- Cái gì kia hở ông?

Ông già không nhìn lên, nhưng buồn rầu, cay đắng nói:

- Một tiền đồn của Kỵ Sĩ...một căn cứ tồn tại từ khi họ mới được thành lập. Đó là nơi Vrael ẩn thân, và cũng là nơi ông bị phản bội, rồi bị Galbatorix phát hiện và đánh bại. Edoc'sil, có nghĩa "Bất Khả Chinh Phục", là tên của pháo đài này, vì núi non quá dốc, không kẻ nào có thể lên tới đỉnh, chỉ trừ khi có thể...bay. Sau cái chết của Vrael, dân gian gọi nơi này là Utgart, nhưng nó còn một tên khác nữa, Ristvak'baen, nghĩa là "Núi Tiếc Thương". Tên này tồn tại cho đến Kỵ Sĩ cuối cùng bị nhà vua giết chết.

Eragon kinh hãi ngẫm nhìn. Đây là dấu tích hiển nhiên về một thuở huy hoàng hiển hách của những trang Kỵ Sĩ, mà thời gian không thể xóa nhòa. Nó bàng hoàng tự hỏi, các Kỵ Sĩ sống bao nhiêu tuổi? Eragon cảm thấy cả một di sản đầy truyền thống hào hùng từ thiên cổ bao trùm lên nó.

Hai người đi quanh Utgart suốt nhiều giờ. Khi qua khoảng trống, giữa sườn núi phải, vọi vọi cao như một bức tường thành vững chắc, tách rời khỏi những rặng núi khác, Eragon đứng trên bàn đạp, cố nhìn phong cảnh bên ngoài thung lũng Palancar. Một lát sau hai người tới một con đường dốc, dẫn tới sông Anora. Mặt trời chìm xuống phía sau, hai người mới lên tới một gò cao, có thể ngẩng nhìn khung cảnh bao la phía dưới.

Eragon giật mình thẳng thốt. Hai bên là núi, nhưng phía dưới, đồng hoang mênh mông trải dài tới tận chân trời. Toàn một màu nâu như cỏ úa. Nó hiểu vì sao ông già khẳng khẳng mua ngựa. Nếu đi bộ, hai ba tháng trời mới có thể vượt qua được cánh đồng thăm thẳm kia. Tuốt trên bầu trời, Eragon thấy Saphira đang bay vòng vòng, ở độ cao để người ta có thể lầm nó là một con chim.

- Ta phải nghỉ lại đây tối nay. Sáng mai mới xuống được, vì từ đây tới dưới kia mất cả ngày trời.

- Cánh đồng này rộng cỡ nào, hả ông?

- Tùy theo hướng đi. Chúng ta cưỡi ngựa thì mất khoảng ba ngày. Nơi này, ngoài một bộ lạc du mục lang thang trên đồng cỏ, gần như không có dân cư, giống như sa mạc Hadarac vậy. Khó lòng kiếm được một xóm làng. Tuy vậy, càng về miền nam, đất đỡ cằn cỗi hơn, nên dân cư đông đúc hơn.

Rời con đường mòn, hai người tới bờ sông Anora. Vừa tháo yên cương, ông Brom vừa chỉ con ngựa hồng, bảo Eragon:

- Cháu phải đặt tên cho nó chứ.

Nó nghĩ ngợi rồi nói:

- Cháu không nghĩ được tên nào hay như con Hỏa Tuyết, nhưng có một tên chắc cũng được. Này, tao đặt cho mày tên Cadoc nhé. Tên của ông ngoại tao đó.

Ông già gật đầu đồng ý, nhưng Eragon cảm thấy cái tên hơi kỳ cục.

Khi Saphira hạ cánh, Eragon hỏi: "Đồng hoang thế nào?"

"Chán chết, toàn là cỏ với bụi cây vớ vẩn."

Vừa xong bữa tối, ông già đứng ngay dậy, hét:

- Bắt lấy.

Eragon chỉ kịp chớp thanh kiếm gỗ suýt bay thẳng vào đầu nó. Biết lại phải tập kiếm, nó rên lên:

- Thôi mà.

Nhưng địch thủ già của nó cứ vừa cười vừa ngoắc. Eragon uể oải đứng lên. Một già một trẻ quay cuồng quần thảo, tiếng kiếm gỗ vun vút như gió rít, cho đến khi Eragon rút lui với một cánh tay nhức buốt.

Bài tập hôm nay ngắn hơn, nhưng cũng đủ cho Eragon lãnh thêm một số "chiến tích" bầm dập mới. Nó đau đớn quăng kiếm xuống đất, tìm chỗ...tự điều trị vết thương.

Chương 15

Kinh thiên động địa

Sáng hôm sau, toàn thân Eragon ê ẩm, nó không còn muốn nhớ gì đến những sự việc vừa qua, chỉ tập trung suy tính làm cách nào truy lùng và tiêu diệt mấy tên Ra'zac. Minh sẽ dùng cung tên, Eragon quyết định và tưởng tượng hình ảnh hai kẻ giấu mặt kia, khi bị những mũi tên của nó xuyên suốt thân mình.

Mỗi cử động nhỏ cũng làm nó đau nhức, Eragon ráng lắm mới đứng dậy nổi. Những ngón tay của nó sưng tấy lên. Lúc sửa soạn tiếp tục lên đường, vừa leo lên con Cádoc, nó vừa nhả nhỏ nói:

- Nếu cứ tập tành kiểu này, ông đập cháu nát người mất thôi.
- Biết cháu đủ mạnh, ta mới mạnh tay vậy chứ.
- Cám ơn lời khen. Cháu không ham.

Cadoc giẫm chân hốt hoảng khi Saphira lừ lừ tiến tới. Nàng rờng khinh khỉnh liếc con ngựa, bảo Eragon: "Ngoài cánh đồng chẳng còn chỗ nào để núp nữa. Từ lúc này, em sẽ bay loanh quanh trên đầu anh thôi." Nói xong, nó vút bay lên.

Hai người bắt đầu cưỡi ngựa xuống con dốc gần như thẳng đứng. Nhiều đoạn họ phải tự mở lối đi, xuống dắt ngựa, bám vào thân cây, lần xuống mới không bị trượt ngã. Trời lạnh ngắt, nhưng chuyển đi cực nhọc làm cả hai nóng toát mồ hôi.

Gần trưa mới tới chân dốc để nghỉ chân. Bên trái, dòng Anora xuôi về phương bắc. Gió lồng lộng trên cánh đồng, quất rất mặt hai người.

Quang cảnh mênh mông bằng phẳng làm Eragon phát nản, không một chút mấp mô, không một cái gò nhỏ. Nó quen sống giữa núi non bao bọc, nơi trống trải này làm nó cảm thấy ẽ dè, như con chuột nhắt dưới con mắt tinh quái của một con diều hâu vậy.

Tới cánh đồng, con đường mòn tách ra làm ba nhánh. Một rẽ tới Ceunon, thành phố lớn nhất miền bắc. Một nhánh xuyên thẳng qua cánh đồng. Nhánh cuối cùng dẫn về miền nam. Quan sát cả ba, họ phát hiện dấu vết của những tên Ra'zac đi xuyên qua cánh đồng. Ông già lo ngại nói:

- Dường như chúng tới Yazuac.
- Yazuac ở đâu?

- Cứ thẳng hướng đông bốn ngày thì tới nơi. Đó là một làng nhỏ bên sông Ninor. Như vậy, nguồn nước duy nhất của chúng ta chỉ còn nhờ con sông Anora này. Phải lấy đầy nước dự trữ trước khi băng qua cánh đồng. Từ đây tới Yazuac không hề có sông suối nào nữa đâu.

Eragon phấn chấn hẳn vì sắp được săn bắt kẻ thù. Chỉ mấy ngày nữa, nó sẽ sử dụng cung tên để trả thù cho cái chết của cậu Garrow. Và rồi...Không, nó không muốn nghĩ đến những gì xảy ra sau đó.

Người, ngựa và rờng xuống sông uống nước, rồi lấy đầy những túi da đựng nước mang theo. Tất cả đều sung mãn tiến qua cánh đồng, hướng tới miền đông.

Eragon đổ tại gió làm nó muốn phát khùng lên. Môi nứt nẻ, lưỡi rộp lên, mắt đỏ lửa, tất cả đều vì gió. Suốt ngày nó lồng lộn bốc bụi mù trời. Chiều tối, gió còn hung bạo hơn cả ban ngày.

Không một nơi khuất gió, họ phải nghỉ lại giữa trời. Eragon nhổ những cây mọc còi cọc trên nền đất khô cằn, cố nhóm lửa, nhưng chỉ làm bốc lên những ngọn khói cay sè mù mịt. Nó bực tức đưa hộp mồi cho ông già Brom:

- Gió kiểu này, cháu chịu thua luôn. Ông thử nhóm coi, nếu không được, mình đành ăn đồ

nguội vậy.

Nhưng ông xoay đủ cách cũng không hơn gì Eragon. Tức giận, ông vừa quẹt lửa vừa rửa lớn: "Brisingr!". Ngọn lửa chọt bùng lên.

Trong khi đợi đồ ăn chín, cả hai đều quá mệt, nên chỉ tập vài đường kiếm. Ăn xong, nhờ Saphira nằm kế bên, xoè cánh làm lều, hai người được ngủ yên lành.

Buổi sáng, vẫn những cơn gió lạnh hun hút qua cánh đồng. Mỗi khi cười nói, môi Eragon lại bị chảy máu. Ông già Brom cũng không hơn gì nó.

Cho ngựa uống nước xong, tất cả lại lên đường. Cuộc hành trình gian khổ như kéo dài vô tận. Ngày thứ ba, Eragon thoải mái thức giấc, vì gió đã lặng. Nhưng niềm hưng phấn của nó lịm dần khi nhìn bầu trời vẫn vũ mây đen, báo hiệu cơn giông sắp tới.

Ông Brom nhìn trời, cau mày nói:

- Thường thì ta sẽ không đi trong giông bão thế này, nhưng chúng ta đang bước vào cuộc chiến chưa biết những gì đang xảy ra, vì vậy phải cố đi càng mau càng tốt.

Trời yên tĩnh cho đến khi họ đụng độ cơn giông ầm ầm kéo tới. Eragon ngẩng nhìn những đám mây khổng lồ muôn hình muôn dạng trên trời, và khi vừa cúi xuống, một đám mật mùng, xô rạp cỏ cây, ào ào tiến tới.

Ngọn cuồng phong đi sát mái đầu, làm Eragon khiếp đảm thét lên: "Saphira! Xuống!"

Mặt ông Brom tái nhợt. Saphira phóng thẳng xuống đất. Chắc nó sẽ không xuống nổi. Một cơn gió phản nộ quất thẳng vào người ngựa như búa bổ. Eragon ngộp thở, ghi chặt yên cương. Con Cadoc xoay mình, bồm dưng ngược, châm bám sâu vào đất. Như những ngón tay vô tình, gió xé tan tành quần áo hai người. Những đám mây bụi khổng lồ phủ tối tăm trời đất.

Eragon đảo mắt tìm Saphira. Saphira nặng nề hạ cánh, móng vuốt bầu chặt xuống đất. Nó chưa kịp xếp cánh, một cơn gió dữ dội thốc tới, căng đôi cánh ra như cánh buồm và nâng nó lơ lửng trên không một lúc, rồi quăng nó nằm ngửa trên mặt đất.

Eragon nghiêng rằng quay đầu ngựa, thúc Cadoc cả bằng gót chân và ý chí. Nó gào lên: "Saphira! Nằm im đó! Anh tới đây." Tới gần Saphira, Cadoc cố kèm lại để Eragon nhảy xuống.

Một cơn gió mạnh đẩy nó ngã sấp xuống đất. Nó trôi đi, khi đứng dậy được, trên da đầy vết trầy xước.

Chỉ cách Saphira chừng ba thước, nhưng Eragon không thể đến gần vì những cái vỗ cánh mạnh mẽ, liên tục. Con rồng cố gắng chống lại cơn cuồng phong hung bạo. Eragon đã tới sát được cánh bên phải, nó vừa định kéo cái cánh xuống, một cơn gió lật thân mình Saphira, úp lên Eragon. Những cái gai trên lưng rồng cách đầu nó chỉ một phân. Saphira cào xuống đất, giữ cho thân thẳng bằng. Gió lại thổi tung cánh nó lên, nhưng Eragon vừa kịp nhào tới, ôm chặt cánh trái của nó. Saphira xếp chặt cánh trái. Eragon leo lên lưng nó, lăn mồm sang cánh phải. Một cơn gió bất ngờ lật nó xuống đất. Saphira và Eragon ráng sức chống đỡ.

Khi tạm ổn, Eragon vỗ về Saphira, hỏi: "Em không sao chứ?" Saphira run rẩy một lúc mới trả lời: "Em...em nghĩ vậy. Không bị gãy xương nào. Gió khiếp quá, em gần như bất lực."

"Đừng sợ nữa. An toàn rồi." Nhìn Cadoc đang đứng quay lại chiều gió, nó phóng tư tưởng bảo con ngựa trở lại chỗ ông Brom. Với Eragon trên lưng, Saphira vừa chống chọi với giông bão vừa bò dần tới con đường.

Tiếng ông Brom gào trong gió:

- Saphira bị thương không?

Eragon lắc đầu, nhảy xuống đất. Vừa vuốt ve con Cadoc, ông già vừa chỉ màn mưa đen kịt đang ào ào đổ tới. Eragon kêu lên:

- Lại gì nữa thế kia?

Nó nhăn nhó kéo chặt manh áo rách. Những hạt mưa lạnh buốt, rất như kim chích rào rào

đổ xuống. Người vật sống nước, run lập cập.

Những tia chớp xé bầu trời, kéo theo những đợt sấm kinh thiên động địa. Cảnh vật vụt hiện vụt mất. Rải rác đó đây, sét xoèn xoẹt đốt cháy từng đám cỏ, rồi lại bị dập tắt ngay bởi cơn mưa rào rạt.

Cảnh khủng khiếp giảm dần, rồi cuối ngày, họ không còn biết mình hiện đang ở nơi đâu. Mặt trời chiều rọi những tia nắng vàng rực rỡ, cây cỏ tốt tươi. Tất cả cảnh vật bình thường bỗng mang một vẻ đẹp phi phàm. Eragon cảm thấy như đang được sống trong một bức tranh.

Mùi đất hồi sinh tươi mát, trong lành, làm tâm trí mọi người như được gột rửa và trở nên phấn chấn. Saphira vươn cổ, xoa mình, gầm lên vui sướng làm hai anh ngựa khiếp vía ù té chạy. Eragon và ông già mỉm cười vì thấy cô rồng đã lấy lại sức khoẻ dồi dào.

Trước lúc mặt trời lặn, họ tìm chỗ nghỉ qua đêm trong một hố đất nông. Quá mệt mỏi, bỏ buổi tập kiếm, tất cả đều lăn ra ngủ.

Chương 16

Sự phát hiện tại Yazuac

Mặc dù trong cơn đông tố, họ đã lấy được thêm ít nước dự trữ, nhưng sáng nay họ đã uống hết đến giọt nước cuối cùng. Eragon dốc ngược túi da đựng nước, bảo:

- Hy vọng chúng ta đi đúng hướng, nếu không sẽ chết khát vì không tới được Yazuac hôm nay.

Ông già điềm nhiên nói:

- Ta đã từng đi qua lối này. Xâm xắm tối chúng ta sẽ nhìn thấy Yazuac.

- Làm sao ông biết được, khi bao nhiêu dặm quanh đây trông giống hệt nhau?

- Ta không nhìn mặt đất để định hướng, mà nhìn mặt trời và những vì sao, sẽ không thể nào bị lạc đường. Nào đi thôi, Yazuac ở hướng kia kìa.

Quả thật ông nói đúng. Saphira thấy Yazuac trước nhất, gần cuối ngày hai người mới nhìn thấy xóm làng như một khối đen, tận chân trời xa xa của đồng hoang bằng phẳng. Lại gần hơn, họ nhận ra một lần đen uốn mình hai bên thị trấn. Ông già chỉ tay bảo:

- Sông Ninor đó.

- Saphira sẽ bị phát hiện nếu cứ bay theo chúng ta. Có nên để nó lánh đi khi chúng ta tiến vào Yazuac không ông?

- Thấy khúc quanh của dòng sông kia không? Bảo nó chờ ta ở đó, không xa Yazuac lắm. Vào đó, mua xong những gì cần thiết, chúng ta sẽ trở ra gặp lại nó.

Nhưng khi Eragon chuyển lại thông tin. Saphira cần nhằn: "Em không chịu đâu. Trốn tránh miết như một tên tội phạm, bức quá."

"Nhưng em biết, nếu bị phát hiện chúng ta sẽ gặp rắc rối chứ?"

Ả cầu nhàu rồi bay đi là là mặt đất.

Càng tới gần, càng thấy rõ hơn những ngọn khói tuôn ra từ những ống khói bếp của những ngôi nhà nhỏ.

Không một bóng người ngoài đường phố. Một sự im lặng khác thường bao phủ khắp nơi. Họ ngừng lại ngay khi tới căn nhà đầu tiên. Eragon thì thầm:

- Không cả một tiếng chó sủa. Vậy là sao? Phải có người thấy chúng ta rồi chứ?

- Đúng vậy.

- Nếu thế, vì sao không một ai ra khỏi nhà?

- Có thể vì sợ.

- Có lẽ vậy. Hay là một cái bẫy? Tụi Ra'zac đang chờ chúng ta?

- Cần phải có nước và thực phẩm.

- Lấy nước sông Ninor kìa.

- Còn thực phẩm?

- Dạ, vậy là chúng ta phải tiến lên thôi.

- Đúng, nhưng không thể vào một cách ngốc nghếch như vậy được. Đây là con đường chính. Nếu có phục kích, là ngay trên đường này. Không kẻ nào tưởng chúng ta sẽ vào bằng đường nào khác nữa đâu.

- Vậy là phải đi đường vòng?

Brom gật, rồi rút gươm, giữ ngang yên. Eragon rút tên đặt sẵn lên cung. Hai người lặng lẽ quay ngựa, thận trọng đi vòng thị trấn. Phố xá vắng hoe, chỉ có một con chồn chạy vụt đi, khi ngựa tiến lại gần. Nhà nào cũng tối mù mù đầy vẻ đáng ngờ, với những cửa sổ đập vỡ và những cánh cửa ra vào xộc xệch bám vào những bản lề gãy nát. Eragon cố không gãi bàn tay rần rần ngứa ngáy. Tới giữa trung tâm, nó buộc miệng kêu lên nho nhỏ: "Trời đất!" Một núi xác người chồng chất lên nhau, thân thể cứng ngắc, mặt mày nhẵn nhụi, áo quần sũng máu. Đàn ông nằm đè lên đàn bà để bảo vệ, những bà mẹ còn ôm chặt con thơ, những đôi tình nhân cố che chắn cho nhau trong vòng tay ôm lạnh lùng của cái chết. Già trẻ, nam nữ đều bị bắn chết bởi những mũi tên đen. Khốn nạn nhất, trên đỉnh núi người, một cây đinh ba đâm suốt thân hình trắng nuốt của một đứa trẻ con.

Hình ảnh đó nhòa đi vì nước mắt, Eragon cố quay đi, nhưng những khuôn mặt người chết kia như bắt nó phải nhìn. Nó trừng trừng ngó những đôi mắt mở to mà tự hỏi, sự sống lia bỏ con người dễ dàng vậy sao? Ý nghĩa của sự tồn tại là gì khi phải chấm dứt như thế này? Niềm tuyệt vọng tràn ngập trong lòng nó.

Một con quạ sà xuống, như một bóng ma. Đậu trên ngọn đinh ba, con quạ gật gù khoái trá, rủa xác đứa trẻ. Eragon căng dây cung, hét lên:

- Đồ quỷ kia không được làm thế.

Mũi tên xuyên qua ngực, con quạ rớt xuống, lả tả mấy cái lông.

Nó vừa định rút mũi tên thứ hai, vội nghiêng mình nôn thốc tháo. Ông Brom, vỗ lưng nó nhẹ nhàng bảo:

- Cháu có muốn ra ngoại ô đợi ta không?

- Không...cháu ở lại. Kẻ nào có thể làm chuyện này?

- Những kẻ khoái nhìn người khác đau đớn, khốn khổ. Chúng có muôn hình vạn trạng, nguy trang dưới nhiều dáng vẻ khác nhau, nhưng chỉ có một cái tên để gọi chúng: Tội- Ác. Và chúng ta chỉ còn biết xót thương và chôn cất cho những nạn nhân.

Ông xuống ngựa, chăm chú quan sát mặt đất, rồi chậm rãi nói:

- Ra'zac đã qua đây, nhưng chúng không làm chuyện này. Đây là hành động của lũ quái vật Urgals. Cây đinh ba là vũ khí của chúng. Một số đông, có thể đến một trăm tên...Lạ thật, ta chưa bao giờ thấy chúng tụ tập nhiều đến thế....

Ông quì xuống, quan sát một dấu chân, rồi chạy vội lại con Hỏa Tuyết, thót lên yên. Ông quay đầu ngựa, rít lên:

- Phóng ngay! Tụi Urgals còn đây.

Eragon thúc con Cadoc lao theo Hỏa Tuyết. Qua khỏi khu nhà, gần tới ngoại ô, Eragon thấy thấp thoáng bên phải nó, một nắm đấm khổng lồ đập nó nhào ngược ra sau, quăng nó vào một vách tường. Tay vẫn nắm chặt cây cung, bàng hoàng đến ngộp thở, nó ráng dựa tường ngồi dậy.

Một con quái Urgals, mặt quỷ quyet, đứng trước nó. Con quái vật cao lớn, to hơn một khung cửa, da xám ngoét, mắt lợn vàng khè. Bắp thịt nó cuộn cuộn trên ngực và cánh tay. Một tấm giáp nhỏ che trước ngực, một mũi sắt nằm giữa cặp sừng dê mọc từ hai bên thái dương, và một khiên tròn bao quanh một cánh tay, tay kia cầm thanh kiếm ngắn.

Sau nó, Brom đang gò cương, cho ngựa giật lùi, ngăn tên Urgals thứ hai lăm lăm cây rìu, vừa xuất hiện. Ông kêu lớn, bảo Eragon:

- Chạy đi, đồ ngốc.

Tên Urgals đứng trước Eragon gầm lên, vung kiếm. Eragon giật người né tránh, đường kiếm rít sát bên tai. Nó xoay người vọt chạy về hướng trung tâm thành phố, tìm đập loạn lên. Con quái thú đuổi theo, tiếng ủng nặng nề đập ình ình trên mặt đất. Eragon tuyệt vọng cầu cứu Saphira, vừa rướn người cố chạy nhanh hơn. Con quái, hừ hự như trâu, hai răng nanh to dùng

lòi ra, theo gần sát Eragon. Eragon lấp tên, ngừng lại nhắm, bắn. Con quái nghiêng tay đưa khiên đỡ mũi tên. Nó đâm sầm vào Eragon, cả hai đổ nhào xuống mặt đất.

Eragon nhóm vội dậy, chạy ngược về với ông già. Ông đang chiến đấu ác liệt cùng kẻ thù. Eragon tự hỏi, còn những con quái vật Urgals kia đâu hay chúng chỉ có hai tại đây thôi? Một tiếng vũ khí chạm nhau chát chúa, con Hỏa Tuyết lồng lộn, hí vang. Ông già Brom gục trên yên, cánh tay đầm đìa máu. Con quái thú bên ông, tru lên đặc thắng, vung cao cây rìu.

Eragon kêu không thành tiếng, nhào tới tấn công. Con quái sững người kinh ngạc. Rồi khinh miệt nhìn thẳng Eragon hạ lưỡi rìu. Eragon hụp người dưới hai tay cầm rìu của con quái vật, cào mạnh vào sườn nó đến toé máu. Tên Urgals nhăn nhó, điên cuồng tức giận. Nó bổ nhát rìu thứ hai. Eragon phóng sang một bên, bò vội vào một con ngõ nhỏ.

Tìm mọi cách để con quái tách khỏi ông già, Eragon len lỏi trong lối đi chật hẹp giữa những ngôi nhà. Nhưng đó là một ngõ cụt. Quay trở ra, hai con quái vật đã lù lù đứng chặn đường. Chúng gù gù tiến tới. Eragon nhìn quanh, không còn đường thoát.

Đối diện chúng, những hình ảnh thoáng hiện trong đầu Eragon: xác chết dân làng chất đống dưới xác đừa trẻ thơ vô tội, không còn bao giờ được biết tới tuổi trưởng thành. Nghĩ đến số phận thảm thương của họ, một uy lực bùng bùng như lửa cháy khắp người Eragon. Nó hùng hực hơn cả nỗi khát khao đòi hỏi sự công bằng, lúc này toàn thân Eragon là sự chống đối lại cái chết. Uy lực trong nó mạnh thêm, mạnh thêm, cho tới khi nó cảm thấy sắp bị nổ tung ra.

Nó đứng thẳng người, không còn chút sợ hãi nào, bình tĩnh giương cung. Hai con quái hềnh hếch cười, đưa khiên lên đỡ. Eragon cúi nhìn tia sáng trong tay, như nó từng làm hàng trăm lần, rồi nhắm thẳng mục tiêu. Nội lực của nó sôi sục đến không còn chịu nổi. Nếu không giảm xuống được, thì chính nó sẽ bị tiêu hủy. Bất ngờ môi nó bật ra một câu, khi nó thả dây cung:

- Brisingr!

Mũi tên rít trong không khí, vọt đi như một tia chớp màu xanh, cắm phập ngay đầu con quái Urgals đứng trước. Một tiếng nổ lớn vang rền trong không gian. Con chấn động màu xanh làm nổ tung đầu cả con quái đứng sau. Con sóng xanh đỏ tràn qua Eragon, tản mạn qua những ngôi nhà, nhưng nó không hề hấn gì.

Thở hổn hển, Eragon đứng nhìn bày tay lạnh như nước đá. Dấu gedwey ignasia sáng rực như sắt nung, đang mờ dần. Ngay lúc nó nắm chặt bàn tay lại, dường như một cơn sóng đang cuốn hết sinh lực nó. Đuối sức như nhiều ngày chưa được ăn gì, đầu gối run lên, Eragon phải dựa vào tường.

Chương 17

Những câu hỏi của Eragon

Eragon nhắm ngum trà vẫn còn nóng bỏng. Nó nhủ thầm, đây là quê hương mình, mà lại không liên quan gì tới người mà mình gọi bằng cha? Nó lại hỏi tiếp:

- Sau khi những Kỵ Sĩ bị tiêu diệt, chuyện gì đã xảy ra cho những người lùn?

- Không ai thật sự biết rõ điều này. Sau mấy trận chiến, khi thấy Galbatorix nắm chắc phần thắng, họ bịt kín lối vào những địa đạo và biến vào lòng đất. Theo ta biết, cho đến bây giờ, không một ai nhìn thấy họ.

- Còn những con rồng? Chắc chúng không bị giết chết hết chứ?

- Cho đến ngày nay, đó vẫn là bí mật lớn nhất tại Alagaesia: Bao nhiêu rồng thoát khỏi sự tàn sát của Galbatorix? Hẳn chỉ để lại kẻ nào sẵn lòng phục vụ hắn. Nhưng chỉ những con rồng rồ dại của những gã phản đồ mới trợ lực áu diên loạn của hắn. Nếu còn con rồng nào sống sót, chúng cũng đã tự ẩn mình, để thoát khỏi bàn tay của triều đình.

Vậy thì con rồng của mình từ đâu ra? Eragon tự hỏi.

- Khi thần tiên tới Alagaesia, tội quái Urgals đã có mặt ở đây chưa?

- Chưa. Chúng theo thần tiên vượt biển, như lũ ruồi đi săn máu vậy. Chính chúng là nguyên nhân là các Kỵ Sĩ trở nên giá trị trong cuộc chiến bảo vệ hòa bình đầy dẫy cảm. Rất nhiều điều cần học hỏi trong giai đoạn lịch sử này.

- Dạ, lần trước cháu đã được nghe ông kể chuyện....

Ông lão gầm lên, mắt sáng rực:

- Chuyện à? Nếu đó là chuyện, thì lời đồn về cái chết của ta là sự thực rồi, và bây giờ cháu đang chuyện trò với hồn ma chắc? Đó là lịch sử. Phải tôn trọng quá khứ. Cháu không biết quá khứ có thể ảnh hưởng đến cháu cỡ nào đâu.

Eragon chờ ông dịu xuống mới dám hỏi:

- Rồng lớn cỡ nào, hả ông?

- Lớn hơn một ngôi nhà. Ngay một con rồng nhỏ, xò cánh đã tới khoảng ba mươi thước rồi. Có những con rồng, trước khi bị triều đình giết, có thể vượt qua những đỉnh núi cao chót vót.

Eragon khiếp đảm nghĩ, mấy năm nữa mình biết giấu con rồng vào đâu? Nó phát bực, nhưng ráng bình tĩnh hỏi:

- Chừng bao lâu chúng mới trưởng thành?

- Sau năm sáu tháng tuổi, chúng mới có thể phun lửa, đó là thời gian chúng có thể kết hôn. Càng nhiều tuổi, rồng phun lửa càng lâu. Có con phun hàng mấy phút.

- Cháu nghe nói, vảy của chúng sáng như ngọc.

- Cháu nghe đúng đó. Chúng có đủ loại màu sắc, đậm nhạt. Người ta bảo chúng quần tụ một bầy, trông như một cầu vồng sống. Nhưng ai nói với cháu điều này?

- Dạ...một thương gia.

- Tên người ấy là gì?

Cặp mày bạc của ông nhú lại, những vết nhăn trên trán hằn sâu.

- Cháu không biết. Ông ta nói chuyện trong quán rượu của chú Morn, nhưng cháu không tìm hiểu ông ta là ai. Ông ta còn nói, một Kỵ Sĩ có thể đọc được ý nghĩ con rồng của mình.

Eragon nói vội, hy vọng gã lái buôn tưởng tượng sẽ làm ông không nghi ngờ nó.

Lim dim ắt, ông già chậm chạp mời thuốc, hít một hơi rồi mới nói:

- Hẳn nói sai rồi. Ta thuộc sử rất rõ, làm gì có chuyện đó. Hẳn còn nói gì nữa không?

- Dạ không. Rồng sống lâu lắm, phải không ông?

- Rất lâu. Sống mãi mãi. Thật ra chúng sống cho đến khi bị giết hay khi Kỵ Sĩ cưới nó qua đời.

Eragon phản đối:

- Làm sao người ta biết được? Nếu nó chết, khi Kỵ Sĩ cưới nó chết, nó chỉ có thể sống được đến sáu bảy chục tuổi là cùng. Ông đã kể rằng, các Kỵ Sĩ sống hàng mấy trăm năm. Điều đó không thể có được.

Nó áy náy, sợ vẫn cứ sống lù lù trong khi bạn bè, gia đình thì chết ráo hết.

Ông già Brom nhếch mép cười tinh quái:

- Điều có thể chỉ là vấn đề chủ quan. Ai có thể nói cháu vượt qua được rằng Spine và vẫn sống? Vậy mà cháu làm được đó thôi. Chỉ là vấn đề trí tuệ. Còn nhỏ mà cháu biết nhiều như vậy, hẳn là cháu phải rất khôn ngoan chứ. Cháu quên rồng rất thần kỳ, gây ảnh hưởng đến tất cả mọi thứ chung quanh một cách thật lạ lùng sao. Các Kỵ Sĩ gần gũi chúng nhất và quá rõ điều này. Ảnh hưởng mạnh nhất từ chúng là, sự kéo dài tuổi thọ. Nhà vua của chúng ta sống lâu đến thế nào, đủ chứng minh điều đó. Nhưng nhiều người lại cho rằng nhà vua trường thọ là do năng lực phép thuật của chính ông ta. Có những đổi thay mà mọi người ít nhận ra: tất cả những Kỵ Sĩ đều có thể lực cường tráng hơn, tinh thần minh mẫn hơn và thị lực chính xác hơn những con người bình thường. Cùng với những điều này, đôi tai họ cũng dần dần nhọn hơn, tuy không bao giờ nổi rõ hẳn như tai thần tiên.

Eragon suýt đưa tay lên sờ vành tai. Con rồng này còn làm thay đổi đời mình bằng những gì khác nữa không? Không chỉ xâm phạm vào trí óc mình, nó còn có thể thay đổi ngoại hình mình nữa sao?

Eragon hỏi:

- Loài rồng có thông minh không ông?

- Cháu không nhớ những gì ông nói sao? Chẳng lẽ các thần tiên thiết lập những thỏa ước hòa bình với một lũ súc sinh ngu dốt? Chúng thông minh như ông cháu mình vậy.

- Nhưng chúng là loài vật.

- Chúng là loài vật như chúng ta. Lý do con người tôn vinh các Kỵ Sĩ mà quên đi loài rồng, vì họ cho rằng rồng chỉ là phương tiện chuyên chở người từ nơi này tới nơi khác thôi. Không đúng vậy. Kỵ Sĩ chỉ có thể tạo nên những chiến công hiển hách là nhờ ở rồng. Biết bao kẻ đã buông gươm khi biết một con thần lằn khổng lồ phun được lửa và vô cùng khôn ngoan thận trọng, sẽ xuất hiện tức thì để ngăn chặn bạo lực hả?

Ông nhả một ngụm khói thuốc thành vòng tròn lơ lửng bay cao. Eragon hỏi:

- Ông đã thấy rồng bao giờ chưa?

- Hừ, những chuyện đó xảy ra trước khi có ta.

Giờ là lúc Eragon tìm cách tìm tên cho con rồng của nó:

- Cháu không thể nào nhớ nổi tên con rồng mà người nhà buôn kia nhắc tới, ông giúp cháu được không?

- Có những cái tên như Jura, Hírado và Fundor, những con rồng đã từng chiến đấu với con rắn biển khổng lồ. Galzra, Briam, Ohen, Gretiem, Beroan, Roslarb....

Ông kể một tràng nhiều tên khác nữa. Cuối cùng ông nói lên một cái tên, thì thào như hơi thở:

- Và còn có cả Saphira nữa. Cháu đã nghe hẳn nhắc đến tên nào?

- Hình như không. Nhưng trễ rồi, anh Roran chắc đã xong việc bên chú Horst, cháu phải về thôi.

- Sao vậy? Ta định trả lời tất cả những câu hỏi của cháu, cho tới khi Roran tới tìm cháu. Không thắc mắc gì về chiến thuật của rồng và những trận chiến nghệt thờ sao?

- Hôm nay cháu được ông chỉ dạy nhiều rồi.

- Tốt lắm, chào cháu. Đừng quên, nếu nhớ ra tên tay nhà buôn đó, báo cho ta biết.

- Cháu sẽ ráng nhớ. Cảm ơn ông nhiều lắm.

Eragon vừa chậm rãi bước trong ánh nắng xiên xiên của một ngày đông, vừa nghĩ ngợi về những gì mới được nghe.

Chương 18

Những lời chỉ giáo

Ngay khi lấy lại được một phần sức lực, Eragon lách qua hai xác Urgals, lao đảo ra khỏi ngõ. Đi chưa xa, nó đã gặp Cadoc đang chạy tới.

- Mày không bị thương là tốt rồi.

Vừa nói Eragon vừa vuốt ve con ngựa. Nó chợt nhận ra cử động của nó không bình thường, hai tay run lẩy bẩy. Cảm thấy như tách ra khỏi chính mình, những gì nó thấy dường như đang xảy ra cho một người nào khác.

Eragon gặp Hỏa Tuyết đang bút rút giậm chân, thở phì phì, hai tay cúp xuống, sẵn sàng bỏ chạy. Ông Brom vẫn còn bất động trên yên. Eragon phóng tư tưởng đồ dành con ngựa. Sau khi Hỏa Tuyết thư thái, Eragon quay qua với ông Brom.

Một vết cắt dài trên cánh tay phải của ông già. Vết thương nhiều máu, nhưng không sâu. Tuy nhiên vẫn cần băng bó trước khi mất máu quá nhiều. Nó vỗ về Hỏa Tuyết một lúc nữa, mới nhẹ nâng ông già khỏi yên. Nhưng nó kinh ngạc vì cảm thấy quá yếu, không nâng nổi, làm ông nặng nề lún xuống đất.

Trong đầu nó vang lên một tiếng kêu giận dữ. Saphira từ trên trời phóng xuống, hung hăng hạ cánh trước mặt Eragon. Mắt nó đỏ lửa, rít lên tức tối: "Anh có bị thương không?"

"Không."

Vừa nói ngay cho Saphira yên tâm, Eragon vừa đặt ông Brom nằm ngửa trên mặt đất.

"Những kẻ gây ra chuyện này đâu cả rồi? Em sẽ xé xác chúng nó ra từng mảnh."

Eragon chỉ tay về con hẻm: "Chúng chết cả rồi."

Saphira kinh ngạc: "Anh giết chúng à?"

Eragon vừa tóm tắt những gì xảy ra, vừa tìm kiếm bó vải bọc cây kiếm Zar'rac để trong bao yên. Saphira nghiêm trang nói: "Anh trưởng thành rồi đó."

Eragon lấy miếng vải dài, rửa và băng bó vết thương cho ông Brom. Nó nói với Saphira: "Phải chỉ mình còn ở thung lũng Palancar, anh có thể tìm được những lá thuốc làm lành vết thương. Ở đây, anh chẳng biết phải làm sao."

Nó nhặt thanh kiếm của Brom dưới đất, tra vào bao cho ông. Saphira nói: "Mình phải đi khỏi nơi này ngay. Tụi Urgals có lẽ vẫn còn lẩn khuất quanh đây."

"Em chở ông Brom được không? Cái yên của em có thể giữ cho ông ấy được vững vàng và em bảo vệ cho ông."

"Được. Nhưng em không thể bỏ anh lại một mình."

"Không sao. Hãy bay gần anh. Đi thôi."

Thẳng yên cho Saphira xong, nó ráng nâng ông già lên nhưng không nổi, phải nhờ Saphira. Saphira vươn cổ, ngoạm lưng áo ông, nâng lên, như mèo mẹ tha mèo con, rồi đặt ông lên yên. Eragon ấn chân ông vào bàn đạp và buộc chặt lại.

Ông già cựa mình rên nho nhỏ, đặt tay lên đầu Eragon, hỏi:

- Saphira tới kịp không?

- Cháu sẽ cắt nghĩa sau. Tay ông bị thương, cháu băng kỹ rồi. Nhưng ông cần nơi an toàn để nghỉ ngơi.

- Phải, nhưng cháu có thấy kiếm của ta không? À, ta thấy đây rồi.

- Saphira sẽ chở ông, bay phía trên cháu.

- Ta có thể cưỡi ngựa mà.

- Với cánh tay bị thương này thì không được đâu. Trên yên của Saphira, lỗ ông bị ngắt cũng không ngã được.

Saphira cất cánh. Eragon cột con Hỏa Tuyết sau Cadoc rồi ra khỏi Yazuac, trở lại đường mòn, hướng về phía nam. Qua vùng toàn sỏi đá, rẽ trái, nó tiếp tục đi dọc bờ sông Ninor. Hai bên đường tràn lan cỏ đuôi chồn và đầm lầy. Đi dưới bóng cây mát rượi, Eragon vẫn luôn cảnh giác. Nó chỉ ngừng lại đủ để cho ngựa uống và lấy thêm nước. Nhìn mặt đất, nó thấy còn dấu chân Ra'zac, như vậy là đã đi đúng hướng Saphira bay liệng phía trên, luôn dõi đôi mắt sắc sảo trông chừng Eragon.

Điều làm Eragon băn khoăn là nó chỉ thấy hai tên Urgals. Dân làng bị giết và Yazuac bị tàn phá bởi một đám đông, vậy thì chúng đang ở đâu? Hay hai tên mình gặp chỉ là tội cản hậu, gài bẫy ngăn cản những người truy lùng lực lượng chính?

Rồi nhớ lại việc nó giết hai con quái như thế nào. Chẳng lẽ nó, Eragon, một thằng bé nhà quê đã dùng phép thuật? Phép thuật! Đúng. Những gì đã xảy ra chỉ có thể là phép thuật. Thật vô lý, nhưng làm sao nó nghĩ khác được với những gì đã thấy. Bề nào mình cũng đã trở thành một pháp sư hay phù thủy mất rồi. Nhưng nó đâu biết cách sử dụng sức mạnh này lần nữa ra sao? Giới hạn đến đâu? Có nguy hiểm gì không? Vì sao mình có được khả năng này? Đây có phải là chuyện bình thường của một Kỵ Sĩ không? Nếu đã biết chuyện này, sao ông Brom không hề nói cho mình rõ?

Nó liên lạc với Saphira để biết tình trạng của ông già và bảo: "Em tìm chỗ nào nghỉ ngơi đi, dưới những tàn cây này anh không thể thấy gì hết."

Trời gần tắt nắng, Saphira mới gửi cho Eragon hình ảnh một khoảng đất trống có cây bao bọc chung quanh, bên bờ sông. Nhờ có Saphira hướng dẫn trên không, Eragon thúc ngựa phi nhanh về nơi kín đáo rất khó tìm đến.

Eragon tới nơi, đã thấy ông già ngồi bên ngọn lửa nhỏ không tỏa chút khói. Saphira hỏi: "Anh chắc chắn không bị thương chỗ nào chứ?"

"Bề ngoài thì không, nhưng chẳng biết có gì trục trặc trong đầu không."

"Em sẽ xuống đó ngay đây."

"Đừng áy náy. Hôm nay tất cả chúng ta đều có lỗi. Lỗi anh là đã không chịu ở gần em."

Nó hỏi ông Brom:

- Ông cảm thấy sao rồi?

- Vết thương nhức kinh khủng, nhưng sẽ mau lành thôi. Ta cần thay băng.

Nó lấy nước sôi, rửa và băng bó lại vết thương.

Ăn uống no nê rồi, ông già mời tẩu thuốc hỏi:

- Nào, ông nóng lòng nghe cháu kể lại những gì xảy ra khi ông bị ngắt.

Nghe Eragon kể xong, ông im lặng trầm ngâm. Một lúc lâu chỉ nghe tiếng lửa reo lách tách. Cuối cùng, ông lên tiếng hỏi:

- Đã bao giờ cháu sử dụng sức mạnh này chưa?

- Chưa. Ông có biết gì về chuyện này không?

- Có, một chút. Ta đã nợ cháu ơn cứu mạng, mong có ngày ta đền đáp lại. Nhưng cháu phải lấy làm hãnh diện, vì hiếm người thoát khỏi nanh vuốt của Urgals. Tuy nhiên, hành động của cháu là rất nguy hiểm. Cháu có thể làm chính cháu và cả thành phố nổ tung.

- Cháu đâu còn lựa chọn nào khác. Nếu cháu không hành động kịp, chúng băm cháu nát vụn ra rồi.

- Cháu không rõ cháu đang làm gì đâu.

- Vậy ông cho cháu biết đi. Cháu không thể nào hiểu nổi điều bí hiểm này. Chuyện gì đã xảy ra? Tại sao cháu lại có khả năng sử dụng phép thuật? Chưa hề có ai hướng dẫn hay dạy cháu đọc thần chú.

- Không phải chuyện cháu được dạy hay không, mà là....không nên sử dụng nhiều....

- Nhưng cháu đã sử dụng rồi, và còn có thể sử dụng nữa để chiến đấu. Tuy nhiên cháu không thể làm được, nếu ông không giúp cháu. Tại sao vậy? Có gì bí mật, phải đợi khi cháu lớn hơn mới biết được sao? Hay ông không biết gì về phép thuật hết?

- Đừng khích ta. Những gì cháu muốn biết phức tạp hơn cháu tưởng nhiều.

Eragon nóng nảy:

- Cháu cảm thấy như bị đẩy vào một thế giới đầy những qui luật lạ lùng, mà chẳng ai cắt nghĩa cho cháu biết.

- Ta hiểu. Trễ rồi, nên đi ngủ thôi. Tuy nhiên ta cho cháu biết ngay vài điều bây giờ để cháu cảm thấy dễ chịu hơn. Phép thuật này, vì đúng là cháu đã sử dụng phép thuật, có những qui luật riêng cũng như mọi chuyện khác trên đời này. Nếu cháu phá luật lệ, hình phạt sẽ là cái chết, không có điều ngoại lệ. Hành động của cháu tùy thuộc vào sức lực, những từ ngữ cháu biết và trí tưởng tượng của cháu.

- Từ ngữ là sao?

- Khi cháu bắt tội Urgals, cháu không nói gì sao?

- Dạ có. Brisingr.

Ngọn lửa bếp chọt bùng lên. Eragon rung mình, hình như câu nói làm nó thêm nguồn lực. Brom bảo:

- Ta cũng đã nghĩ vậy. Brisingr là một cổ ngữ rất thông dụng, nhưng đã bị lãng quên và không được sử dụng tại Alageasia từ nhiều thế kỷ, cho tới khi các thần tiên vượt đại dương tới nơi này. Họ dạy ngôn ngữ này cho những nòi giống khác. Nếu tìm hiểu, cháu sẽ thấy ngôn ngữ cổ này đều có tên riêng để gọi từng sự vật.

- Nhưng nó có liên quan gì tới phép thuật?

- Nó liên quan tới tất cả mọi thứ. Đó là căn nguyên của tất cả mọi sức mạnh. Nó diễn tả bản chất thật sự của mọi sự vật, không đơn giản, thô thiển như con người nhìn thấy. Thí dụ, Brisingr không chỉ là tên gọi lửa, mà chính là lửa. Nếu cháu đủ mạnh, cháu sử dụng từ brisingr, để điều khiển lửa làm theo ý cháu. Và điều đó đã xảy ra hôm nay.

- Tại sao lửa lại có màu xanh?

- Màu sắc thay đổi theo người kêu lên tên đó. Tại sao lửa làm theo ý cháu, đó là vấn đề luyện tập. Đa số người mới tập phải hô thần chú chính xác những điều muốn sử dụng. Khi có đầy đủ kinh nghiệm, điều đó không cần thiết nữa. Một bậc thầy thật sự chỉ cần nói "nước", là có thể tạo ra một vật không liên quan gì tới nước, như một viên ngọc chẳng hạn. Cháu không thể nào hiểu nổi, vì sao ông ta làm được điều đó, nhưng nên nhớ bậc thầy đó có thể nhìn thấy mối liên quan giữa nước và ngọc, và sử dụng như một tiêu cự cho sức mạnh của ông ta thôi. Sự luyện tập là một nghệ thuật khó khăn vô cùng.

Saphira truyền ý nghĩ sang Eragon: "Brom là một pháp sư. Vì vậy ông ta mới nhóm lửa được trên cánh đồng trong cơn bão đó. Không những hiểu biết, ông ta còn sử dụng được phép thuật, đúng không?"

"Em nói đúng."

"Hỏi ông ta về sức mạnh của phép thuật đi. Nhưng thận trọng lời nói. Chọc giận mấy tay có phù phép, chẳng hay hóm gì đâu. Biết đâu chừng, ông ta là phù thủy hay yêu tinh thì sao. Đâu có ai biết lý do ông ta tới ở hẳn tại Carvahall là gì."

Eragon thận trọng nói:

- Cháu và Saphira chợt nhớ ra là ông có thể sử dụng phép thuật. Vì vậy ông mới nhóm được lửa hôm đầu tiên chúng ta tới đồng hoang.

- Ta.....biết chút đỉnh thôi.

- Vậy tại sao ông không dùng phép chống lại tụi Urgals? Thật ra, cháu nhớ lại nhiều lần, ông có thể dùng khả năng đó, như che chắn cho chúng ta khi trời bão, không cho mây bụi lại gần làm mù mắt chúng ta....

- Lý do đơn giản, vì ta không phải là một Ky Sĩ, có nghĩa là ngay cả khi cháu yếu nhất, cháu vẫn còn mạnh hơn ta. Và...ta đã qua thời trẻ trai rồi, không còn mạnh như xưa nữa. Mỗi khi dùng phép thuật, lại thêm chút khó khăn.

- Cháu xin lỗi.

- Không sao. Chuyện đó xảy ra cho tất cả mọi người mà.

- Ông đã học phép thuật ở đâu?

- Đó là điều ta muốn giữ trong lòng. Ta chỉ có thể cho cháu biết. Đó là một chốn hoang vu và ta đã được một sư phụ đại tài truyền dạy. Dù chỉ là rất ít, nhưng ta đã lãnh hội được một số bài dạy của thầy. Thôi, dù biết cháu còn thắc mắc nhiều điều, nhưng để sáng mai ta nói tiếp.

Ông nghiêng người, mắt sáng lên nhìn nó:

- Nhưng ta phải cho cháu biết một điều: phép thuật làm cháu tiêu hao nội lực rất nhiều. Đó là lý do tại sao cháu cảm thấy đuối sức sau khi hạ hai con quái Urgals. Và đó cũng là lý do ta tức giận cháu. Cháu đã quá liều lĩnh. Phép thuật sử dụng quá nội lực trong cơ thể, sẽ giết chết cháu. Chỉ dùng phép thuật khi gặp những trường hợp không thể giải quyết bằng cách của thể gian thôi.

Eragon lo sợ hỏi:

- Làm sao biết được một câu thần chú có thể làm tiêu hao hết nội lực của mình?

- Thường là không thể biết được. Do đó mà người sử dụng phép thuật phải biết rõ giới hạn. Một khi đã phóng ra, không thể nào thu hồi lại, dù luồng nội lực đó sẽ gây ra cái chết cho ta. Ý ta muốn cảnh giác cháu trước khi học hỏi để hiểu biết hơn, đừng cố làm bất cứ gì liên quan tới phép thuật. Thôi, đêm nay như vậy là đủ rồi.

Khi dọn chỗ ngủ, Saphira hí hờn truyền ý nghĩ cho Eragon: "Chúng ta đang mạnh lên, cả anh và em. Không bao lâu nữa, chẳng kẻ nào cản đường nổi anh em mình."

"Phải, nhưng chúng ta sẽ chọn đường nào đây?"

"Bất cứ đường nào chúng ta thích."

Chương 19

Phép thuật là điều đơn giản nhất

Đang đi, Eragon chợt hỏi:

- Sao ông lại biết hai con quái vật Urgals vẫn còn tại Yazuac kho đó? Đường như đâu có lý do gì để chúng ở lại nữa đâu?
- Ta ngờ là chúng đã rải toán chính đi cướp phá thành phố. Nhưng điều kỳ lạ là, theo ta được biết Urgals mới chỉ tụ tập đơn vị hai ba lần trong lịch sử. Hành động của chúng lần này có vẻ bất thường.
- Ông có nghĩ tội Ra'zac là nguyên nhân gây ra vụ tấn công này không?
- Ta không biết. Điều tốt nhất bây giờ là hãy tiếp tục tránh khỏi Yazuac càng xa càng tốt. Ngoài ra, hướng nam này chính là nơi Ra'zac đã đi qua.
- Mình vẫn cần lương thực. Gần đây có làng phố nào không, ông?
- Không, nhưng Saphira có thể săn mồi. Cháu thấy rừng cây nhỏ thế kia, nhưng đầy muông thú đấy. Con sông này là nguồn nước duy nhất của vùng đất nhiều dặm quanh đây, vì vậy hầu hết thú trong cánh đồng này tụ về đây uống nước. Chúng ta sẽ không đói đâu.

Quả vậy, trên đường họ đi qua, chim chóc ríu rít, rào rào bay liệng dập dùi và dòng sông êm đềm chảy. Đúng là một nơi huyền ảo, đầy sức sống. Eragon hỏi:

- Mọi chuyện lúc đó xảy ra nhanh quá, cháu không biết tên Urgals kia đã làm gì ông?
- Nó đá Hỏa Tuyết, con ngựa ngốc này lồng lên, lùi lại làm ta lão đảo. Chỉ chờ có thế, nó tặng ta vết thương này. Ta biết cháu vẫn còn thắc mắc về phép thuật. Rất ít người biết rằng, tất cả Kỵ Sĩ đều có thể sử dụng phép thuật, nhưng với cường độ khác nhau. Họ giữ bí mật khả năng này, như vậy sẽ có lợi thế với kẻ thù. Và, nếu mọi người đều biết, việc giao dịch với dân gian sẽ bị khó khăn. Nhiều người cho rằng, nhà vua phép thuật cao cường như vậy, do ông ta là phù thủy hay yêu tinh. Không đúng, ông ta là một Kỵ Sĩ.
- Khác nhau ở chỗ nào? Chứ không phải, cháu dùng phép thuật, cháu sẽ trở thành một phù thủy hay yêu tinh sao?
- Hoàn toàn không đúng. Một yêu tinh, như Tà Thần, dùng âm binh để thi hành mệnh lệnh của hắn. Khác hẳn với sức mạnh của cháu. Phép thuật cũng không thể làm cháu thành một pháp sư, những kẻ không cần sự trợ giúp của âm binh hay một con rồng. Và chắc chắn cháu không thể là một phù thủy, sức mạnh của họ là thảo dược và thần chú. Những chuyện này lại làm ta nghĩ đến vấn đề cấp bách của cháu. Đúng ra, một Kỵ Sĩ trẻ như cháu, phải được đưa vào một đơn vị huấn luyện nghiêm túc, để tăng sức mạnh thể lực và tinh thần. Khóa huấn luyện này kéo dài nhiều tháng, có thể là nhiều năm, cho tới khi các Kỵ Sĩ thấy đã đủ khả năng, trách nhiệm sử dụng phép thuật. Suốt thời gian học, không học viên nào được cho biết về sức mạnh tiềm ẩn của mình. Nếu học viên nào vô tình khám phá ra phép thuật, sẽ bị tách ra để huấn luyện riêng. Hiếm khi có người tự khám phá ra phép thuật. Mặc dù họ chưa bao giờ bị đặt dưới một áp lực nặng nề như cháu.
- Vậy thì sau cùng họ được huấn luyện ra sao để biết cách sử dụng phép thuật? Hai hôm trước, nếu ông có dạy, chắc cháu cũng sẽ chẳng hiểu gì hết.
- Học viên sẽ phải làm hàng loạt bài tập vô ý nghĩa, cốt làm cho họ nản chí. Thí dụ, phải cuốc bộ, di chuyển hàng đồng đá tảng, hay đổ nước cho đầy những thùng gỗ rỗng rĩ...và nhiều điều vô lý khác nữa. Nếu cháu dụng nhằm những kẻ thù đã từng được đào tạo như vậy, quả là điều bất lợi. Vì họ là những kẻ rất kiên trì. Không kể các thần tiên, trong số họ vẫn còn người đang sống tới tận bây giờ, như nhà vua là một. Bất cứ ai trong đám họ cũng có thể nhẹ nhàng xé xác cháu

ra lập tức.

- Vậy cháu phải làm sao đây?

- Không còn đủ thời gian học cho bài bản nữa, nhưng chúng ta sẽ cố gắng thật nhiều dọc đường đi. Ta biết một số phương pháp, cháu có thể tập luyện sức khoẻ và sự bình tĩnh, tự kiểm soát bản thân. Nhưng cháu không thể học tập suốt đêm như những Kỵ Sĩ xưa kia được. Cháu sẽ...

Ông nhìn Eragon đầy hài hước:

- Cháu sẽ thu lượm kiến thức trên đường chạy. Lúc đầu sẽ có khó khăn, nhưng kết quả sẽ rất lớn. Nói để cháu mừng, không một Kỵ Sĩ nào ở tuổi cháu, sử dụng phép thuật được như cách cháu làm hôm qua với hai con quái kia đâu.

Eragon toét miệng cười vì lời khen:

- Cám ơn ông. Ngôn ngữ này có tên gọi không, hả ông?

- Có chứ, nhưng không ai biết. Có thể là một từ để chỉ một sức mạnh khó tin, nó có thể điều khiển cả những người sử dụng ngôn ngữ đó. Từ lâu người ta đã từng nghiên cứu, nhưng vẫn chưa tìm ra sức mạnh của nó.

- Cháu vẫn chưa hiểu phép thuật hoạt động thế nào? Chính xác thì cháu đã làm gì để được như vậy?

- Để dùng phép thuật, cháu phải có một sức mạnh thiên bẩm. Một điều mà ngày nay hiếm người có được. Cháu phải tập trung sức mạnh này bằng ý chí. Khi đã tập trung được, cháu phải sử dụng hoặc giải tỏa nó đi. Khi đọc thần chú bằng cổ ngữ, pháp biết từ chính xác để diễn tả ý định ý định của mình. Thí dụ như hôm qua, nếu cháu không đọc "Brisingr" thì đã không có gì xảy ra.

- Vậy là cháu bị giới hạn ngôn ngữ cổ này.

- Chính xác. Một điều cần phải nhớ, khi sử dụng ngôn ngữ này, không được giả dối.

- Khó quá. Người ta luôn giả dối, ngay cả âm thanh cổ ngữ cũng chẳng thể làm con người bớt giả dối được.

Ông già nháy mắt, tuôn một tràng:

- Ferthblaka, eka weohnata néiat haina onno. Blaka eom iet lam.

Con chim đang đậu trên cành bỗng sà xuống, đậu trên tay ông. Nó hót nho nhỏ và nhìn hai người bằng đôi mắt như hai hột cườm. Một lát sau, nghe ông nói "Eitha", con chim bay vụt đi.

Eragon ngơ ngác hỏi:

- Sao ông làm được vậy?

- Ta hứa không làm hại nó. Có thể nó không hiểu chính xác từng lời, nhưng trong ngôn ngữ của sức mạnh, rõ ràng đã ẩn chứa ý định của ta. Con chim tin tưởng ta, vì nó biết tất cả loài vật khác cũng tin rằng, những ai sử dụng ngôn ngữ này đều trung thực.

- Các thần tiên nói ngôn ngữ này?

- Đúng.

- Vậy là họ không bao giờ nói dối?

- Không hoàn toàn như vậy. Tuy họ nhất định bảo rằng không bao giờ dối trá, nhưng họ có một nghệ thuật hoàn hảo trong cách nói...bóng gió, nói điều này để ám chỉ điều kia. Không bao giờ người ta hiểu chính xác ý định của họ. Thường thì họ chỉ hé lộ một phần sự thật thôi. Những người khôn ngoan, tinh tế mới có thể giao du cùng họ.

- Trong ngôn ngữ này những tên riêng có ý nghĩa gì không?

- Những người nói thứ tiếng này đều có hai tên. Một tên để gọi hàng ngày, không quan

trọng. Tên thật chỉ dành cho những người thân tín. Kẻ nào biết tên thật của cháu, sẽ chiếm được quyền hành vô hạn với cháu. Chẳng khác nào đặt sinh mạng vào tay người khác vậy. Mọi người đều giấu tên thật, chỉ vài người được biết mà thôi.

- Làm cách nào để biết tên thật của mình?

- Không ai có khả năng đó, ngoài những thần tiên. Các Kỵ Sĩ từng dày công khám phá, hoặc nhờ một thần tiên chỉ dẫn. Nhưng hiếm có thần tiên nào chịu chia sẻ sự hiểu biết này.

- Cháu muốn biết tên thật của mình.

- Hãy thận trọng. Có thể đó chỉ là một tai họa khủng khiếp. Chưa ai được yên ổn khi phát hiện ra mình là ai. Có người điên loạn khi biết được sự thật trầm trọng về mình. Hầu hết đều cố quên đi điều đã biết. Nhưng cái tên cũng đem lại quyền uy, sức mạnh cho nhiều người. Nếu sự thật không đánh gục cháu, có thể cháu sẽ đạt được quyền uy, sức mạnh vì tên riêng của cháu.

Saphira nhận xét: "Em bảo đảm anh chẳng bị sao đâu."

Eragon cả quyết nói:

- Cháu vẫn cứ muốn được biết.

- Cháu cứng đầu thật. Nhưng ai chẳng mong được biết tông tích của mình? Có điều là ta lại không giúp được gì cho cháu trong chuyện này. Cháu phải tự tìm hiểu. Ông nhăn mặt, nhúc nhích cánh tay bị thương. Eragon hỏi:

- Sao ông cháu mình không chữa lành vết thương này bằng phép thuật?

- Chẳng có lý do nào cả. Ta chỉ không bao giờ nghĩ đến chuyện đó, đơn giản là vì ta không đủ sức. Với một câu thần chú, cháu chắc sẽ làm được điều đó, nhưng ta không muốn cháu mất sức. Ta có thể chịu nổi. Dùng phép thuật chữa vết thương rất tốn hao nội lực, mà ta thì không muốn cháu bị mỏi mệt trong những ngày sắp tới.

- Nếu cháu có thể chữa lành được vết thương cho ông, liệu cháu có thể làm một người chết sống lại không?

Câu hỏi làm ông hết hồn, vội trả lời:

- Chớ làm vậy. Còn nhớ những vấn đề ông nói là có thể giết chết cháu không? Việc cháu vừa hỏi là một đó. Vì an toàn bản thân, các Kỵ Sĩ đã phải bỏ qua chuyện cải tử hoàn sinh này. Phép thuật không thể vượt quá giới hạn thăm thẳm của sự sống được. Nếu cháu phạm vào điều này, sức lực cháu sẽ tiêu tan, linh hồn cháu sẽ biến vào ù tối. Yêu tinh, phù thủy, Kỵ Sĩ....tất cả đều chết vì thất bại ngay từ bước đầu. Hãy gắn bó với những gì có thể, như vết cắt, vết sưng, có thể cả xương gãy; nhưng dứt khoát không dính vào người chết.

- Cháu đâu ngờ rắc rối quá vậy.

- Nếu cháu không biết mình phải làm gì, còn rắc rối lớn hơn và bị chết.

Ông nghiêng mình, bốc một nắm đá cuội trên mặt đất. Ráng sức ngồi ngay ngắn lại trên yên, ông lựa một viên, đưa cho Eragon nói:

- Đây là bài tập của cháu.

Nhìn viên đá đen bóng, bằng đầu ngón tay cái nó, Eragon ngẩng mặt:

- Cháu không hiểu.

- Tất nhiên cháu không hiểu. Bây giờ yên lặng nghe. Ta muốn cháu đẩy viên đá bóng lên khỏi bàn tay, giữ nó đứng im trên không càng lâu càng tốt. Câu thần chú sẽ là "Stenr reisa". Nói đi.

- Stenr reisa.

- Tốt. Bắt đầu thử đi.

Eragon tập trung nhìn viên đá, tâm trí lục lọi chút dấu hiệu nội lực đã hừng hực trong nó hôm qua. Toát cả mồ hôi, nhưng viên đá vẫn trơ trơ im lìm trên bàn tay, nó nhăn nhó nói:

- Không được đâu.

- Được hay không ta sẽ cho cháu biết. Hãy chiến đấu với nó. Đừng bỏ cuộc dễ dàng thế. Thử lại đi.

Eragon nhắm mắt, tập trung tư tưởng. Nó hít thật sâu, chìm vào tiềm thức, cố tìm sức mạnh của nó ẩn trú nơi nào. Nó chỉ thấy những ý nghĩ, kỷ niệm rời rạc, rồi nó cảm thấy một sự khác lạ, một khoảng trống nhỏ, là một phần như thuộc về nó, mà lại như không phải. Tiến sâu vào khoảng trống đó, nó cảm thấy như có sự chống cự, có một rào cản, nhưng nó biết sức mạnh nằm trong đó. Nó càng cố xâm nhập, rào cản như càng vững chãi hơn. Tức giận, nó cố thu hết ý chí để xuyên qua, cho đến khi rào cản vỡ ra như tấm kính mỏng, ánh sáng tràn đầy tâm trí nó. Eragon hỗn hển:

- Stenr reisa.

Viên đá nhẹ nhàng lắc lư, nâng mình khỏi bàn tay mờ mờ phát sáng của Eragon. Nó cố gắng giữ viên đá lơ lửng trong không gian, nhưng khí lực thoát trở lại vào khoảng trống. Viên đá rơi xuống bàn tay và bàn tay nó trở lại bình thường. Ông già lên tiếng:

- Lần đầu được vậy là không tệ.

- Tại sao tay cháu làm được thế? Cứ như một cây đèn lồng vậy.

- Không ai biết rõ điều này. Các Kỵ Sĩ đều tận dụng sức mạnh khi có được dấu hiệu Bàn Tay Phát Sáng. Cháu có thể sử dụng tay kia, nhưng không dễ dàng đâu. Tới thành phố gần nhất, ta sẽ mua cho cháu một đôi găng. Tuy cháu có thể tự che giấu, nhưng không nên vô tình để người khác nhìn thấy. Ngoài ra, nhiều khi ánh sáng đó có thể làm kẻ thù cảnh giác.

- Tay ông có dấu hiệu đó không?

- Không. Chỉ Kỵ Sĩ mới có. Cháu cũng nên biết thêm một điều, phép thuật còn ảnh hưởng theo khoảng cách giống như mũi tên hay một ngọn giáo vậy. Cháu muốn nâng hay di chuyển một vật ở xa, sẽ phải dùng nội lực nhiều hơn. Vì vậy, nếu kẻ thù đuổi theo, còn cách cháu cả dặm, đợi chúng lại gần hãy dùng phép thuật. Nào, trở lại công việc. Nâng viên đá lên.

- Nửa ạ?

- Đúng vậy. Và lần này phải nhanh hơn.

Bài tập lặp đi lặp lại suốt ngày hôm đó, làm Eragon chán nản đến ghét viên đá. Tập xong, nó vừa định ném viên đá thật xa, nhưng ông già ngăn lại:

- Đừng. Giữ lại. Cháu chưa thuần thục, sẽ còn phải tập tiếp.

Eragon miễn cưỡng nhét viên đá vào túi áo. Ông chỉ tay vào một cây nhỏ, nói:

- Cây này gọi là delois.

Và, cứ thế, ông dạy cổ ngữ cho Eragon, từ vondr là cái que, đến Aiedail là sao mai. Chiều tối họ lại luyện kiếm. Tuy đấu bằng tay trái, tài nghệ của ông già không hề sút giảm.

Những ngày tiếp theo họ vẫn tiếp tục vừa đi vừa học cổ ngữ và điều khiển viên đá. Chiều tối luyện tập bằng đôi kiếm giả. Eragon luôn nhớ nỗi bức bối, nhưng dần dần tính nết thay đổi hẳn mà không hề hay biết. Chẳng bao lâu, viên đá đã vọt khỏi bàn tay và đứng lặng thật lâu trên không. Ông Brom cho nó những bài tập khó khăn hơn và sự hiểu biết về cổ ngữ của Eragon tiến triển rất nhiều.

Trong những lần luyện kiếm, Eragon đã tỏ ra tự tin, nhanh nhẹn, luồn lách như một con rắn. Những đường kiếm tung ra mạnh mẽ và cánh tay không còn run rẩy khi đỡ đòn. Những chiêu chống lại địch thủ kéo dài hơn. Bây giờ, sau mỗi buổi tập, không chỉ riêng Eragon bị mang thương tích.

Saphira vẫn tiếp tục lớn, nhưng lớn chậm hơn trước. Những chuyến bay xa hơn, và những buổi đi săn theo định kỳ làm nó thêm cường tráng. Nó đã cao hơn hai con ngựa và thân mình dài hơn nhiều. Vì kích thước quá khổ và bộ vảy bóng lánh nên nó rất dễ bị phát hiện. Ông già và

Eragon lo ngại, nhưng không thuyết phục cô ả để cát bụi che bớt bộ da sáng ngời.

Theo dấu vết Ra'zac, họ tiếp tục đi về phương nam. Eragon tức giận vì dù đi nhanh đến thế nào, tụi Ra'zac vẫn tiến trước họ mấy ngày. Nhiều khi nó chán nản, muốn bỏ cuộc, nhưng lại có những dấu vết làm họ tràn trề hy vọng.

Càng ngày, họ càng không yên tâm, vì dọc sông Ninor không hề có dấu vết dân cư. Sau cùng, họ đã đến gần Daret, ngôi làng đầu tiên từ khi ra khỏi Yazuac.

Đêm trước hôm tiến vào làng, giấc mơ của Eragon y như thật:

Nó thấy cậu Garrow và anh Roran đang ở nhà ngòi trong căn bếp đồ nát. Hai người yêu cầu Eragon phụ giúp xây dựng lại trang trại. Nhưng nó chỉ lắc đầu, lòng đau như cắt. "Cháu đang phải truy lùng những kẻ đã giết cậu.", nó thì thầm.

Cậu Garrow lờm nó: "Trông ta giống một người chết lắm sao?"

"Cháu không thể giúp cậu được." Nó ứa nước mắt nói.

Một tiếng gầm đột ngột vang lên, cậu nó biến thành một tên Ra'zac. Hai cha con nhảy tới nó, rít lên: "Vậy thì người phải chết."

Nó tỉnh dậy, rầu rĩ ngắm những vì sao đang chầm chậm trôi trên bầu trời.

Bên nó, Saphira dịu dàng bảo: "Tất cả rồi sẽ tốt đẹp thôi, cậu bé."

Chương 20

Làng Daret

Daret nằm trên bờ sông Ninor. Ngôi làng nhỏ, trông hoang vắng, không hề có dấu vết dân cư. Hai người thận trọng tiến vào, trong khi Saphira bay gần làng, nếu có chuyện xảy ra, nó sẽ kịp thời có mặt.

Cố không gây tiếng động khi cuời ngựa ngang những ngôi nhà lặng ngắt, ông Brom ghì chặt kiếm, Eragon thủ sẵn cung tên. Hai người nhìn nhau đầy lo ngại. Eragon thông tin cho Saphira: "Nơi này coi bộ hắc ám quá!"

Saphira không trả lời, nhưng nó cảm thấy cô ả đang bay vọt lại gần. Nhìn mặt đất, Eragon yên tâm hơn vì thấy những dấu chân trẻ con. Nhưng chúng đâu cả rồi?

Vào tới trung tâm vẫn không một bóng người. Gió hun hút cuốn bụi mịt mù khắp nơi. Ông già quay đầu ngựa bảo:

- Ra khỏi đây ngay, ta không yên tâm một chút nào.

Eragon thúc Cadoc vọt theo. Nhưng mới được vài bước, từ những ngôi nhà, hàng loạt xe ào ra, chặn ngang đường. Cadoc kèm bốn vó, thở phì phì, trượt trên mặt đất. Một gã đèn nhêm, hông đeo kiếm, tay cầm cung, nhảy từ trên xe xuống trước mặt hai người. Eragon vội đưa cung lên nhắm. Gã kia quát lên:

- Đứng im. Bỏ vũ khí xuống. Các người đang bị sáu mươi xạ thủ bao vây. Nhúc nhích là bị bắn ngay.

Như một khẩu lệnh, gã vừa dứt lời, hàng dãy người xuất hiện trên những mái nhà chung quanh.

Eragon kêu thầm: "Tránh xa ra, Saphira. Chúng đông lắm. Em xuống là bị bắn ngay." Không chắc ả chịu vâng lời, nó nói thêm: "Anh sẽ chặn những mũi tên trước khi chúng chạm được tới anh và ông già." Nó tính sẽ dùng phép thuật.

Ông Brom bình tĩnh nói:

- Các ông muốn gì?

- Ông tới đây làm gì?

- Mua thực phẩm và hỏi thăm tin tức. Chúng tôi trên đường đến nhà một người bà con ở Dras- Lona.

- Sao trang bị vũ khí khiếp thế?

- Thì các ông cũng vậy. Thời buổi nguy hiểm mà.

- Đúng vậy. Tôi thấy ông không phải là loại người làm hại chúng tôi, nhưng chúng tôi phải dụng độ quá nhiều với Urgals và trộm cướp, làm sao tin được lời nói của ông.

- Nếu không có gì phiền, ông có thể cho chúng tôi biết chuyện gì đã xảy ra tại đây không?

- Ông bảo chỉ cần tiếp tế? Ông có đồng ý đứng chờ tại đây, nhận hàng xong, trả tiền rồi đi ngay không?

- Rất đồng ý.

- Vậy thì được.

Hắn hạ cung, vẩy một xạ thủ đến gần, nói với ông Brom:

- Cho anh ta biết ông cần gì.

Brom đọc một số lương thực và nói thêm:

- Nếu các ông có đôi găng nào vừa tay cháu tôi thì tốt quá.

Người xạ thủ gật đầu, chạy đi. Người đàn ông nói:

- Tôi là Trevor. Đúng ra tôi phải bắt tay ông, nhưng trong hoàn cảnh này tôi phải giữ khoảng cách. Ông từ đâu đến đây?

- Miền bắc. Nhưng chúng tôi chẳng ở nơi nào đủ lâu để có thể gọi là nhà được. Tụi Urgals đã đẩy các ông đến những cảnh giác này sao?

- Phải, nhưng còn những kẻ tàn ác hơn vậy nữa. Ông có tin tức gì những nơi khác không? Ở đây chúng tôi mù mịt lắm, nhưng cũng nghe tin nhiều nơi bị bao vây.

- Gần hai tuần trước, chúng tôi đi qua Yazuac, nơi đó đã bị tàn phá, dân làng bị giết chết thành đồng. Chúng tôi chưa kịp chôn cất họ thì bị hai con quái Urgals tấn công.

Giật thót người, Trevor lùi lại, ứa nước mắt:

- Than ôi, thế thảm quá! Nhưng tôi vẫn không hiểu vì sao chỉ có hai tên Urgals mà tàn sát được cả dân làng Yazuac. Họ là những chiến sĩ dũng cảm, có mấy người là bạn của tôi.

- Có những dấu hiệu cho thấy chúng đông lắm. Hai tên tôi gặp có thể chỉ là những kẻ đào ngũ.

- Chúng đông cỡ nào?

- Đông đủ tiêu diệt Yazuac và đủ để tàn sát kịp thời. Không hơn một trăm, không dưới năm chục tên. Nếu tôi không làm, số đó sẽ làm các ông khốn khổ. Các ông nên tính toán rời khỏi đây đi. Vùng này quá nguy hiểm.

- Tôi hiểu, nhưng dân làng này không nghĩ đến chuyện bỏ đi. Đây là nhà của họ, cũng như của tôi, dù tôi mới về đây chưa được bao lâu. Chúng tôi quý nơi này hơn mạng sống. Chúng tôi đẩy lui được mấy tên Urgals lẻ tẻ, chuyện này làm dân làng có một niềm tin quá với thực lực của mình. Tôi sợ, có ngày tất cả thức dậy đều bị cắt cổ ráo rồi.

Người xạ thủ trở lại với một ôm hàng tiếp tế. Brom trả tiền và khi anh ta ra khỏi, ông hỏi Trevor:

- Vì sao ông được họ chọn để bảo vệ Daret?

- Tôi đã đi lính cho nhà vua mấy năm.

Brom đưa đôi găng tay cho Eragon, rồi chất hàng lên bao yên. Eragon cẩn trọng úp bàn tay khi đeo găng. Ông Brom bảo:

- Bây giờ, đúng như đã hứa, chúng tôi đi.

- Khi tới Dras- Leona, ông làm ơn giúp tôi một việc được không? Xin ông báo động cho triều đình biết tình trạng của chúng tôi và những nơi khác. Nếu tin tức không đến được triều đình lúc này, sẽ là một mối lo lớn, nhưng nếu, nhận được tin mà triều đình làm ngơ, còn khốn nạn hơn.

- Chúng tôi sẽ làm theo ý ông. Chúc những lưỡi kiếm của các ông luôn sắc bén.

- Chúc ông cũng được như vậy.

Những xe chặn đường được kéo ra. Hai người đi khỏi Daret, tiến vào khu rừng dọc sông Ninor. Eragon thông báo cho Saphira: "Anh đang trên đường đi. Mọi chuyện đều tốt đẹp." Rõ ràng cô ả tỏ ra rất bức mình.

Brom vuốt râu, nói:

- Triều đình gặp khó khăn hơn ta tưởng. Khi những thương gia tới Carvahall, họ cho biết những chuyện chẳng lành, nhưng ta không ngờ chuyện lớn đến như vậy. Lũ Urgals tràn lan khắp nơi, chúng tỏ triều đình đang bị tấn công. Vậy mà, không hề thấy bóng một toán quân sĩ nào. Đường như nhà vua không quan tâm đến chuyện bảo vệ lãnh thổ của ông ta.

- Cháu cũng lấy làm lạ.

- Cháu có dùng phép thuật của cháu khi chúng ta ở Daret không?

- Có lý do gì để làm vậy đâu?- Làm. Cháu có thể đọc tư tưởng của Trevor chứ. Kể cả với khả năng giới hạn của ta, ta còn làm được điều đó. Nếu dân làng có ý định giết chúng ta, đời nào ta ngồi yên chuyện trò như thế được.

- Làm sao cháu có thể biết Trevor nghĩ ngợi gì? Cháu có thể nhìn vào tâm trí người khác được sao?

- Thôi nào, đáng lẽ cháu phải biết câu trả lời chứ. Cháu có thể biết ý định của Trevor giống như cách cháu liên lạc với Saphira hay Cadoc vậy. Tâm trí con người không khác biệt lắm với một con ngựa hay rồng đâu. Rất đơn giản để cháu thực hành, nhưng phải giới hạn và thận trọng. Vì ý nghĩ của một con người là nơi trú ẩn cuối cùng của hắn. Không bao giờ cháu được phép xâm phạm, trừ khi đó là trường hợp bắt buộc. Các Kỵ Sĩ có những qui luật rất khắt khe về vấn đề này. Nếu phạm luật với những lý do không chính đáng, sẽ phải chịu hình phạt rất nghiêm trọng.

- Dù không phải là Kỵ Sĩ, ông vẫn có thể làm được chuyện này?

- Ta đã từng nói, với sự chỉ dẫn chính xác, ai cũng có thể trao đổi, chuyện trò bằng tâm trí, nhưng với những kết quả khác nhau. Tuy nhiên, đó có phải là phép thuật hay không, khó mà biết được. Nhưng ta biết nhiều người đã tự học. Thử nghĩ: cháu có thể liên lạc được với tất cả các loài có tri giác, mặc dù có thể sự liên lạc không được rõ ràng lắm. Bằng cách hãy để nguyên một ngày lắng nghe những ý tưởng của loài chim, hay tìm hiểu con giun đất cảm thấy gì sau một cơn mưa bão. Riêng ta không thú vị với loài chim, cháu thử bắt đầu với mèo coi. Chúng có nhiều cá tính khác thường, hay lắm. Nhưng nếu cháu có thể xâm nhập vào đầu người khác, như vậy cũng có nghĩa người khác cũng có thể làm như vậy với cháu? Làm sao cháu biết được ai đó đang dò la tâm trí cháu? Có cách nào ngăn cản họ được không?

Nó thầm nhủ: "Làm sao mình biết được, nếu chính ông ta biết mình đang nghĩ gì?"

- A, Saphira chưa bao giờ phong tỏa tư tưởng nó, không cho cháu liên lạc sao?

- Đôi khi. Như lần Saphira đưa cháu lên núi Spine, cháu đã không thể nào nói chuyện với nó được. Không phải nó làm ngơ, mà rõ ràng không nghe thấy những gì cháu nói, như có một bức tường bao bọc tâm trí nó vậy.

- Chỉ một vài người có khả năng biết có kẻ xâm nhập vào tâm trí, và rất ít người có thể ngăn chặn cháu len lỏi vào tư tưởng họ. Đó là vấn đề rèn luyện và suy nghĩ của cháu. Vì sức mạnh phép thuật sẽ cho cháu biết có kẻ len lỏi vào tâm trí cháu. Khi đã biết được điều đó, chuyện ngăn chặn họ là một vấn đề đơn giản. Tập trung vào một vật độc nhất. Tách rời tất cả những sự vật khác. Chẳng hạn, cháu chỉ tập trung nghĩ đến một bức tường, kẻ địch chỉ tìm thấy bức tường trong ý nghĩ của cháu thôi. Tuy nhiên, làm được điều này, với bất cứ thời gian bao lâu, đều đòi hỏi rất nhiều công lực và kiên trì. Vì cháu chỉ thoáng nghĩ đến một chuyện nhỏ nhất nào khác, bức tường kia sẽ rung động để đối thủ có thể len vào.

- Làm cách nào cháu có thể làm được điều này?

- Chỉ có một cách : luyện tập, luyện tập và không ngừng luyện tập. Ghi một hình ảnh độc nhất vào đầu cháu, lưu giữ hình ảnh đó cho đến khi nào còn có thể. Năng lực này không phải ai cũng đạt được một cách hoàn hảo.

- Cháu không cần hoàn hảo, cháu chỉ mong an toàn thôi.

Eragon lại nghĩ, nếu mình len lỏi được vào tâm trí người khác, liệu mình có làm thay đổi được tư tưởng của họ không? Càng biết thêm về phép thuật, mình càng thêm lo.

Khi gặp lại Saphira, hai người đều giật nẩy mình. Saphira đâm đầu thẳng vào hai ông cháu. Hai con ngựa cuống cuống lùi lại. Cô ả lạnh lùng ngó Eragon lom lom, hàm hừ trong học. Eragon lo ngại liếc ông Brom, chưa bao giờ nó thấy Saphira giận dữ đến thế: "Có chuyện gì vậy?"

"Chuyện anh. Anh gây ra vấn đề."

Eragon xuống ngựa. Vừa đặt chân trên mặt đất, nó bị Saphira vươn đuôi cuốn chặt hai chân, rồi quắp chặt nó bằng móng vuốt. Eragon la lên: "Em làm gì vậy?" Nó vùng vẫy nhưng không thoát nổi. Ông Brom vẫn ngồi trên lưng Hỏa Tuyết chăm chú theo dõi.

Saphira nhìn sát mặt Eragon: "Mỗi lần ra khỏi tầm mắt tôi, anh đều gặp rắc rối. Cứ như trẻ con, chuyện gì anh cũng dí mũi vào. Nếu có chuyện nguy hiểm xảy ra, tôi ở xa cả mấy dặm, làm sao cứu kịp? Tôi sẽ không trốn tránh nữa. Không có tôi ở gần, có ngày anh mất mạng."

"Anh hiểu vì sao em tức giận, nhưng anh lớn hơn em nhiều. Anh tự lo cho mình được mà."

Ả nhe nanh, dí sát mặt Eragon: "Từ ngày mai anh phải bay với tôi, không cưỡi con vật khổng lồ mà anh gọi là con ngựa kia nữa. Nếu không, tôi sẽ quắp bằng móng mà tha anh đi. Anh có phải là một Kỵ Sĩ rồng không? Anh không cần gì tới một con rồng sao?"

Eragon biết Saphira có lý, nhưng nhớ lại vết thương trầy da nát thịt khi cưỡi rồng, nó vẫn còn khiếp hãi.

Ông Brom hỏi:

- Sao, chuyện gì vậy?

- Saphira muốn ngày mai cháu bay cùng nó.

- Bây giờ cháu có yên rồi. Cháu và Saphira có thể bay, không sao đâu.

- Nhưng nếu ông gặp tai nạn hay bị tấn công thì làm sao cháu đến kịp....

- Phải liều thôi. Vì dù sao cháu cũng vẫn cần học bay. Ta tính thế này, cháu bay trước, quan sát dưới này, báo cho ta biết nếu phát hiện cạm bẫy, phục kích hay có sự cố bất ngờ.

Eragon gật đầu, bảo Saphira:

- Được, ngày mai chúng ta bay. Buông anh ra.

- Thề đi.

- Trời đất! Rồi, anh hứa. Vừa lòng chưa?

Saphira buông Eragon, rồi nhún mình, cất cánh khỏi mặt đất. Eragon rùng mình nhìn con rồng quay tít thân mình trên không. Nó nhảy lên con Cadoc, đi theo ông già.

Xế chiều, sau khi tìm chỗ nghỉ, Eragon lại luyện kiếm với ông Brom. Giữa cuộc đấu, Eragon tung một đường kiếm đầy dũng mãnh, làm hai thanh kiếm gỗ nát tan từng mảnh, bay lả tả.

Ném mẫu gỗ còn lại vào lửa, ông lão lấy thanh Zar'rac, đưa cho Eragon, bảo:

- Tập kiếm giả như vậy đủ rồi. Đã đến lúc cháu phải dùng kiếm thuật.

- Ông cháu mình cắt nhau ra từng mảnh mất.

- Không đâu. Cháu lại quên phép thuật rồi.

Nâng thanh kiếm của ông lên, Brom xoay lưỡi kiếm lấp lánh trong ánh lửa, rồi nhú mào tập trung, đặt ngón tay lên lưỡi kiếm. Ông lẩm bẩm:

- Geloth du knifr!

Một tia sáng đỏ nhảy nhót giữa những ngón tay ông. Ông đưa ngón tay đi suốt chiều dài hai mặt kiếm. Tia sáng biến mất khi ông rút tay về.

Ông ngửa một bàn tay, tay kia cầm kiếm, chém mạnh. Eragon hết hồn nhảy tới, nhưng không kịp. Nó sững sờ nhìn ông đưa bàn tay nguyên vẹn lên, mỉm cười.

- Ông làm gì vậy?

- Thử lưỡi kiếm.

Eragon đưa tay rờ, nó cảm thấy một lớp vô hình ngăn ngón tay nó với lưỡi kiếm. Ông già

bảo:

- Bây giờ cháu cũng làm như vậy với thanh Zar'rac đi.

Ông hướng dẫn nó cách làm. Sau mấy lần cố gắng, lưỡi kiếm của Eragon cũng có một lớp vô hình bảo vệ. Nó tự tin, đứng lên thử thế. Ông Brom dặn dò:

- Tuy lưỡi kiếm sẽ không cắt được da thịt nữa, nhưng chúng vẫn có thể làm chúng ta bị vỡ xương. Vì vậy cháu đừng chém phía sau như những lần trước. Một đường kiếm sau gáy có thể gây thương tích nặng đó.

Eragon gật rồi bất ngờ tấn công. Hai thanh kiếm toé lửa. Tiếng kim khí choang choang vang lên khi ông Brom chống đỡ. Tuy nhiên sử dụng kiếm gỗ quá lâu, thanh Zar'rac trở nên quá nặng và Eragon xoay trở chậm chạp hơn, nó bị một đòn chớp nhoáng của ông già ngay đầu gối.

Khi nghỉ tay, Eragon bầm dập hơn ông lão nhiều. Nó mê mẩn nhìn thanh Zar'rac không hề trầy xước.

Chương 21

Nhìn bằng mắt rồng

Sáng hôm sau, Eragon thức dậy với những vết bầm tím và tứ chi đau nhức. Thấy ông già đang hí hục xách yên và hành lí của nó, chất lên lưng Saphira, Eragon ráng nét mặt mọi dãy lo bữa điểm tâm.

Ăn xong, nó lẳng lặng cầm cung tên tiến lại Saphira. Brom dặn dò:

- Nhớ khép chặt đầu gối, điều khiển Saphira bằng ý tưởng. Càng nằm sát lưng nó càng tốt. Nếu cháu không hết hoảng sẽ không sao đâu.

Eragon gật đầu, bỏ cung vào bao, rồi để ông đỡ lên yên. Nó rúm cả người khi Saphira thu mình lấy đà rồi chỉ với một cái quẩy đuôi cô ả vọt lên trời. Gió vù vù như hút hết hơi thở Eragon.

Nó nhớ lần sau cùng bay trên lưng rồng, Saphira ráng sức vỗ cánh. Nhưng bây giờ cô ả bay thật vững vàng, mạnh mẽ. Saphira đảo vòng, bay cặp bờ con sông màu xám kéo dài phía dưới. Mây bành bồng trôi qua Eragon. Rừng cây chỉ còn là những chấm nho nhỏ. Không khí nhẹ nhàng, trong suốt. Eragon vừa thốt lên: "Tuyệt vời ...", mặt đất phía dưới thấp xoáy vòng đến chóng mặt, nó kêu lên: "Làm trò gì vậy. Anh lộn cổ xuống mất."

"Tập cho quen đi. Lỡ mình bị tấn công trên không, phải chơi trò này mới né được chứ." Eragon cứng họng, đành tập trung cho bụng đỡ nhận nhạo cơn buồn nôn. Chì rồng khoái trá, biểu diễn một màn rơi tự do, gần mặt đất mới là bay tiếp. Eragon nghiêng mình ngắm cảnh. Saphira bảo: "Để em cho anh thấy bay thật sự như thế nào nhé." Tư tưởng nó cuốn hút Eragon thoát khỏi thân xác. Eragon cố chống chọi, xong đành chịu thua, không tự kiểm soát được nữa. Mắt nó mờ đi, nó cảm thấy đang nhìn sự vật xuyên qua đôi mắt của Saphira. Tất cả đều biến dạng: màu sắc trở nên kỳ lạ khác thường, màu lam nổi bật lên, những gì màu xanh lục và đỏ đều dịu xuống. Eragon không thể nào xoay trở thân mình, nó cảm thấy như một hồn ma đang trôi trên bầu trời.

Càng bay lên cao, niềm vui thuần khiết từ Saphira càng lan tỏa. Nó sung sướng được tự do bay bổng. Nó quay nhìn Eragon, và Eragon nhìn thấy chính mình trong mắt rồng. Nó cảm thấy xương thịt rồng như chính xương thịt nó và chính nó đang vươn mình bay bổng trên không, chiếc đuôi rẽ mảy như một bánh lái khổng lồ.

Mối liên hệ giữa rồng và người tăng dần cho đến khi nhận thức của cả hai không còn sự tách biệt nào. Sự phấn chấn của Saphira làm tiêu tan nỗi khiếp đảm trong Eragon. Ngay cả khi hạ cánh, cả hai kết hợp sức mạnh một cách rất nhịp nhàng.

Eragon thở hỗn hển, lim đi khi hai tư tưởng tách rời. Ngay khi tỉnh táo hẳn lại, nó nói với Saphira: "Thật không thể nào tin nổi! Tại sao em lại chịu xuống đất, trong khi bay bổng thú vị đến như vậy?"

"Em cũng phải ăn chứ. Anh thích bay là em mừng rồi."

"Tiếc là anh không được bay nhiều hơn. Em vẫn thường thấy màu lam nhiều như vậy sao?"

"Đúng vậy. Chúng ta sẽ thường xuyên bay chứ?"

"Tất nhiên, có dịp là bay."

Ả hài lòng ra mặt. Trong chuyện bay Saphira chỉ cho Eragon những nơi nó thường ẩn náu, những lối mòn khám phá cho người dưới đất, lúc đó Eragon mới hiểu sự gian khổ của Saphira nhiều hơn nó tưởng. Vì qua những tàn cây rậm rạp, Saphira đã phải liều mình sà xuống thấp mới có thể phát hiện những lối đi.

Gần trưa, một âm thanh ù ù trong tai Eragon. Nó lắc đầu, âm thanh đó càng lớn hơn. Tiếng

Ông già Brom đang cố nổi lên lạc với nó: “Cháu đang làm cái trò gì thế? Xuống đây ngay. Ta mới thấy một việc rất quan trọng.”

“Ông Brom ạ?”

“Còn ai nữa? Bảo cái con thần lằn khổng lồ của cháu trở lại đây ngay.”

Ông gửi hình ảnh nơi ông đang đứng chờ cho Eragon. cho Eragon. Eragon sẵn sàng cung tên trong tay, cùng Saphira tìm nơi hạ cánh.

Tới nơi, Eragon nhảy vội xuống đất.

- Chuyện gì vậy, ông?

- Chuyện gì à? Lần sau đừng giở trò cắt liên lạc như vậy, nghe chưa?

- Cháu xin lỗi.

- Ta lần xuống bờ sông, rồi thấy mất dấu tụi Ra'zac. Nhìn mặt đất coi, cho ta biết cháu thấy gì.

Dấu chân Ra'zac lộn xộn chồng lên nhau đầy mặt đất. Nổi rõ trên những vết chân chừng hai ngày qua của chúng, là những vết cào dài rất rõ. Thấy quen quen, nhưng Eragon chưa xác định là dấu vết gì. Rồi nó chợt nhìn Saphira. Mỗi khi cần lấy đà, lưng nó cào nát mặt đất giống như thế này. Eragon nói:

- Cháu chỉ có thể cho rằng tụi Ra'zac này đã bay khỏi đây với những con rồng. Nếu không, thì cũng phải là một loài chim khổng lồ.

- Ta thường nghe Ra'zac di chuyển với một tốc độ phi thường. Nhưng đây là chứng cứ đầu tiên ta được thấy. Nếu chúng bay như thế này, khó lòng chúng ta tìm gặp được. Nhưng ta biết chắc, đây không phải là rồng. Một con rồng không khi nào chịu để cho một tên Ra'zac cười.

- Làm sao bây giờ. Saphira không thể theo dấu chúng trên không, mà nếu có thể, thì ông lại ở quá xa.

- Không nóng vội được. Vừa ăn trưa vừa tính.

Hai người vừa ăn vừa lặng lẽ nhìn trời suy nghĩ. Eragon lại nghĩ đến gia đình. Hình ảnh cửa nhà điêu tàn bốc cháy làm nó đau khổ đến thất ruột. Nó tự hỏi giờ này anh Roran đang làm gì? Nếu không tìm ra tụi Ra'zac mình sẽ đi về đâu, với mục đích gì đây? Sẽ trở lại Carvahall hay đi theo ông già Brom tiếp tục luyện tập?

Ăn xong, ông Brom đứng dậy lật bỏ áo trùm đầu, nói:

- Ta đã suy tính đến tất cả những mảnh khoe, những câu thần chú, tất cả khả năng mà chúng ta có được, Saphira có thể xuất hiện trong vài thành phố, để quyến rũ tụi Ra'zac như mật phủ ruồi, nhưng như vậy là quá liều lĩnh. Chúng sẽ đưa quân lính tới. Chưa kể nhà vua rất có thể sẽ tự thân chinh lâm trận. Lúc đó ta và cháu không thể nào thoát chết.

- Bây giờ phải làm sao? Có ý kiến gì không, Saphira?

“Không.”

Ông già cũng bảo:

- Tùy cháu quyết định. Đây là cuộc trường chinh của chính cháu.

Eragon nghiêng rặng tóc giận, bỏ đi khỏi ông già và con rồng đồng đánh. Nhưng mới tới bờ rừng, chân nó đạp phải một cái bình bằng sắt. Bình có một quai da đủ dài để choàng qua vai và trên thân bình là một dấu hiệu bằng bạc, mà Eragon đã từng nhìn thấy trên áo hai tên Ra'zac.

Nhặt cái bình lên, Eragon tò mò mở nắp, một mùi nồng gắt tỏa trong không khí, giống như mùi nổ đã bắt gặp khi phát hiện cậu Garrow trong gian nhà đổ. Nó nghiêng miệng bình, một giọt chất lỏng trong vắt, ngời sáng rót vào ngón tay và lập tức ngón tay nó bị đốt như chạm vào ngọn lửa. Eragon thét lên, chui tay xuống đất. Chỉ một thoáng, một khoảng da bị ăn lõm xuống.

Nhăn nhó, Eragon chạy bay về chỗ ông già, kêu lên:

- Ông coi cháu nhặt được cái gì đây?

Ông cầm bình quan sát rồi đổ một chút chất lỏng lên mũi. Eragon vội cảnh cáo:

- Coi chừng, nó cháy...

- Cháy da ông chứ gì? May là cháu còn đủ khôn, mới chỉ rót lên ngón tay chứ chưa uống đấy. Một chút thôi là cháu tiêu rồi.

- Nhưng nó là cái gì vậy ông?

- Một chất dầu từ hoa của cây Seith. Loại cây này mọc trên một hòn đảo hoang vu lạnh giá ngoài biển bắc. Trong trạng thái tự nhiên, chất dầu này dùng bảo quản và làm sáng bóng ngọc trai. Nhưng sau khi được phù phép bằng những câu thần chú cùng với máu, nó có một đặc tính là: chuyên ăn thịt tươi. Nếu chỉ có vậy thôi thì công có gì đặc biệt, vì có nhiều loại axit cũng làm tan nát thịt xương, sắt thép. Riêng chất dầu này vô hại với tất cả các vật khác. Cháu có thể nhúng bất kỳ thứ gì vào nó, cũng không bị hề hấn gì, trừ những gì thuộc cơ thể con người hay thú vật. Nó được tạo ra để tra khảo và giết người. Có thể lưu giữ trong gỗ, bôi lên ngọn giáo, rải trên tấm trải giường, để địch thủ bị đốt cháy khi đụng phải. Tùy khả năng, kỹ xảo, nó có vô số cách dùng. Những vết thương do nó tạo ra rất lâu lành. Đây là một chất rất hiếm và đắt tiền, đặc biệt ở thể đã được biến đổi đặc tính như thế này.

Eragon nhớ lại những vết bỏng khắp người của Garrow. Nó khiếp đảm nhận ra, chúng đã hại cậu bằng chất dầu mà quý này đây.

- Nhưng nếu quý giá như vậy, sao tụi Ra'zac bỏ lại?

- Có thể chúng làm rơi khi bay đi.

- Sao chúng không trở lại tìm. Cháu nghi đây là mục đích của nhà vua. Ông ta vui mừng nếu cháu bị hại vì thứ dầu quý quái này.

- Không đâu. Ông ta sẽ chỉ vui mừng khi chúng đem cho ông ta tin tức về cháu. Nếu lúc này chúng đã gặp nhà vua, chắc chắn ông ta đã biết tin cháu rồi. Như vậy có nghĩa là chúng ta càng phải thận trọng hơn khi vào các thành phố. Những thông cáo về cháu sẽ tràn lan khắp nơi trên đế quốc này.

- Chính xác thì thứ dầu này hiếm hoi đến cỡ nào?

- Hiếm như cháu...tìm được viên kim cương trong máng heo vậy. Thật ra, loại dầu bình thường vẫn được các thợ kim hoàn dùng.

- Vậy thì phải có người mua bán nó chứ.

- Có lẽ độ một vài người thôi.

- Tốt rồi. Những thành phố dọc vùng biển này, có ai giữ giấy tờ mua bán không?

Mắt ông già sáng lên:

- Ồ, tất nhiên. Nếu chúng ta có thể coi những giấy tờ này, sẽ biết ai đưa dầu tới miền nam và từ đó chuyển đi đâu.

- Và hồ sơ mua bán của triều đình sẽ cho chúng ta biết tụi Ra'zac ở đâu. Cháu không biết bao nhiêu người làm nghề này, nhưng không khó khăn tìm ra những người không làm tay sai cho triều đình.

- Đại tài! Phải chi ta nghĩ đến điều này từ nhiều năm trước, ta đâu đến nỗi điên đầu. Dọc duyên hải này có rất nhiều thành phố cho tàu vào đậu. Nhưng ta nên tới Teirm trước, đây là nơi kiểm soát hầu hết chuyện buôn bán. Ta có một người bạn vẫn còn sống tại đó. Tuy nhiều năm chưa gặp lại, nhưng ta tin ông ấy sẽ sẵn lòng giúp đỡ. Là một nhà buôn, ông ta dễ đến gần hồ sơ mua bán hơn chúng ta.

- Chúng ta đến Teirm bằng cách nào?

- Đi về hướng tây nam, cho tới dốc núi Spine. Vượt qua bên kia, là chúng ta đã có thể đến

thăng Teirm.

- Trong vòng một tuần, chúng ta tới kịp con đường dốc đó không?
- Rất dễ. Nếu ta rẽ phải từ sông Ninor, sáng mai đã nhìn thấy rặng núi rồi.

Trước khi leo lên lưng Saphira, Eragon bảo:

- Cháu sẽ gặp ông trong bữa ăn tối.

Lên cao rồi, nó mới cho Saphira biết: “Ngày mai anh sẽ cưới Cadoc, để bàn việc với ông già.”

“Mấy ngày sắp tới anh cứ cưới ngựa đi với ông ấy để học, còn em phải đi săn.”

“Em không bức chứ?”

“Công việc cần thiết vậy mà.”

Cuối ngày, khi hạ xuống mặt đất, Eragon mừng rỡ thấy chân nó không hề đau đón trầy trụa gì.

Buổi tập kiếm sau bữa ăn tôi kém phần hào hứng, vì ai cũng bận tâm đến những sự việc xảy ra trong ngày.

Chương 22

Bản tình ca của thần tiên

Ngày hôm sau, đang cưỡi ngựa trên đường, Eragon chợt hỏi:

- Biển trông như thế nào, hả ông?
- Chắc cháu từng nghe ai tả rồi chứ?
- Dạ, nhưng chính xác nó ra sao?

- Biển là hiện thân của cảm xúc. Biển yêu thương, căm ghét và than khóc. Biển thách thức những lời cảm dỗ, chối bỏ mọi ràng buộc. Cháu còn nhớ ta nói các thần tiên tới đây từ biển cả chứ? Dù sau đó họ không còn sống gần những vùng duyên hải, họ vẫn giữ nguyên tấm lòng say mê, khao khát với đại dương. Tiếng sóng vỗ dào dạt, mùi muối mặn vẫn sâu đậm trong tâm hồn và những bài ca vô cùng duyên dáng của họ. Có một bài ca về mối tình với biển, cháu có muốn nghe không?

- Cháu muốn lắm.

- Ta sẽ cố dịch những lời ca bằng cổ ngữ. Không hoàn hảo lắm, nhưng để cháu hiểu phần nào lời chính.

Ông tăng hắng, im lặng một lúc rồi ngâm nga:

Ôi mặt nước óng vàng mênh mông quyến rũ dưới bầu trời xanh thẳm

Mi gọi ta gọi ta

Ta đuổi dong mãi mãi cánh buồm

Chẳng dành cho một vì tiên nữ

Mi cứ gọi ta gọi ta.

Nàng đã trói ta bằng dải dây màu huệ trắng

Không bao giờ tan vỡ không khi nào chia lìa giữa rừng cây và sóng vỗ

Vì có biển nâng niu.

Lời ca vang vang trong đầu Eragon. Ông lão bảo:

- Bài ca Du Silbena Datia này còn dài. Nó kể một chuyện tình buồn của Acallamh và Nuada.- Bài ca đẹp quá.

Khi họ ngừng lại nghỉ, dãy núi Spine đã hiện ra mờ mờ nơi chân trời.

Tới chân núi, họ rẽ qua hướng nam. Eragon vui mừng lại được đến gần núi Spine, được bao bọc khỏi thế giới bên ngoài.

Ba ngày sau, khi tới một con đường rộng, hằn vết những bánh xe, ông Brom bảo:

- Đây là đường chính giữa thủ đô Uru'baen và Teirm. Các nhà buôn thường đi lại trên con đường này. Chúng ta phải hết sức thận trọng. Dù thời gian này không phải mùa buôn bán, nhưng vẫn có nhiều người qua lại nơi này.

Nhiều ngày qua thật nhanh, vì Eragon không có thời gian để chán nản, nó học cổ ngữ của thần tiên, cách săn sóc Saphira và luyện phép thuật. Nó cũng học cách săn bằng phép thuật, chỉ với một viên đá nhỏ, một cú búng tay, con mồi đã lăn quay trên mặt đất.

Những ngày làm việc không ngưng nghỉ đã tạo cho Eragon một thân hình rắn chắc, gọn gàng hơn.

Tới một đoạn đường bị dòng sông cắt ngang, ông Brom bảo:

- Đây là con sông Toark. Theo dòng sông này, chúng ta sẽ tới biển. Vì trên núi Spine có một hồ nước, hồ Woadark. Từ hai đầu hồ phát xuất hai dòng sông đi hai ngả. Cả hai đều được gọi là sông Toark. Một chảy về hướng nam. Một ra biển.

Hai hôm sau, đứng trên một mỏm đá cao, ông chỉ tay về phía xa xa, cắt nghĩa:

- Nơi hướng bắc kia chính là thành phố cổ Teirm. Người ta cho rằng, đó chính là nơi thần tiên đặt bước chân đầu tiên tới đế quốc Alagaesia này. Thành quách của nó không bao giờ sụp đổ, những chiến binh của thành phố chưa từng biết mùi chiến bại là gì.

Trưa hôm sau họ mới xuống đến chân núi bên kia, nơi có những cánh rừng bằng phẳng. Saphira bay là là và tìm những ổ trứng, mỗi khi cần phải ẩn mình.

Qua khỏi khu rừng, cảnh đồng quê bắt đầu hiện ra. Mặt đất toàn cỏ và cây thạch thảo. Rong rêu phủ xanh rì những tảng đá ven dòng suối. Những vũng bùn lầy nhép khắp mặt đường. Chẳng bao lâu cả ông Brom và Eragon đều lem nhem toàn bùn đất.

Buổi chiều, họ tìm nơi khô ráo để nghỉ ngơi. Vừa ăn, ông Brom vừa căn dặn:

- Có thể sẽ có người bắt gặp chúng ta từ núi ra, cháu phải cưỡi ngựa đi gần ông cho tới Teirm. Một ông già đi xa xôi một mình dễ gây thắc mắc, nghi ngờ.

- Mình dùng tên thật hả ông?

- Đối với ông bạn Jeod của ta thì không cần nói dối, nhưng với người khác ta sẽ là Neal, còn cháu là Evan. Có ai biết tên ta cũng không sao, nhưng không thể cho ai biết tên cháu được.

Chương 23

Một thoáng thành Teirm

Một cơn gió cuốn dạt hết sương mù. Eragon há hốc mồm ngắm nhìn thành phố hiện ra trước mắt. Teirm nằm trên bờ biển, mặt nước sáng ngời với những con tàu đã cuốn buồm, hiên ngang cập bến. Từ xa đã nghe tiếng sóng vỗ rạt rào.

Bao quanh thành phố là một bức tường trắng – cao một trăm mét, dày mười mét - với những cọc sắt nhọn hoắt và lối đi cho lính gác. Hai cửa sắt nặng nề mở ra hai con đường phía tây và nam. Một pháo đài khổng lồ bằng đá vượt hẳn lên. Trên tháp cao nhất, ngọn hải đăng sáng ánh đèn.

Nhìn đám lính gác cổng thành nam, ơ hờ cầm ngọn giáo, ông Brom bảo:

- Đây là thử thách đầu tiên của chúng ta. Hy vọng chúng chưa nhận chỉ thị của triều đình và đừng làm khó dễ chúng ta. Nhưng dù có gì xảy ra, đừng hoảng hốt để chúng nghi ngờ.

Eragon dặn dò Saphira: “Tìm chỗ trốn đi, anh vào thành đây.”

“Đừng dí mũi vào những chuyện không phải của mình, nhớ không?”

“Biết rồi, khổ lắm, nói mãi. Dù sao tôi và ông Brom còn có lợi thế hơn nhiều người, lo gì.”

“Hay quá há. Có chuyện gì là tôi sẽ xuống quắp anh đi luôn, đừng ầm ớ.”

“Dễ thương quá.”

Tiến gần cổng, nhìn lá cờ hiệu, nổi bật hình ảnh một con sư tử tay cầm cành huệ trắng vẫy chào, Eragon hớn hởi hỏi:

- Thành phố này lớn cỡ nào?

- Lớn hơn tất cả các thành phố cháu đã thấy.

Một tên lính gác chặn cây giáo ngang lối vào, ngọng nghịu:

- Tên gì? Li lâu? Thăng dỏ lầy là ai?

- Tôi tên Neal, thằng cháu con cô em tôi này là Evan. Nó đi thăm một người bạn. Sợ cháu bị lạc tôi mới phải đi cùng. Nó... nó hơi bị tung tung.

- Lược dôi. Kêu thằng nhỏ không lược quậy phá, nghe chưa?

Vừa qua khỏi cổng, ông già tùm tùm:

- Từng tưng khùng khùng hả?

- Đã vậy cháu khật khùng quậy tung lên cho ông biết.

Eragon trêu chọc lại. Hai người thông thả qua những căn nhà, với những cửa sổ chỉ đủ đón ánh mặt trời. Vó ngựa lóc cóc trên đường trải đá. Eragon thấy những căn nhà gần tường bao nhất, đều là nhà một tầng, cửa ra vào rất hẹp, nhưng càng vào sâu nhà cửa lại cao dần. Gần pháo đài là những ngôi nhà cao nhất, nhưng vẫn thấp hơn pháo đài. Ông Brom lên tiếng:

- Lịch sử thành phố này là luôn phải chống lại những lần tấn công của cướp biển, Urgals và nhiều kẻ thù khác. Từ xưa tới giờ, đây là trung tâm thương mại. Nơi cạnh tranh ráo riết của những tay giàu sụ. Dân chúng bắt buộc phải tự vệ. Vua Galbatorix cũng gửi lính tới giúp họ bảo vệ thành phố.

- Sao cháu thấy nhiều nhà cao hơn những nhà khác nhiều?

- Hãy nhìn thành quách của họ. Từ đó, tầm quan sát của họ không bị ngăn chặn vì nhà cửa. Nếu bức tường bao bên ngoài bị đánh đổ, ngay lập tức, các xạ thủ xuất hiện trên những mái

nhà. Vì những nhà ngoài cùng thấp hơn, họ không sợ bắn lằm đồng đội. Nếu xạ thủ của quân địch chiếm được những căn nhà thấp ở đó, thì những người trong thành vẫn lợi thế vì ở những điểm cao hơn.

- Cháu chưa bao giờ thấy một thành phố xây dựng như thế này.

- Đúng, nhưng Teirm xây dựng như thế này, chỉ sau khi suýt bị thiêu rụi trong một lần đánh phá của hải tặc.

Đọc đường qua các phố, mọi người nhìn hai người nhưng không có vẻ tò mò nghi hoặc. Eragon thầm nhủ, chắc thành phố này thoát khỏi sự quan tâm của lũ Urgals. Nhưng ý nghĩ này của nó chợt thay đổi, khi một người đàn ông to lớn, lưng lằng thanh kiếm, lách qua hai người. Và còn những dấu hiệu bất thường khác nữa: không trẻ con chơi đùa trên đường phố, người lớn dăm chiêu căng thẳng, nhiều ngôi nhà bỏ trống, cỏ mọc đầy sân. Eragon bảo:

- Hình như nơi này đang có vấn đề.

- Cũng như tất cả các nơi khác vậy. Chúng ta phải tìm ra ông Jeod đã.

Khi hai người bước vào quán rượu, lửa trong lò sưởi đang tàn, nhưng không có ai buồn bỏ thêm củi. Vài người khách lẻ lẻ ngồi nhâm nhi cốc rượu, mặt mày ủ dột. Một người đàn ông cắt hai ngón tay, lặng lẽ ngắm nghía cây gậy cong queo. Gã bán rượu bậm môi lau một cái ly đã nứt. Ông Brom cúi mình trên quầy hỏi:

- Anh có thể chỉ giúp tôi nhà ông Jeod ở đâu không?

Gã chủ quán oang oang nói:

- Làm sao tôi biết nhà ông ta ở đâu. Bộ tôi phải theo dõi tất cả những tên cha căng chú kiết khắp thành phố này sao?

Eragon nháy mắt khi thấy mọi người đổ dồn những cặp mắt về phía quầy rượu. Nhưng ông già buông mấy đồng tiền lên mặt quầy, nhỏ nhẹ nói:

- Anh thử cố nhớ coi.

Mắt gã sáng lên:

- Có thể, nhưng trí nhớ tôi lộn xộn lắm...

Ông già bỏ thêm tiền. Gã kêu lên: "À, nhớ rồi." Nhưng gã vừa chạm tay vào mấy đồng tiền, người đàn ông cụp hai ngón tay lên tiếng:

- Gareth, cậu giở trò bí ối gì thế? Mọi người trên đường này đều biết ông Jeod ở đâu. Cầm tiền của họ không biết xấu à?

Ông già bỏ ngay tiền vào túi, tiến đến người vừa nói:

- Cám ơn ông. Tên tôi là Neal, còn đây là cháu Evan.

Người kia nâng ly nói:

- Tôi là Martin. Không thể trách Gareth được, gần đây chuyện làm ăn ế ẩm quá. Ông ngồi đi, Jeod sống ở phía tây thành phố, ngay cạnh nhà Angela, bà bán dược thảo. Ông có chuyện làm ăn với ông ta à? Ông ta chẳng tha thiết mua bán gì nữa đâu, lại mới mất một tàu hàng nữa đấy.

- Xảy ra chuyện gì? Phải tội Urgals không?

- Không, chúng ra khỏi vùng này rồi. Cả năm nay không ai còn thấy chúng. Hình như chúng đã sang miền nam hay miền đông cả rồi. Ông biết đó, việc buôn bán tại đây là nhờ đường biển, vậy mà mấy tháng nay tàu hàng của chúng tôi luôn bị tấn công. Không thuyền trưởng nào còn nhận chở hàng, làm đời sống ở đây trở nên khốn đốn. Nhất là những người giao mối lớn cho triều đình, họ phải chuyển hàng bằng đường bộ. Tốn kém lắm.

- Nhưng chắc phải có nhân chứng biết kẻ nào gây ra những vụ tấn công chứ?

- Không còn ai sống sót. Tàu ra khơi và biến mất. Các thủy thủ đoán già đoán non là... ma thuật.

- Ông nghĩ sao?

- Tôi không biết. Chắc khi nào vô phúc có mặt trên một con tàu bị cướp, tôi mới biết được chuyện gì xảy ra.

Eragon hỏi:

- Ông có phải thủy thủ không ạ?

- Không, nhưng các thuyền trưởng thuê tôi bảo vệ tàu. Một công việc cũng hay hay.

- Nhưng nguy hiểm lắm.

Martin nhún vai sau câu nói của ông Brom, rồi uống cạn cốc bia.

Eragon theo ông già rời quán, đi thẳng về hướng tây - một khu nhà cửa khang trang, rộng rãi của thành phố.

Chương 24

Người bạn cũ

Cửa hàng dược thảo treo một tấm bảng vui mắt và dễ thấy. Ngồi bên cửa là một người đàn bà tóc ngắn, một tay cầm con ếch, một tay hí hoáy viết. Eragon đoán đó chính là người bán lá thuốc, Angela. Nó nhìn hai căn nhà hai bên cửa hàng, hỏi ông Brom:

- Ông nghĩ căn nào là nhà ông Jeod?

Ông lại gần người đàn bà, lịch sự hỏi:

- Bà có thể chỉ giúp ông Jeod ở căn nào không?

- Có thể quá đi chứ.

- Bà chỉ giúp được không?

- Tất nhiên là được.

Nhưng bà ta cứ lẳng lẳng viết. Con ếch trên tay bà tay thì cứ dương..mắt ếch thô lỗ lên nhìn hai người. Một lúc lâu, Angela mới ngẩng lên bắt bẻ:

- Chỉ thì được. Nhưng ông phải hỏi cho rõ ràng rành mạch. Cứ lập đi lập lại mỗi một câu "chỉ được không, chỉ được không", què cụt gì mà không chỉ được. Vớ vẩn.

Brom tủm tỉm cười:

- Được, tôi hỏi rành mạch đây, căn nhà nào là nhà ông Jeod và vì sao bà cứ nắn nắn con ếch vậy?

- Đó, hỏi thế mới là hỏi. Nhà Jeod bên phải. Còn vụ con ếch, mục đang cố chứng minh loài cóc là không có thật, chỉ toàn là ếch thôi.

Eragon hỏi:

- Bà chứng minh không có cóc để làm gì?

- Giời ạ, sao cháu ngốc thế. Nếu ta chứng minh được không có loài cóc trên đời, thì con ếch này sẽ mãi mãi là con ếch. Và không còn kẻ nào dùng cóc để làm độc dược. Phù thủy hết phù phép cho cóc làm điều ác, vì....làm gì có con vật nào tên là.....cóc nữa.

Ông già vội nói:

- Tôi hiểu rồi. Rất thú vị, nhưng bây giờ tôi phải đến gặp ông Jeod ngay.

Ra khỏi cửa hàng, Eragon thì thầm:

- Bà ấy khùng thật!

- Có thể. Nhưng đừng phê phán khi mình chưa biết rõ. Biết đâu bà ta khám phá ra điều gì về cóc và ếch thì sao.

Đứng trước cánh cửa khóa sắt và những bậc thềm đá, ông Brom gõ cửa ba lần vẫn không có ai lên tiếng. Eragon đã nghĩ bà bán thuốc dở hơi chỉ làm nhà, nhưng ông Brom gõ lần nữa, một người đàn bà còn trẻ, xanh xao, tóc vàng, hé cửa hỏi:

- Ông cần gì?

- Ông Jeod ở đây phải không?

- Ông ấy là chồng tôi. Ông có hẹn với chồng tôi không?

- Không, nhưng tôi có chuyện cần nói với ông ấy.

- Ông ấy bận lắm.

- Tôi từ xa tới. Có chuyện rất quan trọng cần gặp.

Mặt bà ta đanh lại, đôi mắt sưng như vừa mới khóc.

- Tôi nói là ông ấy bận.

- Nếu có thể, xin bà chuyển lời là có một người từ Gil'ead đến đang chờ gặp ông ấy.

Bà ta nói "Được" đầy vẻ nghi ngờ, rồi đóng cửa lại ngay. Eragon lèm bèm:

- Chẳng lịch sự chút nào.

- Cháu không được nói gì hết, để mình ta tiếp xúc với họ thôi.

Cửa bật mở. Một người cao lớn chạy vội ra. Mặt ông ta rầu rĩ với đôi lông mày ngắn ngủn và mái tóc bạc rối bù, một cái sẹo từ đầu chạy dài xuống thái dương, nhưng áo quần rất sang trọng, đắt tiền.

Vừa thấy hai người, mặt ông ta mở tròng tròng, dựa vào khung cửa, không thốt nên lời. Ông ta ngáp ngáp như con cá đớp bọt, mãi mới thều thào thành tiếng:

- Brom....

Ông già Brom đặt ngón tay lên miệng, rồi tiến lại nắm cánh tay Jeod:

- Gặp anh tôi mừng lắm, Jeod. Mừng hơn nữa là trí nhớ anh còn tốt. Nhưng đừng gọi tên đó ra. Có kẻ nào biết tôi ở đây là tai họa đấy.

- Tôi tưởng anh chết rồi. Chuyện gì đã xảy ra? Sao anh không liên lạc với tôi?

- Tôi sẽ cắt nghĩa tất cả, nhưng anh có chỗ nào để chúng mình nói chuyện cho kín đáo không?

Khi Jeod khuất sau cánh cửa, Eragon nhủ thầm: "Mình hy vọng sẽ biết về quá khứ của ông Brom."

Jeod trở lại với một áo vét thêu, rất hợp với cái mũ đính lông chim. Thấy ánh nhìn phê phán của ông bạn già, Jeod chỉ biết nhún vai, bối rối.

Eragon dắt mấy con ngựa đi theo hai ông già tới khu pháo đài. Jeod khoát tay về một lâu đài, nói:

- Lão Risthart, thị trưởng Teirm, ra lệnh cho tất cả các nhà buôn phải để hàng hóa trong lâu đài của lão. Mặc dù công việc làm ăn của chúng tôi là ở nơi khác, nhưng vẫn phải thuê phòng của lão, cho đỡ rách việc. Tuy nhiên, tại đó, mình không sợ bị nghe lén, vì tường rất dày.

Qua cổng chính pháo đài, ba người tiến thẳng vào nơi chứa hàng. Jeod mở cửa và bảo Eragon:

- Cháu có thể buộc ngựa vào những vòng sắt kia, không sao đâu.

Cột Hỏa Tuyết và Cadoc xong, Eragon theo hai người vào một hành lang dài, trống trơn, với những ngọn đuốc gắn trên tường. Nó thấy nơi này vừa lạnh lẽo vừa ẩm thấp, thử sờ tay lên tường, Eragon rùng mình, khi tay chạm vào một lớp nước nhớt nháp.

Jeod lấy một cây đuốc, dẫn đường tới trước một cửa gỗ nặng nề. Ông mở khóa, đẩy cửa vào căn phòng chật một đồng da gấu. Những cuốn sách bìa da nằm đầy trên kệ. Chặt củi vào lò sưởi, Jeod bỏ cây đuốc vào làm mồi, ngọn lửa bùng lên ngay. Quay lại Brom, Jeod bảo:

- Nào, lão già, cắt nghĩa gì thì nói ngay đi.

Brom tủm tỉm cười:

- Gọi ai là lão già vậy? Lần cuối cùng gặp anh, tóc anh xanh mượt. Bây giờ thử nhìn lại chính mình coi, bạc hết rồi.

- Còn anh gần như chẳng hề thay đổi sau hai mươi năm. Thời gian có vẻ ưu ái lão già gần bướng, để anh đủ sức gánh vác những thế hệ sau. Thôi đủ rồi, kể chuyện anh đi.

Eragon giởng tai nghe những điều ông Brom sắp nói. Ông thoải mái ngả mình trên ghế, mời tẩu thuốc, rồi thả ra một vòng tròn khói từ từ chuyển thành màu xanh, bay thẳng vào lò sưởi.

- Anh còn nhớ những gì chúng ta đã làm tại Gil'ead chứ?

- Tất nhiên. Chuyện như thế làm sao quên được.

- Sau khi chúng ta...mỗi người mỗi ngả, tôi không tìm thấy anh. Trong đám hỗn loạn đó, tôi bị lạc vào một gian phòng nhỏ. Trong đó chẳng có gì đặc biệt, chỉ toàn giỏ vớ thùng. Nhưng vì tò mò, tôi lục lọi khắp phòng. Và tôi đã may mắn bắt gặp thứ chúng ta đang tìm kiếm.

Jeod bàng hoàng thấy rõ, trong khi Brom tiếp tục:

- Ngay khi nắm vật đó trong tay, tôi không thể nào chờ anh được nữa. Chần chừ một giây thôi, chắc tôi sẽ bị phát hiện, và tất cả sẽ mất hết. Tôi nguy trang, trốn khỏi thành phố ngay lập tức. Sau đó tôi chạy đến....

Ông ngần ngừ nhìn Eragon, rồi nói:

- Đến những người bạn của chúng ta. Họ cất vật đó dưới hầm, và yêu cầu tôi thề phải săn sóc cho người được tiếp nhận vật đó. Và tôi phải biến mất cho đến khi nào khả năng tôi được sử dụng tới. Không ai, kể cả anh, biết tôi còn sống. Mặc dù điều này làm tôi rất khổ tâm, vì đã làm anh phải đau buồn vì tưởng tôi đã chết. Tôi đã tới miền bắc và trú ẩn tại Carvahall.

- Vậy là suốt thời gian qua...các bạn ta biết anh còn sống? Vẫn hiểu là kế hoạch phải được bảo mật, nhưng tôi vẫn hy vọng là họ sẽ cho tôi biết. Carvahall ở bên kia núi Spine, phải không?

Brom gật. Lần đầu tiên Jeod nhìn kỹ Eragon, rồi bảo ông Brom:

- Vậy là tôi thấy anh đang hoàn thành trách nhiệm rồi.

- Không đơn giản như anh tưởng đâu. Vật đó bị mất trộm một thời gian rất lâu. Tôi đoán là mất trộm vì tôi không hề nhận được tin tức gì từ những người bạn của chúng ta. Theo tôi, người liên lạc của họ đã bị lọt bẫy. Nên tôi phải tìm mọi cách để tìm hiểu. Tình cờ, Eragon có việc đi cùng một đường...cho có bạn.

Jeod băn khoăn hỏi:

- Nhưng nếu không nhận được tin tức gì, làm sao anh biết đó là.....

Brom vội nói lướt đi:

- Cậu của Eragon bị Ra'zac giết rất tàn nhẫn. Chúng đốt phá nhà và súyt bắt được Eragon. Vì thế Eragon quyết phục thù, nhưng chúng tôi không có dấu vết gì về nơi trú ẩn của tụi Ra'zac, bây giờ chỉ cần anh giúp tìm ra chúng.

- Tôi hiểu rồi...Nhưng tôi cũng không biết gì hơn. Còn những kẻ biết, họ không đời nào chịu nói ra đâu.

Brom lấy cái bình sắt ra khỏi túi, đưa cho Jeod.

- Bình đựng dầu Seithr, loại cực độc đó. Tụi Ra'zac làm rơi trên đường đi. Chúng tôi muốn được coi hồ sơ buôn bán của thành phố này, từ đó sẽ lần ra dấu vết mua dầu của triều đình và nơi ở của Ra'zac.

- Tất cả sổ sách ở đây chỉ liên quan đến công việc làm ăn của riêng tôi. Vấn đề anh muốn biết, có hồ sơ trong lâu đài này. Nhưng chỉ do một người nắm giữ. Đó là Brand, quản lý thương mại của thị trưởng Risthart. Những nhà buôn như tôi không được phép đụng tới, vì chúng sợ tụi tôi sửa đổi để ăn gian thuế triều đình.

- Tôi sẽ tính toán chuyện này, nhưng chúng tôi cần nghỉ ngơi mấy ngày để suy nghĩ công việc.

- Anh hãy coi nhà tôi như của anh. Thời gian ở đây, anh có tên nào khác không?

- Tôi là Neal, Eragon là Evan.

Jeod trầm ngâm nói:

- Eragon, cháu có một cái tên rất đặc biệt. Hiếm người mang tên của vị Kỵ Sĩ đầu tiên. Suốt đời ta chỉ đọc trong sách, có ba người có tên như thế.

Eragon giật mình, không ngờ Jeod cũng biết nguồn gốc tên của nó.

Ông Brom bỗng bảo:

- Hình như ta cột Hỏa Tuyết không được chắc lắm, cháu thử ra coi.

Eragon lảng lạng ra khỏi phòng. Nó biết hai ông già kia không muốn nó nghe chuyện sắp bàn.

Hai con ngựa vẫn đứng yên tại chỗ. Eragon vuốt ve con Hỏa Tuyết, rồi buồn rầu dựa tường ngẫm nghĩ: "Mình ước nghe được họ đang bàn tán chuyện gì." Rồi nó chợt mừng rỡ nhớ lại những câu ông Brom dạy cách làm tăng thánh giá. Nó tập trung tư tưởng, thu nội lực, bật ra mấy câu: "Thverr stenr un atra eka hórna." Nhưng rồi nó chỉ nghe những tiếng lí nhí trong tai. Chán nản, Eragon vừa định buông mình ngồi xuống, chợt nó nghe tiếng của Jeod:

-...và tôi làm công việc này suốt tám năm rồi.

Eragon vội nhìn quanh, xa xa chỉ có mấy tên lính gác. Nó khoái trá cười, nhắm mắt lắng nghe. Tiếng ông Brom:

- Tôi không bao giờ ngờ, sau bấy nhiêu thời gian gắn bó với sách vở, anh lại có thể trở thành một nhà buôn. Chuyện gì làm anh quay qua chuyện làm ăn, thay vì trở thành một học giả?

- Sau vụ Gil'ead, tôi không còn hứng thú ngồi trong phòng với những tấm da đầy chữ và những chồng sách nữa. Tôi muốn dốc hết sức mình để giúp Ajihad, nhưng tôi không phải là một chiến binh. Anh còn nhớ cha tôi là một nhà buôn có tài chứ? Chính ông đã giúp tôi khởi nghiệp. Tuy nhiên chuyện làm ăn của tôi chủ yếu là để chuyển hàng vào Surda.

- Tôi nghe nói công việc hồi này bết bát lắm.

- Đúng vậy. Gần đây không tàu hàng nào ra khơi được. Tronjheim gần cạn lương thực rồi. Tôi nghi, triều đình đã phát hiện việc chúng tôi yểm trợ cho Tronjheim. Nhưng tôi vẫn chưa biết chắc mình suy đoán đúng không. Thật không hiểu nổi, không ai nhìn thấy lính triều đình. Hay vua Galbatorix muốn tụi lính đánh thuê để phá chúng tôi.

- Nghe nói anh mất một tàu hàng?

- Đó là cái tàu cuối cùng của tôi. Cay đắng nhất là, trên chuyến đó, toàn là những người trung thành, can đảm. Tôi e rằng chẳng bao giờ còn gặp lại họ nữa.....Hàng họ còn lại, tôi phải cho chuyển đường bộ tới Surda hay Gil'ead. Nhưng tôi biết, dù thuê bao nhiêu bảo tiêu, hàng cũng sẽ không tới được những nơi đó.

- Có bao nhiêu nhà buôn tiếp tay anh trong vụ này?

- Ồ, nhiều lắm, khắp vùng duyên hải. Tất cả bọn họ đều bị rắc rối. Tôi biết anh nghĩ gì. Sẽ có ngày đến lượt tôi, nhưng tôi vẫn chưa nghĩ ra một tên phản bội nào có đủ uy thế và hiểu biết công việc của chúng tôi đến thế. Nếu có kẻ phản bội cỡ đó, thì quả là một tai họa. Tôi nghĩ anh nên trở về Tronjheim.

- Và đem theo Eragon tới đó? Chúng sẽ xé xác nó ra từng mảnh. Ngay lúc này, đó là nơi nguy hiểm nhất cho nó. Có thể vài tháng hay một năm nữa thì được. Anh thử tưởng tượng, những người lùn sẽ phản ứng ra sao chứ? Tất cả đều muốn có ảnh hưởng với nó, nhất là Islanzadi. Eragon và Saphira sẽ không được an toàn ở đó, cho đến khi nào tôi để chúng qua được...tuatha du orothrim.

Người lùn? Eragon giật mình nghĩ. Còn Tronjheim ở đâu? Sao ông ta lại cho Jeod biết về Saphira mà không hỏi mình trước? Tiếng Jeod:

- Theo tôi, Eragon và Saphira vẫn còn cần sức mạnh và sự khôn ngoan của anh.

- Khôn ngoan? Tôi chỉ là con người mà anh mới gọi là "lão già" đó thôi.

- Rất nhiều người không đồng ý đâu.

- Kế họ. Tôi không cần biện hộ cho mình. Không, Ajihad vẫn có thể tiến hành mọi việc mà không có tôi. Điều tôi đang làm bây giờ quan trọng hơn nhiều. Nhưng cái viễn cảnh có một tên phản bội làm tôi băn khoăn. Tôi tự hỏi, làm sao triều đình biết chỗ nào để.....

- Tôi cũng tự hỏi sao họ không liên lạc với tôi về vụ này?

- Có thể họ đã cố gắng. Nhưng nếu có kẻ phản bội thì....À, tôi muốn gửi một tin cho Ajihad. Anh có tên liên lạc nào tin tưởng được không?

- Còn tùy nơi phải đến là đâu?

- Tôi chưa biết. Những đường dây của tôi có lẽ đã chết cả, hay họ đã quên tôi rồi.

- Anh có thể cho người liên lạc đến những người thường nhận những chuyển hàng của anh không?

- Được, nhưng như vật là liều lĩnh, táo bạo quá.

- Thời buổi này có gì là không táo bạo? Chừng nào có thể đi?

- Sáng mai. Tôi sẽ bảo hân đến Gil'ead cho mau hơn. Lấy gì cho Ajihad tin hân do anh phái tới?

- Anh đưa cho nó cái nhẫn này. Bảo nó, nếu làm mất, tự tay tôi sẽ móc gan nó đấy. Đây là cái nhẫn của một bà hoàng đã cho tôi.

Một lúc sau tiếng ông Brom bảo:

- Mình nên ra ngoài với Eragon. Để nó một mình, tôi không yên tâm. Thằng nhỏ đó đến đâu là nơi đó có chuyện liền.

Eragon vội thu hồi ý chí, mở mắt tự nhủ: "Chuyện gì đang xảy ra? Jeod và các nhà buôn khác đang tiếp tay cho những kẻ không được nhà vua ưa thích. Ông Brom đã tìm ra một vật ở Gil'ead và phải chạy trốn đến Carvahall. Chuyện gì quan trọng đến nỗi ông ta phải để cho bạn tưởng mình đã chết từ hai mươi năm rồi? Ông ta còn nhắc đến một bà hoàng, trong những đế quốc nó biết, có bà hoàng nào đâu. Rồi lại còn người lùn, chính ông ta bảo với mình là người lùn đã biến hết xuống lòng đất từ xa xưa rồi mà." Nó đợi khi nào đi khỏi thành Teirm, có dịp sẽ hỏi ông về tất cả những bí ẩn này. Ngay lúc đó, ông Brom mở cửa, hỏi:

- Ngựa ổn cả chứ, Eragon?

Trên đường về, Brom nói:

- Jeod, vậy là cuối cùng thì anh cũng cưới vợ. Một phụ nữ thật duyên dáng. Chúc mừng anh. Jeod có vẻ không vui vì câu chúc của bạn, ông lầm lũi ngó mặt đường:

- Cảm ơn anh, nhưng Helen không hạnh phúc lắm đâu.

- Sao? Cô ấy muốn gì?

- Cũng bình thường thôi. Một mái ấm, con cái ngoan ngoãn, món ăn ngon, bạn bè vui vẻ. Vấn đề là cô ấy thuộc con cái nhà giàu. Ông bố kiếm rất khá trong cùng ngành nghề với tôi. Với tình trạng thua lỗ như hiện nay, cô ấy không đủ chi tiêu theo ý thích. Nhưng thôi, đó là những rắc rối của riêng tôi, mong anh đừng bận tâm. Trong thời gian ở lại đây, tôi lo cho anh no bụng là ổn rồi.

- Cảm ơn anh, suốt chuyến đi dài đằng dặc, chúng tôi chưa được ai ân cần chăm sóc cả. Anh có biết chỗ nào bán quần áo rẻ tiền không? Quần áo chúng tôi rách cả rồi.

- Đó là việc của tôi. Bây giờ mình tìm chỗ ăn trước đã.

Sau khi cho ngựa vào chuồng nhà Jeod, ba người đến một quán rượu. Khung cảnh tại đây khác hẳn quán trước, sạch sẽ, ồn ào tiếng nói cười vui vẻ. Khi món chính đưa lên - heo sữa và khoai tây, cà rốt, rau cần và táo ngọt - Eragon ăn thỏa thích cho bỏ những ngày chỉ có thịt thú rừng.

Ra khỏi quán, trời đã gần chiều, Eragon nói:

- Hai ông về trước, cháu đi thăm cảnh một chút.

Jeod dặn:

- Nếu ra ngoài thành, nhớ về trước khi trời tối. Cổng thành đóng, là cháu phải đợi tới sáng mới vào được đó.

Ra khỏi thành, Eragon khoan khoái hít thở không khí trong lành, rồi thầm gọi: "Saphira, em đang ở đâu?"

Saphira hướng dẫn Eragon đến một chân vực, bao quanh toàn cây phong du. Nhìn cái đầu rồng thấp thoáng trên ngọn cây đầu vực, Eragon hỏi:

"Làm sao anh lên được tuốt trên đó?"

"Thử tìm có bãi trống nào, em xuống đưa anh lên."

"Không cần, anh leo lên được."

"Nguy hiểm lắm."

"Nói nhiều quá đi, tôi thích leo."

Nhưng chỉ leo được nửa vực, Eragon không còn tìm ra điểm nào để bám víu nữa, kêu lên: "Giúp dùm đi."

"Ráng chịu, phải biết lựa sức mình chứ."

"Biết rồi, lải nhải mãi. Giúp hay không?"

"Nếu không có tôi ở đây thì sao. Phải rồi, một con rồng như tôi làm sao khuyên anh nên làm điều gì hay không. Một người thông minh sáng láng như anh thì chỉ tìm vào cửa tử mà đi thôi. Tại sao à? Nếu anh dừng quá tự phụ, chỉ đi thêm vài bước nữa là thấy bãi cỏ trống và một đường mòn lên đỉnh này rồi."

"Được rồi, lỗi tại anh, kéo giúp lên đi. Năn nỉ mà."

Mắt cô ả long lanh khoái trá, chẳng nói thêm một lời, Saphira bay vụt đi.

"Saphira! Trở lại ngay."

Chỉ một cái vỗ cánh, Saphira vượt khỏi đầu vực, bay vòng trên không, rồi sà xuống quắp Eragon bay ngược lên, nhẹ nhàng đặt xuống.

Eragon ngậy người ngắm cảnh tượng biển, rừng bao la phía dưới. Một nơi thật lý tưởng cho Saphira ẩn trốn, chỉ loài chim mới có thể phát hiện ra nó.

"Bạn của ông Brom có đáng tin cậy không?"

"Anh không biết. Có những chuyện làm anh rất bối rối, chẳng biết mình có thật sự hiểu những chuyện xảy ra chung quanh không. Người nào cũng đầy bí ẩn."

"Đời là vậy đó. Hãy bỏ qua những âm mưu của họ, chỉ tin vào bản chất thật sự của họ thôi, thì ông Brom là người tốt. Ông ấy không định làm hại chúng mình đâu. Không có gì phải ngại những kế hoạch của ông ta."

"Anh cũng hy vọng thế."

"Chuyện lục lợi hồ sơ, em thấy khó khăn quá. Có cách nào dùng phép thuật, không nhất thiết vào hẳn trong phòng hồ sơ không?"

"Để anh hỏi thử ông Brom coi. Em biết không, chúng ta còn phải ở lại đây thêm mấy ngày nữa."

"Nghĩa là em tiếp tục bị bỏ một mình chứ gì?"

"Anh cũng đâu muốn thế. Tối rồi, anh phải về trước khi cổng đóng."

Saphira đưa nó xuống lại chân vực. Vừa nhìn cánh cổng sắt đang từ từ hạ xuống, Eragon chạy thục mạng, lăn tòm vào bên trong. Một tên lính gác hét toáng lên:

- Thiếu chút nữa là mày bị cắt làm đôi rồi, nhóc.

Nó vừa thở hồng hộc vừa chạy về nhà Jeod. Một người hầu mở cửa, nói:

- Hai ông đang đợi cậu trong văn phòng.

Qua hàng loạt cửa, gã hầu mở một cửa phòng. Bốn bức tường đầy những sách, đủ kích cỡ. Brom và Jeod đang ngồi chuyện trò bên một cái bàn bầu dục. Thấy Eragon, ông Brom vui vẻ nói:

- A, cháu đây rồi. Chúng ta bắt đầu lo. Đi dạo vui không?

Chuyện gì làm ông ta vui thế nhỉ? Sao không hỏi gì về Saphira?

- Dạo vui, nhưng cháu bị lạc đường. Thành phố này lớn thật.

Jeod cười:

- Chẳng nào cháu thấy Dras - Leona, Gil'ead, kể cả Kuasta, thì sẽ thấy cái thành phố biển này chưa là gì đâu. Tuy nhiên ta lại thích nơi này. Khi trời không mưa, Teirm đẹp tuyệt vời.

Nó hỏi ông Brom:

- Ông nghĩ mình sẽ ở lại đây bao lâu?

- Khó biết trước được, còn tùy vào việc mình có được lại gần đồng hồ sơ và có tìm được điều chúng ta cần không. Công việc bọn bề lăm, tất cả chúng ta đều phải góp tay vào...

- Cháu nghĩ là không giúp gì được đâu.

- Vì sao?

- Cháu....không biết đọc.

- Hả, Garrow không dạy cháu học à?

- Cậu Garrow biết chữ sao?

- Tất nhiên là biết. Lão khùng hợm hĩnh, hần nghĩ sao mà không dạy thằng nhỏ học hành gì? Vậy là kế hoạch của ta phải chậm lại. Được, ta sẽ dạy cháu đọc. Nếu cháu chăm chỉ thì chẳng bao lâu cháu sẽ đọc được thôi.

Eragon rầu rĩ nghĩ, mình còn phải bị nhồi nhét những thứ gì nữa đây. Jeod lên tiếng:

- Rồi cháu sẽ thích. Cháu sẽ học được rất nhiều điều trong những cuốn sách này. Những cuốn sách này là bằng hữu, là người đồng hành của ta. Chúng làm ta khóc, cười và tìm ra ý nghĩa của cuộc đời.

Ông Brom cười nói:

- Vẫn mãi là học giả, phải không?

- Hết rồi, mình sợ trở thành lão cuồng chữ nghĩa.

Eragon hỏi:

- Là gì ạ?

- Là người mê sách.

Jeod trả lời rồi quay qua trò chuyện với ông Brom. Eragon mon men lại gần kệ sách. Một cuốn được đóng bằng những đinh vàng, làm nó chú ý. Rút cuốn sách xuống, nó tò mò vừa ngấm nghĩa vừa vuốt ve lớp bìa da trơn mát. Những chữ in bên trong đều màu đỏ. Một cột chữ nổi bật với những đường dài và những chấm sắc bén, rất đẹp. Nó cầm quyển sách tới, hỏi ông Brom:

- Cái gì đây, ông?

Brom nhìn sát trang sách rồi nhướng mày kinh ngạc:

- Jeod, anh kiếm được quyển này ở đâu vậy? Bao lâu nay tôi chưa hề nhìn thấy.

- À, cuốn Domia abr Wyrda. Mấy năm trước, một gã đem bán ngoài bến tàu. May mắn là tôi ở đó nên cứu được quyển sách và cả cái đầu gã đó. Thằng cha ấy chẳng biết quyển sách nói gì.

- Đây là quyển sách quý hiếm nhất. Nói rõ từng chi tiết tất cả lịch sử Alageasia, bắt đầu từ trước khi thần tiên tới đây và kết thúc vào thời gian mấy thập niên trước. Triều đình đã thiêu chết tác giả vì tội phỉ báng, phạm thượng. Tôi không ngờ ngày nay vẫn còn một bản như thế này. Câu cháu vừa hỏi là một đoạn thơ cổ.

- Đoạn thơ nói gì, hả ông?

- Đây là bài thơ các thần tiên kể lại những năm chiến đấu cùng loài rồng. Trích đoạn này kể về vị vua của họ, vua Ceranthor, trong chinh chiến. Các thần tiên rất say mê và hay ngâm nga bài thơ này, để họ không bao giờ lập lại những sai lầm trong quá khứ. Tuy nhiên đọc cho đầy đủ thì phải cần đến ba ngày. Nhiều khi giọng ngâm véo von thật vui lòng, đến gỗ đá cũng phải rơi nước mắt.

Eragon cầm quyển sách, trở lại ghế ngồi. Nó vuốt ve quyển sách, ngẫm nghĩ: "Thật diệu kỳ, một con người đã chết từ lâu, vẫn có thể chuyện trò với mọi người qua những trang sách này. Chừng nào quyển sách này còn, tư tưởng của ông ta vẫn tiếp tục sống. Chẳng biết trong này có thông tin gì về lũ Ra'zac không?"

Nó lật tới lật lui cuốn sách cho đến khi rũ ra vì buồn ngủ. Jeod gọi người hầu đưa nó về phòng. Khi thấy ông Brom sắp bước vào phòng, kể bên, Eragon hỏi:

- Cháu nói chuyện với ông được không?

Nó theo ông vào phòng, khép cửa xong, nói:

- Saphira và cháu có một ý kiến.....

Ông ngăn nó lại, tay kéo màn cửa sổ, thì thầm:

- Khi nói những chuyện này, cháu phải biết chắc không ai nghe được chứ.

- Cháu xin lỗi. Cháu muốn hỏi có cách nào để nhìn được những hình ảnh mà mình chưa thấy bao giờ không?

- Đó là cách thu nhận hình ảnh từ xa. Hoàn toàn có thể làm được và rất hữu ích trong nhiều tình huống, nhưng nó cũng có một giới hạn. Cháu chỉ có thể thu và quan sát những người và sự vật cháu đã từng thấy. Thí dụ, cháu đã nhìn thấy hai tên Ra'zac, cháu có thể thu hình ảnh chúng từ xa để quan sát. Tuy nhiên cháu chỉ thấy nhân dạng của chúng, còn những gì chung quanh, cháu không thể thấy được. Còn nhiều vấn đề khác nữa, nếu cháu muốn quan sát một trang sách đã từng biết, chỉ khi từ xa cuốn sách mở đúng trang đó, cháu mới thấy được. Nhưng nếu quyển sách đóng thì cháu chỉ thấy toàn một màu đen.

- Vì sao ta không thể quan sát những vật mà mình chưa nhìn thấy trước đó?

- Vì khi muốn thu những hình ảnh đó vào trí não để quan sát, cháu phải biết mình đang hướng đến mục tiêu nào để điều khiển sức mạnh tinh thần. Cháu phải biết rõ "hình ảnh mẫu" mình định thu, thì cháu mới thu được. Một con người, một đồ vật cháu chưa từng thấy sẽ trở nên vô hiệu, khi sử dụng phương pháp này.

- Nhưng sử dụng phương pháp này như thế nào? Cháu có thể cho hình ảnh hiện lên trong khoảng không được không?

- Như vậy sẽ tốn hao rất nhiều năng lực hơn là để hình ảnh hiện lên một mặt phẳng phản chiếu, như mặt nước hay mặt gương chẳng hạn. Các Kỵ Sĩ luôn phải đi xa, nên họ dùng phương pháp này để nắm tình hình khắp đế quốc Alageasia trong thời chiến hay mỗi khi có biến cố.

- Cháu....được phép thử không ạ?

- Ngay bây giờ thì không được. Việc này rất mất sức, mà cháu thì đang mệt. Ta sẽ cho cháu biết những câu thần chú, nhưng phải hứa không được áp dụng tối nay. Bao giờ đi khỏi đây, ta sẽ dạy cháu thêm.

- Cháu hứa.

Eragon hí hửng cười. Ông già ghé tai nó, thì thầm:

- Draum kópa.

Eragon lẩm bẩm cho tới thuộc, rồi bảo:

- Sau khi rời thành phố Teirm, cháu sẽ dùng phương pháp này để tìm hiểu anh Roran cháu đang làm gì. Cháu sợ tụi Ra'zac đang theo dấu anh ấy.

- Ta không muốn làm cháu lo, nhưng điều đó rất có khả năng xảy ra. Mặc dù Roran đã đi khỏi Carvahall trước khi Ra'zac tới, nhưng ta chắc chúng đã dò hỏi về cậu ấy. Chúng có thể đã gặp cậu ta ở Therinsford rồi, ai mà biết được. Nếu đúng vậy, chúng đã nắm hết thông tin. Nhưng dù sao, tin tức về cháu, chúng vẫn còn mù mịt. Nếu nhà vua hăm dọa, chúng sẽ bị trừng trị nặng nề khi không tìm ra cháu, chắc chắn chúng sẽ quay lại truy hỏi Roran.

- Nếu ông đoán đúng, chỉ còn một cách để Roran được an toàn, là hãy cho tụi Ra'zac biết cháu đang ở đâu. Chúng sẽ buông tha anh ấy.

- Không được. Cháu không hiểu kẻ thù làm sao biết được ý đồ của chúng? Dù cháu xuất đầu lộ diện, chúng vẫn sẵn lòng Roran. Biết vì sao không?

- Dạ, nếu cháu trốn tránh mãi, chúng sẽ bắt Roran để làm áp lực cho cháu phải xuất hiện. Nếu cách đó không mang lại kết quả, chúng sẽ giết anh Roran để cháu đau đớn. Còn nếu cháu trở thành một kẻ thù công khai của triều đình, chúng sẽ dùng anh ấy làm mồi để bắt cháu. Và nếu cháu đi gặp anh Roran, khi chúng biết, chúng sẽ tra khảo anh để khai ra cháu ở đâu.

- Giỏi lắm. Cháu suy luận rất chính xác.

- Nhưng còn giải pháp nào không? Cháu không muốn anh cháu chết.

- Giải pháp thật rõ ràng: Roran phải học cách tự bảo vệ lấy mình. Nghe có vẻ nhần tâm, nhưng như cháu vừa nhận ra đó, cháu không thể liệu lĩnh tìm gặp cậu ta. Cháu đã quên một điều, khi chúng ta rời khỏi Carvahall, ta đã cho cháu biết là ta để lại cho Roran một lá thư báo động cho cậu ấy. Vì vậy, Roran không thể hoàn toàn không cảnh giác trước những hiểm nguy. Khi nghe tin tụi Ra'zac xuất hiện tại Carvahall, cậu ta phải tìm đường tẩu thoát.

- Cháu vẫn cảm thấy lo lắng.

- Trong chuyện này cũng có điều hay. Nhà vua không đòi nào để một Kỵ Sĩ bay bổng khắp nơi, ngoài tầm kiểm soát của ông ấy. Ngoài cháu ra, vua Galbatorix được biết đến như một Kỵ Sĩ duy nhất đang còn sống. Nhưng ông ta rất muốn có một Kỵ Sĩ nữa dưới quyền chỉ huy của mình. Do đó, trước khi muốn giết cháu hay Roran, ông ta sẽ đề nghị cháu phục vụ dưới trướng của ông.

- Ông gọi điều đó là hay được sao?

- Tất cả là để bảo vệ Roran. Chừng nào nhà vua còn chưa rõ cháu theo phe nào, ông ta còn không muốn làm mất lòng cháu bằng việc hăm hại người anh họ của cháu. Hãy nhớ kỹ điều này. Tụi Ra'zac giết cậu cháu thật, nhưng ta tin đó là hành động ngu ngốc của chúng thôi. Như những gì ta biết về vua Galbatorix, ông ta không cho phép một hành động nào làm bất lợi cho ông.

- Nhưng làm sao cháu có thể từ chối đề nghị của nhà vua, nếu ông ta hăm giết cháu.

Brom thở dài, ông đến bên bàn rửa mặt, nhúng mấy ngón tay vào thau nước màu hồng.

- Ông ta khát khao việc cháu cộng tác với triều đình. Ngược lại, ông ta phải trừ khử cháu. Vì vậy vấn đề đặt ra là: nếu phải đối diện với sự chọn lựa này, cháu có sẵn sàng chết vì niềm tin của cháu không? Vì đó là cách duy nhất để cháu chối từ.

Eragon im lặng. Một lúc sau ông nói tiếp:

- Đây là một câu hỏi khó, cháu có thể trả lời khi đối diện với vấn đề. Nhưng hãy nhớ rằng, nhiều người sẵn lòng chết vì niềm tin. Đó là chuyện rất bình thường. Nhưng sự can đảm thật sự

là sống và chịu đựng gian khổ vì niềm tin của mình.

Chương 25

Phù thủy và ma mèo

Buổi sáng, Eragon thức dậy muộn. Rửa mặt, thay quần áo xong, nó cầm gương, ngắm nghía chải đầu. Hình như mặt nó có vẻ gì khác. Eragon cầm gương sát hơn. Mới dờ xa Carvahall chẳng bao lâu, mặt nó đã thay đổi nhiều. Những ngày dong duổi, những buổi luyện tập đã làm nó già dặn hơn, ánh mắt mạnh mẽ, dữ dội hơn, chẳng còn nét trẻ thơ lúc trước. Đưa gương ra xa, mặt nó lại có vẻ bình thường, nhưng vẫn không hoàn toàn giống như nó ngày xưa.

Eragon khoác cung tên, vừa ra khỏi phòng, một người hầu nói:

- Ông Neal đã ra ngoài với chủ tôi từ sáng sớm. Ông dặn chiều mới về, cậu cứ thoải mái đi đâu thì đi.

Eragon vui vẻ cảm ơn rồi vội vã đi tham quan thành phố. Suốt mấy tiếng, nó lang thang khắp các đường phố, la cà những cửa hàng, tán gẫu cùng khách bộ hành. Cuối cùng, bụng đói meo và túi rỗng không, nó bắt buộc phải quanh về nhà Jeod.

Ngừng trước cửa hàng bán dược thảo kế bên, nó ráng nhìn qua cửa sổ, nhưng bên trong chỉ toàn thấy cây lá khô che kín mít. Tò mò, Eragon bước vào trong.

Lúc đầu nó không thấy gì trogn cửa hàng tối om om, nhưng quen dần với ánh sáng xanh lợt qua cửa sổ, nó thấy một con chim màu sắc rực rỡ với cái mỏ dài ngoằng đang đứng trong lòng nhìn lại nó. Trên vách, ngoài cây đèn treo, đủ thứ lá thuốc móc lên tận trần. Một bình hoa lớn cắm độc nhất một bông hoa vàng đặt trên sàn. Trên cái quầy dài, lủ khủ chày, cối tán thuốc và một quả cầu pha lê bụi sư bằng cái đầu của nó.

Eragon thân trọng lách qua hàng đồng thùng đựng đá, da thuộc...tiến lại cái quầy kê trước hàng dãy kệ đủ kích cỡ.

Một đôi mắt đỏ lờm loé sáng trong góc tối, rồi một con mèo to đùng, hung dữ nhảy phóc lên quầy. Con mèo gầy nhom, nhưng đôi vai mạnh mẽ và những móng dài quá khổ. Cái bờm loè xoè phủ trên cái mặt hình tam giác. Đôi tai dựng ngược. Hai nanh cong khỏi hàm. Tất cả làm nó không giống bất cứ con mèo nào Eragon từng thấy. Con mèo lim dim mắt, ngoe nguẩy đuôi, nhìn Eragon.

Không chú tâm, Eragon bỗng truyền tư tưởng, nhẹ nhàng cho con mèo biết nó là bạn.

"Không phải làm thế."

Eragon giật mình nhìn quanh. Con mèo tỉnh bơ liếm láp chân.

"Saphira hả?", Eragon hỏi. Không có tiếng trả lời. Nó bối rối dựa vào quầy, với tay định lấy một vật giống như một cái roi bằng gỗ.

"Ngốc thế!"

"Đừng làm trò nữa, Saphira." Vừa nói, Eragon vừa cầm cái roi lên. Một luồng điện giật tung người, làm nó ngã ngửa ra sàn. Con mèo nhảy xuống, lừ lừ nhìn nó: "Mi không đủ tài trí làm một Kỵ Sĩ."

"Mi nói đó hả?" Eragon thầm kêu lên.

"Không là ta thì ai?"

"Nhưng mi chỉ là một con mèo!"

Con vật rướn mình, ngạo mạn tới gần, rồi nhảy lên ngực Eragon, mắt sáng rực: "Trông ta có giống những con mèo khác không?" Eragon cố ngồi dậy, nhưng con mèo gầm gừ, nhe nanh nhọn hoắt.

"Không."

"Vậy điều gì làm mi dám nghĩ ta là một con mèo bình thường? Rõ ràng mi là đứa dốt nát, ta cho mi biết, ta là.....ma mèo. Chúng ta không còn nhiều, nhưng một thằng nhóc nhà quê như mi chắc phải có nghe rồi chứ."

"Ta không ngờ ma mèo lại có thật."

"Ta cũng đâu biết trên đời này lại có mi, cho đến khi mi nhào vào đây phá giấc ngủ của ta. Tuy nhiên đâu phải vì vậy mà mi không có thật."

"Ta xin lỗi đã làm phiền."

Con mèo lại nhảy lên quầy: "Không sao, ta ngủ thế đủ rồi. Này, nếu ta là mi, ta không khư khư cầm mãi cái que đó đâu. Chỉ vài giây nữa, nó lại giật mi tung tung lên cho mà coi."

Eragon vội đặt cái roi vào chỗ cũ, hỏi: "Cái này là gì?"

"Trò tiểu xảo vớ vẩn, chán chết."

"Nhưng để làm gì?"

"Mi chưa hiểu à? Để giật mi bổ nhào ra đó."

Nó biếng nhác xoay người, rồi co hai chân trước ngực, nhắm mắt, gù gù trong họng. Eragon hỏi: "Tên mi là gì?"

Con ma mèo mở hí mắt: "Ta từng có rất nhiều tên, nếu mi muốn biết tên thật, đi chỗ khác mà hỏi." Eragon vừa quay đi, mèo ma bảo: "Tuy nhiên, mi có thể gọi ta là Solembum."

Cửa chợt mở, Angela bước vào với một bao đầy cây cỏ. Mắt bà ta thoáng nhìn Solembum, rồi ngó sững Eragon:

- Nó bảo đã nói chuyện với cháu.

- Bà cũng có thể nói với nó sao?

- Tất nhiên, nhưng không phải lúc nào nó cũng trả lời. Nó thích cháu. Đó là chuyện lạ, vì thường thường nó không để khách hàng nhìn thấy. Thật ra, nó nói cháu chứng tỏ là người có thể giao một trách nhiệm khó khăn. Đó là kiểu khen của Solembum.

- Cảm ơn nhiều.

- Cháu là một trong ba người có thể trò chuyện với nó. Người thứ nhất là một phụ nữ, cách đây nhiều năm rồi. Người thứ hai là một lão hành khất. Cháu là người thứ ba. Nhưng thôi, mở cửa hàng đâu phải để tán gẫu. Cháu muốn mua gì nào?

- Dạ, cháu xem thôi. Thật sự cháu không cần thuốc.

- Mụ không chỉ bán dược thảo đâu. Mấy lão lãnh chúa ngốc vẫn hỏi mua nước hoa tình yêu. Mụ chưa hề bảo đảm công hiệu, nhưng các lão ấy vẫn trở lại mua thêm. Nhưng ta nghĩ cháu chẳng cần gì đến mấy thứ vớ vẩn đó. Hay cháu muốn biết vận mạng tương lai không? Ta vẫn bói cho cả lũ phu nhân dở hơi, giàu sụ đấy.

Eragon phì cười:

- Thôi, tương lai cháu khó đoán lắm. Vả lại cháu không có tiền.

Angela nhìn Solembum đầy vẻ lạ lùng, rồi chỉ quả cầu pha lê, bảo Eragon:

- Cái này chi màu mè biểu diễn thôi, chẳng ra trò trống gì đâu. Đợi đó, mụ trở lại ngay.

Một lát sau, Angela thở hổn hển ôm một gói lớn từ phòng sau ra. Trải miếng vải lên quầy, rồi bà ta đổ ra một đồng mẫu xương, mỗi mẫu dài hơn ngón tay. Chữ cổ và hình vẽ khắc đầy mặt xương. Bà cắt nghĩa:

- Đây là những khớp xương rỗng. Đừng hỏi ta lấy ở đâu. Đó là bí mật không thể tiết lộ. Nhưng không như những lá bài, cầu pha lê, hay trà khô đâu. Những khúc xương này có một sức mạnh thật sự. Chúng không nói dối. Tuy nhiên hiểu được những gì chúng nói là cả một vấn đề

hết sức phức tạp. Nếu cháu muốn, ta sẽ bói cho. Nhưng phải nhớ rằng, biết số mệnh mình, cũng có thể là một điều khủng khiếp. Cháu phải tự quyết định muốn biết hay không.

Eragon nhìn những khớp xương tròn trợn sợ, đây là những gì đã từng ở trong thân thể một đồng loại của Saphira. Làm sao mình có thể quyết định để biết một số mệnh đang chờ đón mình? Xấu tốt ra sao? Thà không biết trước còn hơn. Nó hỏi:

- Cháu không có tiền, sao bà lại muốn bói giúp cháu?

- Vì Solembum. Việc nó chuyện trò với cháu, làm cháu trở thành người đặc biệt. Dù sao, nó cũng là một ma mèo mà. Trước đây ta cũng đề nghị bói không lấy tiền cho hai người đã nói chuyện với nó. Nhưng chỉ người đàn bà nhận lời. Bà ta tên là Selena. Ôi, nhưng sau đó bà ta lại ân hận. Số phận bà ta nghiệt ngã, đau đớn quá.

Eragon xúc động rung mình, mắt nó mờ lệ. Nó nhủ thầm, Selena là tên mẹ mình. Có phải chính là bà không? Có phải vì số mệnh quá hãi hùng đến nỗi bà đã phải lìa bỏ mình? Nó hỏi:

- Bà có nhớ số phận của bà ta ra sao không?

- Lâu quá rồi, vả lại trí nhớ của cụ đầu còn mình mẫn như xưa, lúc lỉu rồi. Ngoài ra, dù có nhớ, cụ cũng không nói được. Đó là chuyện riêng tư của bà ấy. Tuy vậy, cụ đã rất buồn, không bao giờ cụ quên được về mặt bà ta.

Eragon nhắm mắt, ráng bình tĩnh hỏi qua chuyện khác:

- Bà đã già đầu mà sợ lúc lỉu.

Angela cười khoe hai núm đồng tiền:

- Cháu bị lừa rồi. Ta già hơn cháu thấy nhiều. Tại ta dùng được thảo đó thôi.

Eragon lại nghĩ, nếu người đó là mẹ mình, bà có thể chịu đựng nỗi khi biết số phận, ta cũng có thể chịu nỗi. Nó nói:

- Bà bói cho cháu.

Mặt Angela chợt nghiêm túc. Bà vốc hai nắm xương, bóp máy môi cầu khẩn, rồi mạnh mẽ nói:

- Manin! Wyrda! Hugin!

Những khúc xương được tung trên miếng vải. Eragon nhận ra những âm cổ ngữ dùng trong ma thuật. Chắc hẳn Angela là phù thủy. Bà ta lặng lẽ quan sát những khúc xương trong nhiều phút. Sau cùng, bà nặng nề thở dài, lau trán, rồi lấy vò rượu dưới chân quỳ, hỏi Eragon:

- Cháu uống không?

Eragon lắc. Bà ngửa cổ tu ừng ực. Vừa lau miệng, Angela vừa bảo:

- Chưa bao giờ cụ bói một quẻ khó khăn thế này. Cháu nói đúng, tương lai cháu mịt mù như đêm tối. Cụ chưa từng thấy vận mạng của ai giống cháu. Tuy nhiên cụ sẽ cố sức nói vài điều có thể.

Bà ta chỉ dấu hiệu trên khúc xương, một vòng tròn trên một sọc dài:

- Sống lâu hay bất tử. Lần đầu tiên ta thấy dấu hiệu này trong số mệnh của một người. Phần nhiều là cây hoàng diệp hay tiểu du, cả hai là dấu hiệu chỉ một khoảng thời gian sống của một người bình thường. Cụ không biết đây là dấu hiệu cho biết cháu sẽ bất tử hay sống một thời gian lâu đến lạ lùng. Nhưng dù thế nào, thì cũng là dấu hiệu cháu sẽ rất thọ.

Chẳng có gì ngạc nhiên, Eragon nghĩ, vì mình là Kỵ Sĩ. Angela chỉ ba khúc xương khác:

- Đây là đường đi, đây là tia chớp và đây là một thuyền buồm. Chúng nằm cùng một hướng. Con đường cho biết cháu sẽ có được nhiều sự lựa chọn trong tương lai. Ngay từ bây giờ đã xuất hiện một vài sự việc rồi đó. Cụ thấy những cuộc chiến gay go quanh cháu, vài cuộc nổi lên là vì quyền lợi của cháu. Cụ cũng thấy những uy quyền mạnh mẽ của đất nước này đang ráng sức kiểm soát ý chí và định mệnh cháu. Vô vàn những điều có thể xảy ra trong tương lai rất gần, tất

cả đều có xung đột và đổ máu, nhưng chỉ duy nhất một điều đem lại hạnh phúc và bình yên. Thận trọng để không bị lừa đường, vì cháu là một trong những người thực sự tự do được chọn lựa số phận mình. Sự tự do đó là một đặc ân, nhưng cũng là một trách nhiệm ràng buộc mình hơn xiềng xích.

Rồi bỗng mặt bà ta trở nên rầu rĩ:

- Tuy nhiên, như đối nghịch lại, đây là tia chớp. Một điềm gở khủng khiếp. Một vận rủi bao phủ cháu, nhưng ta không biết là chuyện gì. Chỉ biết một phần của chuyện đó là sự chết chóc. Một cái chết sắp xảy ra và sẽ làm cháu vô cùng đau đớn. Còn cái chết nữa chờ đợi cháu trong một chuyến đi xa. Hãy nhìn kỹ khúc xương này. Cháu thấy chiếc thuyền buồm chấm dứt ra sao. Không thể nào rõ ràng hơn. Số cháu sẽ phải xa đất nước này mãi mãi. Cháu sẽ ngừng lại đâu, mẹ không biết, nhưng sẽ không bao giờ trở lại Alageasia nữa. Điều này không thể nào tránh được.

Những lời nói làm Eragon sợ hãi. Lại thêm một cái chết nữa sao? Mình sẽ phải mất ai đây? Rồi nó nghĩ đến Roran, đến quê hương. Chuyện gì có thể bắt mình phải lìa xa nơi này? Mình sẽ đi về đâu? Nếu là miền đất bên kia đại dương hay miền đông, ngoài thần tiên, ai biết được chúng nằm ở nơi nào?

Angela vuốt mặt, nói tiếp:

- Khúc xương tiếp theo dễ đoán hơn và có vẻ vui hơn.

Eragon nhìn một bông hồng nằm giữa mặt trăng lưỡi liềm. Angela mỉm cười nói:- Trong tương lai, cháu sẽ gặp một chuyện tình rất hào hùng. Vì mặt trăng là dấu hiệu kỳ diệu tuyệt vời. Mỗi tình này đủ sức mạnh củng cố cả một đế quốc. Mẹ không biết kết cuộc có hạnh phúc, tốt đẹp không, nhưng người yêu của cháu là một cô gái con nhà quyền quý. Cô ta đẹp, thông minh, và đầy uy quyền.

Eragon kinh ngạc nghĩ, con nhà quyền quý? Làm sao có thể xảy ra chuyện đó? Mình chỉ là thằng bé nhà quê nghèo xơ xác.

- Bây giờ là mảnh xương cuối cùng. Thân cây và rễ rơn trà bắt chéo nhau. Mẹ mong là mình lầm, nhưng rõ ràng có sự phản bội hiển hiện. Và điều phản phúc này nằm chính trong gia đình cháu.

Eragon phản đối ngay:

- Anh Roran sẽ không làm điều đó.

- Mẹ không biết. Đó là những gì có trên xương và chúng không bao giờ nói dối.

Eragon cố nén sự nghi ngờ đang gặm nhấm tâm can nó. Lý do gì có thể làm Roran trở thành người phản bội nó. Angela đặt bàn tay vỗ về an ủi lên vai Eragon và đưa bình rượu. Lần này, Eragon nhận uống. Bà ta bảo:

- Cháu không nên lo ngại quá về những chuyện chưa xảy ra. Cách duy nhất tương lai có thể làm hại ta, chính là vì sự lo lắng. Mẹ bảo đảm, ngay sau khi bước ra ngoài trời sáng sủa kia, cháu sẽ cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

- Bà biết cổ ngữ?

- Cháu biết cổ ngữ, nói chuyện được với ma mèo, có một tương lai rất thú vị. Một chàng tuổi trẻ, một xu không dính túi, lang thang, xơ xác, lại được một tiểu thư khuê các thương yêu. Cháu là ai?

Eragon nhận thấy con ma mèo chưa cho bà biết nó là Kỵ Sĩ. Nó suýt nói tên giả "Evan", nhưng rồi quyết định:

- Cháu là Eragon.

- Đó là tên hay chức danh của cháu?

- Cả hai.

Eragon mỉm cười nói, vì nó nghĩ đến cái tên người Kỵ Sĩ đầu tiên. Angela bảo:

- Bây giờ ta lại càng thêm quan tâm đến tương lai của cháu. Còn lão già rách rưới đi với cháu là ai?

- Tên ông ấy là Brom.

Angela bỗng cười sằng sặc, cười gập cả mình, chảy nước mắt. Bà cố nín cười, uống ngụm rượu, thở như đứt hơi. Eragon hỏi:

- Bà làm sao vậy?

- Ồ, không, không, đừng giận. Chẳng là trong giới của mẹ có những người biết lão. Mẹ e là số phận của lão già khốn khổ đó, có những điều làm chúng ta buồn cười.

- Bà đừng nhạo báng ông ấy như thế. Khó có người nào tốt hơn ông Brom.

- Bình tĩnh, bình tĩnh. Ta biết chứ. Nếu có dịp thuận tiện, chúng ta gặp lại, mẹ sẽ cho cháu biết về điều này. Nhưng đồng thời cháu nên....

Bà ta ngưng bật khi ma mèo chen vào giữa hai người, lom lom nhìn Eragon: "Mi lắng nghe kỹ hai điều ta nói đây. Đến thời điểm mi cần vũ khí, hãy tìm dưới gốc một cây Menoa. Và khi, dường như mi bị mất tất cả, sức tàn lực kiệt, hãy tới tảng đá Kuthian và nói lên tên mi, để mở Hầm - Cửa - Các - Linh - Hồn.

Eragon chưa kịp hỏi gì thêm, con ma mèo đung đỉnh ve vẩy đuôi, quay đi. Angela lắc đầu bảo:

- Mẹ không biết và không muốn biết nó đã nói gì với cháu. Vì đó là chuyện riêng tư. Cháu không được cho ai biết.

- Cháu phải đi thôi.

- Nếu muốn, cháu cứ đi. Hãy suy nghĩ những gì mẹ và Solembum đã nói.

- Cảm ơn bà đã bói giúp cháu.

Eragon phải nhắm mắt một lúc trước ánh nắng chói chang ngoài đường. Rồi vừa suy nghĩ những gì mới nghe được, nó vừa chạy ra ngoài tường thành, đến nơi Saphira trú ẩn.

Từ chân vực, nó gọi Saphira. Khi cả hai ở trên đỉnh, Eragon kể lại những gì mới xảy ra và nói thêm: "Anh nghĩ, ông Brom nói đúng, dường như anh toàn xuất hiện ở những nơi lộn xộn."

"Hãy nhớ những điều ma mèo nói với anh. Quan trọng đó."

"Sao em biết?"

"Em không chắc, nhưng những cái tên nó nhắc đến nghe rất quan trọng. Đá Kuthian? Chúng ta không được quên những gì nó nói."

"Em nghĩ, anh có nên kể lại với ông Brom không?"

"Tùy anh. Nhưng hãy nghĩ đến điều này: ông ấy không có quyền biết về tương lai của anh. Còn nói về ma mèo Solembum, sẽ dẫn đến nhiều câu hỏi mà chắc anh không muốn trả lời. Nếu anh hỏi ông về ý nghĩa những câu nói của nó, ông sẽ hỏi anh nghe được từ đâu. Anh nghĩ có đủ tài nói dối để ông ấy tin nổi không?"

Chúng chuyện trò và ngắm cảnh rừng cho đến chạng vạng tối. Eragon vội vã trở về. Một người hầu cho biết chủ nhân và ông khách đang ở trong văn phòng.

Eragon bước vào khi ông Brom đang phì phà tẩu thuốc. Nó hỏi:

- Công chuyện tới đâu rồi, ông?

- Căng lắm.

- Vậy là ông đã gặp Brand?

- Gã quản lý này là một tay cạo giấy tồi tệ nhất. Hắn tuân thủ chi li từng qui luật, hoành hoạ

người khác đủ điều. Không có gì lay chuyển nổi hấn, kể cả hồi lộ.

- Bây giờ phải làm sao?

- Ta sẽ dành nguyên tuần tới để dạy cháu đọc.

- Rồi sau đó?

- Sau đó ta sẽ dành cho gã Brand này một sự ngạc nhiên.

Rồi ông từ chối, không tiết lộ thêm chi tiết nào nữa.

Phòng ăn thật sang trọng. Jeod ngồi tại đầu bàn, Helen với đôi mắt khó đăm đăm, ngồi đầu bàn đối diện. Eragon và ông già kẹt giữa hai vợ chồng chủ nhân.

Chủ khách lặng lẽ ăn. Eragon thầm nhủ, không sao, mình đã từng dự tiệc đám ma ở Carvahall. Nhưng trong những đám tang cũng không đến nỗi ảm đạm thế này. Nó cảm thấy sự bất mãn của Helen tràn ngập suốt bữa ăn.

Tập đọc và những mưu đồ

Brom viết một chữ cổ trên tấm da thuộc, bảo Eragon:

- Học đi, đây là chữ a.

Chuyện học hành của Eragon bắt đầu như thế. Tuy lạ lẫm, khó khăn và phải ráng hết sức, nhưng nó rất say mê. Không có gì khác để làm, và với một thầy giáo giỏi, dù đôi khi nóng tính, Eragon tiến bộ rất nhanh.

Mỗi sáng thức dậy, điểm tâm xong, nó vào ngay văn phòng để học đọc và viết. Trong thời gian đó, nó không hề nghĩ ngợi đến chuyện gì khác, ngoài việc học, đến nỗi, nhắm mắt, nó cũng thấy chữ nghĩa nhảy múa trong đầu.

Trước bữa ăn tối, nó lại cùng ông Brom ra sau nhà luyện kiếm. Đám người hầu và lũ trẻ con thô lỗ mắt đứng nhìn. Sau đó, Eragon luyện phép thuật trong căn phòng kín đáo.

Mối lo duy nhất của nó là Saphira. Chiều nào nó cũng đi thăm cô bạn rồng, nhưng vẫn không đủ thời gian cho chúng kể hết chuyện. Ban ngày, tránh bị phát hiện, Saphira phải bay xa để kiếm mồi. Eragon tìm mọi cách để giúp thêm, nhưng giải pháp tốt nhất cho lương thực và sự cô đơn của Saphira vẫn là mau đi khỏi thành phố này.

Hàng ngày, những tin tức dữ dội càng tràn lan trong thành phố Teirm. Các nhà buôn kể lại những vụ tấn công khiếp đảm dọc vùng duyên hải. Nhiều người khoẻ mạnh biến khỏi nhà vào nửa đêm, sáng ra thấy xác họ bị xé ra từng mảnh.

Eragon thường nghe ông Brom và Jeod thì thầm bàn bạc, nhưng hai người im bất khi vừa thấy nó.

Một tuần lễ trôi qua, Eragon viết còn vụng, nhưng đã đọc được cả trang, tuy chậm, nhưng không phải hỏi ông già. Ông khuyến khích:

- Không sao, cháu đã có thể giúp được ta rồi.

Một chiều, ông Brom tụ họp Eragon và Jeod. Ông bảo Eragon:

- Cháu đã có thể giúp chúng ta, và lúc này tới thời gian tiến hành rồi.

- Chương trình của ông là sao?

Nghe Eragon hỏi, ông già chỉ lạnh lùng cười. Jeod lầm bầm:

- Nhìn vẻ mặt kia, ta biết ngay là sẽ có rắc rối từ đầu.

- Hơi quá lời, nhưng cũng có lý. Đây, kế hoạch của chúng ta sẽ như sau.....

Nằm trong phòng, Eragon truyền tin cho Saphira: "Chúng ta sẽ rời đây đêm nay hay sáng mai thôi."

"Thật bất ngờ. Nhưng anh có được an toàn trong việc làm phiêu lưu này không?"

"Chưa biết được. Có thể phút cuối sẽ bị lính đuổi bắt. Nhưng đừng lo, ông Brom và anh đều có thể dùng phép thuật và đánh đấm không tồi."

Nằm ngửa ngó trần nhà cho đến khi giấc ngủ chập chờn tới, Eragon bỗng hoang mang nghĩ, mình không muốn đi khỏi đây, thời gian vừa qua mình đã được sống một cuộc sống gần như bình thường. Được ở lại đây, sống như bao người khác, thật tuyệt vời. Nhưng còn Saphira thì sao?

Những giấc mơ bất ngờ hiện ra trong tiềm thức. Có lúc nó vùng vẫy sợ hãi, có khi cười ha hả. Rồi một giấc mơ đến thật rõ ràng: nó thấy một phụ nữ trẻ, cúi đầu ủ rũ, bị xiềng trong một phòng giam lạnh lẽo. Qua song cửa sổ trên tường cao, ánh trăng soi tỏ mặt cô. Một giọt nước mắt lăn dài trên má, long lanh như hạt kim cương.

Eragon giật mình thức giấc và thấy mình đang nức nở khóc, rồi lại chìm vào giấc ngủ.

Chương 26

Những tên trộm trong lâu đài

Eragon thức giấc khi mặt trời chiều vàng óng sưởi ấm lưng. Nó nằm lơ mơ cho đến khi cảm thấy lạnh vì mặt trời chìm khuất chân trời.

Gần tới giờ rồi, vừa nghĩ, Eragon vừa khoác cung tên lên vai. Nó không mang theo kiếm, vì không thích, kiếm chỉ làm nó thêm chậm chạp. Nếu cần hạ địch thủ, nó sẽ dùng phép thuật hay cung tên. Khoác áo nịt da ra ngoài sơ mi, Eragon sốt ruột chờ trời tối hẳn.

Eragon cảm thấy căng thẳng khi theo hai ông già ra khỏi nhà. Lúc qua cửa hàng dược thảo, nó thoáng thấy một bóng đi trên mái nhà. Nhưng nhìn kỹ, nó không thấy ai. Lòng bàn tay nó rần rần ngứa.

Tới lâu đài, trời đã hoàn toàn tối. Nhìn những bức tường vây kín pháo đài, Eragon rùng mình, nếu phải ngồi tù nơi này, thật chẳng thú vị gì.

Jeod tiến lên đập cổng. Một lính gác thò đầu ra, lè nhè:

- Cái gì?

- Chúng tôi cần vào, vì thằng cháu này bỏ quên một vật rất quý trong phòng tôi. Phải tìm lại ngay.

Rõ ràng tên lính muốn trở lại ngay bàn nhậu:

- Vào đi, nhưng nhớ đập cho thằng nhóc một trận cho hết tật quen đi.

Jeod dúi vào tay gã mấy đồng tiền. Jeod vội vàng hướng dẫn hai người vào lâu đài. Tới phòng hồ sơ, Brom để tay lên khóa cửa lăm bầm. Cánh cửa nhẹ nhàng bật ra. Lấy một cây đuốc trên tường, rồi ông khép cửa sau lưng lại. Trong phòng chồng chất đầy những thùng da thuộc. Jeod lần lượt lướt qua tất cả những tấm da đầy chữ. Tới cuối phòng ông ngừng lại, nói:

- Đây rồi. Hồ sơ chuyển hàng trong năm năm qua. Dấu niêm phong bằng sáp có ghi ngày tháng.

Eragon hỏi:

- Bây giờ chúng ta làm gì?

Jeod nói:

- Bắt đầu từ cao xuống thấp. Nhiều hồ sơ chỉ ghi tiền thuế, bỏ qua đi. Tìm những gì liên quan tới đầu Seithr thôi.

Ông lấy ra một cuốn da đã mang theo và lộ mực, cây bút lông.

Brom ôm một chồng hồ sơ trải trên sàn. Eragon ngồi quay mặt ra cửa để canh chừng và phụ tìm kiếm với ông già. Tuy nhiên những chữ viết ở đây không dễ đọc như những gì nó đã học. Rất nhiều tàu cập bến miền bắc, nhưng ba người chỉ ghi lại những tàu có chở dầu Seithr.

Thình lình Eragon cảm thấy như cổ mình bị châm chích. Nó cố tiếp tục làm việc, nhưng sự khó chịu cứ tăng dần. Nó lắc đầu, ngẩng lên, chợt giật thót người, kinh ngạc: một thằng bé đang nằm ép mình trên thành cửa sổ, mắt lảo liên, mái tóc đen bù xù cài một cành ô rô nhỏ.

Một tiếng nói xuyên vào đầu Eragon:

"Mi cần giúp không?"

"Mi đó sao?"

"Còn ai khác nữa?"

"Nếu ta không bị mắt đánh lừa, thì chính là mi."

Thằng nhóc cười, nhe những cái răng nhọn hoắt.

"Trông ta ra sao, thì ta vẫn là ta. Mi không tin một ma mèo có thể làm được tất cả sao?"

"Mi đang làm gì ở đây?"

"Điều đó còn tùy vào việc mi đang làm. Nếu mi đọc hồ sơ để giải trí, ta chẳng có lý do gì để đến đây. Còn nếu chuyện mi làm là phạm pháp, thì ta báo cho mi làm phúc: gã lính gác bọn mi mới hồi lộ đó, hẳn đã kể hết cho tên lính thay ca trực. Và một toán lính của triều đình sắp xuất hiện để tóm cổ bọn mi."

"Cám ơn đã cho ta biết."

"Ta nhớ là đã nói với mi vài điều. Mong mi hãy nhớ cho kỹ."

"Lần trước mi nhắc đến một cái cây và một cái hầm là có nghĩa gì?"

"Ý nghĩa chính xác là những gì ta đã nói."

Không để Eragon kịp hỏi thêm, ma mèo biến mất khỏi cửa sổ. Eragon vội nói:

- Tụi lính đang truy lùng chúng ta.

Brom hỏi ngay:

- Sao cháu biết?

- Cháu nghe được tụi gác nói. Tên mới thay ca đã cho người đi tìm chúng ta. Phải ra khỏi đây ngay. Chắc chúng đã vào kho của ông Jeod mà không thấy chúng ta ở đó.

- Không sao. Làm cho xong ngay đi.

Cả ba vội vàng ghi chép gấp những chi tiết còn lại. Mấy phút sau, Brom thu dọn tất cả những tấm da lên kệ, Jeod nhét bút và lọ mực vào bao, Eragon cầm cây đuốc. Vừa ra khỏi cửa phòng đã nghe những bước chân rầm rầm tiến tới. Brom tức tối:

- Mẹ kiếp! Cửa không khóa được.

Ông đặt tay lên cửa. Tiếng ổ khóa vừa lách cách đóng lại, đám lính cũng vừa xuất hiện. Một gã quát lên:

- Tránh xa cái cửa đó ra.

Ba người tiến lại đám lính. Một tên cao lớn nhất hỏi:

- Định vào phòng hồ sơ làm gì?

Eragon nắm chặt cây cung, sẵn sàng chạy. Jeod nói giọng chắc nịch, nhưng mồ hôi cổ đầm đìa:- Chúng tôi bị lạc.

Một gã lờm lờm nghi hoặc, ra lệnh cho đàn em:

- Kiểm tra trong phòng.

Eragon nín thở khi tên lính tiến lại, loay hoay mở cửa, nhưng gã quay lại nói với chỉ huy:

- Thừa sếp, cửa khóa.

Gã chỉ huy gãi cằm:

- Vậy thì được. Ta không biết các người định làm gì, nhưng cửa còn khóa, các người được tự do. Đi thôi.

Đám lính quay người, trở lại đồn canh.

Mình không thể nào tin nổi, Eragon nghĩ, chúng đang tiếp tay cho mình thoát ra.

Tại cổng chính, một gã lính chỉ tay nói:

- Giờ thì ra khỏi đây, đừng giở trò gì nữa.

Eragon cảm thấy đôi mắt gã lính gác dõi sau lưng khi ba người ra khỏi lâu đài. Cánh cổng vừa khép lại, mặt rạng rỡ nụ cười chiến thắng, Eragon nhảy tót lên. Ông già lừ mắt bảo:

- Đi đứng đằng hoàng, muốn nhảy múa hãy để về nhà đã.

Vừa vào tới phòng, nó kêu lên:

- Thành công rồi.

Jeod trải tấm bản đồ Alagaesia lên bàn, bảo:

- Phải, nhưng hãy thử xem có đáng công lao không đã.

Bên trái bản đồ, biển kéo dài tít tắp về tây. Dọc miền duyên hải, răng Spine trái dài như vô tận. Sa mạc Hadarac nằm chính giữa bản đồ. Phía đông trống rỗng. Đầu đó trong khoảng trống là sào huyết của Varden. Phía nam là Surda, một xứ nhỏ đã tách rời khỏi triều đình, sau sự sụp đổ của các Kỵ Sĩ. Eragon từng nghe nói, Surda âm thầm yểm trợ cho Varden. Trên bản đồ, phía đông núi Beors còn bỏ trống.

Gần ranh giới phía đông Surda là dãy núi Beor. Nó cũng đã nghe nhiều chuyện về răng núi này, răng núi được coi như cao gấp mười lần núi Spine. Riêng Eragon, nó không bao giờ tin điều đó là sự thật.

Ngoài khơi Surda có năm hòn đảo: Nía, Parlim, Uden, Illum và Beirland. Nía chẳng hơn gì một khối đá nhô lên, nhưng Beirland là đảo lớn nhất, có một thành phố nhỏ. Xa hơn, gần Teirm, là đảo Răng Cá Mập. Về phía bắc còn một đảo nữa, rộng bao la và hình dáng như một bàn tay nổi những cục u. Không cần nhìn, Eragon cũng biết tên, đó là đảo Vroengard, đất tổ của các Kỵ Sĩ. Nơi đây từng có thuở vinh quang, nhưng bây giờ trở thành chốn hoang vu, chỉ còn những quái vật lạ lùng lai vãng. Chính giữa Vroengard là thành phố bỏ hoang Doru Areaba.

Carvahall của nó chỉ là một chấm nhỏ trên sa mạc Palancar. Ngang tầm với Carvahall, nhưng ở bên kia đồng cỏ là khu rừng Du Weilenwarden. Như phía đông núi Beor, miền đông cũng chưa có trên bản đồ. Một phần phía tây đã có dân cư, nhưng sâu trong rừng núi vẫn chưa được khám phá và đầy bí ẩn. Rừng rậm hoang dã hơn cả núi rừng Spine. Vài người can đảm đã mở đường thám hiểm, nhưng khi trở ra đã hóa điên khùng.

Eragon rùng mình khi nhìn Uru'baen nằm giữa trung tâm đế quốc. Từ nơi này, cùng với con rồng đen Shruikan, vua Galbatorix đang trị vì đất nước. Nó chỉ ngón tay vào Uru'baen nói:

- Chắc chắn Ra'zac có nơi ẩn trú tại đây.

Brom nói ngay:

- Tốt hơn, cháu nên cầu mong chúng không chỉ có duy nhất một sào huyết tại đó. Nếu không, cháu không thể nào mon men lại gần chúng được.

Ông đẩy tấm bản đồ ra xa. Jeod lấy tấm da ra, bảo:

- Từ những gì tôi thấy trong hồ sơ, năm năm qua nhiều chuyến tàu chở dầu Seithr đến tất cả những tỉnh lớn trên cả nước. Có thể cho rằng, tất cả đã làm theo chỉ thị của nhiều nhà kim hoàn lớn. Nếu không có thêm thông tin, khó lòng khoanh hẹp danh sách điều tra.

- Tôi nghĩ ta nên loại trừ bớt một số tỉnh. Ra'zac chỉ có thể làm theo lệnh vua, đến một số tỉnh cần thiết. Để có thể di chuyển ngay đến những nơi được lệnh, chúng phải ở tại một ngã tư cho thuận tiện. Ngã tư này phải đủ rộng lớn để chúng dễ dàng lẫn khuất. Và cũng phải là nơi có nhiều người buôn bán, để chúng có lương thực chẳng hạn.

- Có lý. Như vậy chúng ta có thể loại bỏ hầu hết những tỉnh phía bắc. Chỉ còn lại những tỉnh lớn, Teirm, Gil'ead và Ceunon. Tôi biết chúng không có ở Teirm, và tôi ngờ là dầu được chuyển tới Narda, nhưng Narda quá nhỏ, còn Ceunon lại quá biệt lập....chỉ có Gil'ead.

- Có thể Ra'zac ở đó. Còn những tỉnh miền nam?

- Miền nam thì phải nhắc tới Uru'baen, nhưng đó không phải là nơi thích hợp để nhận hàng. Nếu có kẻ nào trong triều bị giết bởi dầu Seithr, các bá tước, lãnh chúa sẽ dễ dàng phát hiện, vì

số lượng khổng lồ dầu nhà vua nhập về. Chúng ta nên xem xét từ nhiều tỉnh khác.

- Hồ sơ chỉ có danh sách các tỉnh Kasta, Dras - Leona, Arougs và Belaona. Kuasta không làm việc cho Ra'zac được, vì bốn bề là núi. Aroughs, dù là trung tâm mua bán, nhưng cũng cô lập như Ceunon. Chỉ còn lại hai tỉnh gần nhau là Dra - Leon và Belatona. Tôi nghĩ là Dras - Leon và Belatona. Tôi nghĩ là Dras - Leon, vì nó lớn và địa điểm thuận lợi hơn.

- Và cũng là nơi hầu hết hàng hóa của triều đình thường xuyên qua lại. Đó là nơi ẩn cư rất tốt cho tụi Ra'zac. Trong hồ sơ ghi rõ, kể từ đầu năm, đã có ba chuyến tàu chuyển dầu tới Dras - Leon. Hai tuần một chuyến. Tất cả đều do một nhà buôn xuất đi. Năm ngoái và năm kia cũng vậy. Tôi nghi tay nhà buôn này, hay nhóm này, rất nhiều tiền mới đủ khả năng buôn số lượng dầu Seithr lớn như vậy.

- Gil'ead thì sao?

- Tỉnh này khó thông thương. Những năm qua, họ chỉ nhập dầu hai lần. À...hình như chúng ta quên...Helgrind?

- Đúng rồi. Cổng U Tối. Bao nhiêu năm rồi tôi mới chợt nhớ đến cái tên này. Anh nói đúng, Cổng U Tối tại Dras - Leon thành một điểm quá hoàn hảo cho lũ Ra'zac. Chúng ta sẽ tới đó.

Eragon lo lắng nghĩ, Helgrind là cái gì? Mình tưởng sẽ vui mừng được tiếp tục cuộc săn lùng, trái lại, bây giờ mình cảm thấy như vực thẳm đang chờ trước mặt.

Jeod cuộn tấm bản đồ, đưa cho ông Brom:

- Cuộc đi này đưa anh đến quá nhiều vùng đất lạ, tôi nghĩ anh sẽ cần đến bản đồ này. Tôi cảm thấy áy náy vì không đi được cùng anh. Lòng tôi thì rất muốn, nhưng rồi lại nghĩ đến tuổi tác và trách nhiệm gia đình.

- Tôi hiểu. Anh còn cuộc sống tại đây. Cũng đến lúc phải gầy dựng thế hệ mai sau. Anh đã hoàn thành phần việc của mình rồi. Chúc hạnh phúc.

- Còn anh? Cứ suốt đời không ngừng nghỉ sao?

- Tôi nghĩ cũng sắp phải nghỉ rồi, nhưng không phải lúc này.

Hai ông già ra khỏi phòng. Trước khi ngủ, Eragon kể cho Saphira nghe cuộc phiêu lưu vừa qua.

Chương 27

Một lỗi lầm đắt giá

Buổi sáng, Eragon cùng ông Brom đóng yên cương sửa soạn lên đường. Jeod tiễn bạn, còn Helen đứng trong cửa nhìn ra. Hai bạn già nắm chặt tay nhau, Jeod bảo:

- Tôi sẽ nhớ anh lắm, ông lão ạ.
- Tôi cũng vậy.

Brom trả lời, rồi cúi mái đầu bạc về phía Helen:

- Đa tạ tấm lòng hiếu khách của chị. Chị thật tốt bụng.

Mặt Helen đỏ bừng. Eragon tưởng bà ta sắp vả vào mặt ông già. Nhưng ông vẫn tỉnh bơ tiếp:

- Chị có một người chồng rất tốt, hãy sẵn sóc anh ấy. Hiếm có người can đảm và cương nghị được như anh nhà. Tuy vậy, gặp lúc khó khăn anh ấy cũng khó mà chịu đựng, nếu không có sự an ủi, khích lệ của những người thân yêu.

Eragon thấy vẻ mặt vừa phần uất vừa đau đớn của bà chủ nhà. Mắt bà long lên trước khi sắp sửa. Jeod thở dài, vuốt tóc. Eragon cảm ơn tất cả những giúp đỡ của ông mấy ngày qua, rồi nhảy lên lưng con Cadoc.

Ra khỏi cổng thành Teirm, lúc hai người đang cưỡi ngựa bên ngoài bức tường khổng lồ, Eragon thoáng thấy một bóng di động. Solembum nằm bẹp trên cỏ ve vẩy đuôi. Con ma mèo đôi đôi mắt đầy bí ẩn nhìn theo hai người.

Qua khỏi thành phố một đoạn đường, Eragon chợt hỏi:

- Ông ơi, ma mèo là gì?
- Sao tự nhiên cháu lại hỏi vậy?
- Cháu nghe được ở Teirm. Chúng không có thật, phải không, ông?

- Chúng hoàn toàn có thật. Trong những năm tháng huy hoàng của Kỷ Sĩ, chúng cũng nổi tiếng như rồng. Vua chúa, thần tiên nuôi nó làm bầu bạn. Tuy nhiên ma mèo trái tính lắm, muốn làm gì thì làm. Nhưng ta e là dòng giống đó gần đây rất hiếm.

- Chúng có phép thuật không?
- Không ai biết chắc, nhưng chúng có thể làm những điều rất khác thường. Dường như chúng luôn biết trước những chuyện sắp xảy ra, và tìm mọi cách để tham gia vào.
- Còn...Helgrind là gì?
- Cháu sẽ thấy, khi tới Dras - Leona.

Khi không còn nhìn thấy thành Teirm nữa, Eragon vận công gọi Saphira. Tiếng gọi thầm mạnh tới nỗi làm con Cadoc rối rít vẩy tai khó chịu.

Saphira trả lời, dốc toàn sức lực bay tới. Hai người chỉ thấy thoáng thoáng một bóng đen nhô ra trong màn mây, tiếp theo là tiếng ì ầm khi Saphira vẩy cánh là là xuống. Những đường gân đen trên màng cánh nổi rõ dưới ánh mặt trời.

Eragon trao dây cương Cadoc cho ông già:

- Cháu sẽ gặp ông trong bữa ăn trưa.
- Chúc vui vẻ. Gặp lại mi ta mừng lắm, Saphira.

"Cháu cũng vậy."

Eragon nhảy phốc lên, ôm chặt vai Saphira, trong khi ả rồng bay vút lên cao. Vẫy nhẹ đuôi, nó uốn lượn mình trong không trung. "Ôm chặt nhé." Báo cho Eragon xong, cô ả rít lên một tiếng như kèn xuất quân, đảo một vòng thật ngoạn mục. Eragon thích thú la lên, dang rộng hai tay, hai chân quắp chặt.

"Anh không ngờ không có yên, em đảo quá trời như vậy, mà anh chẳng bị gì."

Ả khoái trá cười kiểu ho sù sụ.

Nhưng đến trưa hai đùi Eragon bồng rất vì cọ xát quá lâu vào vảy rồng, còn mặt và tay tê dại vì trời lạnh. Khi xuống đất ăn trưa, Eragon phải lùa tay vào áo và ngồi chỗ nắng để sưởi cho ấm người.

Đang ăn, nó hỏi Saphira: "Anh cưới Cadoc được chứ? Anh muốn hỏi ông Brom mấy chuyện."

"Được thôi, nhưng anh phải kể cho em nghe ông ấy nói gì."

Ăn xong, Saphira bay trên không, còn Eragon và ông Brom lại dong duỗi ngựa trên đường mòn. Eragon lên tiếng:

- Cháu muốn nói chuyện với ông. Cháu đã muốn nói ngay từ khi mình mới tới Teirm, nhưng cháu quyết định đợi đến lúc này mới nói.

- Về chuyện gì?

- Nhiều chuyện đang xảy ra, cháu chẳng hiểu gì cả. Thí dụ, ai là "những người bạn" của ông, và vì sao ông phải trốn tránh ở Carvahall? Cháu tin ông bằng cả tính mạng cháu, vì vậy cháu vẫn còn đi cùng ông, nhưng cháu cần phải biết ông là ai và ông đang làm gì? Ông đã lấy trộm gì tại Gil'ead, và tuatha du orothrim là gì mà ông định bắt cháu vượt qua? Cháu nghĩ, sau tất cả những chuyện đã xảy ra, cháu xứng đáng để được ông cắt nghĩa.

- Cháu đã nghe trộm chúng ta?

- Chỉ một lần.

- Ta thấy cháu chưa được học cho có tư cách đằng hoàng. Điều gì làm cháu nghĩ những chuyện này liên quan tới cháu?

- Thật sự thì không có gì. Cháu chỉ lấy làm lạ vì sự trùng hợp, tự nhiên ông tới trốn tại Carvahall đúng vào lúc cháu nhặt được trứng của Saphira, và ông lại biết quá nhiều về rồng học. Còn những bằng cứ khác, mà cháu gần như hoàn toàn không để ý, nhưng bây giờ nghĩ lại cháu thấy quá rõ ràng. Chẳng hạn như, mới lần đầu nhìn thấy, ông đã biết chúng là Ra'zac. Và tại sao chúng lại bỏ chạy khi thấy ông? Cháu không thể nào không nghĩ ông không có liên quan với sự xuất hiện của quả trứng rồng. Nhiều điều ông không cho cháu biết, vì vậy cháu và Saphira không thể làm ngơ với những chuyện có thể gây nguy hiểm cho chúng cháu.

Một thoáng u buồn trên mặt Brom, ông ghì cung Hỏa Tuyết đứng lại:

- Cháu không đợi được sao?

Nó lắc đầu, ông thở dài nói:

- Nếu cháu không quá nghi ngờ, thì chuyện này chẳng có vấn đề gì. Nhưng nếu cháu không thắc mắc đặt câu hỏi, thì cháu lại không đáng để ta tốn thì giờ với cháu. Ta sẽ nói, nhưng phải hiểu rằng ta không tiết lộ tất cả đâu. Không phải ta muốn giấu giếm, nhưng vì ta không muốn tiết lộ những bí mật không phải của ta. Có những lời thêu dệt trong chuyện kể này, cháu nên tìm gặp những người có liên quan mà tìm ra sự thật.

- Dạ, ông cứ nói những gì có thể nói được.

- Sự bí mật của ta đều có lý do. Ta cố bảo vệ cho cháu, bằng cách che chở cháu khỏi những sức mạnh có thể xé cháu ra từng mảnh. Một khi cháu biết chúng và mục đích của chúng, cháu sẽ không còn cơ may sống yên ổn một ngày. Cháu phải lựa chọn theo phe nào và chống lại phe nào. Thật sự cháu còn muốn biết không?

- Cháu không muốn sống một đời ngu dốt.

- Kiên quyết lắm. Rất tốt, vậy thì nghe đây: một cuộc chiến đang bùng nổ tại Alageasia giữa phe Varden và triều đình. Tuy nhiên, cuộc xung đột của họ đã vượt quá xa những phân tranh bằng vũ lực. Họ đã kẹt vào một vụ đối đầu, chống chọi nhau khủng khiếp, mà trung tâm điểm là....cháu.

- Cháu? Không thể như thế được. Cháu không hề dính dáng tới họ.

- Chưa đâu. Nhưng sự tồn tại hiển nhiên của cháu là mục tiêu cuộc chiến này. Triều đình và phe Varden không đánh nhau để dành dân hay đất nước này. Mục đích của họ là kiểm soát thế hệ Kỵ Sĩ tiếp theo. Và cháu là kẻ đầu tiên. Ai kiểm soát được lớp Kỵ Sĩ này sẽ trở thành chúa tể quyền hạn vô biên của Alageasia.

Eragon nghe những lời nói của ông Brom mà không thể nào hiểu nổi. Quá nhiều người quan tâm tới nó và Saphira. Tất cả chuyện chiến tranh chỉ vì nó giữa triều đình và phe Varden làm nó gần như không còn thở nổi.

- Nhưng ngoài những tên phản đồ, các Kỵ Sĩ đều đã chết. Và như cháu biết, những phản đồ chạy theo Galbatorix cũng chết cả rồi mà. Ở Carvahall, có lần ông nói với cháu, không ai biết Alageasia còn rỗng hay không.

- Về chuyện rỗng, ta đã nói dối. Mặc dù các Kỵ Sĩ không còn nữa, nhưng vẫn còn ba quả trứng rỗng. Cả ba đều là sở hữu của nhà vua Galbatorix. Thật ra là còn hai, vì Saphira đã nở rồi. Nhà vua đã cứu được ba trứng này trong cuộc chiến cuối cùng với các Kỵ Sĩ.

- Vậy là chẳng bao lâu nữa sẽ có thêm hai Kỵ Sĩ trung thành với nhà vua?

- Chính xác. Và một dòng dõi độc ác lại phát sinh. Nhà vua đang ráo riết tìm ra người có thể khiến trứng nở. Còn phe Varden cũng ráo riết tìm mọi cách để giết chết những ứng viên đó, hoặc phải lăm trộm được trứng rỗng.

- Nhưng trứng của Saphira từ đâu tới? Kẻ nào có thể lấy trộm được của nhà vua? Và tại sao ông biết tất cả chuyện này?

Ông già cười cay đắng:

- Cháu hỏi nhiều quá. Tất cả vở kịch này có hai hồi. Hồi một xảy ra trước khi cháu ra đời rất lâu. Từ khi ta còn trẻ và còn khờ dại lắm. Ta căm ghét triều đình, với những nguyên do chỉ mình ta biết, và ta quyết phá hoại triều đình đó bằng mọi giá. Duyên may run rủi, ta quen biết một nhà học giả, đó là ông Jeod. Ông khoe mới khám phá ra một quyển sách, có viết về một con đường bí mật xâm nhập lâu đài của nhà vua. Ta sốt sắng đưa Jeod đến gặp Varden, đó là "những người bạn" của ta. Và họ lên kế hoạch trộm trứng rỗng.

- Phe Varden?

- Tuy nhiên, có những chuyện xảy ra ngoài ý muốn, tên trộm của chúng ta chỉ lấy được một trứng. Rồi không biết vì lý do gì, nó ôm trứng bỏ trốn. Jeod và ta được cử đi truy lùng hắn để đem trứng về. Đó là sự khởi đầu một cuộc săn lùng lớn nhất lịch sử. Chúng ta phải đua tốc lực với Ra'zac và Morzan, tên phản đồ cuối cùng còn sống sót, và cũng là bầy tôi tài năng nhất của nhà vua.

- Morzan? Nhưng ông ta chính là kẻ phản bội các Kỵ Sĩ để đi theo Galbatorix từ ngày xưa ngày xưa, bây giờ ông ta phải là người thiên cổ rồi chứ?

Nói xong nó chợt nhớ tuổi thọ của Kỵ Sĩ kéo dài kinh khủng. Ông già nhướng mày nói:

- Đúng, hắn già thật, nhưng mạnh mẽ và tàn nhẫn. Là đệ tử đầu tiên và trung thành nhất của nhà vua, hắn từng có món nợ máu với ta. Vì vậy cuộc săn lùng trứng rỗng trở thành cuộc chiến cá nhân giữa ta và hắn. Biết trứng được giữ tại Gil'eah, ta tới đó tử chiến với Morzan và giết được hắn. Trong lúc hỗn chiến, ta và Jeod lạc nhau, nhưng đoạt trứng rồi, ta không còn thời gian để kiếm tìm ông, mà phải trở về ngay trao trứng cho Varden. Varden yêu cầu ta huấn luyện bất kỳ ai sau này sẽ là Kỵ Sĩ mới. Ta đồng ý và đến ẩn mình tại Carvahall, chờ thời cơ đến, Varden sẽ liên lạc nhắn tin.

- Rồi vì sao trứng của Saphira lại xuất hiện trong rừng núi Spine? Lại một vụ trộm nữa trong

triều đình?

- Làm gì có dịp thứ hai được nữa. Chúng canh phòng nghiêm ngặt suốt ngày đêm, đâm đầu vào đó là tự sát. Không, trứng Saphira đến từ Varden. Ta mòn mỏi đợi chờ, nhưng không có tin tức gì. Vì vậy ta không biết chuyện gì xảy ra cho nhóm Varden, nhưng ta đoán phải có sự cố, nên những người bảo vệ quả trứng đó đã phải dùng phép thuật để chuyển nó đến cho ta. Ta sợ rằng người liên lạc của chúng ta đã bị triều đình chặn bắt và Ra'zac được phái đi lùng bắt ta, vì chính ta đã làm hỏng kế hoạch của triều đình.

- Vậy là khi Ra'zac đến Carvahall, chúng chưa biết gì về cháu?

- Đúng. Nếu lão Sloan, tên hàng thịt khốn kiếp cầm hòng, làm sao chúng có thể biết được về cháu. Và mọi việc đã khác hẳn rồi. Chính cháu đã cứu mạng ta. Vì nếu hai tên Ra'zac đó không quá quan tâm đến cháu, chúng đã chop được ta một cách bất ngờ. Và đó sẽ là màn kết của lão già Brom, người kể chuyện. Lý do duy nhất chúng bỏ chạy là vì ta mạnh hơn cả hai chúng nó, nhất là lúc ban ngày. Chắc hẳn, chúng đã có kế hoạch, đánh thuốc mê để bắt ta vào ban đêm và tra khảo ta phải khai ra nơi cất dấu trứng rồng.

- Ông đã nhắn tin cho phe Varden biết về cháu?

- Phải, ta chắc họ đang mong ta đưa cháu tới càng sớm càng tốt.

- Nhưng ông đã không làm vậy.- Không, ta không làm vậy.

- Vì sao? Ở với Varden chẳng an toàn hơn là đuổi theo Ra'zac sao? Nhất là đối với một Kỵ Sĩ tò te như cháu.

Ông già nhìn Eragon đầy trù ối:

- Phe Varden toàn những con người nguy hiểm. Nếu đến đó, cháu sẽ vướng vào những thủ đoạn chính trị của họ. Các thủ lĩnh sẽ giao cho cháu những nhiệm vụ, cho dù cháu chưa đủ khả năng hoàn thành. Ta muốn cháu phải được trang bị đầy đủ trước khi đến gần họ. Ít ra trong thời gian truy đuổi Ra'zac, ta không lo có kẻ bỏ thuốc độc vào nước uống của cháu...

Ông mỉm cười:

- Và làm cho cháu vui khi ta huấn luyện cho cháu...Tuatha du orothrim...nghĩa là một giai đoạn huấn luyện. Ta sẽ giúp cháu tìm ra, kể cả giết chết tội Ra'zac, vì chúng cũng là kẻ thù của ta. Nhưng rồi cháu vẫn phải có sự chọn lựa. Nếu cháu giết được tội Ra'zac, con đường duy nhất để tránh khỏi cơn phần nộ của nhà vua, là cháu phải tìm sự che chở từ Varden, chuẩn tới Surda, theo họ. Hay kêu xin nhà vua rủ lòng thương và theo về với triều đình. Kể cả nếu cháu không giết Ra'zac, cháu vẫn phải đối diện trước hai ngã đường này.

Eragon biết cách tốt nhất tránh khỏi ngục tối là gia nhập phe Varden, nhưng nó không muốn bỏ cả cuộc đời để đánh nhau với triều đình như họ. Nó suy đi tính lại từng lời nói của ông Brom, rồi bảo:

- Ông vẫn chưa nói, vì sao ông quá rành rẽ về loài rồng như vậy?

- À, ta chưa nói sao? Thôi, để khi khác.

Tại sao lại là mình, Eragon thắc mắc, mình có gì đặc biệt để có thể trở thành Kỵ Sĩ? Nó hỏi:

- Ông đã bao giờ gặp mẹ cháu chưa?

- Có, ta đã gặp.

- Mẹ cháu như thế nào?

Ông già thở dài:

- Bà ấy đầy phẩm hạnh và....kiêu hãnh như cậu Garrow của cháu vậy. Đó cũng là thất bại của bà. Dù trong hoàn cảnh nào, bà ấy luôn sẵn lòng cứu mang giúp đỡ những người nghèo khổ, bất hạnh.

- Ông biết rõ mẹ cháu không?

- Đủ rồi, để khi bà ấy ra đi ta vẫn còn nhớ.

Lần đầu tiên Eragon cảm thấy nó ngốc làm sao, khi cứ tưởng Brom chỉ đơn giản là một ông già kể chuyện. Nó kể cho Saphira nghe những gì ông Brom nói, cô ả rất khoái, nhưng nhất định phản đối chuyện mình là vật sở hữu của vua Galbatorix.

Khi dừng chân để qua đêm, ông già lo nấu nướng, Eragon đi tìm nước. Nó lần theo tiếng nước róc rách chảy.

Tới con suối, Eragon nằm nép mình trên bờ, ngắm nước trắng xóa tung toé trên những tảng đá. Bọt nước lạnh ngắt từ trên núi đổ xuống làm nó rùng mình. Eragon đứng dậy, ngấn người nhìn qua bên kia bờ: những dấu vết la lùng, to lớn đầy mặt đất ẩm. Tò mò, Eragon nhảy lên tảng đá bờ bên kia, trượt chân trên lớp rêu trơn. Nó níu vội một cành cây, cành cây bị gãy, quăng nó ngã xuống đất. Eragon chống tay đỡ và một tiếng "rắc" nơi cổ tay, cả cánh tay đau buốt. Mờ mắt vì đau, nó nghiêng răng để khỏi kêu thét lên. Tiếng Saphira vang trong đầu nó: "Eragon, anh sao thế?"

"Gãy cổ tay rồi, anh ngốc quá."

"Em tới ngay đây."

"Đừng, cây cối rậm rạp lắm."

Saphira gửi hình ảnh nó đang dạt cây rừng tiến lại. Eragon rên rỉ ráng đứng lên. Những dấu ủng đóng đinh nặng nề hằn trên mặt đất, cách nó chừng một thước. Nó nhớ ngay đến những dấu ủng chung quanh đồng xác người tại Yazuac. Urgals, Eragon bật kêu lên. Nó ước gì có thanh Za'roc lúc này, vì với một tay nó không thể sử dụng cung tên. Ngẩng lên, thấy Saphira, nó vội la thầm: "Saphira, có tội Urgals, bảo vệ ông Brom đi."

Eragon nhảy trở lại qua suối, chạy vội về nơi cắm trại. Tay nắm chặt con dao sẵn, nó tưởng như gốc cây, bụi rậm nào cũng có kẻ thù rình rập. Đứng khựng lại vì cái đuôi của Saphira lướt qua đầu, Eragon la lên: "Ngừng lại. Anh đây mà."

"Ôi dào, tưởng gì." Saphira tỉnh bơ, hai cánh cô ả xếp trước ngực như một bức tường. Eragon bực mình: "Còn ôi dào nữa hả? Cái đuôi của cô suýt làm tôi toi mạng đó. Ông Brom đâu?"

Tiếng ông già càu nhàu từ sau cặp cánh:

- Ta đây. Bảo con rồng dỏ hơi của cháu thả ta ra. Nó không chịu nghe lời ta.

- Thả ông ấy ra. Điếc à?

Saphira bướng bỉnh cãi: "Chính anh bảo em phải bảo vệ ông ấy, quên à?", rồi mới chịu nâng cánh, để ông già giận dữ bước ra.

Eragon nói ngay:

- Cháu thấy dấu chân Urgals. Còn mới.

- Đóng yên, rời khỏi đây ngay.

Ông vội vàng dập lửa, thấy Eragon đứng im, ông gắt:

- Tay cháu làm sao vậy?

- Cháu bị gãy cổ tay.

Ông vừa càu nhàu rửa, vừa đóng yên Cadoc trùm nó. Giúp nó lên ngựa xong, ông bảo:

- Ngay khi nào có thể, ta phải nép gối vào tay cháu. Ráng đừng cử động cổ tay. Saphira, gần tối rồi, mi có thể bay ngay phía trên chúng ta. Tội Urgals muốn tấn công, thấy mi chúng sẽ e dè hơn.

Trời sụp tối rất nhanh và ngựa đã thấm mệt, nhưng họ không dám ngừng nghỉ. Cổ tay của Eragon sưng vù lên. Đi thêm chừng một dặm, ông Brom ghì ngựa lắng nghe. Xa xa phía sau có tiếng tù và thổi.

- Chắc chúng đã tới nơi ta vừa bỏ đi và có thể đã thấy dấu vết của Saphira. Chúng không thể thoát con mồi đâu, sẽ đuổi theo chúng ta ngay cấp kỳ.

Ông ngửa mặt gọi Saphira. Saphira hạ cánh, ông ra lệnh cho Eragon:

- Cháu để Cadoc lại, đi với Saphira an toàn hơn.

- Nhưng còn ông.

- Ta không sao đâu. Đi đi.

Eragon đành cùng Saphira bay phía trên ông già và hai con ngựa. Mỗi lúc Saphira chao đảo, nó lại nhăn nhó vì đau. Tiếng tù và vang lên gần gần đem theo một làn sóng hãi hùng khiếp đảm. Ông Brom thúc ngựa chạy xuyên qua những bụi rậm. Tiếng tù và đồng loạt rúc lên rồi im bật. Mấy phút sau, chỉ có một tiếng tù xa vọng lại. Eragon thở dài, nhẹ hẫng nỗi lo. Nhưng nó giật thót người, ngay phía dưới tiếng tù và chợt vang lên và nó thấy ông già đang quay ngựa trở lui. Lũ quái đầu sừng, găm gù trên mình ngựa, trải dọc con đường mòn. Ông già không còn lối thoát. Eragon kêu lên: "Mình phải hành động thôi!"

"Cái gì?"

"Hạ xuống ngay trước mặt lũ Urgals."

"Điên à?"

"Xuống ngay, anh biết phải làm gì. Không còn cách nào khác nữa. Chúng sắp hạ ông ấy rồi."

Saphira bay tới trước lũ Urgals, trở lại tìm chỗ hạ cánh trên đường. Eragon vận nội lực chờ đợi. Khi lũ Urgals tràn ngập đường, nó la lớn: "Xuống!" Saphira bất ngờ khép cánh buông mình thẳng xuống, rào rào qua những ngọn cây. Nó đáp xuống mặt đường cùng một vùng cát đá bay tung.

Lũ Urgals thét lên, ghì chặt dây cương, những con ngựa hốt hoảng dạt vào nhau. Nhưng đám quái thú mau chóng kết bầy đối diện Saphira, lăm lăm vũ khí. Mười hai con thú đầu sừng, xấu xí, kinh tởm, lom lom nhìn Saphira đầy căm ghét.

Eragon tự hỏi, sao chúng không sợ hãi bỏ chạy khi thấy Saphira? Rồi nó giật mình khi một con quái cao to nhất bầy tiến lên, ồm ồm nói:

- Chủ nhân ta muốn nói chuyện với mi.

Saphira cản Eragon ngay: "Chúng gài bẫy đó. Đừng tin."

"Để xem chúng nói sao đã."

- Chủ nhân mi là ai?

- Hạng thấp kém như mi không đáng được biết tên ngài. Ngài là chúa tể trị vì từ trời tới đất. Loài cỏ rác như mi, phải hãnh diện vì được Ngài ngó tới. Ngài ra lệnh cho chúng ta phải để mi được sống về ra mắt Ngài.

- Ta không bao giờ đi theo mi hay bất cứ kẻ thù nào. Dù mi phục vụ cho Tà Thần, Urgals, hay loài yêu quái gớm ghiếc nào, ta cũng không thềm biết. Ta không có chuyện gì để nói với chủ nhân mi.

Con quái thú găm lên, nhe nanh hét:

- Lầm to, lầm to. Mi không thoát nổi Ngài đâu. Cuối cùng thì mi cũng sẽ phải phủ phục trước chủ nhân ta. Chống lại, đời mi sẽ khổ khổ vô cùng.

Eragon tự hỏi, kẻ nào có đủ quyền uy thu phục lũ quái này dưới trướng? Ngoài triều đình và phe Varden, còn một lực lượng hùng mạnh nữa sao? Nó bảo:

- Hãy về nói lại với chủ nhân mi ta không nghe lệnh bất cứ kẻ nào.

Cả bầy Urgals lồng lộn lên. Con đầu đàn nghiêng răng trèo treo:

- Vậy thì chúng ta bắt buộc phải ép mi đi.

Nó vừa ngoắc tay, cả bầy xông tới Saphira. Đưa tay phải lên, Eragon hét: "Jierda"

"Đừng!" Saphira la lên nhưng không kịp. Những tia sáng xanh phóng ra từ bàn tay Eragon, xé thịt tui Urgals thấu ruột. Bầy quái thú bị bốc bổng lên, quăng vào những thân cây, lá tả rơi xuống đất, nằm bất động.

Thình lình Eragon không còn chút sức lực. Tâm trí bàng hoàng, mê muội. Hất tung mười hai con quái Urgals đã làm nổ tiêu hao hết nội lực. Trong khi Saphira đang quay lại nhìn nó, Eragon lơ mơ thấy một con Urgals đang mon men tới gần với một thanh gươm, nhưng không đủ sức báo động cho Saphira. Con quái đưa cao thanh kiếm chém xuống cổ rồng. Saphira quay ngoắt lại, hung dữ gầm lên. Trong chớp mắt, bộ vuốt của nó xé con quái làm hai mảnh, máu phụt khắp nơi. Rồi bình thản, Saphira quặp thân thể Eragon bằng những cái vuốt đầy máu, nhún mình vọt lên không. Trời đêm và tiếng vỗ cánh nhẹ nhàng của Saphira như dìu Eragon vào một trạng thái mê xuất thần, khi tỉnh khi mơ. Nó cảm thấy như có một tấm chăn êm dịu phủ lên mình trong giấc ngủ.

Chương 28

Người đẹp trong mơ

Eragon co mình trong chăn lơ mơ ngủ tiếp, nhưng rồi một câu hỏi thoáng hiện trong đầu, bằng cách nào mình lại nằm đây? Nó bối rối kéo chăn, cánh tay phải cứng ngắc. Thử nhúc nhích cổ tay, nó cảm thấy đau nhói. Bầy Urgals đâu? Eragon ngồi bật dậy.

Nó đang ở trong khoảng đất trống nho nhỏ, một nồi thịt hầm còn nóng hổi trên bếp lửa. Một con sóc đang rúc rích trên cành. Cung tên của nó đặt ngay ngắn trên chần. Thân thể bất hoại, nó nhún nhót cổ đứng lên. Cổ tay phải đã được nẹp bằng những thanh gỗ nặng chịch.

Mọi người đâu cả rồi? Nó lo lắng vì ráng liên lạc với Saphira vẫn không được. Bụng đói cồn cào, Eragon múc thịt hầm ăn ngấu nghiến. Chưa bớt đói, nó tìm túi yên lấy mẩu bánh, nhưng cả túi, cả yên cương đều không thấy đâu. Eragon lo ngại nghĩ, chắc phải có vấn đề gì quan trọng ông Brom và Saphira mới bỏ nó lại đây một mình.

Dọn dẹp chần mền xong, nó ngồi dựa gốc cây chờ đợi mấy tiếng đồng hồ, vẫn không thấy bóng dáng ông già và Saphira trở lại.

Gần trưa, nó loanh quanh khu rừng chung quanh, rồi tới bên một cây tùng oằn thân trên một tảng đá giống như một cái bát, chứa đầy ắp nước sương trong vắt.

Eragon nhìn mặt nước và nghĩ đến những lời hướng dẫn của ông Brom về cách thu những hình ảnh từ xa. Mình thử xem Saphira đang ở đâu. Tuy ông già bảo việc này rất hao công lực, nhưng mình mạnh hơn ông ấy, lo gì.

Nó nhắm mắt, hít thật sâu. Trong trí tập trung vào hình ảnh Saphira, miệng đọc: "Draumr kópa", rồi nhìn mặt nước.

Mặt nước thoát đông cứng, hoàn toàn bằng phẳng bởi một sức mạnh vô hình. Hình ảnh Saphira từ từ hiện ra, chung quanh trống rỗng một màu trắng, nhưng Eragon có thể thấy là Saphira đang bay. Brom ngồi trên lưng con rồng, kiếm đặt trên đầu gối.

Nó mệt mỏi để cho hình ảnh đó mờ đi. Ít ra cũng đã được biết ông già và Saphira vẫn an toàn, Eragon thăm nhủ, rồi tập trung trong mấy phút hồi phục sức lực. Khi cảm thấy bình thường trở lại, nó cúi nhìn mặt nước, gọi thầm: "Roran ơi, anh khoẻ không?" Trong tâm trí, nó thấy Roran rất rõ. Bất ngờ, miệng nó bật ra câu thần chú.

Mặt nước không gợn chút xao động và hình ảnh Roran hiện ra. Anh nó đang ngồi trên một cái ghế vô hình, vì cũng như hình ảnh Saphira, khung cảnh chung quanh Roran hoàn toàn trống không. Mặt Roran thêm những vết nhăn, trông anh nó giống cậu Garrow hơn bao giờ hết. Chắc anh đang ở nơi nào đó mà mình đã từng đi qua, hay anh vẫn ở Therinsford?

Ráng sức giữ hình ảnh người anh họ làm trán nó đầm mồ hôi. Một ý tưởng chợt đến, mình có thể thu những hình ảnh trong tưởng tượng hay trong một giấc mơ không?

Ý nghĩ đó cảm dỗ thôi thúc Eragon, nó lại quì bên mặt nước, tự hỏi thầm: "Mình sẽ gọi lại chuyện gì đây?" Rồi nhớ lại giấc mơ về người con gái trong tù, nó gọi lại khung cảnh phòng giam nó đã thấy trong mơ, đọc thần chú, lom lom nhìn mặt nước. Nhưng không có gì xảy ra. Bỗng mặt nước tối đen như mực hiện ra cây đuốc bập bùng soi tỏ một bức tường bằng đá. Người phụ nữ trẻ trong giấc mơ của nó vừa ngồi dậy trên chiếc giường vải, nơi góc phòng. Cô ta ngẩng đầu, mái tóc đen xõa sau lưng, nhìn thẳng vào mắt Eragon. Nó bàng hoàng, như bị thôi miên vì sức mạnh của cái nhìn đó. Ớn lạnh chạy dọc sống lưng nó, khi hai cặp mắt như gấn vào nhau. Người phụ nữ run rẩy, rũ xuống, lịm đi.

Mặt nước trong veo trở lại, Eragon thở hổn hển. Không thể như thế được. Cô ta không có thật, mình chỉ thấy cô ta trong mơ. Làm sao cô ta lại biết mình đang nhìn cô ta? Và làm sao

mình có thể thu được hình ảnh một phòng giam mình chưa hề biết?

Tiếng vỗ cánh của Saphira làm Eragon ngừng suy nghĩ, nó chạy vội ra, vừa lúc Saphira xuống tới mặt đất. Mặt ông già cau có, râu và kiếm đều dính máu. Tưởng ông bị thương, nó hốt hoảng hỏi:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Ông lão gầm lên:

- Chuyện gì à? Ta mới đi thanh toán đồng rác cho mi đó. Mi không biết đã làm trò khỉ gì sao?

Ông vảy mạnh thanh kiếm cho máu văng ra bớt. Eragon sợ thót ruột:

- Cháu ngăn lũ quái khỏi bắt ông.

- Phải. Nhưng miếng ảo thuật rẻ tiền đó suýt làm cháu toi mạng, cháu biết không? Cháu nằm như chết suốt hai ngày. Hừ, mười hai con quái thú. Vậy mà cháu không ngăn ngại tung nó trở lại thành Teirm. Phép thuật của cháu chẳng khác nào phủ bụi chúng. Khi tỉnh lại, chúng dư sức chạy về. Ta đã phải theo dấu để tiêu diệt chúng hai ngày nay. Vậy mà, dù có cả Saphira tiếp sức, vẫn còn để sống mất ba tên.

- Cháu đâu định làm thế. Lúc đó cháu không kiểm soát được nữa. Tự nhiên...tự nhiên nó bùng ra.

- Bùng ra? Nhưng tại sao, tại sao cháu lại chường mặt ra cho chúng thấy?

- Ông bảo là chúng đã nhìn thấy dấu vết của Saphira. Nếu chúng thấy cháu, có khác gì đâu?

- Ta chỉ bảo...có lẽ. Bây giờ cháu và Saphira đã lộ lộ hiện ra trước mặt chúng rồi, không những thế, còn để chúng sống sót. Tất cả chuyện này sẽ được thêu dệt, thổi phồng khắp nơi. Có thể giờ này triều đình đã nhận được tin rồi. Sau chuyện này, cháu thật không đáng mang danh một Kỵ Sĩ chút nào, nhóc ạ.

Ông giận dữ cầm thanh gươm vào đồng lửa, rút miếng giẻ trong áo ra, chùi kiếm. Eragon chờ dẫn hỏi ý Saphira, cô ả đồng đánh: "Đừng hỏi em, hãy hỏi ông ấy đi."

Ngập ngừng, nó đến gần đồng lửa hỏi ông già:

- Cháu xin lỗi, có thay đổi được tình thế không?

- Không, sự ân hận của cháu chẳng thể làm thay đổi những gì đã xảy ra. Việc cháu làm sẽ gây một tiếng vang rất nguy hiểm. Chưa kể việc cháu suýt chết. Từ nay, làm gì phải suy nghĩ. Đó là lý do vì sao chúng ta sinh ra với khối óc trống đầu, chứ không phải là cục đá.

- Dù chúng đã biết cháu, nhưng sự việc không đến nỗi nguy như ông tưởng. Chúng không dám giết cháu đâu, vì chúng được lệnh bắt sống cháu.

Ông Brom trợn mắt, kinh ngạc:

- Không, nếu vậy còn tệ hại hơn nhiều. Như thế là chúng có kẻ chỉ huy?

Eragon gật. Ông hỏi tiếp:

- Cháu từ chối lời mời, sỉ nhục kẻ đó và tấn công bộ hạ của hắn? Tình hình sẽ không tệ hại hơn, nếu cháu giết hết bầy Urgals, hành động của cháu sẽ không ai biết. Nhưng bây giờ với ba con quái thoát thân, chúng sẽ không bỏ qua chuyện này. Chúc mừng cháu đã tạo được thêm kẻ thù.

Eragon rầu rĩ:

- Đúng là lỗi cháu.

- Phải, cháu có lỗi, nhưng điều lo ngại của ta bây giờ là kẻ nào chỉ huy bầy Urgals này?

Eragon rùng mình hỏi:

- Giờ phải làm sao?

- Ít nhất hai tuần nữa tay cháu mới lành. Chúng ta sẽ lợi dụng thời gian này để cháu học hỏi thêm kiến thức. Đây cũng có phần lỗi của ta, ta mới chỉ dạy cháu cách sử dụng kiếm, phép thuật, nhưng chưa hướng dẫn cho cháu biết khi nào nên, khi nào không. Tất cả phép thuật trên khắp đất nước này sẽ trở nên vô dụng, nếu cháu không sử dụng đúng nơi, đúng lúc.

- Nhưng chúng ta vẫn đi tới Dras - Leona chứ?

- Đúng, vẫn tiếp tục truy lùng Ra'zac. Nhưng ta sợ rằng tìm thấy chúng thì với cái tay bị thương của cháu cũng sẽ chẳng hay ho gì. Saphira, mi còn đủ sức bay chứ?

- Dạ, chắc được.

- Vậy thì hôm nay chúng ta có thể tiến xa thêm vài dặm nữa.

Trên đường đi, mỗi khi bị ngựa dằn xóc, Eragon nghiêng chặt rằng chịu đựng. Nếu đi một mình, chắc nó đã ngừng lại nghỉ. Nhưng có mặt ông già, nó không dám thở than một tiếng nào. Hơn nữa, suốt dọc đường, ông già giảng giải cho nó đủ mọi tình huống khi gặp địch thủ, từ Urgals, Tà Thần, những trận đánh tưởng tượng với đủ mọi đối tượng, kể cả với những con rồng khác. Eragon cảm thấy như bị tra tấn cả tinh thần lẫn thể xác. Nó mệt cả người, đưa ra những câu hỏi lảm cẩm làm ông lão phát bực.

Khi ngừng lại điểm nghỉ đêm, ông già càu nhàu:

- Mới chỉ là bắt đầu thôi đó.

Nó biết ông cụ "hơi bị" thất vọng.

Chủ nhân bảo kiếm

Ngày hôm sau, Eragon cảm thấy thoải mái hơn, trả lời trôi chảy những câu hỏi của ông già. Sau những bài học đặc biệt khó khăn, Eragon mới tỉ tê chuyện nó thu hình ảnh từ xa của người phụ nữ. Ông Brom vuốt chòm râu, hỏi:

- Cháu nói cô ta ở trong tù? Cháu có thấy mặt cô ta không?

- Thấy không rõ, vì ánh sáng mờ lắm. Tuy nhiên cháu có thể nói là cô ấy đẹp. Thật kỳ lạ, cháu và cô ta có thể nhìn thẳng vào mắt nhau.

- Ta chưa từng nghe nói đến trường hợp này bao giờ.

- Ông có thể đoán cô ta là ai không?

Nó ngạc nhiên vì giọng hỏi quá nồng nhiệt của mình. Ông già thú thật:

- Không chắc. Nếu ráng lắm, ta cũng đoán chừng mấy người, nhưng không có vẻ giống người cháu nói. Giấc mơ này của cháu rất đặc biệt. Đôi khi những giấc mơ ảnh hưởng từ tinh thần, nhưng chuyện này khó hiểu quá.

- Có lẽ muốn hiểu được, ông cháu ta phải đi lục soát hết những nhà tù.

Eragon nói đùa. Nhưng thâm tâm nó nghĩ, đó là một ý kiến rất hay. Ông già ha hả cười, phóng ngựa vượt lên trước.

Nhiều ngày, nhiều tuần từ từ trôi qua, với những bài tập khắt khe của ông thầy già đưa ra. Tay phải vẫn còn kẹp gỗ, nên mỗi khi luyện kiếm, Eragon phải sử dụng tay trái. Lâu dần, tay trái của nó cũng thuần thục như tay phải.

Thời gian họ vượt qua rừng Spine để tiến vào đồng hoang, mùa xuân đã về Alageasia. Muôn hoa bừng nở khắp nơi. Lộc non đã nhú trên những cành cây trụi trong mùa thay lá. Từ những đám cỏ héo khô từ năm ngoái, vươn lên mơn mớn những mầm xanh. Chim trốn đông cũng ríu rít trở về làm tổ.

Khách lữ hành theo dòng sông Toark lững lờ trôi về hướng đông nam. Con sông nổi vòng lên, xoáy mạnh, nơi những dòng phụ lưu ào ạt đổ nước về. Tới đoạn sông rộng chừng một dặm, ông Brom chỉ một cồn đất nhô trên mặt nước, bảo:

- Chúng ta gần tới Dras - Leona rồi. Chỉ chừng hai dặm nữa thôi.

- Ông nghĩ mình có thể tới đó trước khi trời tối không?

- Chúng ta sẽ cố.

Trời chập choạng tối, con đường mòn khó nhận ra, nhưng họ đi theo tiếng róc rách của dòng sông dẫn đường. Chẳng bao lâu sau, mặt trăng mòn từ từ lên, trải ánh sáng lên toàn cảnh vật.

Hồ Leona trông như lớp bạc phủ trên mặt đất. Mặt nước tĩnh lặng đến tưởng như không phải là chất lỏng. Ngoại trừ những vạch sáng phản chiếu ánh trăng, không thể nào phân biệt mặt hồ với đất. Saphira đang đứng hong cánh trên bờ đá. Thấy Eragon, cô ả tí tởn khoe: "Nước dễ thương ghê, trong veo, sâu thẳm, mát ời là mát."

Eragon bảo: "Mai anh sẽ bơi cho đã." Nó cùng ông già cắm trại dưới tàn cây rồi đi ngủ ngay. Rạng đông, Eragon hăng hái chạy ra ngắm cảnh hồ. Gió thổi xô mặt nước tỏa ra hình dề quạt long lanh. Vừa hú hí vừa chạy về mé nước, nó gọi: "Saphira đâu? Đến quây cho vui."

Eragon vừa leo lên, Saphira cất cánh ngay. Hai đũa lượn vòng tròn trên mặt nước, nhưng tuy ở trên cao, cả hai vẫn chưa nhìn thấy được bờ hồ bên kia. Eragon e dè hỏi Saphira: "Tắm không?" Á mím cười như con sói nhe nanh: "Ôm cho chắc nhé", rồi thả thân mình theo đợt sóng, nước lấp loáng tung toé dưới nắng mai, chúng nó như đang lướt trên một chiếc thuyền buồm. Eragon khoái chí la lên. Saphira khép cánh, phóng đầu xuống nước như một mũi thương. Nước lạnh ủa qua Eragon, làm nó ngộp thở và súyt kéo nó văng khỏi Saphira. Chỉ ba cái vẩy chân, cô ả làm tung những cột nước trắng xóa lên không, rồi lướt qua mặt hồ, với cái đuôi sử dụng như một bánh lái.

"Sẵn sàng chưa?"

Eragon gật đầu, hít một hơi dài. Cả hai nhẹ nhàng chìm xuống nước. Nước trong veo, chúng có thể nhìn thật xa. Saphira uốn mình, quay lượn, biểu diễn đủ kiểu thật dịu dàng trong làn nước như một con lượn mềm mại. Eragon cảm tưởng như đang cưỡi con rắn biển trong thần thoại.

Vừa lúc Eragon tưởng như sắp hết hơi, Saphira cong mình, vươn cổ, nhoi lên mặt nước. Mặt nước như nổ tung, khi nó vọt lên, xoè cánh, vút lên cao. Eragon la lớn:

- Wowwwww! Thật phi thường! Đã quá!

Saphira hí hờn: "Đúng vậy, nhưng tội nghiệp anh không nhìn thấy được lâu."

Khi áo quần Eragon khô ráo, nó cùng ông già đóng yên ngựa và bắt đầu đi vòng hồ Leona với một tinh thần sảng khoái, trong khi Saphira vẫn còn lặn hụp trong làn nước.

Trước bữa ăn tối, Eragon dùng phép thuật phủ lớp bảo vệ lên lưỡi kiếm Za'roc trước khi tập luyện như thường lệ. Cả nó lẫn ông Brom đều đứng im chờ đối thủ tấn công. Eragon nhìn quanh, rồi lượn một cành cây, phóng mạnh về phía ông già. Ông né tránh, rồi vung kiếm tiến lên. Eragon hụp xuống vừa khi lưỡi kiếm của ông rít sát bên tai. Cả hai nhào xuống đất, ai cũng ráng đê sắp đối phương. Eragon lăn mình đứng phắt dậy, xuất những chiêu kiếm đầy phức tạp, tiếp tục tấn công. Những tia chớp bật ra mỗi lần hai thanh kiếm chạm chát đụng nhau. Ông già tập trung chống đỡ, nhưng Eragon biết ông đã thấm mệt. Những đường gươm mạnh mẽ vẫn được hai bên ra tay, mỗi khi thấy đối phương sơ hở.

Rồi Eragon cảm thấy cuộc đấu xoay chiều. Mỗi đường kiếm của nó trở nên biến ảo hơn, lợi thế hơn. Ông già tấn công chậm lại, chân loạng choạng. Nó dễ dàng gạt đường kiếm phóng ra của ông. Gân nổi hằn trên trán và cổ vì ông đã quá ráng sức.

Thình lình, rất tự tin, Eragon ra chiêu chớp nhoáng. Mũi kiếm của nó thấp thoáng, loảng ngoảng như lưới nhện cuốn lấy mũi kiếm của ông Brom. Với một cú gạt mạnh của Eragon, kiếm của ông già văng xuống đất. Chưa kịp phản ứng, thanh Za'roc đã kề sát cổ ông.

Eragon từ từ lùi lại, rút tay về. Ông Brom nhặt kiếm lên, tra vào bao, vừa thở vừa nói:

- Hôm nay như vậy đủ rồi.

- Nhưng mình mới chỉ bắt đầu mà.

- Ta không còn gì để dạy cháu về kiếm thuật nữa. Suốt đời ta mới chỉ gặp ba người hạ được ta, nhưng ta e rằng cả ba người đó đều không thể hạ ta bằng tay trái như cháu. Ta có thể nói một câu: cháu là một tài năng và là một kiếm sĩ hiếm có.

- Vậy là hàng đêm cháu không phải tập nữa?

- Không đâu, cháu không thể lơ là tập luyện được. Tuy nhiên, kể từ nay, nếu có phải bỏ tập một vài đêm, cũng không là điều quan trọng nữa. Nhưng hãy nhớ một điều, nếu chẳng may cháu đụng độ với thần tiên - dù là nam hay nữ, có tài hay không - phải tiên liệu là cháu sẽ không địch lại họ. Cùng với rồng và những sinh vật tạo ra bởi phép lạ, họ mạnh hơn sức lực thiên nhiên ban cho chúng ta gấp nhiều lần. Một thần tiên yếu nhất cũng vẫn mạnh hơn cháu. Tụi Ra'zac cũng vậy, vì chúng không phải là người và sức chịu đựng của chúng hơn ta rất nhiều.

- Có cách nào làm ta mạnh hơn họ không?

- Có vài cách. Nhưng không cách nào thuận lợi cho cháu vào thời điểm này. Với phép thuật cháu có thể hạ được tất cả, trừ những kẻ thù dũng mãnh nhất. Để thắng được những kẻ thù tầm cỡ đó, cháu phải cần đến sự hỗ trợ của Saphira và...rất nhiều may mắn. Hãy nhớ, những sinh vật được tạo ra bằng phép thuật, mà chính chúng lại sử dụng phép thuật, chúng sẽ áp dụng mọi phương sách để giết bằng được cháu, vì giết được một người, nội công chúng sẽ tăng lên.

- Làm cách nào để chống lại phép thuật? Thí dụ, nếu cháu bị Tà Thần tấn công, làm cách nào cháu phá được phép của chúng? Hầu hết những câu thần chú có hiệu lực chớp nhoáng, không thể phản ứng kịp. Nhưng nếu còn kịp phản ứng, cháu hóa giả những phép thuật của địch thủ bằng cách nào? Phải chi cháu biết trước được chủ tâm của đối phương. Vì rõ ràng, kẻ nào tung phép thuật trước, kẻ đó sẽ thắng.

- Điều cháu đang nói, được gọi là "Sự quyết đấu của phù thủy." Nguy hiểm vô cùng. Không bao giờ cháu tự hỏi, làm sao chỉ với một chục Kỵ Sĩ phản bội, mà Galbatorix đã đánh bại tất cả các Kỵ Sĩ sao?

- Cháu chưa nghĩ đến điều này.

- Có nhiều cách đã giúp hấn, sau này cháu sẽ biết. Nhưng điều quan trọng nhất là, Galbatorix đã và vẫn là bậc thầy trong nghệ thuật xâm nhập vào tư tưởng người khác. Nên biết trong một cuộc "quyết đấu của phù thủy", đối phương phải quan sát tư tưởng nhau, nếu không cả hai sẽ cùng chết. Khởi đầu cuộc đấu, không ai dùng phép thuật, cho tới khi đã xâm nhập được vào ý nghĩ của nhau.

Saphira nóng nảy cuốn đuôi quanh Eragon lèm bèm: "Rách việc, chờ đến khi biết được tư tưởng nhau, đối phương xuất chiêu trước là toi mạng." Eragon nói lại ý kiến của cô ả cho ông già nghe. Ông lắc đầu lia lịa:

- Không. Thí dụ, ông bất ngờ ra tay, chỉ trong một thoáng trước khi cháu chết, cháu vẫn còn đủ thời gian phản ứng. Vì vậy, chỉ trừ khi muốn tự sát, không bên nào tấn công trước, cho đến khi lọt được vào ý nghĩ của đối phương. Vì cháu biết đối phương tính toán gì, cháu mới có thể đề phòng, tránh né kịp thời. Kể cả khi cháu đã có lợi thế đó, cháu chưa chắc đã thoát chết, nếu không biết câu thần chú phản công lại. Vì vậy phải suy nghĩ, tính toán thật cấp kỳ. Trước khi tự vệ, phải biết sức mạnh thiên nhiên nào tấn công cháu. Nếu bị tấn công bằng hơi nóng, phải biết nó truyền tới cháu qua lửa, ánh sáng, không khí hay một trung gian nào khác. Một khi biết rõ, cháu mới phản ứng đúng, chẳng hạn, dùng hơi lạnh để hóa giải sức nóng đó.

- Có vẻ rắc rối quá.

- Đúng vậy. Ít kẻ sống sót trong một cuộc chiến đấu như vậy trong vòng vài giây. Vô số kẻ đã chết vì không được huấn luyện bài bản. Chừng nào cháu tiến bộ hơn, ta sẽ dạy cháu những phương pháp cần thiết. Đừng nóng vội. Trong thời gian này, nếu chẳng may cháu gặp một cuộc "quyết đấu với phù thủy", ta đề nghị cháu.....chạy càng xa càng tốt.

Chương 29

Bãi lầy của Dras - Leona

Hai ông cháu ăn trưa tại Fasaloft, một ngôi làng rất dễ thương nằm ven hồ. Ngồi trong lữ quán, vừa ăn, Eragon vừa lắng tai nghe các thực khách những bàn bên tán gẫu. Nó yên tâm vì không có tiếng đồn thổi nào về nó và Saphira.

Sau đó, qua khỏi lối mòn, hai người tiến lên con đường cái nham nhở vết bánh xe và dấu móng sắt của ngựa khoảng vài ngày trước. Người đi đường càng đông, Saphira càng phải ẩn mình, chỉ gặp lại Eragon và ông già vào ban đêm.

Nhiều ngày tiếp theo vẫn đi men bờ hồ rộng mênh mông. Eragon cảm giác như không bao giờ có thể đi hết vòng hồ, nên nó hớn hớn hẳn, khi một người đi đường cho biết chỉ còn một dặm nữa là tới Dras - Leona.

Buổi sáng, Eragon dậy thật sớm, chân tay nó ngứa ngáy, chứa chan hy vọng, vì cuối cùng thì nó đã tìm ra kẻ thù. Nhưng Saphira bảo: "Hai người phải thận trọng. Tụi Ra'zac chắc phải có lũ mật thám dòm ngó khách phương xa, để tìm xem có ai giống hình dạng anh không."

"Anh sẽ ráng không để lộ diện đâu."

"Nhưng nên nhớ là em không ở gần để có thể tới kịp, nếu anh bị Urgals tấn công, mà từ xa em có bay về, cũng không sống nổi trong mấy đường phố chật chội yêu quý của anh đâu. Bám sát ông Brom. Làm theo lời ông ấy, ông già tinh ý lắm đó."

"Biết rồi, nói mãi."

"Anh có đi với ông ấy tới phe Varden không? Ngay sau khi thanh toán được tụi Ra'zac, ông ấy rất muốn đưa anh tới với họ. Nếu tụi Ra'zac bị chúng ta giết, nhà vua sẽ nổi cơn thịnh nộ, chỉ còn cách theo họ là an toàn nhất."

"Anh không muốn suốt đời tranh đấu với triều đình. Đời sống đâu chỉ để triển miên trong chiến tranh."

"Đừng quả quyết thế. Hãy đợi đấy!"

Hôm sau, đường đi chật ních dân làng đem nông sản tới chợ Dras - Leona. Ngựa của hai ông cháu Eragon, chậm chạp lên lối giữa những xe chở hàng và nông dân.

Tuy nhiên, trước buổi trưa, họ đã nhìn thấy khói, nhưng vẫn phải đi thêm một dặm mới vào tới thành phố. Dras - Leona không được tươi tắn như Teirm. Thành phố trải dài từ bờ hồ Leona, với những ngôi nhà xập xệ nằm dọc con đường lồi lõm và trung tâm thành phố được bao bọc bởi một bức tường trát đất lem nhem. Nhiều dặm về hướng đông, là ngọn núi với những tảng đá nhọn hoắt đâm thẳng lên trời, trông hắc ám như một con tàu ma. Những vách núi thẳng đứng như xương xẩu từ lòng đất mọc lên.

Ông già chỉ tay, bảo:

- Đó là Helgrind. Nó là lý do chính để Dras - Leona được xây dựng tại nơi này. Nó mê hoặc mọi người, mặc dù nó là một thứ ghê tởm độc ác. Chúng ta vào trung tâm thành phố trước đã.

Trên đường vào Dras - Leona, Eragon thấy ngôi nhà cao nhất trong thành phố là một thánh đường vươn cao khỏi những bức tường. Ngôi thánh đường trông tương tự mỏm Helgrind, nhất là những chóp nhọn, khung tò vò. Eragon hỏi:

- Họ thờ ai vậy?

Ông già nhăn nhó ghê tởm:

- Họ cầu nguyện Helgrind. Họ theo một tôn giáo tàn nhẫn, man rợ. Uống máu người và dâng

đồ tế lễ bằng thịt tươi. Các giáo sĩ của họ, thân thể mất từng phần, vì họ tin tưởng càng dâng hiến nhiều da thịt càng lánh xa thế giới chết chóc. Cả đời họ tranh cãi về ba ngọn Helgrind, ngọn nào cao và quan trọng nhất. Nhưng ngay cả ngọn thấp nhất, ngọn thứ tư, cũng được họ tôn thờ.

Eragon rùng mình:

- Kinh tởm quá.

- Phải, nhưng đừng nói thế trước mặt các giáo dân. Cháu sẽ mất ngay một bàn tay trong buổi lễ "giải tội."

Qua khỏi cổng thành khổng lồ, mỗi bên có mười lính gác, mắt sắc lẹm nhìn người qua lại, hai ông cháu đi qua những dãy nhà cao ngều ngệnh, nhưng bề ngang rất hẹp vì thiếu đất. Hầu hết nhà cửa đều bằng gỗ đen ngòm ngòm, làm thành phố càng thêm u ám. Đường phố đầy rác rưởi, không khí nồng nặc mùi cống rãnh. Một lũ trẻ con rách rưới, nhếch nhác tìm nhặt từng mẩu bánh mì. Từng đám ăn mày, dị dạng, tàn tật lê la gần cổng thành khóc than rên rĩ xin tiền bố thí. Tiếng van xin như một bản đồng ca từ địa ngục. Eragon thầm nhủ, ở quê mình, thú vật còn được đối xử đàng hoàng hơn. Ông già bảo:

- Vào gần trung tâm, tình trạng sẽ khá hơn. Bây giờ chúng ta phải tìm một quán ăn, lên kế hoạch. Nơi này đầy nguy hiểm, dù thận trọng đến đâu. Không nên ở ngoài đường lâu quá.

Vào một khu giàu có hơn, Eragon nghĩ, sao những người này có thể sống thoải mái giữa những con người đau khổ thế kia. Hai ông cháu vào Quả Cầu Vàng, một quán trọ rẻ tiền nhưng không đến nỗi xập xệ quá.

Một cái giường hẹp kê sát tường, một cái bàn ọp ẹp và thau rửa mặt. Nhìn thoáng cái khăn trải giường, Eragon nói ngay:

- Cháu ngủ dưới sàn. Cái giường đầy rệp kia ăn tươi nuốt sống cháu mất.

- Được. Bây giờ chúng ta đi ăn và uống chút bia, rồi về làm một giấc. Sáng mai khởi sự tìm tông tích tụi Ra'zac.

Trước khi đi, ông dặn:

- Dù chuyện gì xảy ra cháu phải giữ mồm miệng, nhớ không?

Món ăn quá tệ, nhưng bia rất tuyệt. Khi hai ông cháu loạng choạng về phòng, đầu Eragon bưng bưng hưng phấn. Nó trái chấn lên sàn, rồi chui vào. Ông già cũng lăn ra giường ngáy khò khò. Trước khi ngủ, Eragon liên lạc với Saphira: "Chúng ta sẽ ở lại đây mấy ngày, nhưng không lâu như ở Teirm đâu. Khi nào tìm ra tông tích của Ra'zac, em phải ra tay giúp anh. Mai sẽ nói thêm, lúc này đầu óc anh lung tung quá."

"Xỉn rồi chứ gì?"

"Ôi dào, ông già còn uống gấp đôi anh."

Chương 30

Lần ra dấu vết của dầu

Mình làm sao thế này? Eragon thức dậy, đầu nhức, lưỡi khô rộp. Vừa nhìn theo hướng tiếng chuột rúc dưới sàn, trong đầu nó đã có tiếng léo nhéo của Saphira hoành hoạc chuyện say xỉn đêm qua. Eragon làm ngơ, im lặng.

Một lát sau, ông Brom thức giấc, lèm bèm ra khỏi giường, nhúng đầu vào thau nước, rồi ra khỏi phòng. Eragon hỏi:

- Ông đi đâu đó?
- Làm cho tỉnh táo lại.
- Cháu đi với.

Tối quày bar, nó khám phá ra phương pháp già rượu của ông già là trà nóng, nước đá chiêu với rượu mạnh. Khi hai người trở về phòng, Eragon cảm thấy tỉnh táo hơn.

Ông già đeo kiếm, vuốt ve quần áo chỉnh tề, nói:

- Việc đầu tiên là chúng ta phải khéo léo dò hỏi dầu Seithr lưu trữ tại đâu và được chuyển tiếp đến những nơi nào? Lính tráng và công nhân rất có thể là những người liên quan đến sự chuyên chở này. Tìm gặp họ mà gợi chuyện.

Hai người ra khỏi Quả Cầu Vàng, tìm nơi cất giấu dầu. Càng gần trung tâm, đường phố càng lên cao, hướng tới một lâu đài bằng đá hoa cương bóng lộn. Lâu đài được xây trên một khu cao vượt trên tất cả những nhà khác, trừ ngôi thánh đường.

Sân trước lâu đài lát đá cẩm thạch nhiều màu. Trên tường, nhiều phần cần bằng vàng, và trong những hốc tường là những pho tượng đen, tay cầm những cây nhang nghi ngút khói. Khoảng ba bốn thước đều có lính đứng nghiêm, mắt sắc lẹm nhìn người qua lại. Eragon hỏi:

- Ai sống ở đây?
- Marcus Tábor, người cai trị thành phố này. Lão chỉ tuân lệnh nhà vua và chính lương tâm lão. Nhưng lương tâm lão hầu như không phải làm việc nhiều.

Đi quanh lâu đài và ngắm nhìn những ngôi nhà trang trí loè loẹt chung quanh, không tìm ra điều gì hữu ích, gần trưa hai ông cháu đi ăn. Ông già bảo:

- Thành phố này quá rộng, chúng ta phải chia nhau đi quan sát. Chiều tối gặp nhau tại Quả Cầu Vàng. Ông tin cháu sẽ không làm điều gì dại dột.
- Cháu hứa.

Suốt ngày còn lại, Eragon lân la làm quen, trò chuyện với những người bán hàng, công nhân. Nhưng từ đầu tới cuối thành phố, hình như không ai biết gì về dầu Seithr. Đi tới đâu nó cũng cảm thấy ngôi thánh đường lom lom theo dõi nó.

Sau cùng nó gặp một ông già từng giúp việc bốc xếp, còn nhớ nhà kho chứa dầu. Eragon mừng rỡ tới nhìn qua nơi đó, rồi trở về nhà trọ.

Hơn một giờ sau, ông Brom về tới, nó vội hỏi ngay:

- Ông tìm được gì không?
- Ta nghe được nhiều điều hay lắm. Trong vòng một tuần nữa, vua Galbatorix đến thăm Dras - Leona.
- Sao?
- Hình như lão Tábor quá lộng hành. Galbatorix quyết định cho lão một bài học cho biết thế

nào là lễ độ. Đây là lần đầu, sau hơn mười năm, nhà vua mới ra khỏi Uru'baen.

- Ông có nghĩ là nhà vua biết về chúng ta không?

- Chắc chắn hẳn biết. Nhưng không biết chúng ta ở đâu. Vì nếu hẳn biết, chúng ta đã nằm trong móng vuốt tụi Ra'zac rồi. Tuy nhiên chuyện này có nghĩ là, những gì chúng ta cần làm với Ra'zac, phải hoàn thành trước khi nhà vua tới. Chúng ta nên tránh xa hẳn ít nhất là hai mươi dặm. Điều may mắn là bây giờ chúng ta đã biết chắc Ra'zac có mặt tại đây, để sửa soạn cho chuyến thăm viếng này.

- Cháu chỉ muốn tiêu diệt Ra'zac, chứ không muốn đụng độ nhà vua. Ông ta xé xác cháu mất.

Ông già có vẻ thú vị:

- Rất tốt, cháu biết thận trọng rồi đấy. Cháu có lý, cháu không thể chịu nổi một chiêu của hắn đâu. Bây giờ cho ta biết, cháu đã nghe ngóng được những gì?

- Cháu đã gặp một ông già biết nhà kho chứa dầu. Chỉ có vậy thôi.

- Hôm nay ta thu hoạch khá hơn cháu rồi. Ta cũng nắm được nguồn tin như cháu. Ta đến đó, lân la trò chuyện với những công nhân, tán hươu tán vượn cho đến khi họ vô tình tiết lộ dầu Seithr luôn được chuyển từ kho về lâu đài. Sau đó, ta tới lâu đài, trong vai một thi nhân. Ta tìm cách để được mời vào khu gia nhân. Suốt mấy tiếng ta loanh quanh tại đó, hết hát lại ngâm thơ làm các tì nữ và gia nhân mê mết. Và ta tha hồ hỏi chuyện trên trời dưới biển. Rồi, tình cờ ta được biết, từ lâu đài dầu sẽ chuyển tới đâu.

- Đó là....

- Ngoài thành phố, tất nhiên. Mỗi đêm trăng rằm có hai nô lệ được đưa tới Helgrind với một tháng lương thực. Sau đó, những nô lệ này không bao giờ trở lại. Một lần, có người tò mò theo dõi, người này cũng biến mất luôn.

- Cháu tưởng các Kỵ Sĩ dẹp bỏ chế độ nô lệ rồi.

- Bất hạnh là nó lại được phát triển dưới triều đại Galbatorix.

- Vậy là tụi Ra'zac ở tại Helgrind.

- Tại đó hay gần đó thôi.

- Nếu chúng ở Helgrind, chắc chúng phải ở dưới lòng núi đá đó, hoặc trên đỉnh cao và chúng phải bay như Saphira mới lên tới nơi. Nhưng nếu cháu và Saphira bay lên, chúng sẽ phát hiện ra....hay là ta tìm cách thay thế những người nô lệ?

- Quá dựa vào may rủi. Nếu chúng thủ tiêu nô lệ trước khi đến gần, chúng ta sẽ bị kẹt. Vì không thấy Ra'zac thì làm sao hạ được chúng?

- Nhưng chúng ta chưa rõ nô lệ có bị giết thật không.

- Ta tin chắc họ bị giết. Nhưng ta có một kế có thể thi hành được, nếu để Saphira ỉn núp gần....Nhưng phải làm gấp, nhà vua sắp tới rồi, không còn nhiều thời gian nữa.

- Chúng ta có nên đến quan sát Helgrind vào ban ngày, để tránh bị phục kích bất ngờ không?

- Chuyện đó để sau. Ngày mai ta sẽ trở lại lâu đài, tính toán xem bằng cách nào thay thế được những người nô lệ. Việc này vô cùng thận trọng, vì rất dễ bị mật thám và đám cận thần phát hiện.

- Cháu không thể nào tin nổi là ông cháu ta đã thật sự tìm ra chúng.

Eragon lặng lẽ nói. Hình ảnh người cậu chết thảm và trang trại ngùn ngụt trong lửa đỏ lại hiện về trong trí, làm nó phải nghiêng chặt hai hàm răng.

- Phần gay go nhất chưa tới, nhưng quả nhiên ông cháu ta đã hoàn tất tốt phần nào công việc. Nếu thần may mắn mỉm cười với chúng ta, cháu sắp trả được thù và Varden dẹp bỏ được kẻ thù nguy hiểm. Còn những chuyện sau đó là tùy ở cháu.

Eragon hớn hờ thông báo cho Saphira: "Chúng ta tìm ra sào huyệt Ra'zac rồi. Chúng ở

Helgrind."

"Helgrind? Một nơi rất xứng với chúng."

"Xong công việc, chúng ta có thể trở về Carvahall."

Giọng cô ả bỗng chua lè:

"Anh định làm gì? Trở lại cuộc sống trước kia à? Anh biết là không thể mà. Dẹp bỏ những chuyện vớ vẩn, mất thì giờ ấy đi cho tôi nhờ. Bây giờ là lúc anh phải quyết định. Chui nhủi trốn tránh suốt đời hay là về với Varden? Hay anh định đem thân về với triều đình? Xin lỗi, chuyện đó không có tôi đâu."

Eragon nhẹ nhàng nói: "Nếu đến nước phải chọn lựa, anh đành đặt số phận vào phe Varden thôi, em quá rõ rồi mà."

"Đó, ít ra cũng phải tự miệng anh nói ra chứ."

Ả bay vụt đi để Eragon cân nhắc những lời nói của mình.

Chương 31

Những kẻ sùng bái Helgrind

Eragon thức dậy, trong phòng chỉ còn mình nó. Trên tường có mấy dòng chữ viết bằng than:

Eragon,

Ta đi tới khuya. Tiền ăn sáng để dưới đệm. Tham quan thành phố đi, nhưng phải thận trọng. Brom.

TB.: Tránh xa lâu đài. Nhớ đem theo cung tên.

Eragon lau lời nhắn trên tường, lấy tiền, đeo cung lên vai. Ra khỏi quán trọ, nó lang thang qua các con đường rất nhiều cửa hàng, nhưng chẳng có cửa hàng nào hấp dẫn bằng cửa hàng dược thảo của bà Angela ở Teirm. Nhìn những ngôi nhà tối tăm, kín đáo, nó cảm thấy có vẻ thoải mái trong thành phố này. Mua một miếng bánh mì phô-ma, Eragon ngồi trên hè đường vừa ăn vừa ngắm cảnh phố xá.

Sau đó nó tới một góc đường, vì nghe tiếng oang oang của một tay bán hàng đấu giá đang quảng cáo hàng.

Khoảng mười người đang đứng trên khán đài cao chừng một thước. Phía trước, một đám đông áo quần sặc sỡ đủ màu. Eragon tự hỏi, buôn bán gì mà chẳng thấy hàng họ đâu?

Gã bán đấu giá ngừng quảng cáo, ngoắt tay gọi một thanh niên. Anh ta vụng về, khó khăn leo lên. Chân tay đều bị xích. Gã bán hàng lại oang oang:

- Đây là món đầu tiên. Một con đực mạnh khoẻ, mới bắt được tại sa mạc Hadarac tháng trước. Bảo đảm hàng xin, hoàn hảo. Hãy nhìn cơ bắp trên tay chân nó đi. Khỏe như trâu, lao động nặng tuyệt vời. Và nhất là thông minh như một....cái móng tay, nếu nó có thể nói được ngôn ngữ văn minh của chúng ta. Quý ông quý bà bỏ qua rất uống.

Đám đông hô hố cười. Eragon nghiêng rằng đầy phần nộ. Môi nó mấp máy suýt bật ra mấy câu thần chú. Cánh tay mới tháo nẹp của nó giơ lên, dấu hiệu trên bàn tay ngời sáng. Nhưng rồi nó chợt nghĩ đến hành động hấp tấp xảy ra với lũ quái Urgals đã gây ra bao phiền toái. Nếu nó dùng phép thuật giải phóng cho người nô lệ này, anh ta sẽ cũng bị bắt lại trước khi tới được tường thành. Và lúc đó tình trạng của anh ta còn khốn khổ hơn.

Eragon tuyệt vọng nhìn người nô lệ bị bán cho một thằng cha mũi khoằm như mỏ điều hâu. Nô lệ tiếp theo được rao bán là một bé gái, chưa đến sáu tuổi, nhỏ tí teo. Con bé co rúm trong vòng tay bà mẹ đang khóc ngất. Eragon lách khỏi đám đông, lòng đầy căm hờn, tức giận.

Qua khỏi mấy đoạn phố, nó mới lặng lẽ khóc, rồi dấm như điên lên một bức tường cho đến khi bàn tay trầy trụa: "Chính vì những điều như thế, mình sẽ tranh đấu với triều đình. Cùng với Saphira, mình sẽ giải phóng người nô lệ. Mình đã được ban cho những sức mạnh đặc biệt hơn người, nếu mình ích kỷ đến không sử dụng sức mạnh trong những công việc chính đáng đó, thì đầu đáng mặt một trang Kỵ Sĩ?"

Khi bình tĩnh trở lại, Eragon ngạc nhiên thấy nó đang đứng trước thánh đường. Trên mái nhọn phủ đầy tượng và chữ cổ. Đầu quái vật nhe nanh dưới những mái hiên. Trên những bức tường, hình ảnh vua chúa, anh hùng, quái thú lạnh lùng trên nền cẩm thạch. Cùng với những hàng cột đủ kích cỡ là những cửa sổ kính màu cao lớn. Chiếc tháp nhọn chụm trên mái như một cột buồm.

Chìm trong bóng râm, mặt tiền thánh đường là một cửa sắt cần những hàng chữ bạc. Eragon ráng đọc những hàng chữ cổ: Phúc cho kẻ nào vào chốn này hiểu được những bất mãn của nó và quên đi mọi ràng buộc, là những người thân yêu.

Toàn thể khung cảnh thánh đường làm Eragon lạnh xương sống. Nơi đây mang một vẻ đe dọa kỳ lạ, như một tên cướp đang rình rập nạn nhân tiếp theo của nó.

Những bậc thềm rộng lớn dẫn lên lối vào. Eragon ngần ngại đẩy cánh cửa, bước vào trong.

Bên trong im vắng như một ngôi mồ hoang lạnh lẽo. Những bức tường cao vọi vọi tới vòm trần, làm nó cảm thấy bé nhỏ như một con kiến. Những bức trang bằng kính màu trên cửa sổ, diễn tả những cảnh giận dữ, căm ghét, ăn năn sám hối; phản chiếu những tia sáng ma quái lên một khoảng những dãy băng ghế đá. Giữa khoảng cách của những ô cửa sổ là những pho tượng mắt xanh lè, nghiêm khắc.

Bàn thờ là một phiến cẩm thạch không trang trí. Phía sau bàn thờ, những cái ống của một cây đàn gió vươn tới trần. Khi có gió mạnh kéo ngang Dras - Leona, tiếng đàn sẽ trỗi lên. Eragon quì gối cúi đầu. Nó không cầu nguyện. Chỉ để tỏ lòng tôn trọng những kiếp người mà ngôi thành đường này từng chứng kiến, cũng như những khổ khổ của những người đã hoàn thành nên vẻ hào nhoáng bên trong những bức tường này. Đây là nơi âm u đáng sợ, trong cái ớn lạnh lẫn khuất một tia vĩnh cửu và phải chăng sức mạnh của thánh đường là chính điểm này.

Vừa đứng dậy, quay ra, nó lạnh toát người. Tiếng tim đập như tiếng trống.

Tụi Ra'zac đứng ngay lối vào, đang trừng trừng nhìn nó. Những lưỡi gươm tuốt trần, sáng rực màu đỏ máu. Một tên Ra'zac rít lên như huyết sáo. Chúng không hề nhúc nhích.

Eragon ngùn ngụt căm hờn. Mấy tuần qua nó lặn lội truy lùng, giờ là lúc phục thù ở trong tầm tay. Mỗi phần nộ bùng lên như hỏa diệm sơn. Eragon gào lên một tiếng như tiếng sấm, tay rút cung tên, nhắm bắn liền ba phát.

Tụi Ra'zac nhảy tránh nhanh lẹ phi thường. Vừa rít, chúng vừa chạy qua mấy hàng ghế, xông tới Eragon, những vạt áo đen phất phới như cánh những con quạ. Eragon lấp thêm tên, nhưng nó chợt nghĩ, nếu chúng biết chỗ tìm ra mình, chắc ông già cũng bị nguy rồi, phải báo cho ông biết. Ngay lúc đó, Eragon khiếp đảm thấy một đám lính tiến vào thánh đường, lỗ nhổ ngoài cửa cũng đầy những lính.

Nó tiếc rẻ nhìn mấy tên Ra'zac, rồi chạy vào tiền sảnh bên trái bàn thờ, nhảy qua rào, xuống hành lang. Tiếng chân Ra'zac rầm rập phía sau. Eragon rướn người cố chạy, nhưng nó bị một cánh cửa chặn đường.

Không thể phá được cánh cửa gỗ nặng nề, Ra'zac gần kề phía sau, Eragon điên cuồng hít một hơi mạnh, la lên: "Jierda!" Ánh sáng loé lên, cánh cửa tan thành muôn ngàn mảnh vụn bay lả tả. Nó nhảy qua căn phòng nhỏ, cầm đầu chạy tiếp.

Qua nhiều phòng ốc khác, những giáo sĩ hốt hoảng vừa la vừa chửi. Chuông báo động reo vang. Eragon chạy xuyên qua bếp, vượt qua hai tu sĩ, lách mình qua một cửa hông. Nó lọt vào một khu vườn, chung quanh có tường cao bao bọc.

Eragon vội quay trở lại, nhưng phía sau tiếng rít của Ra'zac đã cận kề. Nó đành chạy lại bức tường. Nhắm bức tường quá dày, nếu dùng phép thuật để phá, nó sẽ không còn sức để thoát thân.

Giơ cao hai tay, phóng người nhảy lên, những ngón tay Eragon chỉ bám hờ được mép tường. Thở hồng hộc, nó cố giữ thân hình treo sát tường. Mấy tên Ra'zac khênh khay vào vườn, đầu lắc lư như chó săn đánh hơi mồi. Eragon gồng mình đu lên, vai đau nhói khi quăng mình sang được phía bên kia. Vừa kịp lão đảo đứng dậy chạy vào một ngõ hẹp, tụi Ra'zac cũng đã vọt qua tường.

Eragon chạy chùng hơn một dặm mới dám ngừng lại thở. Nó lẩn vào một khu chợ đông đúc, rồi nhào xuống gầm một xe chở hàng vắng chủ.

Bằng cách nào chúng phát hiện ra mình? Chúng không thể biết mình ở đâu, trừ khi có chuyện xảy ra cho ông Brom. Nghĩ vậy, nó liên lạc với Saphira: "Ra'zac đã tìm ra anh. Chúng ta đang bị nguy hiểm. Thử xem ông già có sao không. Nếu không, báo cho ông biết tin ngay, bảo

ông gặp anh tại quán trọ. Sẵn sàng bay lại anh càng sớm càng tốt. Rất có thể cần em giúp để tẩu thoát."

Một lúc sau, Saphira trả lời: "Xong rồi, ông ấy sẽ gặp anh tại nhà trọ. Đừng đi đâu nữa. Nguy hiểm lắm."

Chui khỏi gầm xe, Eragon vội vã về Quả Cầu Vàng, đóng hành lý, yên cương xong, dắt ngựa ra ngoài đứng chờ.

Về tới nơi, ông Brom nhảy ngay lên Hỏa Tuyết, hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

- Ra'zac xuất hiện ngay sau lưng cháu trong thánh đường. Cháu cố chạy về, nhưng chỉ một giây nữa, có thể chúng sẽ tới đây. Ngay khi chúng ta ra khỏi Dras - Leona, Saphira sẽ đi cùng chúng ta.- Phải ra khỏi đây ngay, trước khi chúng đóng cổng thành. Dù làm chuyện gì, cháu không được tách khỏi ta.

Eragon cứng người, khi thấy đám lính đang đi nơi cuối phố. Ông già vừa rửa vừa giật cương cho Hỏa Tuyết phi nước đại. Eragon rạp mình trên con Cadoc phóng theo. Nhiều lần hai người suýt vấp ngã, vì phải vọt qua, luồn lách giữa đám đông khi tới gần cổng thành. Gần tới nơi, Eragon hoảng hốt thấy cổng thành đang từ từ hạ và một hàng gươm giáo chặn ngang. Ông Brom cứng rắn nói:

- Để ta làm việc với đám lính, cháu phải tìm cách mở cửa thành.

Eragon gật đầu, nghiêng rặng, thúc ngực tiến tới. Đám lính hạ mũi giáo ngang tầm ngực ngựa. Eragon nghe tiếng la hét của đám lính, nhưng chỉ chăm chăm nhìn cổng đang khép lại.

Ông Brom đưa tay lên nói, những lời nói như làm tụi lính bị cắt một chân, chúng nghiêng ngả dựa vào nhau. Eragon lấy hết sức bình sinh, la lớn:

- Du grind huildr!

Cổng sắt run lên bần bật rồi đứng im. Tiếng vó ngựa tanh tách vượt khỏi cổng thành. Đám đông và tụi lính há hốc mồm kinh ngạc. Eragon quay lại vẫy tay, cánh cổng nặng nề đóng chặt lại.

Vừa phóng ngựa, ông già vừa án náy nhìn Eragon, vì ông biết nó rất mệt. Khi xuyên qua ngoại ô Dras - Leona, hai người mới nghe tiếng kèn báo động từ trong thành. Saphira đang nấp sau lùm cây chờ họ. Ông Brom nói ngay:

- Đi với Saphira, nhớ ở trên cao, dù chuyện gì xảy ra với ta. Ta đi về hướng nam. Bay gần thôi, chúng thấy Saphira cũng không là điều cần thiết nữa.

Eragon đang nhìn mặt đất trôi ngược và ông già gò mình phóng ngựa phía dưới, Saphira chọt hỏi: "Anh không sao chứ?"

"Không sao, nhưng hoàn toàn nhờ may mắn thôi."

Thở ra một bùm khói, chứng tỏ đang bức bối, Saphira nói: "Tất cả thời gian vất vả truy lùng Ra'zac thành công cốc ráo!"

"Anh biết. Nếu chỉ có Ra'zac, anh đâu buồn tha chúng. Nhưng với tất cả đám lính đó, mình không đủ sức."

Con đường phía dưới vùn vụt giạt lùi, đã qua khỏi vùng hồ Leona, chúng đang bay trên vùng đất khô cằn đầy đá và những bụi xương rồng cao. Mây đen kéo đầy trời. Chớp loé lên từ xa. Saphira bắt buộc phải hạ cánh, vì gió bắt đầu gào thét.

Ông Brom ngược lên hỏi Eragon:

- Sao vậy?

- Gió mạnh quá.

- Có thấy gì đâu?

- Trên cao kìa.

Ông trao dây cương Cadoc cho nó. Người, ngựa và rồng tiếp tục lên đường. Trên mặt đất Saphira khó nhọc mới theo kịp hai con ngựa.

Gió mạnh thêm. Bụi cuốn mịt mù, Eragon và ông già phải cuốn khăn che bụi. Tuy vậy, Eragon lại mong trời sớm đổ mưa để xóa những dấu vết trên đường. Trời tối, họ phải cắm trại giữa hai tảng đá, ăn đồ ăn nguội vì không dám nổi lửa. Saphira xòe cánh làm lều.

Ăn xong, Eragon chợt hỏi:

- Sao chúng lại tìm được chúng ta?

- Một người hầu trong lâu đài cho biết, trong số họ có một tên gián điệp. Nó đã báo cho Tábor, và lão báo cho Ra'zac.

- Vậy là chúng ta không thể trở lại Dras - Leona được nữa?

- Mấy năm nữa mới có thể trở lại đó được.

- Chúng ta có nên tìm cách nấp cho Ra'zac ra ngoài không? Để Saphira xuất hiện, chúng sẽ đuổi theo.

- Và ít nhất năm mươi tên lính sẽ truy đuổi cùng chúng? Nhưng lúc này không phải thời gian để bàn cãi chuyện này. Ngay bây giờ, phải tìm mọi cách để sống còn. Đêm nay sẽ vô cùng nguy hiểm, vì Ra'zac sẽ lợi dụng đêm tối để truy đuổi theo ta. Cháu phải nhớ, chúng mạnh mẽ nhất khi trời tối. Chúng ta phải thay phiên canh gác cho tới khi trời sáng.

Eragon chợt thấy một thoáng di động của một miếng màu nho nhỏ nổi bật trong đêm tối. Nó tiến lên mấy bước để nhìn cho rõ. Ông Brom hỏi:

- Có gì thế?

Nó quay vào bảo:

- Cháu không biết. Hình như cháu thấy một con chim.

Sau gáy nó bỗng nhói đau và có tiếng Saphira gầm lên. Eragon gục xuống, ngất đi.

Chương 32

Razac trả thù

Tiếng đập nặng nề cứ nổi lên trong đầu, mỗi lúc nhịp máu nhảy, Eragon cảm thấy như một cơn sóng đau đớn xuyên qua. Nó cố hé mở mắt, nước mắt ứa ra khi ánh nhìn trực tiếp một ngọn đèn chói sáng. Chớp mắt quay đi, nó định ngồi dậy, mới biết hai tay bị trói giắt ra sau.

Nó bơ phờ quay lại nhìn: hai cánh tay ông Brom bị trói vào tay nó. Nó tạm yên tâm biết ông còn sống, vì chúng đời nào lại đi trói một người chết. Nhưng chúng là ai? Eragon cố ngoái nhìn ông, nhưng, lù lù trước mắt nó là đôi ủng màu đen. Ngược mắt lên, nó nhìn thấy ngay bộ mặt đáng sợ của một tên Ra'zac. Eragon vừa định bật ra mấy câu thần chú tiêu diệt tên Ra'zac, bỗng bất rồi khựng lại. Không nhớ nổi một câu nào. Tức giận nó thử lại, vô ích.

Tên Ra'zac cao lớn cười lạnh buốt:

- Thuốc vẫn còn công hiệu, hả? Mà không còn quấy rầy chúng ta được nữa đâu.

Bên trái có tiếng động, Eragon quay nhìn. Tên Ra'zac thứ hai đứng kế bên Saphira. Một sợi xích đen trói hai cánh, hai chân Saphira bị còng. Eragon cố liên lạc với Saphira nhưng không được.

Tên Ra'zac gần Saphira ngồi xổm xuống lục lợi hành trang của Eragon. Nó lôi ra đủ thứ cho tới khi rút ra thanh Zar'roc:

- Một vật đẹp thế này mà để cho thằng nhóc vô dụng thì phí quá. Có lẽ tao nên giữ thì hơn. Hay...nếu mày biết điều, chủ nhân ta sẽ cho mày được phép lau chùi đấy.

Đang xoay xoay thanh kiếm ngắm nghía, nó bỗng thét lên. Tên kia chạy lại. Cả hai rin rít một hồi, rồi quay bảo Eragon:

- Mày sẽ phục vụ chủ nhân ta rất đắc lực.

- Nếu vậy tao sẽ giết chúng mày.

- Ồ, không đâu. Tội tao có giá lắm. Nhưng mày....sẽ được trọng dụng.

Saphira gừ một tiếng, khói tuôn ra từ hai lỗ mũi. Nhưng hai tên Ra'zac chột chú ý đến ông Brom vừa rên lên, trở mình. Một tên Ra'zac nắm ông quăng lên không. Tên kia lên tiếng:

- Giết lão đi. Lão gây cho chúng ta khổ nhiều rồi.- Ý kiến hay đó. Nhưng đức vua bảo phải để cho chúng sống.

- Chúng ta sẽ tiêu là lão bị chết trước khi bị bắt.

- Nếu thằng nhóc này khai ra thì sao?

- Nó không dám đâu.

- Đồng ý.

Một tên cười ha hả, rút ra con dao. Chúng kéo ông ra giữa khoảng trống, đè ông quì xuống. Brom đổ nhào sang một bên. Eragon khiếp đảm, cố vùng vẫy, nhưng dây trói càng xiết chặt. Một tên Ra'zac hình mũi đánh hơi, hình như có điều gì làm nó không yên tâm.

Tên kia gầm lên một tiếng, thọc thẳng mũi dao vào cổ họng ông già. Ngay lúc đó, một tiếng "véo" trong không gian, và tiếp theo là tiếng rú của một tên Ra'zac. Một mũi tên cắm phập trên vai nó. Tên đang đứng gần Eragon nhào xuống đất tránh những mũi tên tiếp theo. Nó bò lại tên đồng đội bị thương, gân dờ rít lên, không để ý đến ông già đang loạng choạng đứng dậy. Eragon la lớn: "Nằm xuống!"

Ông lão đảo tiến lại Eragon. Thêm một mũi tên vút ra từ một xạ thủ vô hình. Hai tên Ra'zac núp sau những tảng đá. Im lặng một lúc, những mũi tên vun vút bắn tới từ một hướng khác.

Quá bất ngờ, hai tên Ra'zac trở nên chậm chạp, hai tấm áo choàng rách tả tơi và một mũi tên xuyên ngập cánh tay tên còn lại.

Với tiếng kêu đầy man rợ, tên thấp nhỏ hơn đá tới tấp lên sườn Eragon, rồi thoát chạy. Tên cao lớn bối rối chop con dao trên mặt đất, phóng thẳng vào Eragon.

Mắt ông già Brom chợt sáng lên kỳ lạ. Ông quăng thân mình đè lên Eragon. Một tiếng "phập", mũi dao xuyên vào ông ngọt xót. Nặng nề buông mình xuống, đầu ông nhè nhẹ lắc lư:

- Không!

Eragon kêu thét lên. Nó nghe tiếng chân người, nhưng mắt nó nhắm lại, không còn biết gì nữa.

Chương 33

Chàng Murtagh

Một lúc lâu Eragon chỉ lo lắng vì một bên sườn bỏng rát. Mỗi nhịp thở lại làm nó đau đớn. Cảm giác như chính nó bị đâm, chứ không phải ông Brom. Nó không còn biết chuyện mới xảy ra hay đã mấy tuần rồi. Khi hơi tỉnh táo, Eragon mở mắt nhìn đồng lửa cách nó mấy bước. Tay vẫn còn trói, nhưng chắc thuốc mê đã tan, nên nó mới có thể suy nghĩ được thế này.

"Saphira, em có bị thương không?"

"Không, chỉ anh và ông già bị thôi."

Nó đang nằm sát bên, xoè cánh che chở cho Eragon.

"Saphira, không phải em nhóm lửa và tự cởi trói chứ?"

"Không..."

"Anh cũng đoán vậy."

Eragon quay đầu nhìn: một thanh niên lạ mặt đang ngồi xa xa khỏi đồng lửa. Anh ta mặc bộ đồ cũ nát, nhưng dáng vẻ trầm tĩnh, quả quyết. Hai tay nắm chặt cây cung, bên sườn đeo thanh kiếm dài. Trên đùi anh là một tù và bịt bạc và một chuôi dao găm lỏng ra từ chiếc ủng. Những lọn tóc nâu bao quanh khuôn mặt trang nghiêm với đôi mắt dữ dằn. Trông anh ta có vẻ lớn hơn Eragon mấy tuổi và cao hơn nó chừng vài phân. Sau lưng anh có một con ngựa chiến màu nâu. Người lạ nhìn Saphira vẻ e dè. Eragon yếu ớt hỏi:

- Anh là ai?

- Murtagh.

Giọng anh ta trầm, bình tĩnh, nhưng rất tình cảm. Eragon nghiêng răng chịu đau, luồn hai tay bị trói qua chân ra phía trước.

- Tại sao anh lại cứu chúng tôi?

- Không chỉ riêng các anh mới là kẻ thù của Ra'zac. Tôi cũng đang truy lùng chúng.

- Anh biết chúng là ai chứ?

- Biết.

Eragon tập trung vào giây trói, vận dụng phép thuật. Nhưng nó ngập ngừng nhìn Murtagh, xong quyết định: "Jierda!" Giây trói bung khỏi tay, nó định đứng dậy, bỗng cảm thấy xương sườn đau buốt, ngã ngửa ra. Murtagh đứng bật dậy, nhưng khựng lại vì tiếng gầm gừ của Saphira.

- Tôi đã định cởi trói cho anh từ trước, nhưng con rồng của anh không để tôi lại gần.

- Tên nó là Saphira.

"Saphira, để anh ta giúp chứ. Anh không thể tự đứng dậy được đây này. Chính anh ta đã cứu chúng mình mà."

Saphira gừ gừ vài tiếng mới chịu lùi ra sau, xếp đôi cánh lại. Murtagh vừa tiến lại gần vừa nhìn chừng nó.

Anh ta nhẹ nhàng nắm tay kéo Eragon đứng dậy. Eragon nén đau để Murtagh diu tới chỗ ông già đang nằm. Nó hỏi:

- Vết thương của ông ấy ra sao?

- Nặng lắm.

Murtagh đặt Eragon ngồi cạnh ông, nói thêm:

- Lưỡi dao đâm trúng sườn. Nhưng trước hết, phải coi xem vết thương Ra'zac gây cho cậu ra sao đã.

Anh ta cởi áo Eragon, kêu lên:

- Ôi cha!

Một vết đỏ bầm hằn sâu bên sườn Eragon. Da nó bị rách nát. Murtagh đặt tay lên vết thương, ấn nhẹ. Eragon đau đớn kêu lên. Saphira gầm gừ cảnh cáo.

Murtagh lấy một cái chăn, vừa xé vừa nhìn Saphira:

- Tôi nghĩ cậu bị gãy mấy xương sườn. Ít nhất là hai. May mà cậu không ho ra máu.

Anh ta bó quanh ngực Eragon bằng những mảnh chăn. Eragon mặc lại áo rồi run rẩy tháo băng vết thương của ông già. Murtagh cản lại:

- Đừng. Ông ấy sẽ chết vì mất máu.

Máu trào ra từ vết thương không lớn nhưng sâu. Eragon đã có kinh nghiệm từ cái chết của cậu Garrow, vết thương do tội Ra'zac gây ra rất khó lành. Nó lạnh lẽo thấu tận tay, cố nhớ lại những câu thần chú chữa thương ông già đã dạy nó.

"Saphira, giúp anh. Anh yếu lắm, không làm chuyện này một mình được đâu."

Saphira bò lại gần, chăm chú nhìn ông. Ngay khi tâm trí Eragon hòa cùng Saphira, nội lực nó bùng lên. Eragon tập trung hai luồng công lực vào câu thần chú: "Waise heill!" Bàn tay nó vút sáng và da của ông Brom liền lành lại, như chưa từng bị rách. Chỉ một thoáng, ánh sáng biến mất. Eragon mệt mỏi, ngồi lên, bảo Saphira: "Trước đây chúng ta không bao giờ làm được điều này." "Đúng vậy. Nếu mình hợp sức lại, sẽ có thể làm được những điều vượt quá khả năng mỗi đứa."

Murtagh hỏi:

- Vết thương có thể lành hoàn toàn được không?

- Tôi chỉ có thể chữa lành bên ngoài. Tôi không đủ khả năng trị nội thương. Ôi, đầu tôi sao cứ như ở trên mây thế này.

- Chắc cậu phải ăn chút gì. Để tôi đi nấu súp.

Trong khi Murtagh nấu nướng, Eragon tự hỏi, con người xa lạ này là ai? Áo quần cũ nát, nhưng kiêu, cung, tù-và đều là thứ hảo hạng. Không biết anh ta là kẻ trộm hay một tay nhà giàu phá sản? Tại sao anh ta săn lùng Ra'zac? Chúng đã làm gì để gây mối hận thù với anh ta? Anh ta có phải là người của Varden không?

Murtagh bưng bát súp tới, Eragon vừa húp vừa hỏi:

- Ra'zac chạy khỏi đây bao lâu rồi?

- Chừng mấy tiếng.

- Chúng ta phải đi trước khi chúng kéo viện binh tới.

- Cậu có thể đi nổi, còn ông già thì sao?

Eragon hỏi Saphira: "Nếu mình là một cái cáng, em có thể quắp ông đi như cậu Garrow được không?"

"Được, nhưng lúc xuống khó lắm."

"Chỉ còn cách đó thôi."

Eragon nói với Murtagh:

- Saphira có thể đưa ông Brom đi. Nhưng phải cần một cái cáng. Anh làm giúp được không? Tôi không còn sức nữa.

Murtagh đi chặt cây và lấy chần làm cáng. Nhìn Saphira quắp cái cáng có ông Brom và cố sức bay lên, Murtagh ngơ ngẩn nói:

- Thật không bao giờ tôi tưởng tượng được cảnh này.

Khi Saphira đã khuất trong màn đêm, Eragon nghiêng rặng leo lên lưng Cadoc:

- Cám ơn anh rất nhiều vì đã giúp đỡ chúng tôi. Nhưng bây giờ anh nên đi càng xa chúng tôi càng tốt. Anh sẽ bị nguy hiểm nếu triều đình bắt gặp anh đi cùng chúng tôi. Chúng tôi không thể bảo vệ anh, cũng không thể nào đang tâm nhìn anh bị hại vì chúng tôi.

- Cậu nói hay lắm. Nhưng cậu định đi đâu? Có nơi nào gầy đây cho cậu nghỉ ngơi một cách an toàn không?

Eragon thú thật:

- Không.

- Trong hoàn cảnh này, tôi nghĩ sẽ đi cùng, cho tới khi nào cậu qua khỏi cơn nguy hiểm. Vì tôi cũng chẳng biết đi đâu. Ngoài ra, nếu tôi đi cùng cậu, tôi còn có dịp bắt thêm mấy mũi tên vào Ra'zac, hơn là đi một mình. Thiếu gì chuyện thú vị xảy ra quanh một chàng Ky Sĩ.

Eragon phân vân, có nên để một người hoàn toàn xa lạ cùng đi không, mà lặn lội một mình trong lúc quá yếu thế này cũng chẳng vui vẻ gì. Nhưng nếu Murtagh tỏ ra thiếu thành thật, Saphira sẽ chẳng để anh ta yên. Nó bảo:

- Nếu muốn thì anh đi cùng chúng tôi cũng được.

Murtagh gật đầu, nhảy lên con ngựa xám. Eragon nắm cương Hỏa Tuyết để nó chạy theo Cadoc. Tất cả dời nơi cắm trại, tiến vào chốn mịt mù hoang dã. Trăng lưỡi liềm soi tỏ lối mòn chỉ làm Eragon thêm lo Ra'zac dễ dàng lần theo dấu vết.

Trời gần sáng, Saphira liên lạc với Eragon: "Em phải ngừng lại thôi. Cánh mỗi rã rời, mà ông già cũng cần được săn sóc. Em khám phá ra một nơi ở tốt lắm, cách anh chừng hai dặm."

Tới nơi Saphira hướng dẫn, hai người thấy nó đang chễm chệ dưới một tảng sa thạch lớn như một quả đồi, với những khoảng lõm lõm như những mái vòm. Saphira hí hửng: "Có một cái hang, từ dưới đất nhìn lên không thể nào thấy được. Rộng đủ cho cả người lẫn ngựa. Theo em."

Nó bám vuốt vào đá leo lên trước. Eragon và Murtagh vừa kéo vừa đẩy gần một tiếng mới đưa được ba con ngựa lên hang. Hang rộng chừng bảy thước, sâu khoảng ba mươi thước, nhưng cửa hang nhỏ, có thể bảo vệ họ khỏi mưa gió và những con mắt soi mói. Càng vào sâu hang càng tối mù mù.

Trong khi Murtagh gom củi nhóm lửa, Eragon vội chạy đến bên ông già. Saphira đã đặt ông lên một phiến đá gần cuối hang. Eragon nắm bàn tay buông thõng, lo lắng nhìn khuôn mặt tàn tạ, héo gầy của ông một lúc lâu, rồi thở dài đến ngồi bên đống lửa. Không ai nói năng gì.

Sau khi cố gắng đổ chút nước cho ông, nhưng ông không nuốt được, hai chàng trai lẳng lặng trải chần, dọn chỗ ngủ.

Chương 34

Di chúc của một Kỵ Sĩ

"Dậy, dậy ngay Eragon. Có chuyện rồi. Dậy giúp em mau."

Eragon cố làm ngơ, ngủ thêm nhưng không được. "ERAGON!" Tiếng gọi lạnh lạnh như chuông rền trong hang làm nó ngồi bật dậy, tay nắm vội cây cung. Saphira đang ráng giữ ông Brom, trong khi ông vật vã, lăn mình xuống nền hang. Bàn tay nắm chặt, mặt ông nhăn nhúm lại. Eragon hốt hoảng vừa chạy vội tới, vừa gọi Murtagh:

- Giúp tôi giữ chặt. Ông làm bị thương thêm bây giờ.

Nó ghì hai cánh tay ông, một bên sườn đau buốt. Hai người giữ cho đến khi cơn động kinh của ông hạ xuống, mới nhẹ nhàng bồng ông lên phiến đá. Eragon sờ trán, trán ông nóng như lửa. Nó bảo Murtagh lấy khăn và nước lạnh, rồi lau mặt cho ông.

"Tụi anh ngủ lâu không?" Nhìn mặt trời đã rạng ngoài cửa hang, Eragon hỏi Saphira.

"Cũng lâu rồi. Suốt thời gian đó, em ngồi canh cho ông. Chỉ một phút trước ông lên cơn co giật, em mới gọi anh."

Nó vừa nhăn mặt vì bên sườn đau nhói, thì một bàn tay nắm lấy vai nó. Đôi mắt ông già đang trừng trừng nhìn Eragon. Ông hỗn hển:

- Lấy cho ta bình rượu.

Nghe ông nói, Eragon mừng rỡ kêu lên: "Ông ơi!" rồi năn nỉ:

- Đừng uống rượu, rượu làm ông bệnh nặng thêm mất thôi.

- Lấy cho ta đi, con....đem lại đây...

Eragon lại túi hành lý lục lọi rồi bảo:

- Cháu không thấy.

Nhưng Murtagh nói ngay:

- Tôi có.

Rồi anh ta lấy bình rượu đem tới. Giọng ông già yếu ớt thì thào:

- Tốt. Rửa bàn tay phải cho ta.

- Sao ạ?

- Đừng hỏi. Không còn thời gian nữa đâu.

Eragon rưới rượu lên lòng bàn tay ông, cẩn thận lau chùi từng ngón. Ông bắt nó đổ thêm rượu, kỳ cọ cho tới khi một lớp nhuộm màu nâu tróc khỏi bàn tay. Eragon há hốc mồm kinh ngạc. Trên lòng bàn tay ông già Brom là dấu gedwey ignasia.

- Ông là Kỵ Sĩ?

Ông già nở một nụ cười đầy chua xót:

- Đã một thời...thì đúng. Bây giờ không còn nữa. Ngày ta còn nhỏ, nhỏ hơn cháu bây giờ, ta đã được các Kỵ Sĩ tuyển chọn vào hàng ngũ họ. Trong thời gian khổ luyện, ta kết bạn với một đồng môn...đó là...là Morzan, trước khi hắn trở thành một phản đồ.

Eragon ghen thở, vậy là phải cả trăm năm trước!

- Nhưng rồi hắn phản bội chúng ta, chạy theo Galbatorix và....trong cuộc chiến tại Doru Areaba, thành phố Vroengard ngày nay, con rồng của ta bị giết. Tên nó là Saphira.

- Sao trước đây ông không cho cháu biết chuyện này?

- Vì...vì cháu không cần phải biết. Eragon ơi, ta già rồi, quá già rồi. Mặc dù con rồng của ta đã chết, ta vẫn sống lâu hơn mọi người. Nhìn lại, cháu không thể đoán được tuổi ta và biết được hết mọi chuyện đâu. Hãy hướng tới tương lai, và nên biết rằng còn rất nhiều năm chờ đợi cháu phía trước....Sau bấy nhiêu năm, ta vẫn còn thương xót Saphira và căm thù Galbatorix về những gì hắn tước đoạt của ta. Đừng để chuyện đó xảy ra với cháu. Đừng! Phải bảo vệ Saphira bằng mạng sống của cháu. Vì không có nó, cuộc đời không còn đáng sống nữa.

- Ông đừng lo, sẽ không có gì xảy ra cho Saphira đâu.

Ông lão đưa đôi mắt lơ mờ nhìn Murtagh rồi nói:

- Có lẽ ta đã quá đông dài...

Quay lại Eragon, ông chăm chăm nhìn nó, giọng rần rỏi hẳn lên:

- Eragon, ta không còn ở lại bao lâu nữa. Vết trọng thương này đã rút hết sức lực ta. Ta không còn đủ khả năng chống trả nữa rồi. Trước khi ta đi...cháu có nhận lời chúc phúc của ta không?

Eragon ứa nước mắt nói:

- Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi mà ông. Ông đừng làm vậy.

- Đó là điều ta phải làm. Cháu có nhận không?

Eragon xúc động cúi đầu. Ông Brom đặt bàn tay run rẩy lên trán nó:

- Cầu chúc những tháng năm sắp tới đem hạnh phúc đến cho cháu.

Ông ra dấu cho Eragon sát lại gần hơn. Thì thầm như hơi thở, ông rót vào tai Eragon bảy câu bằng cổ ngữ, và hạ thấp giọng thêm, ông cất nghĩa bảy chữ đó cho nó hiểu. Rồi ông nói tiếp:

- Ta chỉ có bấy nhiêu dành cho cháu....Hãy sử dụng khi cần thiết.

Nói xong ông ngược mắt lên mái hang, lẩm bầm:

- Và bây giờ là lúc dành cho cuộc phiêu lưu lớn nhất đây....

Eragon cầm tay ông vừa khóc vừa tìm lời an ủi. Suốt nhiều tiếng đồng hồ dằng dặc, nó không nhúc nhích, không ăn uống, nó lặng lẽ ngồi nhìn da ông từ từ xám lại, mắt mờ dần. Trong hang im phăng phắc. Đôi mắt ông vẫn không rời mắt nó. Rồi một tiếng thở hắt ra thật nhẹ thoát ra từ vành môi. Brom, ông già kể chuyện, là đời như vậy đó. Với những ngón tay run rẩy, Eragon vuốt mắt ông, rồi đứng dậy. Saphira ngẩng cao đầu, ngược lên trời, gầm lên thê thảm như tiếng than van, rên rỉ của một bài hát cầu hồn. Cảm thấy một nỗi mất mát không gì bù đắp nổi, nước mắt đầm đìa trên má, Eragon ráng bình tĩnh nói:

- Chúng ta phải chôn cất cho ông.

Murtagh cảnh giác:

- Làm vậy chúng ta có thể bị phát hiện.

- Tôi không cần.

Bối rồi, Murtagh bỗng xác ông Brom, cùng kiếm và cây gậy của ông, ra khỏi hang. Saphira đi theo. Eragon chỉ tay lên cao, bảo:

- Lên tới đỉnh.

- Không đào huyệt trên đá được.

- Tôi làm được.

Eragon cố nén đau leo tới mặt phẳng trên đỉnh đồi sa thạch. Murtagh đặt ông già nằm trên đá.

Lau nước mắt, chăm chăm nhìn mặt đá, Eragon đưa tay lên, nói:

- Moi stenr!

Mặt đá rúm lại, rồi chảy ra như nước, lõm xuống thành một hình người. Dùng sa thạch như một thứ đất sét ướt, Eragon xây một bức tường bao quanh, cao chừng một thước.

Sau khi xác ông già cùng cây gậy và gươm được đặt vào cái huyệt chưa hoàn tất, Eragon lùi lại, dùng phép thuật làm sa thạch dâng lên, kết thành một chóp hình nón. Tổ lòng tôn kính với ông, nó khắc trên đá:

NƠI ĐÂY AN NGHỈ

ÔNG BROM

Người đã từng là một Kỵ Sĩ

Và với tôi, ông như một người cha

Cầu xin tên ông mãi mãi tồn tại trong vinh quang

Eragon đứng lặng như pho tượng cho đến khi bóng tối bao trùm vạn vật.

Đêm đó lại mơ thấy người phụ nữ trong tù. Nó thấy cô ta đang gặp hiểm nghèo. Cô ta thở không bình thường, run lên không biết vì lạnh hay đau đớn. Trong bóng tối mờ mờ của phòng giam, chỉ bàn tay trắng của cô bồng thõng nơi mép giường là rõ nhất. Những giọt màu đen, nhỏ xuống từ những ngón tay. Eragon biết, đó chính là máu.

Chương 35

Ngôi mộ kim cương

Eragon thức dậy, mắt cay xè, thân mình tê cứng. Ngoài mấy con ngựa, trong hang trống rỗng. Không còn chiếc cáng, chẳng còn chút gì của ông Brom.

Nó ra cửa hang, ngồi lên một tảng đá nghĩ ngợi. Vậy là lời tiên đoán của bà thầy bói Angela đã thành sự thật: "Một cái chết đến với cháu trong tương lai làm cháu vô cùng đau khổ." Mặt trời đang hắt cái nóng của sa mạc vào buổi sáng tinh mơ. Những giọt nước mắt lại lăn dài trên má, Eragon lơ đãng vạch móng tay trên sa thạch. Nhìn lại, nó mới biết vừa vô tình viết mấy chữ: "Tại sao lại là tôi?"

Murtagh xách hai con thỏ, leo lên hang. Anh ta lẳng lặng ngồi xuống bên Eragon, một lúc sau mới hỏi:

- Cậu khá chưa?
- Yếu lắm.

Mấy phút sau, Murtagh ngập ngừng lên tiếng:

- Thật tình tôi không muốn hỏi cậu vào lúc này. Nhưng tôi cần phải biết...có đúng ông Brom của cậu chính là người đã tiếp tay trộm trứng rồng của nhà vua và giết Morzan trong một trận tử chiến không? Tôi đã nghe cậu nhắc đến tên này và đọc những dòng chữ cậu mới khắc trên mộ bia, nhưng tôi muốn biết một cách chắc chắn hơn. Có đúng là ông ấy không?

- Chính là ông ấy. Nhưng tại sao anh biết tất cả những chuyện này? Anh đề cập đến những việc hoàn toàn bí mật với mọi người, anh còn theo dấu Ra'zac, xuất hiện ngay khi chúng tôi cần giúp đỡ. Anh có phải là một thành viên của Varden không?

Ánh mắt Murtagh xa xôi, đầy bí ẩn:

- Tôi là một kẻ chạy trốn như cậu. Tôi không thuộc cả về Varden lẫn triều đình. Ngoài chính bản thân mình, tôi cũng không có bốn phận phục tùng bất cứ ai. Việc giải thoát cậu, thú thật, là vì tôi nghe những chuyện lén lút truyền tai cho nhau về một Kỵ Sĩ mới. Tôi nghĩ chỉ theo vết tui Ra'zac mới biết chuyện này có thật hay không.

- Tôi tưởng anh muốn giết tui Ra'zac?

- Tôi muốn lắm chứ, nhưng nếu tôi đã làm điều đó, thì tôi chẳng bao giờ còn gặp cậu.

Eragon tự nhủ, phải chi ông già còn sống, ông sẽ biết ngay Murtagh có đáng tin không. Nhớ lại phương pháp ông đã sử dụng để đọc ý nghĩ của Trevor ở Daret, nó cố xâm nhập vào tư tưởng Murtagh. Nhưng thật lạ kỳ, tiềm thức anh ta như có một bức tường thép bao bọc. Eragon kinh ngạc nghĩ, làm sao anh ta có được khả năng này? Theo lời ông già, hiểm kẻ nào, không được huấn luyện, có khả năng ngăn chặn được người khác xâm nhập vào tiềm thức.

Vừa buồn vừa cô đơn, Eragon hỏi:

- Saphira đâu?
- Tôi không biết. Nó theo tôi đi săn một lúc, rồi bay đi một mình. Bây giờ cậu định sẽ làm gì?
- Tôi cũng chưa biết.

Bên sườn nó vẫn còn đau nhói. Eragon cuộn chân, buộc lên lưng Cadoc, trong khi Murtagh làm thịt thỏ. Dọn dẹp đồ vào bao, Eragon cầm lên thanh Zar'roc. Bao kiếm màu đỏ sáng ngời. Nó rút kiếm cân nhắc trong tay. Chưa bao giờ nó đeo hay sử dụng Zar'roc trong chiến đấu, trừ những khi luyện kiếm với ông già. Nó không muốn để mọi người nhìn thấy thanh kiếm này. Nhưng bây giờ nó không bận tâm về điều đó nữa. Tui Ra'zac đã thấy kinh khi

nhìn thấy thanh Zar'roc, lý do đó quá đủ để nó nên đeo thanh kiếm bên mình. Hãy để cho cả thế giới biết mình là ai. Mình không sợ. Từ nay mình là một Kỵ Sĩ, hoàn toàn, trọn vẹn.

Đang lột da thỏ, Murtagh chùi tay, ngẩng lên bảo:

- Cậu cho mình xem thanh kiếm một chút, được chứ?

Murtagh quan sát thanh kiếm, mặt chột tối sầm:

- Cậu lấy kiếm này ở đâu?

- Ông Brom cho tôi. Sao?

Murtagh trao lại thanh kiếm, khoanh tay giận dữ:

- Đã có thời thanh kiếm này nổi tiếng như chủ nhân của nó. Người cuối cùng sử dụng nó chính là Morzan, một con người bạo tàn, man rợ. Tôi ngỡ tưởng cậu là kình địch của triều đình, không ngờ lại bắt gặp cậu đeo một trong những thanh kiếm đầm máu của những kẻ phản đồ.

Eragon bàng hoàng nhìn thanh kiếm. Nó hiểu ra, ông Brom đã lấy thanh kiếm của Morzan sau trận quyết chiến tại Gil'ead. Nó thành thật nói:

- Ông không bao giờ cho tôi biết xuất xứ thanh kiếm này. Tôi không ngờ nó là của Morzan.

- Không hề cho biết? Lạ nhỉ. Tôi nghĩ ông ta chẳng có lý do gì phải giấu cậu.

- Tôi cũng nghĩ vậy. Nhưng ông vẫn giữ bí mật nhiều điều.

Nó cảm thấy bứt rứt khi cầm trong tay thanh kiếm của con người phản bội. Lưỡi kiếm này chắc chắn đã từng lấy mạng nhiều Kỵ Sĩ trong thời gian đó, và khổ nạn hơn nữa, đã từng giết những con rồng!

- Tôi đâu có thanh kiếm nào nữa đâu. Cho đến khi có được thanh khác, tôi vẫn phải dùng Zar'roc.

Murtagh nhăn mặt khi nghe Eragon nhắc đến tên thanh kiếm, nhưng chỉ bảo:

- Tùy cậu.

Món ăn nóng làm Eragon cảm thấy dễ chịu hơn, vừa ăn nó vừa bảo Murtagh:

- Chắc tôi phải bán con Cadoc.

- Sao không bán ngựa của ông Brom?

- Hỏa Tuyết? Không được. Ông Brom đã hứa săn sóc nó, giờ ông...không còn nữa, tôi phải làm thay.- Nếu cậu muốn vậy cũng được, khi nào chúng ta qua làng, chắc sẽ tìm được người mua.

- Chúng ta?

- Mộ của ông Brom như ngọn hải đăng dẫn lối cho Ra'zac. Cậu ở đây lâu sao được. Xương sườn chưa lành hẳn, tuy tôi biết cậu có thể tự chữa trị bằng phép thuật, nhưng cậu cần có bạn đồng hành khuôn vác hành trang lên ngựa, xuống ngựa và thêm tay kiếm bảo vệ chứ. Tôi sẽ đi cùng cậu một thời gian. Nhưng tôi phải báo cho cậu biết, triều đình đang truy nã tôi. Trước sau gì cũng sẽ có màn đổ máu.

- Tôi cóc cần nếu cả đội quân truy lùng anh. Anh có lý, tôi cần anh giúp. Rất mừng vì có anh cùng đi, nhưng tôi vẫn phải hỏi qua Saphira đã. Tôi cũng báo cho anh biết, chắc triều đình đã gửi cả một đoàn quân đuổi theo tôi. Đi với tôi và Saphira, không an toàn bằng anh đi một mình đâu.

- Biết chứ. Nhưng dù sao chuyện đó cũng không ngăn được tôi đi cùng cậu.

Eragon mỉm cười biết ơn. Vừa lúc đó, Saphira bò vào hang. Nó mừng vì gặp lại Eragon, nhưng tâm trí nó đầy sầu não. Đặt cái đầu màu xanh to đùng lên nền nhà, nó rầu rão bảo: "Em nhớ ông già quá!"

"Anh cũng vậy. Không bao giờ anh ngờ ông là một Kỵ Sĩ. Tất cả những gì ông dạy anh, chắc

đều do các Kỵ Sĩ truyền thụ lại."

"Em biết ông là ai, ngay từ khi ông chạm vào em ở trang trại nhà anh."

"Tại sao em không cho anh biết?"

"Ông dặn em không được nói."

Eragon cho Saphira biết tiểu sử thanh Zar'roc, rồi nói thêm: "Bây giờ anh hiểu vì sao khi trao kiếm cho anh, ông đã không cho anh biết nguồn gốc của nó. Vì nếu anh biết, anh đã bỏ ông mà đi ngay rồi."

"Em biết nó là một vũ khí vô song, không gì so sánh được, nhưng anh nên tìm một thanh kiếm bình thường, hơn là sử dụng con dao đồ tể của Morzan."

"Có lẽ vậy. Saphira, Murtagh đề nghị đi cùng chúng ta. Anh không biết gì về quá khứ của hắn, nhưng hắn có vẻ trung thực. Chúng ta có nên đến với Varden không? Có điều là anh không biết tìm họ ở đâu. Ông già chưa hề cho anh biết."

"Ông đã nói với em."

Eragon tức giận: "Tại sao ông tin tưởng em, trong khi giấu anh tất cả những chuyện này?"

"Sau khi ra khỏi thành Teirm và đụng độ với tụi Urgals, ông đã nói với em nhiều chuyện. Có những chuyện em chưa nói vì chưa cần thiết. Ông áy náy vì sợ sau khi ông chết, sẽ có những việc xảy đến cho anh. Ông đã cho em biết tên một người là Dormnad ở Gil'ead. Người này sẽ cho anh biết nơi tìm phe Varden. Ông già cũng muốn anh biết một điều, trong tất cả dân chúng ở Alageasia, ông tin chỉ có anh xứng đáng nhận quyền thừa kế từ các Kỵ Sĩ."

Eragon ứa nước mắt. Đó là lời khen cao quý nhất chưa bao giờ nó nhận được từ ông. Nó tự nhủ, đây là một trách nhiệm mình rất vinh hạnh nhận lãnh. Nó cảm thấy sức lực và hy vọng tràn trề.

"Tốt. Chúng ta sẽ đến Gil'eah. Còn vụ Murtagh? Em nghĩ anh ta có nên đi cùng mình không?"

"Chúng ta còn nợ anh ta ơn cứu mạng. Và dù không tính đến chuyện đó, thì anh ta đã thấy chúng ta rồi. Dù muốn hay không, hãy giữ anh ta gần tụi mình, để anh ta không thể tả nhân dạng và địa điểm của chúng ta với triều đình."

Eragon đồng ý, rồi kể cho Saphira nghe về giấc mơ: "Những gì anh thấy, làm anh lo ngại quá. Cảm thấy như có điều gì khủng khiếp sắp xảy đến cho cô ấy. Anh tin chắc cô ấy đang gặp nguy hiểm chết người, nhưng không biết tìm cô ta ở đâu. Cô ta phải ở đâu đó chứ."

"Con tìm anh bảo sao?"

"Con tìm anh mới chết rồi. Tuy nhiên anh hy vọng, trên đường đi tới Gil'eah, qua những thành thị, chúng ta sẽ tìm thấy nơi giam giữ cô ta. Chỉ sợ giấc mơ tiếp theo, anh sẽ chỉ thấy một nắm mồ. Anh không thể chịu đựng nổi điều này."

"Sao vậy?"

"Không rõ nữa. Nhìn cô ta, anh cảm thấy như cô ta là một thứ gì quý giá, không....thể để mất được. Kỵ ịa lắm!"

Saphira nhe nanh trắng nhọn, cười khì khì. Eragon gắt: "Làm trò gì vậy?"

Ả lắc đầu quày quặt, bỏ đi.

Eragon cho Murtagh biết kế hoạch lên đường. Murtagh bảo:

- Nếu cậu quyết định tìm gặp người tên Dormnad, rồi tới với Varden, thì tôi phải chia tay thôi. Bước vào lãnh địa của Varden, nguy hiểm cho tôi, chẳng khác nào tay không vào hang cọp Uru'baen. Chúng sẽ thổi kèn báo cho tất cả biết tôi đã tới.

- Chúng ta không phải chia tay sớm đâu. Đường tới Gil'eah còn xa lắm. Lát nữa mình sẽ rời khỏi đây.

- Sức khoẻ cậu đủ để lên đường chưa?

- Tôi phải làm gì đó, nếu không tôi phát điên lên mất. Luyện kiếm, tập phép thuật lúc này chưa được, thà cười ngửa còn hơn.

Hai người dập tắt lửa, đóng hành lý rồi ra khỏi hang. Eragon bảo Murtagh xuống trước. Nó hỗn hển nhả nhó leo lên tới đỉnh đồi sa thạch, đã thấy Saphira ở đó rồi. Cả hai đứng lặng bên mộ ông già lần cuối. Eragon rưng rưng nghĩ, mình không thể nào tin nổi, ông đã mãi mãi ra đi.

Saphira vươn cổ vuốt ve ngôi mộ bằng đầu mũi, toàn thân nó rung lên, tiếng vù vù vang khắp không gian. Lớp sa thạch chung quanh mũi nó loé lên những tia sáng long lanh như bạc. Eragon kinh ngạc nhìn những tua giải trắng trong quấn nhau lại, tạo thành một tấm lưới kim cương phủ trên ngôi mộ. Với một tiếng thở khì, Saphira lùi lại ngắt công trình của nó. Ngôi mộ bằng sa thạch chỉ một thoáng đã trở thành một hộp đá quý sáng ngời, trong suốt. Có thể nhìn rõ mặt ông Brom thanh thoi như đang ngủ. Eragon hỏi:

"Em đã làm gì vậy?"

"Em chỉ có thể tặng ông món quà này. Bây giờ thì thời gian không thể nào tàn phá ông được nữa. Ông sẽ yên nghỉ đời đời."

"Cám ơn em."

Chương 36

Bị bắt tại Gil'ead

Vết thương làm Eragon đau tới nỗi cưỡi ngựa mà chậm như người đi bộ. Mỗi khi hít thở mạnh, nó cũng đau như xé thịt. Dù thế, nó vẫn không chịu ngừng. Saphira luôn bay gần để tiếp sức và khích lệ Eragon.

Murtagh kèm cương ngựa giữ nhịp đi cùng Eragon, như một người bạn tâm giao. Eragon nhìn con ngựa xám, nói:

- Anh có con ngựa đẹp quá. Tên nó là gì?

- Tornac, đặt theo tên người thầy đã dạy tôi chiến đấu. Ông cho tôi, khi nó còn là một con ngựa tơ. Khó lòng kiếm được con vật nào thông minh, dũng cảm như nó. Tất nhiên là trừ Saphira.

- Trông nó rất hùng tráng.

- Ha ha, đúng vậy. Nhưng Hỏa Tuyết đâu thua gì.

Hôm đó chỉ vượt qua được một đoạn đường, nhưng Eragon rất vui vì được hoạt động trở lại và làm nó quên bớt những buồn phiền, thương tật. Xuyên qua vùng đất gập gềnh, đã cách Dras - Leona nhiều dặm và quê hương Carvahall của nó giờ mịt mù xa.

Tới một ngôi làng nhỏ, khi cầm tiền bán Cadoc, Eragon đau thắt ruột. Làm sao quên được những tháng ngày gian nan cùng nó khi vượt nửa đất nước Alageasia và cuộc đụng độ cùng lũ quái vật Urgals.

Nhiều ngày trôi qua khi họ tiến sâu vào miền đất hoang vu. Eragon thích thú nhận ra nó và Murtagh có chung nhiều sở thích, hai người bàn cãi hàng giờ về cung nỏ và săn bắn.

Tuy nhiên có một vấn đề cả hai đều né tránh: quá khứ của hai người. Eragon không nói gì về việc nó đã tìm thấy trứng của Saphira, gặp gỡ ông Brom và nó từ đâu tới. Murtagh cũng không hé môi về chuyện tại sao triều đình lại săn đuổi anh ta.

Nhưng những ngày gần gũi, cả hai đều học hỏi lẫn nhau rất nhiều điều. Eragon thắc mắc vì sự thông thạo của Murtagh về chuyện chính trị và những vụ tranh dành quyền lực tại triều đình. Dường như anh ta biết rõ từng quan cận thần, từng nhà quý tộc đang âm mưu gì, ai ảnh hưởng đến ai ra sao. Eragon lắng nghe, lòng đầy nghi hoặc.

Suốt tuần lễ đầu không thấy dấu vết nào của Ra'zac, nên Eragon cũng bớt lo. Tuy nhiên, ban đêm họ vẫn thay phiên nhau canh gác. Nó tưởng trên đường tới Gil'ead, sẽ có đụng độ với Urgals, nhưng cũng không hề thấy dấu chúng.

Nó không còn mơ thấy cô gái trong tù nữa. Dù nó đã thử thu hình ảnh cô ta, nhưng chỉ thấy căn phòng giam trống rỗng. Mỗi lần qua một thành phố, nó dò hỏi xem có nhà tù nào không. Nếu có, nó sẽ cải trang, tìm cách vào thăm. Nhưng nàng vẫn bất tâm. Nhìn những thông báo, với tên và nhân dạng nó, dán đầy các thành phố, nó càng nguy trang cẩn trọng hơn.

Cuộc hành trình về phương bắc, bắt buộc phải qua thủ đô Uru'baen. Đây là một nơi thị tứ, đông đúc dân cư, nên rất dễ bị phát hiện. Lính tráng tuần tra, bảo vệ suốt cầu đường, phố xá. Vì vậy họ phải mất nhiều ngày cặng thẳng, cam go, đi đường vòng để tránh vào thủ đô.

Ngay khi an toàn qua khỏi Uru'baen, họ đối diện với cánh đồng hoang bạt ngàn. Đây là cánh đồng Eragon đã đi qua khi rời khỏi thung lũng Palancar, nhưng bây giờ nó ở phía ngược lại. Theo dòng sông Ramr, đoàn lữ hành nhỏ tiến về phương bắc.

Sinh nhật năm thứ mười sáu của nó trong thời gian này. Nếu ở Carvahall, một bữa tiệc sẽ được tổ chức mừng nó trưởng thành, nhưng tại nơi hoang dã này, thậm chí nó cũng không nói

cho Murtagh biết.

Gần sáu tháng tuổi, Saphira lớn hơn trước rất nhiều. Đôi cánh đồ sộ mới nâng nổi thân hình khổng lồ của nó. Mấy cái nanh của nàng rồng to bằng nắm đấm Eragon và nhọn hoắt như mũi kiếm Zar'roc.

Cuối cùng cũng đến ngày Eragon tháo băng vết thương. Xương sườn của nó đã hoàn toàn lành lặn. Nơi bị đá bằng ủng sắt của Ra'zac chỉ còn một vết sẹo nhỏ. Nếu như trước kia, nó đã hú hí khoái trá cười vang, nhưng sau cái chết của ông già, nó không còn dễ dàng vui bằng bột nữa.

Mặc áo nịt, rút thanh Zar'roc, Eragon tiến lại gần Murtagh đang ngồi bên đống lửa. Anh ta căng thẳng ngẩng nhìn, nhưng vẫn giữ vẻ bình tĩnh. Eragon hỏi:

- Tôi khoẻ rồi, anh có muốn làm mấy đường kiếm không?
- Kiếm sắc thế kia, chúng mình đâm chết nhau mất.
- Đưa kiếm của anh đây.

Murtagh bối rối, nhưng cũng đưa kiếm cho Eragon. Eragon phủ lớp bảo vệ bằng phép thuật như ông Brom đã dạy. Sau khi Murtagh quan sát lưỡi kiếm và Eragon làm phép kiếm cho nó xong, hai thanh kiếm đều vung lên, chạm nhau nảy lửa. Eragon phá một chiêu tấn công của Murtagh thật bay bướm, rồi phóng một đường gươm như chớp. Murtagh thoát uấn mình né tránh.

Eragon thầm khen, cha này quá lạ làng!

Hai thanh kiếm thoăn thoắt vờn nhau, không bên nào chịu lùi bước. Sau hàng loạt chiêu thức cực kỳ hóc hiểm, Murtagh bỗng cười sảng sặc. Vì cả hai tài sức ngang nhau, tiếp tục đấu, cả hai đều mệt mà vẫn bất phân thắng bại. Eragon cũng cười, hiểu rõ tài nhau. Cuối cùng, hai đấu thủ mồ hôi đầm đìa, tay mỗi rã rời, Eragon la lên:

- Nghỉ thôi, đủ rồi.

Murtagh ngồi phệt xuống thở. Eragon buông mình xuống đất há mồm thở gấp. Murtagh bảo:

- Cậu làm mình kinh ngạc đấy. Mình luyện kiếm cả đời, chưa gặp địch thủ nào như cậu. Nếu muốn, cậu sẽ trở thành kiếm sĩ hàng đầu của nhà vua.
- Anh cũng tuyệt quá chứ. Tornac, thầy của anh mà mở trường thì giàu to. Đệ tử khắp Alageasia nườm nượp kéo về thụ giáo.
- Ông ấy chết rồi.
- Mình xin lỗi.

Từ đó thành lệ, chiều đến hai người lại cùng nhau luyện kiếm. Dần dần trở thành một cặp đấu rất hiểu ý nhau. Sức khỏe trở lại, Eragon tiếp tục tập luyện phép thuật. Chẳng bao lâu, Murtagh biết được nhiều điều bất ngờ về phép thuật, tuy nhiên anh ta không thể tự sử dụng vì không hiểu tường tận. Mỗi khi Eragon tập nói cổ ngữ, Murtagh lắng nghe, và hỏi nghĩa.

Gần một tháng sau, họ mới tới biên giới Gil'eah. Mùa xuân về xua tàn tích của mùa đông rét mướt. Eragon cảm thấy chuyển đi làm nó thay đổi nhiều, mạnh mẽ và bình tĩnh hơn. Tuy vẫn nhớ và tâm sự với Saphira về ông Brom, nhưng nhiều khi nó ráng không làm những kỷ niệm đau đớn thức dậy.

Từ xa, thành phố trông như một nơi căn cỗi, man rợ, đầy rẫy nhà gỗ và tiếng chó ăng ăng sủa. Trung tâm thành phố là một pháo đài sập xệ. Không gian dày đặc sương mù. Nơi này giống một trạm buôn bán tạm thời hơn là một thành phố cố định. Qua khỏi thành phố chừng năm dặm, mờ mờ ẩn hiện họ Isenstar.

Để được an toàn, họ cắm trại bên ngoài Gil'eah hai dặm. Trong bữa ăn tối, Murtagh bảo Eragon:

- Tôi nghĩ cậu không nên vào Gil'eah.

- Sao lại không? Tôi cải trang rất khá. Vả lại ông Dormnad muốn nhìn thấy dấu getwey ignasia trên tay tôi để làm bằng chứng tôi là một Kỵ Sĩ thật sự.

- Nhưng triều đình nóng lòng bắt được cậu hơn tôi. Nếu tôi bị bắt, trước sau gì tôi cũng sẽ trốn thoát được. Nhưng nếu chúng bắt được cậu, chúng sẽ giải cậu đến nhà vua ngay. Cậu sẽ bị tra tấn cho tới chết, trừ khi cậu đồng ý làm bề tôi ông ta. Hơn nữa, Gil'eah là điểm trọng yếu của quân đội. Những ngôi nhà cậu thấy kia, không phải là nhà dân, đó là doanh trại. Cậu vào đó chẳng khác nào tra tay vào cổng của nhà vua. Eragon hỏi ý Saphira. Nó bảo: "Anh không cần phải hỏi em nữa. Ý kiến anh ta rất đúng. Nếu phải liều, không ai ngoài anh ấy. Vì anh ta đã từng trải chuyện này. Em sẽ dặn mấy điều, để anh ta có thể lấy được lòng tin của Dormnad."

"Anh không muốn anh ta bị nguy hiểm vì chúng mình."

Murtagh ha hả cười nói:

- Thật y như huyền thoại, chàng Kỵ Sĩ đơn thương độc mã xông pha vào chốn ba quân của triều đình. Nào, trước khi tôi đi có dặn dò gì nữa không?

Eragon áy náy hỏi:

- Chúng ta có nên nghỉ ngơi, đợi tới mai không?

- Cậu nói sao? Càng ở lại đây lâu chừng nào, càng dễ bị phát hiện. Chúng ta không ai nên ở gần Gil'eah quá vài ngày. Nếu Dormnad có thể đưa cậu đến gặp phe Varden, ông ta sẽ muốn càng mau càng tốt.

Sau khi nghe những lời căn dặn của Saphira, Eragon nói lại cho Murtagh biết. Murtagh cười cười:

- Nếu không có gì bất trắc xảy ra, chỉ mấy tiếng mình sẽ trở lại ngay. Nhớ để dành thức ăn cho mình đấy.

Nhảy lên lưng Tornac, Murtagh vẫy tay chào, thúc ngựa phóng đi.

Nhưng mấy giờ trôi qua vẫn không thấy anh ta trở lại. Eragon bồn chồn tới lui quanh đồng lửa. Saphira không ngừng dõi mắt về hướng Gil'eah, rồi chợt kêu lên: "Trông kia!"

Một bóng người phi ngựa ra khỏi thành phố, tiến về nơi họ cắm trại. Eragon leo lên cổ Saphira, sẵn sàng bay. Nhưng khi người đó tới gần, Eragon nhận ra đó chính là Murtagh. Vừa nhảy xuống ngựa, anh ta hỏi ngay:

- Có thấy ai đuổi theo mình không?

- Không.

- Tốt. Nhưng để tôi ăn đã, đói chết được.

Sau vài miếng bánh, Murtagh bắt đầu nói:

- Dormnad đồng ý gặp chúng ta rạng sáng ngày mai. Nếu xác nhận cậu đúng là Kỵ Sĩ, ông ta sẽ đưa cậu đi gặp Varden.

- Điểm gặp nhau ở đâu?

Murtagh chỉ hướng tây, bảo:

- Trên ngọn đồi nhỏ kia.

- Vậy chuyện gì xảy ra làm anh có vẻ lo lắng thế?

- Một chuyện nhỏ, nhưng lại có thể cực kỳ nguy hiểm. Trong khi đang dò hỏi nhà Dormnad, một người quen đã nhìn thấy mình. Phóng ngựa né tránh, nhưng không kịp.

- Liệu người quen anh có nói lại với ai không?

- Mồm miệng thẳng cha đó toang hoác như cái giếng, nghĩ gì trong đầu là phun ra hết. Vấn đề không phải là có nói cho người khác biết không, mà là nói với ai. Nếu hấn oang oang đúng

với những kẻ muốn bắt chúng ta, thì kể như tiêu.

- Tôi nghĩ lính sẽ không đi lòng anh trong đêm tối đâu. Ít ra đêm nay sẽ yên ổn, sáng mai chúng ta đi gặp Dormnad.

- Không, chỉ mình cậu đi với ông ta. Tôi đã nói trước rồi, tôi không đến phe Varden.

Eragon buồn rầu nhìn Murtagh. Nó không muốn chia tay với anh ta. Sau chuyến đi dài, hai người đã thành đôi bạn thân thiết của nhau. Nhưng Saphira nhẹ nhàng bảo: "Thôi, để mai hãy tính."

Đôi bạn trẻ chuyện trò tới khi sao sáng đầy trời mới ngủ. Saphira giữ ca gác đầu.

Eragon thức giấc trước khi mặt trời mọc chừng hai tiếng, vì lòng bàn tay nó rần rần ngứa ngáy. Chưng quanh lạnh ngắt như tờ, nhưng nó cảm thấy có điều gì bất an. Cầm thanh Zar'roc, nó nhẹ nhàng đứng dậy. Mắt Saphira sáng rực chăm chăm nhìn: "Chuyện gì vậy?"

"Chưa biết."

"Em đánh hơi thấy mùi ngựa gần đây, nhưng chúng không di chuyển. Bốc mùi hôi kỳ lạ lắm."

Eragon lay vai Murtagh. Murtagh giật mình vơ vọi dao găm, nhìn Eragon dò hỏi. Nó thì thầm:

- Quanh đây có ngựa.

Murtagh lẳng lặng rút gươm. Hai người đứng im lìm hai bên Saphira. Sao mai đã mọc ở hướng đông. Một con sóc rúc rích chuyển cành.

Chợt một tiếng gừ gừ giận dữ làm Eragon quay phắt lại. Một con quái Urgals to đùng, tay cầm một cái bừa, lưỡi nhọn hoắt. Con quái gầm gừ, vung vẩy vũ khí, nhưng không tấn công.

"Brisingr!" Eragon thét lên, tung một chưởng. Mặt con quái co rúm lại, khủng khiếp. Thân hình nó nổ tung trong làn chớp xanh, máu phun phè phè vào Eragon, một đồng bầu nhầy vút lên không. Saphira gầm lên lùi lại. Một lũ quái tiếp tục xông ra.

Tiếng vũ khí choang choảng chạm nhau giữa bầy quái và Murtagh. Eragon muốn tiếp tay với anh ta, nhưng bị bốn con quái vật bủa vây. Một con bồ lười kiếm xuống vai Eragon. Tay trái Eragon đưa kiếm đỡ, tay phải tung chưởng giết tươi địch thủ. Lượn mũi Zar'roc ra sau, nó đâm trúng yết hầu con quái thứ hai, rồi đảo đường kiếm đâm ngay tim một Urgals vừa áp tới. Ngay lúc đó, con quái thứ tư vung cây chùy, đập xuống đầu Eragon. Nó chỉ kịp kêu lên: "Bay đi, Saphira", mắt nó toé lửa, gục xuống mê man.

Chương 37

Tên tôi là "Thần chết của tà ma"

Điều trước hết Eragon nhận thấy là nó khô ráo, ấm áp và tay không bị trói. Ngồi dậy, nhìn quanh, nó biết mình đang ở trên một giường vải nhỏ, trong một phòng giam. Một cửa sổ có chấn song trên tường cao. Cánh cửa sắt cũng có một ô nhỏ gắn chấn song như cửa sổ trên tường.

Máu khô bong trên mặt Eragon, một lúc sau nó mới nhớ không phải máu mình. Nó cảm thấy choáng váng và đầu nhức như búa bổ. Cố gắng sử dụng phép thuật, nhưng nó không thể nào tập trung tâm trí và sức lực. Eragon thầm nhủ, chắc mình lại bị đánh thuốc mê.

Nó ra khỏi giường, bên hông nhẹ tê vì không còn thanh Zar'roc. Kiễng chân nhìn qua cửa sổ trên tường, Eragon thấy cửa sổ nhìn ra một con đường đầy người qua lại, xa xa là những ngôi nhà gỗ giống hệt nhau.

Một mõi, Eragon ngồi bệt xuống sàn. Những gì vừa thấy làm nó lo lắng nhưng không hiểu vì sao.

Vừa dựa đầu vào tường cố giữ cho đầu óc sáng suốt, nó chợt thấy cửa mở và một người vào phòng với khay đồ ăn và bình nước.

Nhưng mới húp được vài thìa canh bắp cải lỏng bỏng nước, Eragon không thể nuốt thêm được nữa. Thành linh nó nhớ ra, mình bị Urgals bắt, sao bây giờ lại ở đây? Nhưng tinh thần nó mơ hồ không nhớ được rõ ràng chuyện gì đã xảy ra.

Nhiều tiếng sau, đồ ăn lại được đem đến. Lần này quá đỗi, Eragon đành phải ăn mà không cảm thấy lợm giọng. Sau đó không còn biết làm gì khác, nó nằm xuống lơ mơ ngủ.

Rồi có tiếng cổng lạnh canh mở ở đâu đó, cùng tiếng ủng sắt rầm rập đập trên nền đá vang dội khắp không gian. Tiếng động lớn dần như có người đập một cái chảo vào đầu Eragon. Nó cố lết lại bên cửa.

Qua ô cửa nhỏ, nó thấy một hành lang rộng chừng ba thước. Đối diện phòng nó là những phòng giam. Một hàng lính, lăm lăm thanh kiếm, đang rầm rộ đi dọc hành lang. Rồi giữa hàng lính, Eragon chợt thấy hai tên lính lực lưỡng dìu một phụ nữ bất tỉnh.

Mái tóc dài, đen như trời đêm, che phủ mặt cô ta, tuy một dải băng da đã được thắt chặt bím tóc sau lưng. Cô ta mặc quần và áo da đen. Một thắt lưng da bóng, đeo một bao kiếm rỗng. Đôi chân nhỏ nhắn đi một đôi ủng cao tới gối.

Eragon giật thót người, như bị đâm ngay bụng, khi cô ta ngẹo đầu sang một bên. Đó chính là người nó đã gặp trong mơ.

Đường nét trên mặt nàng hoàn hảo như một bức tranh. Cả tấm nhan sắc ấy, chỉ bị một vết xước bên dưới má, nhưng nàng vẫn là một người tuyệt sắc mà Eragon chưa từng bao giờ được thấy.

Người nó nóng ra, như trong nó có điều gì đó vừa chợt thức, một điều nó chưa từng cảm thấy bao giờ. Mái tóc nàng chợt xô lệch, để lộ vành tai nhọn. Eragon lạnh toát người. Nàng là thần tiên!

Tụi lính dìu nàng đi khỏi tầm nhìn của Eragon. Sau đó, là một người cao lớn, ngạo mạn, tà áo choàng đen phất phới sau lưng. Mặt hắn ta trắng nhợt như xác chết, tóc đỏ lòm như máu. Nó biết kẻ đó là ai. Tà Thần! Thì ra giải thoát nó khỏi tay Urgals là...một Tà Thần!

Khi qua phòng giam Eragon, hắn quay đầu nhìn thẳng vào nó. Đôi mắt hắn màu hạt dẻ. Hắn nhếch môi nở nụ cười man rợ, nhe những cái răng nhọn như lưỡi răng cưa.

Eragon ngồi rũ xuống sàn. Dù trong lúc hoang mang, nó cũng biết rằng sự xuất hiện của Tà Thần đồng nghĩa với tội ác tràn lan. Nơi nào chúng xuất hiện là máu chảy thành sông. Một tà thần làm gì tại đây? Rồi ý nghĩ của Eragon lại quay về nàng tiên xinh đẹp và những cảm xúc lạ lùng lại xâm chiếm nó.

Mình phải trốn khỏi đây, ý nghĩ đó vừa thoáng trong đầu, tâm trí nó mịt mờ như làn mây bao phủ. Nó trở lại giường, lịm ngay vào giấc ngủ.

Vừa mở mắt, Eragon nhận ra ngay có sự thay đổi khác hẳn: suy nghĩ dễ dàng, mình bạch hơn. Nó biết mình đang ở Gil'eah. Nó tự nhủ, chúng đã lầm, thuốc mê đang tan dần. Chưa chán hy vọng, Eragon liên lạc với Saphira và thử sử dụng phép thuật. Nhưng cả hai việc đều không thành công.

Khi người hầu đem đồ ăn vào. Eragon đợi cho hắn ra khỏi, bụng khay đồ ăn đến bên cửa sổ, đổ ra ngoài đường. Tuy đồ ăn chỉ có bánh mì, phô mai và một chút hành, cũng đủ làm nó cảm thấy đói cồn cào, nhưng nó nhất quyết không ăn, để tránh bị đánh thuốc mê. Càng lúc tinh thần nó càng tỉnh táo hơn. Nó bắt đầu nhớ lại nhiều câu thần chú, nhưng khi nó lẩm bẩm đọc lên, vẫn không có gì xảy ra. Eragon bực tức muốn gào lên được.

Bữa ăn trưa Eragon cũng đổ qua cửa sổ, nó hồi hộp hy vọng không ai phát hiện. Tuy đói xót ruột, nhưng không khổ bằng khát nước. Cổ họng nó khô khốc, cứ nghĩ đến dòng nước mát lạnh, ngọt ngào là nó như bị tra tấn. Tuy vậy, nó vẫn cố không đụng tới bình nước.

Chợt tiếng ồn ào ngoài hành lang làm nó lắng nghe.

- Đã có lệnh rõ ràng. Không ai được vào gặp nó.

- Thật ư? Anh muốn chết hay sao mà ngăn ta, đại úy?

- Không....nhưng...Đức Vua...

- Đức Vua đã có ta lo. Mở khóa mau.

Tiếng khóa lách cách ngoài cửa phòng Eragon. Nó vội làm bộ mặt giận ngờ, bụng nghĩ, dù thằng cha này nói gì, mình cũng giả khùng, không hiểu.

Cửa mở. Eragon nín thở khi nhìn thấy mặt Tà Thần. Mặt hắn như một cái sọ bị lột da và được bao ra ngoài bằng chiếc mặt nạ của thần chết.

Nhếch nụ cười lạnh buốt, nhe ra hàm răng nhọn, Tà Thần lên tiếng:

- Chào. Ta phải chờ đợi mãi mới gặp được mi.

Eragon lắp bắp:

- Ông...ông...là...là...ai?Hắn ngồi xuống, xòe rộng áo choàng đen, đôi mắt hạt dẻ sáng lên đầy đe dọa:

- Tên ta không thành vấn đề với một kẻ trong hoàn cảnh như mi. Chính ta mới là người cần biết tên mi. Mi là ai?

Eragon giả nai ngẫm nghĩ một lúc, rồi ngớ ngẩn nói:

- Chẳng biết nữa...tên thì là Eragon, nhưng chẳng biết....như vậy đầy đủ chưa nhỉ?

- Chưa, chưa đủ. Mi láu cá lắm, chàng Kỵ Sĩ trẻ tuổi ạ.

Hắn cúi sát Eragon. Da trán hắn mỏng và trong suốt:

- Ta hỏi rõ hơn, tên mi là gì?

- Era....

- Không, không phải tên đó. Mi không có một cái tên khác nữa sao? Một cái tên ít được dùng tới đó.

Eragon hiểu. Hắn muốn biết tên thật của ta, để sai khiến ta. Nhưng chính ta cũng không biết, thì làm sao nói được?

Eragon cấp tốc nghĩ ra một cái tên nào có thể làm tên tà thần khiếp vía. Nó lẩm bẩm rồi gật gật như đứa dở hơi:

- Ấy, có đấy. Ông Brom có nói một lần. Gì nhỉ? À, tên là...Du Súdavar Freohr. Mấy câu đó có nghĩa văn vẻ là "cái chết của tà ma."

Một làn không khí lạnh băng bao phủ khắp phòng giam trong khi Tà Thần ngồi bất động. Eragon ngây ngô hỏi:

- Ông vào đây làm gì vậy?

- Ngắm, tất nhiên. Một chiến công để làm gì, nếu ta không có cái thú nhìn ngắm nó?

Giọng hằn đầy tự tin, nhưng không kém khó chịu vì kế hoạch bị cản trở. Thành linh hằn đứng bật dậy, nói:

- Ta còn vài việc phải làm. Trong khi ta ra khỏi đây, tốt hơn mi hãy suy nghĩ cho kỹ. Mi muốn phục vụ ai. Phục vụ một Kỵ Sĩ đã phản bội giai cấp của mi, hay phục vụ người như ta, với những tài năng đầy huyền bí. Tới lúc phải chọn lựa, không có đất đứng giữa dành cho mi đâu.

Hắn quay ra, chợt liếc bình nước, gọi:

- Đại úy.

Một gã xách kiếm chạy vào. Tà Thần chỉ thanh kiếm, bảo:

- Dẹp món đồ chơi trẻ con ấy đi. Tại sao thằng bé này không uống chút nước nào?

- Thằng cai ngục bảo bát đĩa sạch bong mà.

- Tốt, nhưng phải làm sao cho nó uống nước chứ.

Eragon vận công cũng chỉ nghe được mấy câu Tà Thần thì thào vào tai tên đại úy:

-.....tăng liều lượng lên...

Hắn quay lại Eragon:

- Ngày mai, nếu không quá bận, ta sẽ nói chuyện tiếp với mi. Nên biết, ta rất mê chuyện về mấy cái tên. Ta rất khoái bàn bạc về tên mi một cách chi tiết hơn.

Chúng vừa ra khỏi, Eragon nằm vật xuống giường, nhắm mắt. Những bài học của ông già lúc này thật đáng giá. Nó giúp Eragon giữ vững tinh thần và tránh cảm giác hãi hùng.

Lại nghe tiếng tụi lính rầm rập ngoài hành lang. Eragon nhòm dây ra ô cửa nhìn. Hai tên lính đang xô đẩy nàng qua hành lang. Khi bóng này đi khuất, Eragon ngồi xuống sàn, thử dùng phép thuật. Nhưng nó bất tiếng rủa, vì hình như trong nó không còn chút phép thuật nào.

Eragon nghiêng răng nhìn ra thành phố. Mới giữa trưa. Nó bình tĩnh hít thở, kiên nhẫn đợi chờ phục hồi năng lực.

Chương 38

Chiến đấu với tà ma

Lúc Eragon phấn khởi ngồi bật dậy, trong phòng tối thui. Nó cảm giác phép thuật đã trở lại tiềm thức. Mắt rực sáng, nắm chặt tay, Eragon đọc: "Nagz reisa!" Cái chần bay bổng lên, thu nhỏ thành quả bóng bằng nắm tay, rồi nhẹ rơi xuống sàn.

Eragon hăng hái đứng dậy. Tuy mệt vì vận sức nhưng sự phấn chấn làm nó vượt qua được cơn đói. Nó thực sự thử lại lần nữa. Tập trung tâm trí vào ổ khóa cửa, nhưng thay vì phá ổ khóa, nó đơn giản đẩy chốt trong ổ.

Lần đầu tiên, khi sử dụng phép thuật hạ Urgals tại Yazuac, nó gần như kiệt lực, nhưng từ đó sức mạnh của nó đã tăng nhiều. Mỗi khi vận dụng phép thuật, chỉ làm nó hơi thoáng mệt.

Eragon thận trọng bước ra ngoài hành lang. Mình phải tìm cho ra nàng tiên và thanh Zar'roc. Cô ta chỉ ở một trong những phòng giam này thôi. Còn thanh Zar'roc, chắc Tà Thần đang giữ. Tại sao mình không dùng phép phá cửa sổ ra đường mà lại đứng đây? Nhưng như vậy làm sao giải cứu được cô ta.

"Saphira, em ở đâu? Anh cần em giúp."

Nó tự trách đã không liên lạc với Saphira ngay sau khi hồi sức.

"Eragon, em đang bay trên Gil'ead. Đừng làm gì hết. Murtagh đang đến đó."

Nghe tiếng chân rầm rập sau lưng, Eragon quay phắt lại. Một toán sáu tên lính đang tiến vào hành lang. Chúng đứng khựng lại, hết nhìn Eragon lại nhìn cánh cửa phòng giam mở toang hoác, mặt tái nhợt. Tốt, Eragon nghĩ, chúng biết mình là ai, mình sẽ hù cho chúng sợ, khỏi tốn sức đánh nhau.

Một tên lính la lên: "Tấn công." Tất cả rút kiếm xông tới. Có điên mới chống lại sáu tên trong khi còn yếu, nhưng ý nghĩ về tiên nữ kia như kìm chân Eragon lại. Nó đưa tay lên, dấu gedwey ignasia bùng sáng. Tên lính khiếp đảm thấy rõ, nhưng không chùn chân. Ngay lúc Eragon mở miệng đọc thần chú, chợt một tiếng "vèo" lướt như bay qua không gian, một tên lính ngã sấp xuống sàn, mũi tên cắm ngập trên lưng. Thêm hai mũi tên vèo vèo hạ thêm hai tên nữa, trong khi không ai, kể cả Eragon, hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đứng nơi đầu hành lang, sau lưng đám lính, một người râu ria xồm xoàm, áo quần rách rưới, tay cầm cung tên. Một cái nạng quăng trên sàn. Ba tên lính còn lại hốt hoảng nhìn người lạ. Eragon phóng chưởng, một tên ôm ngực lăn xuống đất. Tên đứng bên ngã theo với mũi tên xuyên qua cổ. Thấy người lạ đưa cung tên nhắm tên lính cuối cùng, Eragon vội la lên:

- Đừng giết hắn.

Rồi nó lại gần, chăm chăm nhìn tên lính vừa thoát chết đang sợ đến trợn ngược cả mắt:

- Mi thấy ta có thể làm được gì rồi đấy. Nếu mi không trả lời câu hỏi của ta đàng hoàng, suốt đời mi sẽ khổ khổ vô cùng. Nào, kiếm của ta và cô gái thần tiên hiện đang ở đâu?

Tên lính mím chặt môi. Eragon đưa bàn tay ngời sáng như sắp làm phép thuật:

- Mi có biết một hạt cát nhỏ ta phóng vào mi, sẽ thiêu đốt ruột gan mi, làm mi đau đớn đến ngần nào không?

Nó cạy một tí đất đỏ trên nền đá, tiếp:

- Cái này hơi lớn hơn hạt cát một tí, nhưng không sao, sức tàn phá càng mạnh hơn, làm lỗ thủng trong ruột mi càng lớn hơn.

Tên lính hét toáng lên:

- Đừng, đừng làm thế. Cô tiên trong phòng giam cuối bên trái. Còn thanh kiếm, chắc ở trong phòng bảo vệ trên lầu.

Eragon nói: "Slytha!". Gã lính trợn mắt rũ xuống.

- Cậu giết hắn rồi à?

Eragon ngẩng nhìn người lạ đang đứng cách nó chỉ mấy bước:

- Murtagh! Anh đấy ư?

- Phải, tôi không muốn chúng thấy mặt. Cậu giết hắn rồi à?

- Không, hắn chỉ ngủ mê đi thôi. Làm sao anh vào được đây?

- Không kịp cắt nghĩa đâu. Chúng ta lên lầu ngay trước khi bị phát hiện. Mấy phút nữa chúng ta sẽ có đường tẩu thoát. Đừng để lỡ.

- Anh không nghe tôi nói gì với tên lính này sao? Trong nhà tù này còn một nàng tiên. Tôi cần anh giúp để giải thoát cho cô ấy.

Ngừng lại trước phòng giam tên lính mới chỉ, Murtagh đưa chùm chìa khóa lấy được của một gã bảo vệ cho Eragon. Eragon mở khóa cửa. Anh trăng chênh chếch qua khung cửa sổ, lạnh lùng chiếu sáng khuôn mặt nàng tiên.

Trước mắt Eragon, nàng căng thẳng, thu mình trên giường, đợi chờ bất cứ chuyện gì xảy ra. Kiều sa như một bà hoàng, đầu ngẩng cao, đôi mắt xanh thẳm như mắt mèo ngược nhìn Eragon. Nó lạnh toát người.

Hai mắt lặng nhìn nhau một lúc, rồi nàng bỗng run rẩy ngất đi. Eragon kịp đỡ trước khi nàng ngã nhào xuống đất. Nàng nhẹ đến không ngờ. Mùi lá thông thoang thoảng chung quanh.

Murtagh bước vào thì thầm:

- Đẹp quá!

- Nhưng đang bị đau.

Vì Eragon còn yếu, Murtagh đưa dao găm cho nó, rồi cõng nàng tiên. Cả ba trở lại hành lang, qua mấy xác của tụi lính, tới một cầu thang dẫn lên lầu. Eragon hỏi:

- Làm cách nào ra khỏi đây mà không bị chúng phát hiện?

- Có cách rồi.

Eragon vẫn không khỏi lo lắng đụng độ với lính tráng hay Tà Thần vào lúc này. Lên hết cầu thang là một phòng tiệc la liệt nhiều bàn bằng gỗ. Trần nhà cũng bằng gỗ nằm trên những cây đà lớn. Murtagh đặt nàng tiên trên một cái bàn, ngược nhìn trần nhà, bảo Eragon:

- Cậu liên lạc với Saphira, bảo nó đợi thêm năm phút nữa.

Xa xa có tiếng la hét, tiếng lính chạy rầm rầm. Eragon lo lắng nói:

- Dù anh định làm gì cũng không kịp nữa rồi.

- Báo cho Saphira xong, cậu núp đi.

Nói xong, Murtagh chạy ra ngoài. Eragon vừa chuyển tin cho Saphira xong, đã nghe tiếng chân người lên thang. Vừa mệt vừa lạ người vì đói, nó cố bồng nàng tiên xuống, cùng trốn dưới một gầm bàn.

Mười tên lính xông vào, lục soát vội vàng mấy bàn đầu phòng, rồi tiếp tục chạy qua phòng khác. Eragon dựa vào tường thở ra, thoát nạn. Lúc này nó càng thấy vừa đói vừa khát đến khô cổ. Nó chui ra, lấy vội đĩa đồ ăn dở và một bình bia trên bàn, rồi trở lại gầm bàn tu ừng ực rồi xé bánh mì khoan khoái ăn.

Murtagh trở lại với thanh Zar'roc, một cây cung lạ và một thanh kiếm không bao.

- Mình thấy mấy thứ này trong phòng bảo vệ. Chưa bao giờ thấy những vũ khí như thế này.

Chắc của cô ta.

Eragon cầm lên xem.

Lưỡi kiếm thanh mảnh và cong, đầu mũi rất nhọn. Tra vào vừa vặn bao kiếm của nàng tiên. Cây cung, khó biết có phải của nàng không, nhưng hình dáng rất đẹp. Nó bảo:

- Chúng ta không thể ngồi mãi đây, trước sau gì tụi lính cũng tìm ra.

- Như tôi đã nói, kế hoạch tẩu thoát đã được sắp đặt. Chúng ta phải chờ thôi.

- Anh không hiểu rồi. Ở đây có một Tà Thần. Đụng phải hẳn là chúng ta tiêu luôn.

- Tà Thần! Vậy thì cậu phải bảo Saphira tới ngay đi. Đúng kế hoạch là đợi chúng đổi ca gác, nhưng đợi tới lúc đó sợ sẽ nguy hiểm. Cậu tự trốn ra, đã làm hỏng kế hoạch đó của tôi rồi. Hy vọng Tà Thần không tìm được chúng ta.

Một giọng nói lạnh tanh vang vọng khắp phòng:

- Ta e là hy vọng đó quá muộn rồi.

Hai người quay vội lại. Cuối phòng, Tà Thần đứng một mình, tay cầm cây kiếm ánh thép xanh, một vết xước nhỏ trên lưỡi. Hắn cởi áo choàng quăng xuống sàn. Thân hình hắn như một lực sĩ diễn kinh, gầy và rắn chắc. Nhưng ông Brom từng cảnh giác đừng để ngoại hình của một Tà Thần đánh lừa, chúng mạnh mẽ hơn con người gấp nhiều lần.

Hắn nói giọng đầy miệt thị:

- Kỵ Sĩ trẻ kia, mi muốn thách đấu cùng ta phải không? Đáng lẽ ta không nên tin tưởng tên đại úy kia, khi hắn bảo mi đã ăn uống tất cả phần ăn. Nhưng bây giờ ta không để mi lường gạt như thế nữa đâu.

Murtagh nắm chắc cung tên, thì thầm:

- Để tôi tính sổ tay này.

Eragon cũng cố nói thật nhỏ:

- Đừng. Hắn muốn tôi sống. Còn anh sẽ bị hắn thịt ngay. Để tôi ráng giữ chân hắn, anh tìm cách cho tụi mình thoát thân.

- Được, cậu không phải chờ lâu đâu.

Eragon rút thanh Zar'roc tiến lên. Lưỡi kiếm đỏ rực sáng dưới ánh đuốc bập bùng.

Đôi mắt hạt dẻ của Tà Thần bùng bùng như hai cục than hồng:

- Mi thật sự tin là có thể hạ ta sao, hử "Cái chết của tà ma"? Sao tên mi xấu xí, thảm hại thế? Ta đã mong gặp ở mi điều gì hay ho hơn vậy, nhưng hạng mi thì chỉ đến thế thôi.

Eragon không thèm quan tâm những lời châm chọc đó, nó nhìn trừng trừng vào mắt Tà Thần, chờ đợi một sơ hở nhỏ. Nó quyết định không sử dụng phép thuật, như vậy sẽ không khiêu khích Tà Thần cũng tung phép thuật ra.

Cả hai chưa kịp ra tay, trần nhà bỗng rung lên ùng ùng. Đất, bụi và mảnh gỗ lả tả mù mịt khắp phòng. Từ trên trần vang lên những tiếng gào thét. Eragon vừa ngước mắt nhìn lên, Tà thần tranh thủ tấn công.

Eragon vội vùng Zar'roc gạt đường gươm phóng tới bên sườn. Tiếng thép chạm nhau làm nó ê răng và tê dại cả cánh tay. Eragon kêu thảm: "Ma quỷ. Nó mạnh quá!" Vận dụng cả hai tay, Eragon bổ kiếm xuống đầu Tà Thần. Hắn nhẹ nhàng chống đỡ. Lưỡi kiếm của hắn vù vù bay lượn trong không gian, thấp thoáng biến hóa ngoài sức tưởng tượng của Eragon.

Phía trên, lại vang lên những tiếng động xé tai, như sắt thép đâm xuyên qua đá. Ba cây đà dài thậm thượt rớt khỏi trần. Những mảnh ngói tuôn ào ào từ mái xuống. Nhưng dù những mảnh vỡ to đùng lộn độn chung quanh, Eragon cũng không dám một giây phân tâm. Vì tuy nó từng được thụ giáo ông Brom, một đại sư phụ về kiếm thuật, và từng luyện kiếm với Murtagh, một kiếm sĩ tài năng, nó cũng không thể nào thắng nổi trận đấu này. Tà Thần đang vờn kiếm

như đùa với nó. Tay nó run lên sau mỗi lần chống đỡ những đường gươm như búa bổ của Tà Thần. Nhát chém sau dường như còn mạnh hơn nhát trước. Dù có muốn, Eragon cũng không còn đủ sức cầu viện tới phép thuật. Rồi với một cái đảo cổ tay nhẹ nhàng, Tà Thần đánh văng cây Zar'roc khỏi tay Eragon. Chiêu đánh nhẹ đó cũng làm nó mất đà, quỵ xuống. Trong lúc đó tiếng rầm rầm, kêu thét càng lớn hơn như sát bên tai.

Tà Thần ngó xuống Eragon, ngạo mạn:

- Những chiêu thức của mi tỏ ra cũng khá dũng mãnh, nhưng ta cũng khá thất vọng vì tài năng tuyệt vời của mi chỉ có bấy nhiêu. Nếu những Kỵ Sĩ khác cũng như mi làm sao cai trị đế quốc này.

Lúc này, nghe những tiếng rầm rầm trên mái, Eragon đã đoán ra kế hoạch của Murtagh. Nó thềm liên lạc với Saphira: "Saphira, đến thời điểm rồi." Rồi nó nói với Tà Thần:

- Không. Mi làm rồi. Chưa thắng được ta đâu.

- Còn trò gì nữa đây?

Như để trả lời câu hỏi điều cốt của hắn. Một tiếng nổ như sấm rền vang dội và một mảng trần bị xé toang, để lộ ra bầu trời đêm. Eragon thét lên trong tiếng đổ vỡ rào rào:

- Còn loài rồng.

Nó chạy khỏi tầm tay Tà Thần. Hắn gầm lên phần nộ, vung cao thanh kiếm. Bỗng hắn sững người, kinh ngạc nhìn xuống mũi tên của Murtagh cắm phập trên vai. Nhưng rồi Tà Thần ha hả cả cười, nhón hay ngón tay rút phăng mũi tên ra:

- Phải nhắm cho kỹ, nếu mi muốn.....

Chưa dứt lời, mũi tên thứ hai xuyên giữa hai mắt hắn. Tà Thần đau đớn rú lên, ôm mặt. Da hắn xám ngoét. Một làn sương mù bao phủ chung quanh thân hình. Một tiếng kêu đầy tuyệt vọng vang lên, làn mây mù biến mất. Nơi Tà Thần đứng không còn gì ngoài đồng quần áo đen ngòm.

- Anh giết được hắn rồi!

Eragon kêu lên với Murtagh. Nó biết trong truyền thuyết, mới chỉ có hai vị anh hùng sống sót, sau khi giết Tà Thần.

Bỗng bên ngoài có tiếng la:

- Chính xác hắn bị hạ rồi, tiến lên bắt mấy thằng kia.

Từ hai đầu phòng, đám lính ủa vào với những tấm lưới và những cây thương. Murtagh và Eragon vội kéo theo nàng tiên dựa vào tường. Tụi kia tiến lên vây ba người vào nửa vòng tròn. Từ lỗ hổng trên trần, Saphira thò cái đầu khổng lồ xuống, gầm vang như sấm. Nó xoè móng vuốt, quặp mép trần xé toạc thêm ra. Ba tên lính hết hồn ù té chạy. Toán quân hoảng loạn trong trận mưa gỗ, sắt. Eragon và Murtagh nép sát tường. Saphira lại dũng mãnh gầm lên. Mấy chú lính còn lại kinh hồn, nháo nhào đập lên nhau tìm đường tẩu thoát.

Saphira xé hết trần nhà, xếp cánh nhảy xuống. Sức nặng của nó làm mấy cái bàn gãy nát. Eragon mừng rỡ ôm cổ nó.

"Em nhớ anh quá, anh nhóc ạ."

"Anh cũng vậy. Có mấy người nữa, em chờ nổi không?"

"Được."

Saphira đá hết bàn ghế sang hai bên, dọn dẹp bãi cát cánh. Nhìn người con gái mà Eragon và Murtagh dìu ra, nó trợn mắt kinh ngạc. Một nàng tiên?! Eragon cho nó biết đây chính là người nó vẫn gặp trong mơ.

Nhặt thanh Zar'roc lên, Eragon cùng Murtagh đặt nàng tiên lên yên rồng. Nó hỏi Saphira: "Anh nghe tiếng đánh nhau trên mái nhà, còn ai trên đó không?"

"Em đẹp hết rồi. Sẵn sàng chưa?"

Khi Saphira nhảy vọt khỏi phòng, trên đỉnh pháo đài la liệt xác lính, Murtagh kêu lên: "Coi kìa!" Một loạt xạ thủ giương cung trên một đỉnh tháp. Eragon thúc dục: "Bay ngay, Saphira."

Saphira gồng chân lấy đà, vươn cánh. Tiếng rít của hàng loạt mũi tên rào rào trong bóng tối. Saphira đau đớn rú lên, vội bay về bên trái. Nhờ đêm đen mù mịt, chúng thoát khỏi những mũi tên vẫn tiếp tục phóng lên. Eragon lo lắng hỏi: "Em bị thương ở đâu?"

"Cánh. Một mũi tên còn ghim ở đó."

Eragon giữ chặt cô gái thần tiên, trong khi Saphira lướt trên Gil'ead, ra khỏi thành phố, rồi đổi hướng đông, vút lên cao trong đêm tối.

Chương 39

Chiến binh kiêm thầy thuốc

Saphira là là đáp xuống một đỉnh đồi bằng phẳng, cách Gil'ead chỉ chừng nửa dặm. Hỏa Tuyết và Tornac đã được đưa lên đó từ trước. Eragon nhảy xuống đất, xem xét vết thương của Saphira. Trong bóng tối, nó rờ rẫm trên cánh con rồng. Ba vết tên xuyên qua màng cánh rí rỉ máu, nhưng một mũi tên còn ghim trên phần bắp thịt. Saphira run rẩy khi những ngón tay Eragon chạm vào những vết thương. Sử dụng phép thuật, Eragon hàn gắn những chỗ màng cánh bị rách thủng. Những giọt máu nóng hổi ứa ra từ vết thương còn vương mũi tên. Eragon phải nhờ Murtagh ghì cánh Saphira xuống. Nó nhỏ nhẹ bảo: "Đau một chút thôi, anh ráng làm thật nhẹ. Cố đừng vùng vẫy nhé."

Saphira vươn đầu, ngọam một thân cây nhỏ, nhổ bật rễ, rồi nghiêng chặt giữa hai hàm răng. "Em sẵn sàng rồi."

Eragon bẻ gãy đầu mũi tên, khéo léo rút khỏi cánh Saphira. Saphira ngửa cổ rên lên, giật mạnh cánh, quất ngay vào cằm Murtagh, làm anh ta bật ngửa trên mặt đất.

Eragon quay sang nàng tiên vẫn còn hôn mê, rồi bảo Saphira: "Em vẫn còn phải chở cô ấy một đoạn đường nữa. Mang cô ấy theo bằng ngựa, không thể đi nhanh được."

"Em còn bay được, không sao."

"Cám ơn em. Những gì em làm, thật không thể nào tin nổi."

Sau khi Saphira bay vụt đi cùng nàng tiên, Eragon và Murtagh rạp mình trên ngựa phi nước đại.

Trên đường đi, Eragon cố nhớ lại những gì hiểu biết về thần tiên: họ sống rất lâu, nhưng nó không biết rõ là lâu đến ngần nào. Họ nói cổ ngữ và phần nhiều biết phép thuật. Sau thất bại của các Kỵ Sĩ, họ lui vào ẩn dật. Không còn ai nhìn thấy họ bao giờ nữa. Vậy tại sao nàng lại ở đây và vì sao triều đình bắt được nàng? Nếu nàng có phép thuật, chắc chắn cũng đã bị đánh thuốc mê như mình.

Suốt đêm, dù mệt mỏi làm họ đi chậm lại, nhưng vẫn không dám ngưng nghỉ. Phía sau, lớp lớp người ngựa, sáng ngời ánh đuốc đang lung sục quanh Gil'ead.

Gần sáng, cả hai ngừng ngựa. Eragon uể oải nói:

- Cắm trại thôi. Tôi ngủ, có bị bắt cũng mặc.

- Đồng ý. Bảo Saphira tìm chỗ trống hạ cánh, mình tới sau.

Hai người tới điểm do Saphira hướng dẫn. Tới nơi, đã thấy cô ả đang thảnh thơi uống nước bên dòng suối, dưới chân một dốc đá. Nàng tiên vẫn lìm lìm trên yên.

Eragon và Murtagh dìu nàng đặt trên mặt đất. Saphira bảo: "Không hiểu sao cô ta chưa tỉnh. Mình ra khỏi Gil'ead đã mấy tiếng rồi."

Murtagh nhìn cô gái, nói:

- Theo tôi biết, đây là lần đầu tiên nhà vua bắt được một thần tiên. Từ khi họ ẩn cư, ông ta hoàn toàn thất bại trong việc tìm kiếm tung tích họ. Như vậy có nghĩa, ông ta đã biết nơi ở của họ, hoặc bắt được nàng do may mắn tình cờ. Tôi nghĩ là do may mắn. Vì nếu biết nơi họ ẩn náu, ông ta đã tung quân gây chiến rồi. Vấn đề là, bây giờ nhà vua đã moi móc được tin tức gì từ nàng tiên này chưa?

- Chỉ khi nàng tỉnh lại, chúng ta mới biết được điều này. Bây giờ anh cho tôi biết, vì sao tôi lại bị bắt vào Gil'ead?

- Lũ Urgals đang phục vụ triều đình. Hình như cả Tà Thần cũng thế. Vì tôi và Saphira đã thấy Urgals trao cậu cho một toán lính và Tà Thần, nhưng lúc đó tôi chưa biết hắn là ai. Chính chúng đã áp giải cậu về Gil'ead.

Eragon nhớ lại, tại Teirm, tên Urgals đầu đàn đã nhắc đến chủ nhân của chúng. Thì ra đó là tên bạo chúa Galbatorix! Eragon lo sợ nghĩ là mình đã lãng mạ con người quyền uy nhất Alageasia. Nhưng nhớ lại cảnh tàn sát đã man dân lành vô tội ở Yazuac, trong nó lại cuộn cuộn một mối căm hờn, ghê tởm.

- Như vậy là lũ Urgals làm theo lệnh của Galbatorix. Vì sao ông ta có thể đối xử với thần dân của mình một cách khả ố, kinh tởm thế?

Saphira nói ngay: "Vì lão ta là đồ quỷ sứ."

Eragon trầm ngâm:

- Chiến tranh chắc chắn sẽ xảy ra, một khi dân chúng biết chuyện này. Họ sẽ nổi lên, đi theo Varden.

Murtagh điềm tĩnh nói:

- Dù biết chuyện bỉ ổi này, chưa chắc đã có nhiều người thoát về phe Varden. Với lũ quái Urgals dưới trướng, nhà vua quá đủ chiến binh để phong tỏa đường biên giới. Bất chấp sự phản đối của thần dân. Dưới bàn tay sắt của ông ta, ông tùy nghi nặn bóp đất nước theo ý thích. Hơn nữa, dù có căm ghét ông ta, nhưng khi có kẻ thù chung của đất nước, dân chúng vẫn cứ hồ hởi sát cánh cùng ông ta dẹp kẻ thù.

- Kẻ thù đó là ai?

- Là thần tiên và Varden. Với những lời đồn rất lọt tai, họ được diễn tả như những quái vật dê mặt nhất tại Alageasia, những con quỷ rình rập để tranh cướp tài sản và đất đai của chúng ta. Thậm chí, triều đình còn có thể bảo, những đồn thổi về Urgals chỉ là sự hiểu lầm suốt thời gian qua, chúng mới thực sự là những người bạn, những đồng minh để giúp chống lại những kẻ thù kinh khủng như trên. Tôi chỉ thắc mắc, nhà vua hứa ban thưởng gì cho công lao của chúng.

- Không thể như thế được. Không ai dễ dàng bị lừa phỉnh về lũ Urgals và Galbatorix. Ngoài ra ông ta còn muốn gì nữa, với quyền uy tột đỉnh như hiện nay.

- Nhưng uy quyền đó bị đe dọa bởi những người được lòng dân, là phái Varden. Và cả Surda nữa, thành phố này vẫn tỏ ra không phục tùng từ khi tách khỏi triều đình. Galbatorix chỉ mạnh trong vòng đế quốc này. Vượt khỏi biên cương, lão rất yếu thế.

Những lời nói của Murtagh làm Eragon lo lắng. Saphira truyền tư tưởng, hỏi: "Anh biết vì sao nhà vua chuyển Urgals ra ngoài không? Tại Carvahall và Teirm anh nghe rồi đó, Urgals tập trung chuyển về đông nam, như bất chấp sa mạc Handarac. Tại sao nhà vua chuyển chúng đến hướng này? Có thể để thi hành một việc riêng của ông ta, hoặc....một thành phố dành riêng cho Urgals đang được thiết lập."

Eragon rùng mình vì ý nghĩ đó. "Dù kế hoạch của Galbatorix là gì, đều gây khốn khó cho chúng ta. Anh chỉ mong biết phe Varden ở đâu. Nhưng chúng ta đã mất dấu Dormnad. Trước sau gì triều đình cũng sẽ tóm được chúng ta."

"Anh nói đúng đó. Nhưng đừng nản lòng."

Eragon nói với Murtagh:

- Cám ơn anh nhiều lắm. Anh đã liều mạng để giải thoát tôi, tôi mang nợ anh vụ này. Thật tình tôi không thể một mình xoay sở được.

Nó muốn nói nhiều hơn vậy nữa, về tình huynh đệ gắn bó trong chiến đấu, về lòng trung thành, quả cảm của Murtagh....

Murtagh bảo:

- Tôi rất vui mừng vì đã giúp được cậu. Đó là....Điều lo ngại nhất của tôi bây giờ là làm sao

tiếp tục cuộc đi, trong khi bị nhiều người săn đuổi. Ngay khi tìm ra dấu chân ngựa, chúng sẽ biết cậu không bay cùng Saphira. Nội ngày mai lính của Gil'ead sẽ đuổi theo chúng ta.

- Làm cách nào anh lọt được vào Gil'ead?

- Hồi lộ và bò qua đường cống thối hoắc sau nhà bếp. Nhưng kế hoạch sẽ không thành nếu không có Saphira. Saphira là nguyên nhân chính giúp chúng ta thoát ra được."

Được Eragon vuốt ve cổ, cô ả tỏ ra rất hài lòng vì lời tán dương của Murtagh. Sau đó, Murtagh trải chăn làm giường và Eragon bồng nàng tiên đặt lên. Một ống tay áo của nàng vương cành cây rách toạc. Eragon làm phép cho vải rách lành lại, rồi thở dốc.

Cánh tay cô ta lổm đổm những vết sưng và bị cắt. Có cả vết mới và vết đã lành. Eragon lắc đầu phần nộ, vén cao tay áo nàng lên. Những vết thương kéo dài lên tận vai. Eragon run rẩy mở áo sau lưng. Khi sợi giây da buộc áo bung ra, Murtagh bật lên lời rủa. Lưng nàng khỏe mạnh, rắn chắc, nhưng vảy đóng đầy làm làn da khô cứng, nứt nẻ như ruộng khô. Nàng đã bị đánh bằng roi và đóng dấu bằng sắt nung hình móng vuốt. Những nơi da không bị sưng nứt thì tím bầm bằng những hình thức tra khảo tàn nhẫn khác. Trên vai trái của nàng, một vết xăm màu chàm, với dấu hiệu giống hệt dấu hiệu khắc trên mặt nhẫn ngọc của ông Brom. Eragon âm thầm thề sẽ giết bằng được tất cả những kẻ đã tra khảo, hành hạ nàng.

Murtagh hỏi:

- Cậu chữa lành cho nàng được không?

- Tôi..tôi không biết. Toàn thân nàng đầy thương tích.

Saphira nói ngay: "Eragon, đây là một thần tiên. Không thể để nàng chết được. Đói mệt đến đâu cũng phải cứu cho bằng được. Em sẽ tiếp sức với anh, nhưng anh chủ động trong phép thuật."

Eragon rút nước mắt cảm thương người con gái mảnh mai, xinh đẹp bị dọa đầy đến thế. Nó rút găng tay, nói với Murtagh:

- Saphira nói phải. Anh làm ơn cho tôi chút đồ ăn, lược ít băng vải, được không?

- Chúng ta không thể nhóm lửa tại đây. Nguy hiểm lắm. Phải dùng vải và đồ ăn nguội thôi.

Eragon nhẹ nhàng đặt một tay lên người nàng. Saphira lại gần, mắt long lanh tập trung nhìn thẳng nàng tiên. Eragon hít mạnh một hơi, hướng tâm trí vào phép thuật và đọc câu cổ ngữ: "Waise heil!" Bàn tay nó sáng lên, một lớp da vô hình tan ra, hàn gắn lại một vết thương, không lưu lại chút sẹo nào. Cứ thế, nó lần lượt chữa trị những vết sưng, rách trước. Vì nếu tập trung vào những vết thương nghiêm trọng ngay, sinh mạng của nó sẽ bị đe dọa vì kiệt sức. Tuy mệt mỏi, Eragon vẫn mừng rỡ tự hỏi, làm sao nàng có thể vẫn sống được sau những đòn khảo tra kéo dài liên tục thế kia. Nó cũng không ngăn được nhận xét, dưới những vết thương bầm dập, là một tấm thân đẹp tuyệt trần.

Cho tới rạng đông, Eragon chỉ ngừng lại một lần ăn uống, để lấy lại sức sau cuộc trốn chạy và chữa trị cho nàng.

Mặt trời lên cao, Eragon mới ngừng tay, loạng choạng đến lấy bình da đựng rượu, tu một hơi dài. Nghe Murtagh hỏi "Xong cả rồi à?", nó run rẩy gật đầu, không thốt được lên lời. Nhưng chỉ một lúc sau, nó đề nghị:

- Chúng ta đi thôi.

- Không được, cậu phải ngủ.

- Tôi....tôi có thể ngủ trên yên, chứ không thể nằm đây chờ tụi lính đến.

- Nếu vậy trao cương của Hỏa Tuyết cho tôi dắt, trong khi cậu nghỉ ngơi.

Ngồi trên yên, dọc đường đi, Eragon cố ăn để lấy lại năng lượng, trước khi rạp mình trên Hỏa Tuyết, nhắm mắt ngủ.

Biển cát thành nước

Khi ngừng lại cắm trại, Eragon vẫn không bớt mệt và cảm thấy nóng nảy hơn. Hầu như suốt ngày phải lẩn tránh đám lính và bày chó săn của chúng. Nhảy xuống ngựa, Eragon hỏi Saphira ngay: "Cô ấy khá không?"

"Khá hơn hôm qua. Đã nhúch nhích được một chút. Nhưng chỉ có vậy thôi."

Saphira ép mình để Eragon bồng cô gái xuống. Trong một thoáng, thân hình mềm mại của nàng áp sát nó, Eragon vội đặt nàng xuống.

Murtagh và Eragon đều buồn ngủ rũ, hai người dọn bữa qua loa. Trong khi ăn, Murtagh bảo:- Chúng ta không thể giữ khoảng cách với tụi lính mãi được. Chỉ một hai ngày nữa chúng sẽ đuổi kịp ta.

- Làm sao được. Nếu chỉ có hai chúng ta, và anh sẵn lòng bỏ lại con Tornac, Saphira có thể đưa chúng ta ra khỏi đây. Nhưng còn cô ấy. Khó quá.

- Nếu cậu muốn thì cứ đi, tôi không muốn cậu và Saphira ở lại liều mạng vì tôi.

- Anh nói gì lạ thế? Tôi được tự do là nhờ anh. Bây giờ tôi bỏ anh lại cho chúng sao?

- Tôi rất cảm động vì những lời nói của cậu, nhưng nó không giải quyết được vấn đề gì.

- Còn cách nào nữa đâu? Phải chi cô ta tỉnh lại, và cho mình biết nơi ở của thần tiên, có thể mình sẽ tìm đến với họ.

- Hãy nhớ họ bảo vệ nơi ẩn náu đến thế nào. Tôi không tin cô ta sẽ tiết lộ cho ta biết. Cho dù chúng ta biết được, chưa chắc dòng tộc cô ta vui lòng chứa chấp chúng ta. Vì sao họ phải che giấu chúng ta? Những Kỵ Sĩ cuối cùng liên hệ với họ, chính là Galbatorix và những phản đồ. Tôi tin họ chưa quên những kỷ niệm đầy đau khổ đó đâu. Còn tôi, thậm chí cũng chẳng có đến cái danh Kỵ Sĩ như cậu, họ chứa chấp tôi làm gì?

Saphira thoải mái ngả mình, vẻ rất tự tin: "Họ sẽ chứa chấp chúng ta, em biết chắc mà."

- Nhưng biết tìm họ ở đâu, đông, tây, nam hay bắc?

Murtagh nói:

- Điều duy nhất là chúng ta phải ra khỏi đế quốc này. Có những nơi an toàn ở cách xa đây. Chúng khó lòng lọt vào những nơi đó mà tranh khỏi bị bắt hay theo dõi...Miền bắc không nơi nào tốt hơn rừng Du Weldenvarden, nhưng phải ngược lại Gil'ead thật chẳng thú vị gì. Phía tây là biển và triều đình. Miền nam có Surda, tại đó cậu có thể tìm ra người hướng dẫn đường đến với Varden. Còn hướng đông....Sa mạc Hadarac nằm giữa chúng ta và những miền đất xa xôi chúng ta chưa từng biết. Varden ở đâu đó trong những vùng đất này, nhưng không biết phương hướng, muốn tìm được họ, có lẽ chúng ta phải mất nhiều năm.

Saphira ý kiến ý cò: "Chừng nào không đụng độ mấy con quái Urgals, chúng ta vẫn cứ an toàn. Không sao đâu."

Eragon bỗng cảm thấy đầu đau nhói:

- Tới Surda rất nguy hiểm, phải xuyên qua hầu hết đất của triều đình, lẩn tránh những làng mạc và thành phố, nhưng vẫn chưa chắc tránh khỏi những con mắt dò xét của vùng đông dân cư đó.

Murtagh nhướn mày hỏi:

- Vậy là cậu muốn băng qua sa mạc?

- Tôi thấy không còn cách nào khác nữa. Chỉ có cách đó chúng ta mới ra khỏi đế quốc trước khi tụi Ra'zac tới đây. Với phương tiện bay, chắc chỉ một vài ngày chúng đã tới Gil'ead. Mình không còn nhiều thời gian nữa.

- Dù chúng ta đi xuyên sa mạc. Nếu chúng ta di chuyển trên không được, chúng vẫn bắt kịp chúng ta.

- Muốn bắt chúng ta cho kịp, chúng buộc phải bỏ lại tụi lính. Đó là lợi điểm của ta. Nếu phải

chiến đấu, ba chúng ta dư sức hạ chúng, như đã có lần tôi và ông già lợt ồ phục kích của chúng vậy.

- Cậu biết những gì về sa mạc?

- Nóng, khô, toàn cát.

- Phải cộng thêm vào đó: cây cỏ không ăn được vì đầy chất độc, đủ loài rắn rít, bò cạp và mặt trời thiêu đốt. Cậu thấy cánh đồng hoang trên đường ta tới Gil'ead rồi chứ?

Câu hỏi ngớ ngẩn, nhưng Eragon cũng trả lời:

- Rồi, một lần trước đó nữa.

- Vậy hãy tưởng tượng một khoảng rộng gấp đôi, gấp ba lần, cậu sẽ thấy sự rộng lớn của sa mạc Hadarac. Cái nơi mà cậu định vượt qua đó.

Eragon lấy tấm bản đồ Alageasia trải xuống đất. Nó quan sát cánh đồng hoang, lắc đầu kinh ngạc:

- Không có gì là lạ, dù đế quốc kéo dài sát mí sa mạc, Galbatorix cũng không thể nào kiểm soát được phía bên kia.

- Khi những Kỵ Sĩ còn sống, tất cả những vùng đất bên kia sa mạc, không có trên bản đồ này, đều được cai trị bởi một nhà nước. Nếu bây giờ nhà vua có ý định gây dựng một thể hệ Kỵ Sĩ mới, biên cương của đế quốc sẽ mở rộng vô cùng. Nhưng điều tôi muốn nhấn mạnh là sa mạc Hadarac quá mệnh mông, đầy nguy hiểm, chuyện vượt qua nó chỉ là vô vọng.

- Chúng ta đang là những kẻ vô vọng mà. Nhưng hãy quan sát kỹ bản đồ này, nếu chúng ta xuyên qua chỗ phình ra này, thì phải mất ít nhất hai tháng. Còn nếu, chúng ta theo hướng đông nam, tới rặng núi Beor, sẽ mất ít thời gian hơn. Men theo núi Beor, ta có thể đi về vùng hoang dã phía đông hoặc nhắm hướng tây để tới Surda. Nếu bản đồ này chính xác, từ đây tới Beor cũng tương đương đoạn đường chúng ta đã đi qua để tới Gil'ead.

- Như vậy cũng mất gần một tháng.

- Trên đường tới Gil'ead bị chậm trễ là vì vết thương của tôi. Bây giờ chúng ta ráng đi, thời gian sẽ giảm hơn nhiều.

- Thôi được, vậy là cậu đã quyết. Nhưng trước khi tôi đồng ý với cậu, còn vài vấn đề phải bàn bạc: cậu biết trước khi đi khỏi Gil'ead, tôi đã mua lương thực tích trữ. Nhưng còn nước? Những bộ lạc du mục trên sa mạc, họ nguy trang rất kỹ nguồn nước, không để ai lấy cắp được, mà lương nước cho ngựa, nhất là Saphira, một ngày bao nhiêu? Trừ khi cậu có thể làm phép cho trời mưa mỗi khi cần thiết, nếu không ý kiến của cậu không thể nào thực hiện được.

Làm ra mưa thật sự vượt quá khả năng của nó. Eragon cho rằng, ngay cả những Kỵ Sĩ mạnh mẽ nhất, phép thuật đầy mình cũng chưa chắc làm nổi điều đó. Gom số lượng không khí nhiều đến thế, chẳng khác nào chuyển núi, dời sông. Nó cần một giải pháp nào không làm nó kiệt hết sức lực.

- Tôi có một ý kiến, nhưng để tôi thí nghiệm thử, rồi cho anh biết sau.

Saphira lẻo đẻo đi theo Eragon hỏi: "Anh định làm gì?"

"Anh chưa biết."

Eragon quì gối, nhặt một cục đá có một lỗ hõm sâu, có thể chứa chừng một vốc tay nước. Nó bốc nắm cát lên đầy vào lỗ hõm, tập trung tâm trí, ra lệnh: "Deloi moi!" Lập tức, cục đá hút công lực nó với một tốc độ phi thường. Eragon chợt nhớ lời ông Brom, có những việc khi sử dụng phép thuật sẽ cực kỳ nguy hiểm, có thể rút cạn kiệt sức người cho đến chết. Nó cố giải phóng câu thần chú vừa đọc, nhưng không được. Sức lực nó bị cục đá cuốn cuộn thu hút.

Giữa lúc nó tưởng chỉ đành quì đó chờ chết, cát trong cục đá bỗng nhào ra, rì rỉ một chút xíu nước.

Eragon ngồi bật ngựa, hỗn hển thở. Tim nó đập rộn ràng, nội tạng đều đau nhói.

Saphira hốt hoảng: "Chuyện gì vậy?"

Eragon lắc đầu. Cũng may là nó đã không thí nghiệm với một vật lớn hơn.

"Cách này không được, thậm chí anh không còn đủ sức uống một ngụm nước."

"Anh phải thận trọng. Phép thuật nhiều khi gây những hậu quả bất ngờ, vô cùng tai hại."

"Anh biết, nhưng anh phải thí nghiệm trước khi vào sa mạc. À, làm cách nào em tạo ra ngôi mộ kim cương cho ông già mà em không bị chết?"

"Em không hiểu vì sao em làm được điều đó. Ông Brom đã từng nói với anh, rằng có thể tạo ra những sự kiện rất bất ngờ. Ông ấy nói đúng đó. Đôi khi em làm những việc một cách ngẫu nhiên, không suy nghĩ gì hết, như con nhện giăng tơ vậy. Những lúc khác, em yếu xìu như Hỏa Tuyết thôi."

Eragon vuốt ve cổ Saphira, ngậm ngùi nhớ tới ngôi mộ và ông già đã khuất. Nó lẩn thẩn vạch ngón tay trên cát, giữa hai lần rạch, cát lún xuống như một thung lũng tí hon. Nó đắp thêm vài quả núi chung quanh, rạch một con sông chảy vào thung lũng. Thêm vài chi tiết, cho đến khi nó nhận ra đây là thung lũng Palancar. Một nỗi nhớ quê hương dào dạt dâng trong lòng, nó lấy tay gạt bỏ cảnh núi non, thung lũng. Khoảnh tay ngồi nhìn mông lung. Rồi như không cưỡng lại được, nó cúi nhìn nền cát nó mới gạt đi. Eragon kinh ngạc ngồi thẳng dậy. Những đường rạch rỉ rỉ nước. Nó vội cào sâu thêm: chừng vài phân phía dưới cát âm ẩm ướt. Nó hồ hởi kêu lên: "Nhìn này, Saphira."

Saphira dí mũi vào công trình mới khám phá của Eragon: "Ôi dào, ăn thua gì. Ở đây thì dễ rồi. Nhưng ngoài sa mạc, đào cả mấy tuần chưa chắc có nước."

"Đúng, nhưng miễn sao có nước là anh có thể lấy được. Nhìn nhé."

Eragon đào hố sâu thêm, nhưng thay vì biến cát thành nước, nó dùng phép thuật gom nước trong cát ẩm. Không tốn chút sức lực, nước từ từ chảy vào hố vừa đào. Nó vui mừng cúi uống nguồn nước mát mẻ tinh khiết: "Thấy chưa? Chúng ta sẽ có đủ nước mà."

"Em nói rồi, ở đây thì được. Ngoài sa mạc chưa chắc có nước để anh gom lại, rút lên mặt đất như thế đâu."

"Được mà, công việc rút nước lên rất nhẹ nhàng. Làm từ từ anh sẽ không bị mất sức. Dù có phải đào sâu cũng không thành vấn đề, vì còn có em giúp nữa mà."

"Anh chắc không? Nghĩ kỹ rồi hãy trả lời. Vì nếu anh lầm, là chúng ta mất mạng đó."

Eragon ngập ngừng một lúc, rồi cả quyết: "Anh tin chắc."

"Vậy thì đi báo cho Murtagh biết. Em sẽ gác cho anh ngủ."

"Nhưng em cũng đã thức suốt đêm như tụi anh rồi."

"Không sao. Em khoẻ hơn anh nhiều."

Vừa thấy Eragon, Murtagh hỏi ngay:

- Sao? Sa mạc mở cánh cửa đón mừng ta chứ?

- Đúng vậy.

Eragon chui vào chăn, cắt nghĩa cho Murtagh mọi chuyện. Rồi quay lại nhìn nàng tiên, Eragon đem hình ảnh nàng theo vào giấc ngủ.

Chương 40

Sông Ramr

Hai người thức dậy trời còn chưa sáng hẳn. Eragon run lập cập vì lạnh:

- Chúng ta đưa cô ấy đi bằng cách nào đây? Bay với Saphira lâu thêm nữa, cô ấy sẽ bị trầy sát vì vẩy rồng. Nằm xe trước theo ngựa càng không ổn.

- Nếu cậu bay với Saphira, ta sẽ cột cô ta lên lưng Hỏa Tuyết. Nhưng...như vậy những vết thương cũ sẽ bị trầy.

Saphira đề nghị: "Sao các anh không buộc cô ta dưới bụng em? Em vẫn thoải mái bay được, mà cô ấy lại rất an toàn. Chỉ sợ những mũi tên của lính, nhưng em sẽ bay cao khỏi tầm bắn của chúng."

Tất cả đều đồng ý. Eragon cuốn chần quanh thân hình nhỏ nhắn của nàng tiên, dùng vải áo nối làm dây, buộc lưng cô ta sát vào bụng Saphira, đầu đặt giữa hai chân trước của nó.

Murtagh nhìn lại quãng đường mới đi qua hôm trước, khói nấu ăn tỏa ra từ lán trại của tụi lính. Anh cười nói:

- Mình khoái trò chạy đua này quá.

Hai người nhảy lên ngựa, khởi hành. Saphira cùng nàng tiên cất cánh. Nó bay thấp để tụi lính từ xa không phát hiện được. Tất cả hướng về đông nam, tiến thẳng tới sa mạc Hadarac.

Dõi mắt nhìn về phía những kẻ đang truy đuổi, nhưng tâm trí Eragon chỉ nghĩ đến nàng tiên xinh đẹp. Thật không thể nào tin nổi nó đã thật sự gặp một nàng tiên. Nó tự nhủ, không hiểu anh Roran sẽ nghĩ sao về chuyện này. Nếu một ngày nào đó nó được trở về Carvahall, cắt nghĩa hết hơi, chắc mọi người cũng không tin nổi cuộc phiêu lưu kỳ lạ này của nó là có thật.

Suốt ngày, dù quá mệt mỏi, họ chỉ ngừng lại hai lần cho ngựa ăn uống nghỉ ngơi. Nhiều khi hai người xuống ngựa dắt bộ, cho chúng dưỡng sức.

Mặc dù lính Gil'ead còn ở xa phía sau, nhưng khi qua những làng mạc thành phố, họ luôn phải lẩn tránh lính tráng ở những nơi này. Nguy hiểm luôn rình rập. Hai lần họ suýt sa vào ổ phục kích, chỉ nhờ Saphira đã phát hiện có hơi người, mới tránh kịp. Sau đó, họ không còn dám tiếp tục đi theo đường mòn nữa.

Bóng tối từ từ phủ màn đen lên cảnh vật miền quê. Gần nửa đêm, họ tới một vùng rải rác những ngọn đồi nhỏ nhỏ.

Murtagh chỉ tay nói:

- Tới mấy dặm đằng kia, chúng ta phải đi qua một thành phố tên là Đồi Bò Tót. Chắc chắn sẽ có lính chờ chúng ta tại đó. Tốt hơn, chúng ta nên chuồn qua vào lúc đêm tối này.

Ba tiếng sau, họ đã thấy thấp thoáng bóng đèn dầu trong Đồi Bò Tót. Một mạng lưới quân tuần tra rải ra khắp thành phố bên những đồng lửa. Eragon và Murtagh rút gươm, nhẹ nhàng xuống ngựa. Hai người dắt ngựa, ngậm tâm đi vòng bên ngoài trại lính. Qua khỏi thành phố, Eragon mới hơi yên tâm.

Trời sáng, họ ngừng trên một ngọn đồi nhìn cảnh chung quanh. Hai nhánh sông Ramr gặp nhau, trước khi chảy về miền tây. Họ vừa vượt qua mười sáu dặm trong một ngày. Eragon vui mừng vì đã qua được một đoạn đường dài như thế.

- Hãy kiếm một hang hốc nào để ngủ chứ?

Hai người trải chần dưới gốc một cây đỗ tùng làm chỗ ngủ cho nàng tiên. Murtagh bảo: "Mình gác ca ca đầu. Nửa đêm sẽ gọi cậu."

Sáng hôm sau, trời còn tối mịt, lờ mờ vì thêm ngủ, họ vẫn quyết định lên đường. Trước khi đi, Saphira nhận xét: "Kể từ sau đêm anh và cô ta thoát khỏi Gil'ead, đêm nay là đêm thứ ba rồi, sao cô ấy vẫn chưa tỉnh? Em lo lắm. Thậm chí chẳng ăn uống gì. Không có tí đồ ăn nào vào bụng, em sợ là cô ấy sống không nổi."

Murtagh hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Saphira ngại cô ta không ăn gì sẽ khó mà sống nổi. Tôi cũng lo, vì chữa lành được những vết thương bên ngoài rồi, nhưng cô ta có vẻ không khoẻ ra chút nào.

- Có thể Tà Thần đã làm cho đầu óc cô ta bị mê muội.

Murtagh vừa nói vừa khám cho nàng tiên thật chu đáo, rồi bảo:

- Theo tôi là cô ta ngủ, ngủ li bì thôi. Con hôn mê dường như là một phương cách thần tiên tự tạo ra để tránh những cơn đau của thương tích. Nhưng nếu quả đúng vậy, sao cô ta chưa tỉnh? Cô ta không biết là đã hết nguy hiểm rồi sao?

- Liệu cô ta có biết được không chứ?

- Dù sao cũng phải qua khỏi vùng nguy hiểm này, chúng ta mới có thể lo cho cô ta được.

Eragon nhúng một mảnh vải vào nước, rồi vắt từng giọt lên môi cho nàng. Sau đó, nó đắp khăn ướt lên trán và cánh tay.

Sợ lính gác phát hiện, họ bắt đầu di chuyển xuyên những bụi cây dưới chân đồi, kể cả Saphira. Nhưng với thân hình đồ sộ, cô nàng cố rón rén, cái đuôi như con rắn xanh khổng lồ cứ quăng thành thạch trên mặt đất.

Trời sáng dần, ngôi sao mai Aiedail đã ló dạng ở phía đông. Tiếng nước rầm rầm như ào ạt xô vào đá, lách qua những bụi cây.

Eragon cố gào át tiếng ồn:

- Sông Ramr đó.

- Đúng rồi, chúng ta phải tìm nơi an toàn để vượt qua.

Nghe Murtagh nói, Saphira bảo Eragon: "Không cần, sông rộng cỡ nào, em cũng đưa các anh qua được."

"Nhưng còn ngựa?"

"Em bị tên bắn mà còn chở được ba người, quên rồi à? Nếu chúng dừng vùng vẫy, em đưa qua tuốt hết."

"Anh tin em chứ. Nhưng kẹt lắm mới phải làm vậy. Nguy hiểm lắm."

"Nhưng chúng ta không thể phí thời giờ nhùng nhằng ở đây mãi được."

Bờ sông kéo dài ngun ngút. Sương mù và hơi nước mù mịt, không thể nhìn thấy bờ bên kia. Murtagh thả một cành cây xuống dòng nước xiết, cành cây bập bênh rồi bị cuốn trôi đi. Eragon hỏi Murtagh:

- Anh nghĩ sông này sâu cỡ nào?

- Không đoán nổi. Cậu dùng phép thuật để biết bề ngang được không?

- Tôi không chắc, nhưng làm được thì ánh sáng sẽ phát ra như ngọn hải đăng làm hiệu cho tụi lính tới.

Saphira cất cánh bay qua bờ bên kia. Một lúc sau nó liên lạc với Eragon: "Sông rộng hơn nửa dặm."

"Nửa dặm!" Eragon kêu lên, rồi nói lại với Murtagh về việc Saphira đề nghị chuyển người ngựa qua sông. Murtagh bảo:

- Tốt hơn là không nên thử với ngựa. Cả Tornac và Hỏa Tuyết đều sợ Saphira. Chúng sẽ hốt hoảng làm bị thương luôn cả Saphira. Hỏi nó xem có chỗ nào nông để có thể bơi qua được không.

Nhưng sau khi đi khảo sát về, Saphira cho biết từ đầu dòng đến cuối, chỗ nào cũng sâu và rộng như nhau. Murtagh nói:

- Như vậy tôi sẽ qua trước để giữ ngựa. Saphira, thận trọng với Tornac. Nó gắn bó với tôi nhiều năm rồi, tôi không muốn nó gặp bất cứ rủi ro nào.

Nàng tiên vẫn mê man dưới bụng Saphira. Eragon làm ngơ trước tiếng rên rỉ của Tornac khi nó được dắt tới gần con rồng. Saphira quắp bụng Tornac bằng hai chân trước. Eragon nhìn những cái vuốt kinh khủng của nó, vội giữ con ngựa lại, xoay bộ yên xuống bụng, như vậy móng của Saphira sẽ không làm ngựa bị thương. Tornac hốt hoảng đến nỗi Eragon cố dùng phép thuật liên lạc với nó để trấn an, nhưng mắt nó vẫn trợn ngược lên, vùng vẫy ráng chuồn khỏi móng vuốt của Saphira. Saphira quắp chặt thân hình Tornac, hai chân sau đạp tới trầy nền đá, rồi vươn cánh loạng choạng bay lên. Con Tornac vừa đá lung tung vừa gào như bị thọc huyết.

Eragon chỉ sợ tiếng gào của con ngựa vang tới tai tụi lính. Nó gọi lại hình ảnh đoàn quân và những bó đuốc chấp chớn trong đêm tối, rồi những hình ảnh đó chuyển thành một hàng người ngựa đang tiến xuống đồi, cách đó chừng một dặm.

Khi Saphira trở lại, Eragon dắt Hỏa Tuyết trao cho nó. Cô ả kể lể: "Con vật hèn nhát của anh chàng Murtagh hoảng loạn lên. Anh ta phải cột chặt lại, vì sợ nó lồng lên chạy trốn."

Sau cùng tới lượt Eragon bay qua sông. Khi hai con ngựa yên ổn lại, họ lại lên đường tiến về rặng núi Beor. Không gian rộn ràng tiếng chim đón chào ngày mới.

Cả hai chàng trai vừa đi vừa ngủ gục, chỉ còn Saphira tỉnh táo dẫn đường cho ngựa.

Dần dần mặt đất mềm hẳn và như níu lấy chân ngựa lún trên nền đất. Mặt trời lên cao. Dòng sông Ramr chỉ còn lơ mờ xa xa sau họ.

Đoàn lữ hàng nhỏ bé đã tới sa mạc Hadarac.

Chương 41

Sa mạc Hadarac

Những đụn cát trải dài tới chân trời như những làn sóng biển. Những cột gió xoáy cuốn cát đỏ lên không. Trên nền đất cằn cỗi rải rác những thân cây gầy guộc. Xa xa nổi lên một dãy sườn đá thẳng đứng, cheo leo. Quang cảnh hùng vĩ, thô lương như ngăn chặn tất cả loài muông thú, ngoại trừ loài chim, nương theo ngọn gió tây vượt qua dãy núi.

Eragon khào khào hỏi, không khí nóng khô làm cổ họng nó như nghẹn lại:

- Anh chắc đằng kia có cỏ cho ngựa không?

Murtagh chỉ sườn núi:

- Cỏ mọc quanh đó. Không nhiều, nhưng đủ cho ngựa ăn.

- Hy vọng anh nói đúng. Nhưng nghĩ đã, đầu óc tôi mù mịt cả rồi. Chân cũng không lết nổi nữa đâu.

Họ đặt nàng tiên xuống dưới bóng râm của một đụn cát. Ăn uống xong, cùng nằm xuống nghỉ ngơi. Saphira xoè cánh che cho tất cả. Cô nàng tấm tắc: "Ôi! Nơi này thật phi thường. Em có thể sống mãi tại đây."

"Tha hồ bay."

"Không chỉ có vậy. Em cảm thấy như em thuộc về sa mạc này. Không gian, núi non và những con mồi cho em săn bắt suốt ngày. Cả hơi ẩm nữa, tuy khí lạnh không làm em khó chịu, nhưng hơi nóng ở đây làm em cảm thấy tràn đầy sức sống."

"Nếu em thích nơi này đến thế, khi công việc hoàn tất, chúng mình sẽ trở lại."

Saphira vui mừng ư ử hát.

Đó là buổi sáng thứ tư, kể từ khi ra khỏi Gil'ead. Họ đã vượt qua được ba mươi lăm dặm đường.

Họ chỉ ngủ đủ cho tinh thần tỉnh táo và ngựa được nghỉ ngơi. Vì dù không thấy bóng dáng tên lính nào, nhưng họ vẫn phải cố mau chóng vượt nhanh khỏi tầm truy lùng của triều đình. Tin Eragon trốn thoát chắc chắn đã đến tai nhà vua. Tụi Ra'zac chắc đã được lệnh theo dấu vết nó. Dù chúng có bây cũng phải mất một thời gian mới đuổi kịp Eragon và Murtagh, nhưng vẫn phải luôn cảnh giác. Murtagh bảo:

- Hy vọng qua khỏi Đồi Bò Tót, chúng không còn có thể theo được dấu vết chúng ta nữa. Sông Ramr thật là con đường làm lạc hướng kẻ thù rất hiệu quả.

Eragon nhìn nàng tiên thêm thiếp mê man, nói:

- Còn có điều khác thật sự trông vào hy vọng, dù tôi không tin vào may mắn được nữa. Nếu tụi Ra'zac đuổi kịp chúng ta, nàng sẽ không thể thoát chết.

Họ tới sườn đá cao lúc mặt trời lặn. Dốc đá đứng, phủ bóng râm lên cả đoàn người ngựa. Những đụn cát rải rác chung quanh. Vừa rời ngựa, nhảy xuống mặt đất nứt nẻ, hơi nóng như thốt vào Eragon. Mặt, cổ và lưng nó đều bóng rát.

Thả ngựa đi gặm cỏ xong, Murtagh nhóm lửa. Eragon vừa đưa nàng tiên xuống khỏi Saphira vừa hỏi:

- Anh nghĩ chúng ta đi được bao xa rồi?

- Không biết. Nhưng chúng ta không có đủ nước. Ngựa chưa được uống.

Eragon bảo Saphira đào hố, rồi nó nhắm mắt, đọc thần chú. Tuy đất cằn cỗi nhưng đất đủ

ấm cho cây sống và đủ cho Eragon nhiều lần gom đầy hồ nước. Murtagh lấy đầy mấy bao da nước, rồi cho ngựa uống. Hai con vật khát tới mức uống mãi không chán. Eragon phải vận sức gom nước tới kiệt lực. Thấy vậy, tới lượt nó uống, Saphira chỉ uống hai ngụm dài.

Sáng hôm sau, trời hây hây gió mát. Cát hồng hào dưới nắng mai. Nhưng chân trời xa xa vẫn mờ mịt không thấy rõ. Eragon nhận thấy sự lạnh lợi của Murtagh giảm sút, sau giấc ngủ dài, anh ta cũng không thấy khá hơn. Trong bữa ăn sáng, Eragon hỏi:

- Thời gian để ra khỏi sa mạc này có lâu không?
- Chúng ta mới qua được một phần nhỏ. Tôi nghĩ phải mất hai ba ngày nữa.

Ăn xong, Eragon đến bên nàng tiên. Nàng nằm như một xác chết, nếu không có một chút thoi thóp thở. Nó vuốt ve lọn tóc trên trán nàng, thì thầm: "Vết thương của nàng ở đâu? Sao cứ nằm lì bì thế này mà nàng vẫn sống được?" Gương mặt đầy cảnh giác của nàng trong phòng giam vẫn như hiển hiện trong tâm trí nó.

Khi khởi sự lên đường, nó thấy, mờ mờ nơi chân trời, hiện ra một dãy những khối màu đen. Murtagh đoán là những ngọn đồi.

Nhưng sau khi nghỉ chân vào buổi trưa, lúc sửa soạn tiếp tục cuộc hành trình, Eragon thấy sương sớm đã tan dần, và những khối đen phía chân trời đã hiện ra một cách rõ ràng.

Những khối màu xanh không kéo dài như khi nhìn từ xa, nhưng to lớn hơn nhiều, với những gò mấp mô bao phủ đầy cây rừng. Không khí trên đỉnh như đặc dày khói trắng. Eragon nhìn trùng trùng, chớp mắt lắc đầu, tự nghĩ đây chỉ là một ảo ảnh của sa mạc. Nhưng khi mở lớn mắt nhìn kỹ lại, hình ảnh vẫn còn nguyên. Nó chỉ cho Murtagh và Saphira.

Những gì mà họ tưởng là những quả đồi, thật ra là chân của dãy núi khổng lồ, trải rộng trên nhiều dặm đất. Trừ những khu rừng dày đặc phía dưới, toàn thể rặng núi chìm trong tuyết và băng bao phủ. Eragon ngửa cổ nhìn. Rặng núi vươn cao, chìm khuất vào bầu trời. Màu trắng nó tưởng là lớp khói, chính thật là băng tuyết.

Eragon làu bàu:

- Mong sau những con vật sống ở đó đừng to đùng tương xứng với quả núi này.

Murtagh cười cười:

- Bây giờ tốt nhất là tìm nơi mát mẻ nghỉ ngơi vài tuần cho bỏ những ngày gian khổ.
- Tôi cũng quá mệt mỏi rồi. Nhưng không thể ngừng lại, trừ khi cô ta tỉnh lại hay là....chết.
- Để cô ta nghỉ ngơi chẳng hơn là bị đeo dưới bụng Saphira suốt ngày sao?
- Nhưng....có lẽ sau khi tới núi, tôi sẽ đưa nàng tới Surda, nơi đó không còn xa nữa và chắc có thầy thuốc chữa trị cho nàng.
- Chuyện đó sẽ tính sau, mục tiêu chính của chúng ta bây giờ là rặng núi Beor. Ít nhất nơi đó chúng ta cũng tránh được quân triều đình và tụi Ra'zac cũng khó tìm ra.

Nhưng tới cuối ngày, núi Beor dường như vẫn xa vời vợi, dù quang cảnh biến chuyển sinh động, tươi tốt dần lên. Cát khô đã chuyển thành đất đỏ, nhiều đụn đất nứt thành những con rạch đầy nước. Gió mát thoang thoang trong không khí, hứa hẹn sắp tiến vào một vùng khí hậu trong lành. Hai con ngựa như cảm được sự thay đổi của thời tiết, hăng hái tung vó phi tới.

Khi mặt trời lặn, họ chỉ còn cách chân núi chừng một dặm. Từng bầy nai chạy nhảy trong đồng cỏ xanh tươi. Eragon tòm tòm nhìn đôi mắt hau hấu thèm thuồng của Saphira.

Họ cắm trại bên một dòng suối, nhẹ nhõm trút bỏ những đọa đầy của sa mạc những ngày qua.

Chương 42

Tiết lộ một con đường

Một mối và tiêu tụy, nhưng với những nụ cười đắc thắng, họ quây quần bên ánh lửa chúc mừng nhau. Saphira sáng khoái hí vang, làm hai anh ngựa giật thót mình. Nhìn ngọn lửa, Eragon cảm thấy hãnh diện đã vượt qua sáu chục dặm đường đầy gian khổ trong chỉ năm ngày. Một thành quả thật ấn tượng, ngay cả một Kỵ Sĩ cũng phải thường xuyên thay ngựa.

Ý nghĩ đã ra khỏi đầu đất nước thật lạ lùng với nó. Nó đã sinh ra và sống ở đó, cả đời dưới sự thống trị của Galbatorix, mất bạn bè thân thiết, gia đình vì bàn tay của bầy tôi nhà vua và bản thân nó suýt chết nhiều lần cũng trên mảnh đất đó. Vậy mà bây giờ Eragon đang được tự do! Nó và Saphira không còn phải lẩn trốn tui lính, tránh né những làng mạc, thành phố. Đó là một nỗi cay đắng ngọt ngào, đã phải trả giá bằng sự mất mát cả thế giới của nó.

Nhìn những ngôi sao trên bầu trời, nó nghĩ đến việc xây dựng một chỗ ở nơi hoang vắng, để không bao giờ trở lại nơi nó đã chứng kiến quá nhiều tội ác của Galbatorix, từ giết người, đến mua bán nô lệ. Nhưng còn mối thù phải trả cho cái chết của cậu Garrow và ông Brom. Và còn trách nhiệm của một Kỵ Sĩ, nó phải giúp đỡ những con người không đủ sức chống lại sự áp bức của Galbatorix.

Eragon thờ dãi quay nhìn nàng tiên đang nằm bên Saphira. Rồi một ý tưởng chợt đến: nó có thể "nghe" được tư tưởng người và vật, điều nó thường sử dụng với Saphira. Nó cũng vẫn còn nhớ lời khuyên của ông già, đừng xâm nhập vào tư tưởng người khác nếu không thật sự cần thiết. Sau lần không chạm nổi vào tư tưởng Murtagh, nó đã ráng không áp dụng việc này nữa.

Tuy nhiên, lúc này nó tự hỏi, mình có thể liên lạc được với nàng tiên đang hôn mê không? Mình sẽ thử tìm hiểu vì sao nàng ở mãi trong tình trạng này. Nhưng nếu nàng tỉnh lại, nàng có tha thứ cho ta sự xâm phạm này không...? Dù tha thứ hay không, mình phải thử, không thể để nàng mãi trong tình trạng như thế này.

Không nói gì cho Murtagh và Saphira biết ý định của mình, Eragon quì xuống và đặt bàn tay lên trán nàng.

Nó nhắm mắt thả tư tưởng lần mò vào ý nghĩ của nàng. Thật dễ dàng, Eragon cảm thấy tư tưởng nàng sáng sủa, trong veo như một tiếng chuông pha lê ngân lên. Thành hình một con dao lạnh buốt đi thẳng vào tâm trí nó. Hai mắt nó như nổ tung với muôn vàn màu sắc. Nó cố rút lui nhưng như có một cái kềm sắt ghì chặt lại.

Eragon dùng mọi phương pháp để đề phòng. Mũi dao lạnh ngắt lại đâm mạnh vào tâm trí nó thêm. Một tấm màn bao phủ tư tưởng nó từ mọi hướng. Một sức mạnh phi thường chầm chậm vắt sự sống ra khỏi hình hài nó từng chút một, mặc dù nó chống trả, không chịu đầu hàng.

Nàng xiết thêm gọng kìm, như muốn làm nó lụi tàn như một ngọn nến. Eragon tuyệt vọng la lên bằng cổ ngữ: "Eka ái fricai un Shur'tugal!". Tôi là Kỵ Sĩ và là bạn.

Sức xiết không giảm, chỉ ngừng lại. Và từ tư tưởng nàng phát ra sự ngạc nhiên. Một thoáng sau là sự nghi ngờ. Nhưng nó biết nàng sẽ tin, nó không thể dối trá khi dùng cổ ngữ. Tuy nhiên, như lời ông Brom, thần tiên có những cách nói để đối phương không biết được hết tư tưởng mình. Nhưng Eragon hy vọng có thể vì tò mò, nàng sẽ buông tha cho nó.

Đúng vậy. Sức ép lên nó và rào cản quanh nàng giảm xuống. Nàng ngáp ngừng để hai luồng tư tưởng gặp nhau, giống như hai con thú hoang gặp nhau lần đầu. Eragon cảm thấy rùng mình vì lạnh. Tư tưởng nàng thật dị thường. Mạnh mẽ và bao la. Đầy ắp những ký ức từ vô vàn năm trước. Những sự kiện lịch sử của giống nòi nàng làm Eragon sợ hãi đến rúm người. Tuy nhiên tất cả cảm giác đó lại sáng lên một nhan sắc dịu dàng, hoang dại, hóa thân thành con người nàng.

"Tên người là gì?"

Nàng nói cổ ngữ, giọng ngoại lai, lo âu, âm thầm tuyệt vọng.

"Eragon. Còn nàng?"

Tiềm thức nàng thu hút nó gần gũi hơn vào từng mạch máu. Tim nó nhói đau. Vì lần đầu tiên nó hiểu sự hấp hối của một thần tiên. Họ là những sinh vật của phép thuật, không bị ràng buộc bởi luật sinh tử của con người, rồng hay những loài vật khác.

"....Arya. Tại sao người có thể liên lạc với ta bằng cách này? Ta vẫn đang ở trong ngục của triều đình, phải không?"

"Không, nàng đã được tự do. Tôi cũng bị giam tại Gil'ead như nàng. Tôi đào thoát và cứu nàng ra. Từ đó, suốt năm ngày qua, chúng ta đã vượt qua sa mạc Hadarac và bây giờ đang cắm trại tại núi Beor. Nàng không hề cử động hay nói một lời nào."

"À, thì ra ta bị tù tại Gil'ead. Ta biết vết thương đã được chữa trị. Nhưng ta không hiểu vì sao. Cứ ngỡ chúng cứu chữa để tra khảo tiếp. Bây giờ ta mới biết là người. Trong thời gian bị bắt, chúng bắt ta phải uống một loại thuốc độc hiểm có, là Skilna Brag, để tiêu hủy sức lực ta. Mỗi buổi sáng chúng lại ép ta phải uống một thứ thuốc giải liều thuốc độc của ngày hôm trước. Không có thuốc đó, ta sẽ chết trong vòng vài giờ. Đó là lý do vì sao ta nằm trong trạng thái xuất thần như vậy....cách này làm cho thuốc độc Skilna Brag chậm phát tác, nhưng không hết hẳn được. Ta....tỉnh dậy với ý định chấm dứt đời mình và từ chối Galbatorix, nhưng ta đã không làm vậy vì hy vọng người là một đồng minh."

"Nàng có thể giữ trạng thái xuất thần này được bao lâu?"

"Trong nhiều tuần, nhưng ta e rằng thời gian không còn nhiều nữa. Giấc ngủ đông này không ngăn được cái chết mãi. Chỉ trừ khi ta có được thuốc giải. Ba bốn ngày nữa thôi, thuốc độc sẽ hạ gục ta."

"Có thể tìm thuốc giải ở đâu?"

"Ngoài triều đình, chỉ hai nơi có: người của ta và Varden. Nhưng nơi chúng ta, rồng cũng không bay tới được."

"Còn Varden? Chúng tôi sẽ đưa nàng thẳng tới chỗ họ, nếu tôi biết họ ở đâu."

"Ta sẽ cho người biết. Nhưng người phải hứa không bao giờ được tiết lộ cho Galbatorix, hoặc những kẻ phục vụ lão biết nơi ở của họ. Ngoài ra, người phải thề không được lừa dối ta và có ý định làm hại thần tiên, người lùn, Varden và loài rồng."

Những yêu cầu của Arya quá đơn giản, ngoại trừ có sự ẩn ý trong cổ ngữ. Eragon biết nàng muốn nó đem cả mạng sống ra thề. Một khi đã tuyên thệ, không bao giờ được phản lại những lời thề đó. Eragon cảm thấy một gánh nặng đè lên vai khi cất lời tuyên thệ.

Ngay sau đó, những hình ảnh chóng mặt thỉnh thoảng thoáng trong trí nó. Nó thấy mình đang phi ngựa dọc núi Beor, tiến xa về hướng đông nhiều dặm. Eragon cố sức nhớ những lộ trình, trong khi núi đồi vùn vụt lướt qua. Rồi nó hướng về nam, vẫn men dọc dãy núi. Tất cả thoát thay đổi, nó tiến vào con đường mòn nhỏ hẹp, uốn mình trong thung lũng. Con đường đưa nó xuyên qua rừng núi, đến một thác nước đổ ào ào xuống một cái hồ sâu thăm thẳm.

Khi những hình ảnh đó mờ và tắt hẳn, Arya bảo: "Người đừng nản lòng vì đường xa. Khi tới hồ Kósthá-mérna cuối dòng sông Răng Gấu, hãy dùng một cục đá, đập vào sườn vực kế bên thác nước, rồi kêu lên: "Ái varden abr du Shur'tugals gata vanta." Người sẽ bị thử thách, nhưng đừng lùi bước trước bất cứ điều gì có vẻ hiểm nguy."

"Tên thuốc giải độc là gì?"

"Bảo họ đưa cho ta Túinivor's Nectar. Bây giờ người hãy để ta yên. Ta đã hao tổn năng lượng quá nhiều rồi. Đừng liên lạc chuyện trò cùng ta nữa, trừ khi không còn hy vọng nào để tìm gặp Varden. Tạm biệt Eragon, chàng Kỵ Sĩ Rồng, sinh mạng ta đặt trong tay người đó."

Eragon rùng mình, mở mắt. Murtagh và Saphira ngồi hai bên lo lắng nhìn. Murtagh hỏi:

- Cậu không sao chứ? Cậu quì gối lặng im cả mười lăm phút rồi.

Saphira nói thêm: "Mà anh lại còn nhăn nhó đau khổ nữa."

Eragon đứng dậy nói:

- Mình vừa nói chuyện với Arya.

Murtagh cau mày như muốn hỏi nó có bị khùng không. Eragon cắt nghĩa:

- Đó là tên cô ấy.

Saphira nóng nảy hỏi ngay: "Chuyện gì làm cô ấy đau đớn vậy?"

Eragon kể lại mọi chuyện. Murtagh hỏi:

- Từ đây tới chỗ Varden có xa không?

- Tôi không biết chắc, cứ như những gì cô ấy cho tôi thấy, thì xa hơn từ đây tới Gil'ead.

Murtagh tức giận hỏi:

- Vậy mà chúng ta phải vượt qua chặng đường đó chỉ trong ba bốn ngày sao? Với lộ trình ngắn hơn, ta đã phải mất năm ngày. Cậu tính làm gì vậy? Giết chết hết mấy con ngựa à? Chúng đã kiệt sức quá rồi.

- Nhưng nếu chúng ta không làm thì Arya sẽ chết. Nếu ngựa không đi nổi, tôi và Arya sẽ bay trước với Saphira. Ít ra cũng kịp gặp Varden để lấy thuốc cho cô ấy. Cậu sẽ tới đó gặp tụi này mấy ngày sau vậy.

- Đúng rồi. Thằng Murtagh này chỉ là đứa đóng yên cương, dắt ngựa thôi. Nhớ lại những gì tôi đã làm cho đến hôm nay cũng không đến nổi tôi. Ồ, cũng đừng quên, tụi lính triều đình đổ ra truy lùng tôi, cũng chỉ vì cậu không thể tự bảo vệ, nên tôi mới phải đi với cậu. Phải, tôi thấy mình chỉ là tên đầy tớ ngoan ngoãn, làm theo lệnh, chặn dắt ngựa ở hậu phương thôi.

Eragon bàng hoàng vì những lời nói bất ngờ, giọng đầy cay độc của Murtagh.

- Anh làm sao vậy? Tôi rất biết ơn vì những gì anh đã làm. Chẳng có lý do gì làm anh có thể giận tôi. Tôi không năn nỉ anh theo tôi hay giải cứu tôi khỏi Gil'ead. Chính anh tự ý làm. Tôi có bắt buộc anh điều gì đâu.

- Ôi, chẳng thật lòng chút xíu nào. Làm sao tôi không cứu cậu khỏi tay tụi Ra'zac được? Sau đó, mặc xác cậu trong nhà tù Gil'ead, lương tâm tôi có yên ổn được không? Vấn đề là chính cậu.....

Anh ta xô mạnh ngực Eragon:

- Chính cậu, cậu hoàn toàn không đủ khả năng, cậu bắt mọi người phải áy náy, bận tâm lo cho cậu.

Những lời nói làm chạm tự ái Eragon, vì nó thấy cũng có một phần sự thật. Nó hét toáng lên:

- Đừng đụng vào tôi.

- Cậu làm gì nào? Đánh tớ chắc?

Anh ta lại xô mạnh Eragon. Nó nắm lấy tay Murtagh, một tay thoi ngay bụng anh ta. Murtagh gập người, toát mồ hôi. Hai người cuốn lấy nhau, thoi, đập. Eragon vung cú đá, Murtagh né kịp. Nó đá trúng đồng lúa, tàn lúa bay tung lên không. Eragon tới tập vùng những cú đá dưới ngực Murtagh. Murtagh vội lộn nhào qua đầu nó. Rồi cả hai vùng đứng lên, hồng hộc thở, sửa soạn nhào vào nhau. Saphira gầm lên, quất cái đuôi to dùng chình ình ngăn giữa hai người. Eragon định phóng qua đuôi ả, nhưng bị những cái vuốt nhọn hoắt kẹp chặt, nâng bổng thân hình nó khỏi mặt đất. "Đủ rồi!"

Eragon tức tối vùng vẫy, rồi thấy bên chân kia của Saphira, Murtagh cũng đang bị "cô em bé nhỏ" của nó quặp cứng. Saphira ghé sát mặt Eragon: "Hai anh không biết điều chút nào, đánh nhau như hai con chó đói dành xương như thế, thử hỏi ông Brom sẽ nói gì?"

Nó đặt cả hai xuống đất nhưng vẫn giữ chặt trong móng vuốt. "Nào, bây giờ anh không muốn cả đêm phải nằm dưới chân em, hãy lịch sự hỏi anh Murtagh chuyện gì làm anh ấy phát khùng lên vậy. Bảo cho anh ấy biết, em không chịu nổi những chuyện nhục nhã do cả hai anh gây ra như thế đâu."

Eragon liếm máu trên môi, miễn cưỡng quay lại Murtagh. Anh quay đi, ngó trời, lạnh lùng hỏi:

- Sao? Ắ không chịu buông tha à?

- Không, trừ khi chúng mình nói chuyện với nhau. Nó muốn tôi hỏi anh lý do gì làm anh nổi giận.

Murtagh tức giận nhìn con rồng ve vẩy đuôi lắng nghe, gào lên:

- Tôi đã nói với cậu rồi: Tôi không muốn đến với phe Varden.

Eragon nhú mày, chẳng lẽ chỉ có vậy thôi. Nó hỏi:

- Không muốn hay....không thể?

- Không muốn. Họ sẽ đòi hỏi tôi những điều mà tôi không đáp ứng được.

- Anh có lấy gì của họ không?

- Nếu vậy thì lại quá đơn giản.

- Vậy thì chuyện gì? Anh giết người hay lăng nhăng với đàn bà con gái của họ?

- Không. Tôi đã sinh ra....

Saphira buông cả hai người ra, nhưng vẫn lom lom nhìn khi cả hai đứng dậy phủi bụi quần áo. Eragon nói:

- Anh đang né trả lời đấy.

- Thì sao nào?

Nhưng rồi anh ta thở dài nói:

- Không phải vấn đề vì sao tôi lại ở trong hoàn cảnh này, nhưng tôi có thể cho cậu biết, Varden không vui lòng đón nhận tôi, dù tôi có đem thủ cấp nhà vua đến cho họ.Ồ, đúng, có thể họ sẽ cho tôi tham gia, nhưng tin tưởng tôi, thì không bao giờ.

- Anh có thể cho tôi biết vì chuyện gì không? Tôi cũng từng làm những chuyện chẳng hay ho gì, nên không phán xét gì anh đâu.

- Không như những chuyện cậu nghĩ đâu. Tôi chưa từng làm gì để phải bị đối xử như vậy. Không...cái lỗi duy nhất của tôi đã tồn tại từ....

Anh thở dồn dập, run run nói:

- Cậu biết không, cha tôi là....

Chợt Saphira rít lên: "Trông kìa!"

Cả hai đều nhìn về phía tây theo nó. Mặt Murtagh tái nhợt:

- Ma quỷ ở khắp nơi thật mà!

Cách khoảng một dặm, men theo sườn núi, một đoàn người đang tiến về hướng đông. Hàng trăm người ngựa, vũ khí sáng ngời, kéo dài cả dặm. Một xe hai bánh màu đen, với cờ hiệu màu đỏ tía, do ngựa kéo dẫn đầu.

Eragon mặt mày nói:

- Quân triều đình.

Saphira rướn cổ nhìn: "Vậy là chúng đã phát hiện ra chúng ta."

- Đúng là quân triều đình, nhưng là lũ quái vật Urgals, không phải người.

- Sao anh biết?

- Lá cờ hiệu kia là dấu hiệu riêng của thủ lĩnh Urgals. Nó là một con quái vật vô cùng tàn nhẫn.

- Anh gặp rồi?

- Một lần. Chỉ sơ sơ đủ để lãnh mấy vết sẹo này. Có thể lũ Urgals này không có sứ mạng truy lùng ta đâu. Nhưng tôi tin chắc chúng đã thấy chúng ta. Và con quái đầu đàn này không phải loại buông tha một con rồng một khi nó đã phát hiện ra. Nhất là sau khi nó đã được nghe những chuyện xảy ra ở Gil'ead.

Eragon vội vàng dập tắt lửa.

- Chuồn gấp thôi. Anh không muốn đến Varden, nhưng tôi phải đưa Arya đến đó, nếu không nàng sẽ chết. Bây giờ mình thỏa thuận thế này: anh đi với tôi tới hồ Kósthá-ména, rồi anh đi đường anh. Vì nếu mình chia tay ngay lúc này, Urgals sẽ theo dõi anh và anh phải một mình đương đầu với chúng sao?

- Được, nhưng nhớ là gần tới Varden, ta chia tay.

Nghe nói, Eragon bắt đầu nóng mặt, nhưng tụi quái vật đang đến gần, nó đành thu xếp hành trang vội vàng để lên đường. Saphira bay vòng vòng trên không, hỏi: "Bay hướng nào đây?"

"Hướng đông, men theo núi."

"Không biết tụi quái tới đây làm gì? Chắc để tấn công Varden."

"Như vậy ta càng phải tới sớm báo cho họ."

Đêm xuống dần. Phía sau họ, lũ quái Urgals chìm vào bóng tối.

Chương 43

Bất đồng ý kiến

Suốt đêm hai người thay phiên nhau ngủ trên yên. Khi trời sáng, họ đã vượt qua khỏi đám Urgals, nhưng cả hai đều không biết cuộc hành trình còn tiếp tục nổi không. Hai con ngựa đã mệt lả và còn tùy thuộc vào thời gian nghỉ ngơi của lũ Urgals.

Răng Beor sừng sừng che khuất hơi ấm của mặt trời. Xa xa về phía bắc, sa mạc Hadarac chỉ còn là một vạch trắng như tuyết, sáng ngời dưới nắng trưa.

Saphira lèm bèm: "Em đói cồn cả ruột rồi. Mấy ngày chưa được ăn gì. Lúc này em có thể xơi hết một con nai."

Eragon mỉm cười vì tật háu đói của nó: "Đi sẵn đi, nhưng đưa Arya xuống đây đã."

Eragon chuyển Arya lên yên, rồi nó đi sát Hỏa Tuyết dắt cương. Cả nó lẫn Murtagh vẫn nín lặng, không nói gì với nhau. Với sự xuất hiện của bầy quái Urgals, chuyện đánh nhau hôm qua, không còn gì nghiêm trọng nữa, nhưng cả hai vẫn còn hậm hực.

Eragon vui mừng thấy Saphira no nê trở về. Vắng nó, Eragon luôn cảm thấy không yên tâm.

Khi ngừng bên một cái ao cho ngựa uống nước, Eragon vừa quay quay một cây cỏ vừa ngắm nhìn Arya, chợt nghe tiếng rút gươm, nó vội nắm thanh Zar'roc quay phắt lại. Murtagh cầm thanh kiếm trần chỉ lên đồi. Một người cao lớn, mặc áo choàng nâu, đang ngồi trên một con ngựa sắc hồng, tay lăm lăm cây chùy. Lổ nhỏ đằng sau người đó, chừng hai mươi người ngồi im lìm trên mình ngựa. Murtagh hỏi:

- Có thể là người của Varden không?
- Theo Arya thì còn mấy dặm nữa mới tới. Đây có thể là toán tuần tra của họ.
- Hay là cướp?

Eragon vừa kéo chắn che mặt cho Arya vừa hỏi:

- Mình có nên cứ vượt qua không?

Murtagh kèm sẵn cung tên:

- Không nên. Tornac và Hỏa Tuyết là ngựa chiến thật, nhưng chúng mệt mỏi rồi. Cậu nhìn ngựa của họ xem, chúng đang muốn lồng lên kia kìa. Chỉ chưa được nửa dặm là chúng bắt được mình. Ngoài ra, có thể họ có gì quan trọng muốn nói thì sao. Tốt hơn cậu hãy bảo Saphira sẵn sàng.

Eragon cho Saphira biết tình hình và dặn thêm: "Đừng để họ thấy em nếu không cần thiết. Tuy mình đã ra khỏi đế quốc, nhưng anh không muốn ai biết về em."

"Đừng lo. Nên nhớ anh có phép thuật mà."

Toán người vẫn đứng trên đồi quan sát xuống. Eragon nắm chặt thanh Zar'roc, nói nhỏ:

- Nếu họ đe dọa, tôi có thể hù họ sợ mà chạy bằng phép thuật. Vả lại, còn có Saphira. Tôi đang tự hỏi họ sẽ phản ứng sao khi gặp một Kỳ Sĩ? Tiếng đồn về sức mạnh của Kỳ Sĩ có thể tránh được đụng độ.

- Đừng hy vọng vào chuyện đó. Nếu phải đánh, chúng ta phải giết ráo cho chúng nể mặt.

Người ngồi trên con ngựa sắc hồng đưa cao cây chùy làm hiệu. Bốn mũi tên vun vút bay về phía Eragon và Murtagh. Tên cầm chùy lại đưa cao vũ khí múa trên không, đám thủ hạ vừa la hét vừa nâng cao những ngọn giáo, cùng phóng ngựa lao xuống đồi.

Eragon mấp máy môi sửa soạn dùng phép thuật, nhưng chợt nghĩ, chưa biết ý định của

những người này là gì.

Khi đám người vây quanh Eragon và Murtagh, tên thủ lĩnh mới khoanh tay, ngồi trên ngựa, nói:

- Lần này coi bộ trúng quả to rồi. Grieg sẽ tha hồ mà khoái. Nào, hai thằng này, biết điều thì bỏ vũ khí xuống. Nếu không đừng trách đàn em tao độc ác.

Cả bọn hô hố cười tán dương tên đầu lĩnh. Murtagh nâng kiếm, hỏi:

- Các anh là ai? Các anh muốn gì? Chúng tôi là những người tự do qua đất này. Các anh không có quyền ngăn cản.

- Ha ha, vậy mà tao cứ có quyền đấy. Tên tao í à? Một thằng nô lệ không được phép hỏi chủ nhân với cung cách đó. Trừ khi....hơi bị khoái ăn đòn.

Eragon rửa thầm. Thì ra chúng là tụi buôn nô lệ. Nó nhớ lại tất cả những gì trong cuộc đấu giá người ở Dras-Leona. Máu nó sôi lên sùng sục. Nó nhìn lũ người vây quanh cầm hờn, ghê tởm.

Thằng trùm buôn người quát tháo:

- Buông vũ khí, đầu hàng ngay.

Mấy thằng buôn người đàn em hau háu nhìn hai người. Bàn tay Eragon rần rần ngứa. Nghe tiếng động phía sau, nó quay phắt lại.

Một thằng kéo chặn trùm mặt Arya, kêu rú lên:

- Torkenbrand, trông này, một nàng tiên.

Tên thủ lĩnh, Torkenbrand, cưỡi ngựa lại nhìn mặt Arya, húyt sáo:

- Cha cha, tao nói rồi. Trúng quả mà. Ắ này đáng giá bao nhiêu? Bèo lắm cũng một gia tài kếch sù. Triều đình cứ là đổ cả núi vàng ra mà chuộc ả. Lũ đàn em rú lên mừng rỡ, đâm lưng nhau thùm thụp.

Tiếng gầm của Saphira vang trong đầu Eragon: "Tấn công, Saphira. Nhưng tên nào chạy thoát được thì tha." Ngay lập tức, Saphira khép cánh buông mình cho rơi tự do xuống, rồi bay vút về điểm dừng chân. Eragon liếc Murtagh. Anh ta hiểu ý ngay, giật khủy tay trúng mặt một thằng buôn người, làm nó bật khỏi mình ngựa. Con Tornac vừa nhận cái thúc hông của chủ, tung hai vó trước, xoay mình ra sau. Murtagh vung kiếm chém ngang lưng tên vừa ngã ngựa. Chúng chưa kịp bàng hoàng, Eragon tách khỏi đám đông, đưa cao tay đọc thần chú. Một hạt lửa xanh lè rơi trên mặt đất giữa cơn hỗn loạn, rồi lan ra như một con suối lênh láng những hạt lửa li ti tan chảy. Ngay lúc đó, Saphira sà xuống, đứng kế bên Eragon. Nó nhe nanh, ngoác mồm rống lên khùng khiếp. Eragon gào to:

- Ngừng lại ngay. Ta là Kỵ Sĩ Rồng đây.

Nó đưa cao thanh Zar'roc khỏi đầu. Lưỡi kiếm đỏ rực dưới ánh mặt trời. Chỉ mũi kiếm vào đám buôn nô lệ, nó quát lên:

- Muốn sống, cút xéo ngay.

Tiếng ngựa hí, tiếng người la hét, xô đẩy nhau tìm đường thoát thân rầm rầm, hỗn loạn. Một cây giáo của lũ đàn em đâm trúng ngay thái dương tên đầu sỏ. Torkenbrand lộn nhào xuống đất, máu chảy ròng ròng trên má. Đám đàn em khiếp vía vừa liếc nhìn Saphira vừa nhào nhào lẫn nhau chạy trốn, bỏ mặc hắn. Murtagh xuống ngựa, tay cầm kiếm, hăm hăm tiến tới. Torkenbrand đưa tay lên như chống lại một cú đâm. Murtagh lạnh lùng nhìn rồi vung kiếm chém ngay cổ Torkenbrand.

- Dừng!

Eragon la lên, nhưng không kịp. Torkenbrand vật xuống, đầu một nơi, thân một ngả. Eragon chạy lại, giận dữ hét lên:

- Anh điên rồi à? Tại sao giết nó?

Murtagh chúi kiếm lên lưng áo Torkenbrand:

- Tôi chẳng hiểu tại sao cậu lại nổi nóng thế?

- Nổi nóng? Thay vì bỏ mặc nó, để mình tiếp tục lên đường, anh lại giết một người ngã ngựa tay không vũ khí!

- À, là vì nó là thằng nguy hiểm, không thể để nó quanh quẩn tại đây. Đàn em nó chuồn hết, không để lại một con ngựa. Tụi Urgals tới đây, sẽ phát hiện ra nó, và sẽ biết chuyện về Arya....

Saphira ngửi ngửi cái đầu lâu, rồi đến ngồi bên Eragon. Murtagh nói tiếp:

- Tôi chỉ cố gắng để được sống còn. Không mạng sống của kẻ xa lạ nào quan trọng hơn chính mạng sống của tôi.

- Nhưng anh không thể chiều theo tính hung bạo của anh như thế được. Lòng nhân đạo của anh đâu?

- Nhân đạo? Tôi phải tỏ ra nhân đạo với cả kẻ thù của mình nữa sao? Tôi phải run rẩy, rên xiết vì kẻ thù đau đớn, khi tôi phải tự bảo vệ mình sao? Nếu tôi là con người như vậy, tôi đã chết từ lâu rồi. Người ta phải bảo vệ mình và những người thân yêu với bất cứ giá nào.

Eragon tra kiếm vào vỏ, lắc đầu:

- Đó là lý lẽ của một kẻ không có lương tâm.

Murtagh gào lên:

- Cậu tưởng tôi thích thú lắm sao? Đời tôi bị đe dọa từ khi mới lọt lòng. Suốt đời trốn tránh hiểm nguy, không vì người này, cũng bởi kẻ khác. Chưa bao giờ tôi ngủ yên giấc, vì nơm nớp lo sợ, ngày mai còn có thể nhìn thấy mặt trời không. Nếu có ngày tháng nào được yên ổn, thì đó chỉ là thời gian nằm trong bụng mẹ. Nhưng ngay cả khi đó, tôi cũng đâu được an toàn. Cậu không hiểu nổi đâu, nếu cậu cũng sống trong nỗi phập phồng, lo sợ như tôi, cậu mới học được bài học đắng cay này: đó là đừng chờ cơ hội. Cần làm là phải làm ngay. Như tôi giết thằng này là gạt bỏ một mối nguy hiểm. Tôi không hối hận, áy náy với những việc đã làm.

Eragon ngó sát mặt Murtagh:

- Dù sao, đó cũng là một chuyện làm không đúng. Đi thôi.

Nó buộc Arya vào Saphira, rồi nhảy lên mình ngựa. Murtagh giật cương đi vòng qua cái xác cụt đầu của Torkenbrand.

Họ đi với một tốc độ mà tuần trước Eragon tưởng không bao giờ đạt nổi, dường như chân ngựa được chấp cánh vậy. Rẽ hướng nam, họ tiến vào giữa hai nhánh của núi Beor. Hai nhánh núi như ôm siết lấy nhau. Đỉnh núi còn cách họ một ngày đường, nhưng khoảng cách như có vẻ gần hơn vì vóc núi quá đồ sộ.

Khi ngừng lại nghỉ, Eragon và Murtagh lặng lẽ cắm cúi ăn. Sau cùng Eragon lên tiếng:

- Tôi gác ca đầu.

Murtagh gật, nằm quay lưng lại Eragon.

Saphira thì thầm: "Anh muốn nói chuyện không?"

"Để khi khác, anh cần suy nghĩ. Anh đang bối rối quá."

"Em thương anh lắm, anh nhóc ạ."

"Anh cũng thương em, Saphira."

Nó lặng lẽ ngồi trong tối, đấu tranh với những phiền toái trong lòng.

Chương 44

Bay ngang thung lũng

Sáng hôm sau, Saphira cất cánh, mang theo Eragon và Arya. Eragon muốn tránh mặt Murtagh một thời gian. Trời như sắp đổ tuyết, Eragon rung mình, siết chặt áo quần. Saphira hỏi: "Anh đang nghĩ gì vậy?"

Eragon ngẫm rằng núi Beor, dù Saphira đã bay cách mặt đất rất xa, nhưng đỉnh núi vẫn còn thăm thẳm trên đầu.

"Chuyện hôm qua đúng là một vụ sát nhân, chẳng thể nào nói khác được."

"Anh ấy quá nông nổi, hấp tấp, nhưng rõ ràng là muốn làm điều phải. Những kẻ buôn bán đồng loại, xứng đáng nhận những tai họa giáng xuống đầu. Nếu không phải lo cho Arya, em cũng đã xé xác chúng ra từng mảnh rồi."

"Nhưng Torkenbrand không được tự bảo vệ. Phải chi anh ấy cho nó dịp cầm vũ khí chiến đấu, thì đỡ tội tệ hơn."

"Eragon, dù hẳn được phép chiến đấu, kết quả cũng thế thôi. Cả anh và em đều quá rõ, hiếm người có thể so sánh được với anh và Murtagh về kiếm thuật. Torkenbrand vẫn sẽ chết, dù dường như với cuộc đấu không cân tài sức, anh cảm thấy công bằng và vinh dự hơn."

"Anh bối rối quá, chẳng biết thế nào là đúng."

"Đôi khi tìm lời giải đáp cho hành động của mình không dễ đâu. Hãy suy nghĩ kỹ về Murtagh trong việc này. Tha thứ cho anh ấy. Nếu không thể tha thứ thì quên đi. Vì anh ấy không định làm hại hay làm anh buồn."

Eragon lắc mạnh người, như con ngựa rung mình để xua ruồi. Chợt nó thấy trên chặng đường đoàn nó đã đi qua hôm trước, một đám Urgals đang cắm trại bên bờ suối. Vì sao lũ Urgals đi bộ nhanh thế được? Saphira khép cánh, ẩn mình trong một đám mây, rồi trở về, để Eragon báo cho Murtagh:

- Urgals đã theo kịp chúng ta.

- Còn bao lâu nữa chúng ta mới tới nơi?

- Thường thì....năm hôm nữa, nhưng với tốc độ mình vừa đi thì chỉ ba ngày. Tuy nhiên, tụi Urgals đã bám sát theo, nếu ngày mai không tới nơi kịp, chắc chắn chúng sẽ bắt được ta và Arya sẽ chết.

- Arya có thể kéo dài tình trạng hôn mê này thêm mấy ngày nữa chứ?

- Không thể biết chắc được. Chỉ còn cách đi suốt không nghỉ ngủ, ta mới tới kịp.

Murtagh cười lớn, mỉa mai:

- Cậu định làm cách nào đây? Bao ngày qua chúng ta đã thiếu ngủ rồi. Hay các Kỵ Sĩ khác người phạm, nên cậu mới không bị mệt như tôi. Qua suốt bấy nhiêu chặng đường gian khổ, dù cậu không quan tâm, chắc cũng thấy ngựa sắp gục rồi. Thêm một ngày đi như cậu vừa nói, chắc chúng sẽ chết ráo.

- Nhưng chúng ta còn sự lựa chọn nào khác nữa đâu?

- Tôi sẽ ra đi, để cậu bay với Saphira trước. Điều này sẽ bắt buộc Urgals phải chia quân làm hai, cậu sẽ có cơ hội tới được với Varden.

- Như thế là tự sát. Urgals đi bộ mau hơn ta cưỡi ngựa. Chúng sẽ thừa sức đuổi kịp và vồ lấy anh như săn một con nai. Con đường duy nhất thoát khỏi chúng, là tìm nơi trú ẩn với phe Varden.

Tuy nói vậy, nhưng Eragon không biết thật lòng nó có muốn Murtagh ở lại không. Nhưng rồi nó thầm thú nhận: "Mình rất quý anh ấy."

- Được, khi tới chỗ Varden, tôi sẽ trốn sau. Tôi sẽ lẩn trong thung lũng và tìm đường đi Surda. Ở đó tôi ít bị ai để ý.

- Vậy là anh đồng ý ở lại?

- Ngủ hay thức, tôi cũng sẽ gặp lại cậu ở chỗ Varden.

Sau khi quyết định, họ càng ráng tránh xa lũ Urgals, nhưng cuộc truy đuổi của chúng như càng đến gần hơn. Về đêm, những con quái vật tiến gần họ chỉ còn cách một phần ba chặng đường so với buổi sáng. Hai người lại thay phiên nhau ngủ trên yên, người thức hướng dẫn ngựa.

Eragon chỉ dựa vào ký ức của Arya để dẫn đường. Dần dần họ tới những ngọn đồi phía đông rặng núi, đến thung lũng dẫn về nơi ở của Varden. Qua một đêm vẫn chưa thấy dấu hiệu nơi đó ở đâu.

Mặt trời ló dạng, tất cả mừng rỡ vì thấy lũ quỷ sứ đã cách xa phía sau. Eragon ngáp dài, nói:

- Hôm nay là ngày cuối cùng. Tới trưa vẫn chưa đến gần chỗ Varden, tôi sẽ bay trước với Arya. Sau đó, anh muốn đi đâu tùy ý. Nhưng anh phải đem theo Hỏa Tuyết giúp tôi, vì tôi không thể trở lại được.

Nó đến đặt tay lên trán Arya, trán nàng nóng hổi và hai mí mắt luôn luôn day động như đang bị hốt hoảng trong một cơn ác mộng. Eragon đặt miếng vải ướt lên trán cho nàng.

Vòng qua một khoảng núi lớn, Eragon thấy một thung lũng hẹp. Dòng sông Răng Gấu mà Arya đã nhắc đến, lững lờ trôi qua vùng đất này. Nó mỉm cười sung sướng, đây chính là nơi nó đang cần tới.

Quay lại nhìn phía sau, Eragon lo lắng thấy khoảng cách với lũ Urgals chỉ còn chừng hơn một dặm. Nó chỉ thung lững nói với Murtagh:

- Nếu chúng ta lẩn được vào kia, có thể chúng sẽ khó mà tìm được.

Len lỏi trong thung lũng, họ đi dưới những tàn cây cao lớn, rậm rạp. Những thân cây vươn cao, da nứt nẻ với những đốt rễ vòng xoắn mặt đất to lớn như những đầu ngựa. Từng bầy sóc lách chách chuyền cành hay thoắt ló đầu mắt từ những hang hốc trên thân cây. Những sợi tầm gửi xanh đen trĩu trĩu rủ xuống từ những cành cao. Quang cảnh rừng rú nơi đây làm Eragon dựng tóc gáy. Một không khí thù nghịch bàng lảng đâu đây, dường như rừng già bất mãn vì bị quấy rầy bởi con người. Saphira dí mũi vào một thân cây xu xì, bình phẩm: "Những cây này già khụ cả rồi."

Càng vào sâu, rừng cây như chen vào nhau, không còn đủ chỗ cho Saphira cất cánh. Cả Eragon và Murtagh cũng phải chậm bước vì những bụi cây chẳng chịt. Tiếng sông Răng Gấu róc rách kể bên. Đỉnh núi cao che khuất mặt trời, làm họ như đang ở trong một buổi chiều tới sớm.

Eragon nhận ra, dù thung lũng thoạt nhìn tưởng nhỏ hẹp như một vết nứt giữa hai ngọn núi, thật ra nó rộng lớn như tất cả những thung lũng khác của rặng núi Spine. Những thác nước đổ xuống từ mọi phía. Từ nền đất ẩm ướt, sương mù uốn éo tỏa lên lạnh buốt. Dâu dại tràn lan trên thảm rêu xanh, vươn lên tìm chút mặt trời. Trên những đồng gỗ mục, mọc chi chít những búp nấm hoang màu vàng và đỏ. Saphira thì thầm: "Em mới thấy một bầy chim vừa xanh vừa đen, trên cánh còn chấm đỏ nữa. Chưa bao giờ em gặp loài chim nào kỳ lạ thế."

"Cái gì ở đây cũng khác thường. Em đưa anh bay một vòng xem tụi Urgals sao rồi." Nó bảo Murtagh:

- Varden ẩn trú cuối thung lũng này. Nếu đi gấp, chúng ta sẽ tới nơi trước khi trời tối.

- Làm sao tôi ra khỏi đây? Không thấy thung lũng nào nối với nơi này, mà tụi Urgals thì sắp vây tới chúng ta rồi. Phải tìm đường tẩu thoát chứ.

- Yên tâm. Thung lũng này dài lắm, chắc chắn phải có đường ra.

Eragon đặt Arya lên yên Hỏa Tuyết:

- Anh trông chừng nàng. Tôi sẽ gặp anh phía trước.

- Bảo trọng.

Murtagh dẫn theo, rồi tiến sâu vào rừng.

Khi đã ở trên cao, Eragon hỏi: "Em nghĩ có thể bay tới đỉnh một trong mấy ngọn núi kia không? Từ đó có thể mình tìm ra điểm đến và một lối đi cho anh Murtagh."

"Em sẽ cố. Nhưng lên cao lạnh lắm đó."

"Anh mặc đủ ấm mà."

Saphira vươn mình, hai cánh vỗ mạnh, vút lên. Phía dưới, thung lũng như một dải lụa xanh và dòng Răng Gấu thấp thoáng ánh nắng sáng lên như bạc.

Saphira bay cao lên khỏi những tầng mây. Chung quanh như bao trùm bởi một tấm chăn màu xám, đến nỗi cả nó và Eragon không thể nhìn thấy gì cách xa một tầm tay. Eragon đưa thử bàn tay ra, nước đặc lại, chui tuột lên cánh tay và làm ướt đầm áo nó. Một đốm xám vụt qua, Eragon thoáng thấy một con bồ câu, với một băng trắng cuốn quanh chân. Saphira giờ vượt chup. Con bồ câu kêu lên khi bị hai hàm răng của Saphira phập dứt lông đuôi, rồi bay vụt vào đám sương mù.

Vượt trên những tầng mây, bộ vảy của Saphira bao phủ ngàn ngàn những giọt nước, phản chiếu những cầu vồng li ti ngũ sắc, long lanh trên màu xanh của nó. Eragon rung mình rũ quần áo. Nó không còn nhìn thấy phong cảnh bên dưới nữa, chỉ còn những đồi mây bồng bênh giữa những ngọn núi. Thay vì núi non cây cối, chỉ toàn băng tuyết trắng xóa mênh mông dưới mặt trời. Eragon nhắm mắt lại vì quá chói. Nó hỏi Saphira: "Sao em chịu nổi?"

"Vì mắt em mạnh hơn nhiều."

Nước đóng băng trên đầu Eragon như một cái mũ sắt. Quần áo nó cứng như vỏ sò quấn quanh mình. Những cái vảy của Saphira bóng lộn vì nước đá. Chưa bao giờ cả hai bay cao đến thế, vậy mà đỉnh núi vẫn còn nhiều dặm phía trên.

Những cái vỗ cánh của Saphira chậm dần, hơi thở nó chột nặng nề hơn. Eragon thở gấp gấp như thiếu không khí. Cổ chống lại cơn chóng mặt, nó ôm chặt Saphira: "Ra gấp khỏi đây thôi. Anh...không...còn thở...được nữa." Nhưng dù nó cố nói nhiều lần, dường như Saphira vẫn không hiểu gì. Nó đâm thùm thụp vào sườn Saphira gào lên: "Xuống!"

Sự ráng sức làm đầu nó ù đi. Những hình ảnh mờ dần rồi tối hẳn.

Xuống khỏi những tầng mây, Eragon mới tỉnh lại. Đầu nhức nhối, nó ngơ ngác nhìn quanh: "Chuyện gì xảy ra vậy?"

"Anh bị ngất đi."

"Sao em không trả lời khi anh bảo xuống?"

"Đầu óc em cũng bị rối loạn. Nhưng khi anh ngất, em biết là có chuyện không hay, em mới bay thấp xuống."

"Cũng may là em không bị ngất. Nhưng tuy không lên tới đỉnh, mình cũng biết được một điều, con đường duy nhất để bay khỏi thung lũng này, chính là con đường mình đã đi vào. Tại sao ở đây mình thở nổi, mà trên đó cứ như là thiếu không khí."

"Không biết. Nhưng từ nay em không bao giờ dám bay quá gần mặt trời như vậy nữa. Mình phải nhớ kinh nghiệm này, có thể rất có ích nếu chúng ta đụng độ với một Kỵ Sĩ khác."

"Anh mong chuyện đó không bao giờ xảy ra. Xuống đi, hôm nay phiêu lưu như thế quá đủ rồi."

Saphira nhẹ nhàng bay trong làn không khí hiền hòa, bập bênh từ núi này sang núi khác, cho đến khi Eragon phát hiện đoàn quân Urgals đang tiến vào thung lũng. Saphira bảo: "Lúc này

nhìn gần, em nhận ra lũ này to lớn hơn lũ quái mình gặp trước đây. Một người cao lớn chỉ đứng đến vai chúng là cùng. Không biết chúng từ đâu tới, nhưng chắc phải là nơi kinh khủng lắm, mới sinh ra lũ quái vật ghê tởm như thế này."

"Nếu chúng tiến vào thung lũng, sẽ bắt được Murtagh, trước khi mình đến chỗ Varden."

"Hy vọng rừng già làm chậm chân chúng lại. Có thể dùng phép thuật ngăn cản chúng không?"

Nhớ lại lớp sương mù trên mặt đất, Eragon tủm tỉm cười: "Chúng đông lắm, không chặn hẳn được, nhưng anh có thể làm chúng chùn chân một chút."

Nó nhắm mắt, nhìn xuống làn sương, ra lệnh: "Gath un reisa du rakr!"

Phía dưới mặt đất chuyển động, như những kè đá bên sông trôi bồng bềnh, nổi vào nhau. Sương mù lơ lửng cuộn cuộn bốc lên như bức tường tăm tối trước mặt bầy quái thú. Lũ Urgals ngập ngừng rồi tiến tới như một mũi tàu băng băng lướt đi, không gì ngăn cản được. Sức lực Eragon thoát ra bất ngờ một cách khủng khiếp, tim nó đập thoi thóp như con chim hấp hối. Nó cố dứt ra khỏi sự níu kéo của phép thuật, đang làm sự sống trào ra khỏi cơ thể nó. Eragon tức giận vùng mạnh, hét lên, cắt đứt khỏi sự áp chế của phép thuật.

Bước tường sương mù tan dần, không gây trở ngại nào cho tụi Urgals. Eragon gục trên cổ Saphira thở dốc. Đến lúc này nó mới nhớ lại lời ông Brom: "Khoảng cách ảnh hưởng đến phép thuật. Cũng giống như khi bắn tên hay phóng thương, càng gần mục tiêu càng đỡ hao sức lực."

Eragon thầm nhủ: "Mình sẽ không bao giờ quên điều đó nữa." Saphira nói ngay: "Anh chẳng quan tâm gì đến những lời căn dặn của ông già. Cứ tiếp tục những trò kiểu này, có ngày anh chết không kịp ngáp."

"Thì đã bao giờ anh sử dụng phép thuật từ xa như thế này đâu. Ai ngờ căng quá vậy."

"Phải rồi, lần sau anh dám thử làm cho người chết sống lại lắm. Tôi biết quá mà."

"không bao giờ."

Saphira phóng xuống thấp tìm Murtagh. Eragon không giúp gì được, chỉ còn đủ sức ngồi cho vững.

Khi xuống tới một bãi đất trống, Eragon vẫn ngồi trên Saphira, ngạc nhiên nhìn Murtagh đang quì trên mặt đất quan sát chung quanh. Murtagh chạy lại hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Tôi...bây quá. Muốn chặn tụi quái vào thung lũng mà quên qui tắc phép thuật. Mệt đứt hơi.

- Còn tôi vừa nhìn thấy những dấu chân sói, nhưng những dấu chân này lớn gấp đôi bàn tay tôi, hằn sâu xuống đất cả phân. Quanh đây có những con thú thậm chí có thể gây nguy hiểm cho cả Saphira.

Anh ta quay lại con rồng:

- Saphira, dù không vào sâu trong rừng rậm được, em có thể bay vòng vòng trên đầu ta và mấy con ngựa được không? Thú dữ có thể sợ mà không dám tới gần, nếu không chúng sẽ xoi tái ta mất.

Eragon nói:

- Saphira bảo, lũ Urgals này cao lớn hơn những đám mình đã thấy.

Murtagh bật lên một tiếng rửa, tay nắm chặt chuôi kiếm:

- Nếu đúng như Saphira nói, tôi đã hiểu vì sao chúng tiến nhanh đến thế. Lũ này là Kull, những tinh hoa của loài Urgals. Đáng lẽ tôi phải đoán ra rồi, vì tên thủ lĩnh chỉ huy đám này. Chúng không cuờn ngựa vì không một con ngựa nào chở nổi sức nặng của chúng, không con quái nào thấp dưới hai thước rưỡi, và chúng có thể chạy suốt nhiều ngày không cần ngủ, mà vẫn đủ sức chiến đấu. Năm người dũng mãnh mới có thể hạ được một đứa chúng nó. Kull

không bao giờ ra khỏi hang, trừ khi có chiến tranh. Chúng xuất quân cả một lực lượng như vậy, là sửa soạn cho một cuộc tàn sát rất lớn. Nếu bắt buộc phải đụng độ với chúng, chỉ còn hy vọng Varden có quân đóng gần đây, sẽ yểm trợ chúng ta. Vì dù với khả năng của tôi và cậu, cộng thêm Saphira, chúng ta cũng sẽ không thoát khỏi một đoàn Kull như thế.

- Arya sao rồi?

- Sốt cao hơn. Sức khỏe giảm lắm rồi. Cậu nên cùng cô ấy bay về Varden, trước khi thuộc độc gây nguy kịch thêm.

- Tụi Urgals đã cận kề, tôi không thể bỏ anh lại được.

- Tùy cậu, nhưng tôi báo trước, nếu cậu ở lại với tôi, cô ấy sẽ không sống nổi đâu.

- Đừng nói thế chứ. Hãy giúp tôi cứu cô ấy. Chúng ta còn có thể làm được điều đó mà. Cứ xem như một mạng đổi một mạng.....chuộc tội cho cái chết của Torkenbrand.

- Đó không phải là một món nợ..Cậu...

Mặt Murtagh tím lại vì giận, nhưng ngay lúc đó có tiếng tù-và lồng lộng qua rừng già rậm rạp. Anh ta giật cương ngựa quay đi, ném cái nhìn tức tối về Eragon:

- Tôi sẽ nói chuyện với cậu sau.

Eragon nhắm mắt khi Saphira cất cánh. Nó ước sao được ngả lưng trên một cái giường êm ái và quên hết những chuyện khó chịu giữa hai người.

"Saphira, em nghĩ sao, nếu mình đưa Arya tới chỗ Varden, rồi trở lại giúp anh Murtagh?"

"Phe Varden sẽ không cho anh rời khỏi đó đâu. Họ sợ anh trở lại báo cho Urgals biết nơi trú ẩn của họ. Tình trạng của chúng ta lúc này khó làm họ tin tưởng được. Họ sẽ hỏi vì sao ta dẫn cả một đoàn quân của kẻ thù tới sát cửa ngõ của họ."

"Chúng ta sẽ nói hết sự thật, chắc họ sẽ tin thôi."

"Được, coi như họ đồng ý để ta đi, nhưng nếu tụi Kull tấn công Murtagh, anh sẽ làm gì?"

"Choảng cho tụi nó một trận. Đòi nào anh để cho chúng bắt hay giết Arya và anh ấy."

Giọng Saphira chua lè: "Cao thượng quá! Ôi! Anh thì với phép thuật và mũi kiếm, còn tôi với móng vuốt và răng, lũ quái sẽ bị tiêu diệt cả đám. Nghe sướng tai thật, nhưng rút cục chẳng nên trò trống gì đâu. Chúng đông thế kia, choảng chúng, hay bị chúng choảng lại?"

"Vậy thì phải làm sao? Bỏ mặc Arya và Murtagh cho lũ quái vật xé xác sao?"

"Tôi đâu bảo anh làm thế. Nhưng theo tôi, muốn choảng thì phải choảng phủ đầu, chúng mới không kịp trở tay."

"Em điên rồi à? Chúng sẽ.....Hay! Chúng sẽ bất ngờ không kịp trở tay. Đúng quá rồi."

"Hơi bị đúng, phải không? Em và anh sẽ làm cho chúng bị thương cả đám....vì những vật thể lạ từ trên trời rơi xuống."

"Hơi bị tài! Quăng đá lên đầu chúng, cho chúng chạy chết bỏ luôn."

"Sợ chúng có rắn như đá, gặp đá không bể cũng vỡ."

Saphira hạ cánh xuống bờ bên phải sông Răng Gấu. Bộ móng mạnh khỏe của nó quắp chặt những hòn đá lớn, trong khi Eragon nhặt nhanh một số đá nhỏ hơn. Cả hai êm ả lượn về phía tụi Urgals. "Bắn!" Tiếp theo tiếng kêu của Saphira, đá tuôn như mưa xuống đầu lũ quái. Tiếng đá xuyên rào rào qua cành lá, rồi những tiếng thét rú vang vang khắp thung lũng.

Eragon khoái trá bảo: "Lấy thêm đạn."

Nhưng mỗi lần Saphira bay đi lấy đá, tụi quái lại tiếp tục tiến lên. Tuy vậy, nỗ lực của Eragon và Saphira cũng đã giúp kéo dài khoảng cách giữa Murtagh và Urgals.

Bóng tối phủ dần, sương mù lan tỏa trên thung lũng. Những dã thú ăn đêm đã lần mò ra khỏi hang, rình rập những kẻ lạ lang thang trong lãnh địa của chúng.

Eragon tiếp tục quan sát những sườn núi, tìm kiếm dòng thác, dấu hiệu của cuối cuộc hành trình. Nó đau đớn thấy mỗi phút qua đi, cái chết của Arya lại đến gần hơn. Nó giục già Saphira mau tìm chỗ nghỉ, để kiểm tra tình trạng sức khỏe của Arya. Saphira bảo: "Bây giờ mạng sống của Arya nằm trong tay số phận. Anh đã quyết định ở lại với Murtagh, đổi thay không kịp nữa rồi. Dẹp trò đau khổ đó đi. Điều tốt nhất bây giờ là tiếp tục ném bom lũ quái."

Biết nó nói phải, nhưng Eragon vẫn không thể yên tâm. Nó tập trung tìm kiếm con thác, nhưng những mỏm núi nhô ra che khuất hết tầm nhìn.

Lúc này, trăng chưa lên, núi non, thung lũng chìm trong bóng tối. Với tầm nhìn và khura giác sắc bén, Saphira cũng không còn biết Urgals ở đâu dưới khu rừng già, sương mù dày đặc.

Saphira lượn vòng quanh núi, Eragon thoáng thấy lờ mờ một vách trắng. Có phải là ngọn thác đó không, nó tự hỏi. Bóng núi phủ quanh thung lũng như một cái bát. Đường tới cuối thung lũng không còn bao la nữa. Nó hỏi: "Em có nghĩ Varden sẽ cho người ra giúp mình không?"

"Chắc họ sẽ chỉ giúp mình, sau khi phải biết rõ mình là bạn hay thù. Bây giờ nên trở lại với anh Murtagh. Không thấy bóng tụi quái ở đâu, có thể chúng đang lén lút theo anh ấy rồi."

Eragon rút kiếm khỏi vỏ, tự hỏi có đủ sức chiến đấu không. Saphira hạ cánh xuống bờ trái sông Răng Gấu. Xa xa tiếng thác đổ ầm ầm. "Anh ấy tới đó." Saphira nói. Eragon lắng nghe tiếng vó ngựa tới gần. Murtagh, từ trong rừng phóng ra. Gặp Eragon, anh nói ngay:

- Mình thấy cậu và Saphira ném đá xuống lũ quái. Đám Kull ngừng lại hay rút lui?
- Chúng vẫn tiến theo ta, nhưng chúng mình gần tới thác rồi. Arya sao?
- Cô ấy chưa chết. Có cái hang hay bất kỳ chỗ nào cho tôi trốn được không?

Giọng anh ta như ghen thờ. Eragon cố nhớ lại xem có khe đá hay cái hang nào không. Nó đã quên khuấy tình trạng tiến thoái lưỡng nan của Murtagh.

- Trời tối quá, hay có thể tôi quên để ý, nhưng hình như không có....
- Cậu định nói, con đường duy nhất của tôi, là phải đến với Varden?
- Phải, vì tụi Urgals sắp tới rồi. Chạy đi đâu được?

Murtagh chỉ ngón tay ngay mặt Eragon, giận dữ hét lên:

- Không. Tôi đã báo cho cậu là tôi không đến đó. Cậu đi trước, rồi gài bẫy tôi vào cảnh trên đe dưới búa này. Cậu chỉ là một kẻ chứa đầy trong đầu ký ức của nàng tiên. Sao cậu không nói thẳng ra đây là đường cùng dành cho tôi?

- Tất cả những gì tôi biết, chỉ là chúng mình phải đến nơi nào, làm sao tôi biết được những chuyện rắc rối giữa đường.

Murtagh nghiêng rằng, giận dữ, quay đi. Eragon nhìn Murtagh đứng im lìm, gân cổ căng lên, phập phồng. Nó lên tiếng:

- Chuyện xích mích giữa anh và Varden là gì? Đến lúc này anh cần gì phải giấu nữa. Chẳng lẽ anh muốn đánh với tụi Kull hơn là tiết lộ chuyện đó sao? Chúng ta còn phải vượt qua những gì nữa, để anh mới có thể tin tôi?

Im lặng kéo dài. Saphira nhắc nhở: "Urgals sắp tới rồi." Eragon lại nói:

- Murtagh, mình nên giải quyết cho xong vấn đề này. Trừ khi anh muốn chết, nếu không, anh phải tới với Varden. Đừng để tôi bước vào vòng tay họ mà vẫn chưa được biết họ sẽ có phản ứng thế nào. Điều đó sẽ rất nguy hiểm với những bất ngờ không cần thiết.

Murtagh quay lại Eragon, thở dồn dập như một con sói cùng đường, giọng đầy đau khổ:

- Cậu có quyền được biết. Tôi....tôi là con trai của Morzan. Tên phản đồ đầu tiên và cuối cùng.

Chương 45

Tâm sự của Murtagh

Eragon không thốt được một lời. Tâm trí nó muốn kêu lên bác bỏ những lời nói của Murtagh. Những kẻ phản đồ không hề có con, nhất là Morzan. Morzan! Con người đã phản bội các Kỳ Sĩ, chạy theo Galbatorix và làm bề tôi sủng ái của nhà vua cho đến cuối đời.

Saphira len lỏi qua những bụi cây, tới bên Eragon thì thầm: "Coi chừng. Hắn có thể sử dụng phép thuật." Eragon nắm chặt kiếm, khỏi Murtagh:

- Anh là....thừa kế của ông ta?
- Nhưng tôi có chọn lựa chuyện này đâu.

Murtagh kêu lên, mặt co rúm vì đau khổ. Anh xé toạc áo, quay lưng lại Eragon:

- Nhìn đi.

Eragon cúi xuống, cố giương mắt nhìn trong tối. Trên tấm lưng lực lưỡng, rám nắng của Murtagh, một vết sẹo trắng kéo dài từ vai trái xuống hông. Một di chúc đầy thống khổ.

- Thấy chưa?

Murtagh cay đắng hỏi. Rồi anh nói như được trút hết những gì chất chứa trong lòng:

- Mới ba tuổi đầu tôi đã được hưởng vết sẹo này trong một cơn say như điên loạn của ông ta. Morzan phóng thanh kiếm vào tôi khi tôi bỏ chạy. Lưng tôi toác ra bằng chính thanh kiếm cậu đang đeo đó....nhưng chính đó cũng là vật tôi mong được nhận như một di sản, cho đến khi Brom tước đoạt nó trên xác cha tôi. Tôi may mắn thoát chết, nhờ được một thầy thuốc gần nhà đem về chữa trị. Cậu phải hiểu rằng, tôi không thương yêu gì triều đình hay nhà vua. Tôi không phục tùng họ, cũng như không hề có ý định làm hại cậu.

Eragon bối rối buông kiếm, ngập ngừng hỏi:

- Vậy là cha anh bị giết bởi...
- Đúng, chính là Brom.

Tiếng tù-và lại nổi lên sau họ. Eragon thúc dục:

- Đi, đi với tôi.

Murtagh giật dây cương, con ngựa uể oải cất bước. Arya vẫn thiêm thiếp trên yên Hỏa Tuyết. Eragon bảo Saphira: "Không sao đâu, em cứ thoải mái ra bờ sông đi."

"Em không thể để anh một mình với hắn được."

Eragon nói với Murtagh:

- Những gì anh kể, khó tin quá. Làm sao tôi có thể biết là anh không nói dối được.
- Vì sao tôi phải nói dối chứ?
- Anh có thể là....
- Lúc này tôi không thể chứng minh được điều gì. Khi nào tới chỗ Varden, cậu sẽ rõ. Họ sẽ nhận ra tôi là ai ngay lập tức.
- Nhưng tôi cần phải biết: anh có phục vụ cho triều đình không?
- Không. Nếu tôi phục vụ cho triều đình, tôi đi với cậu làm gì? Nếu tôi có ý bắt hay giết cậu, thì giờ này cậu đang ở trong tù rồi.
- Anh có thể làm hướng dẫn cho lũ Urgals đến Varden.

- Bây giờ đã biết chỗ ở của họ, sao tôi vẫn ở bên cậu? Lý do nào tôi đang tự nạp mình cho họ? Nếu tôi định tấn công, tôi phải quay lại đi cùng Urgals chứ.

- Có thể anh là một....thích khách.

- Có thể. Làm sao cậu thật sự biết được, đúng không?

"Sao, Saphira?" Eragon thăm hỏi. Saphira ve vẩy đuôi, trả lời: "Anh ấy đúng đấy, nếu định làm hại anh, anh ấy đã làm từ mấy ngày trước rồi."

"Anh muốn em phải để mắt tới Murtagh khi chúng ta tới Varden. Có thể anh ta làm chuyện điên rồ, mà anh thì không muốn thấy anh ta bị chết."

"Em sẽ cố gắng."

Tiếng tù-và lại rúc lên. Eragon ngoái nhìn, tưởng như lũ quái sắp xông ra từ bóng tối. Tiếng thác gầm réo phía trên đầu họ, vang trong đêm.

Qua hết khu rừng, họ dừng ngựa trên bờ sỏi, đối diện bờ trái của cửa sông Răng Gấu. Hồ Kósthá-mérna sâu thẳm chặn ngay trước mặt. Những vách núi thu hẹp con đường chỉ rộng chừng vài thước hai bên hồ. Cuối hồ, màn nước trắng xóa đổ xuống một vực đá đen, sỏi ngẫu bọt. Murtagh hỏi:

- Mình tới thác chứ?

- Phải.

Eragon trả lời rồi dẫn đầu đi dọc bờ bên trái. Lối đi sát vách núi, chỉ đủ cho Saphira men theo, hai chân bò trên bờ, hai chân khỏá dưới nước.

Được nửa đường tới thác, Murtagh báo động:

- Urgals!

Eragon quay lại, nơi họ vừa dời đi mấy phút trước, những thân hình thô kệch, đồ sộ từ trong rừng ủa ra. Lũ quái thú lở nhổ trước hồ. Một tên chỉ tay về Saphira, tiếng nó ồm ồm lan trên mặt nước. Ngay lập tức, chúng chia làm hai nhóm, đi bọc hai ngã hồ, không cho Eragon và Murtagh còn đường tấn thoát. Lối đi nhỏ hẹp, bắt buộc tụi Kull phải di chuyển hàng một.

"Chạy!" Murtagh kêu lên, rút kiếm đập mạnh hông ngựa. Bất ngờ Saphira vút lên, đảo một vòng, bay ngược về đám Urgals.

- Đứng! Trở lại ngay, Saphira. Eragon gào lên trong đầu. Saphira làm lơ, mũi xì khói đen, bổ nhào xuống lũ Urgals. Chúng không phân tán ra được vì vướng vách núi. Saphira quắp một con quái, bay bổng lên cùng tiếng thét của con vật bị xiết chặt trong móng vuốt và bị những cái nanh của Saphira xé đứt chân tay. Một lát sau, Saphira quăng tồm cái xác xuống hồ. Đám Urgals còn lại vẫn bình thản tiến bước. Hàng loạt mũi tên đen tua tua vút lên, một số xước qua vẩy, nhưng có mũi xuyên qua cánh Saphira.

Mỗi đồng cảm làm cánh tay Eragon nhói đau. Khiếp đảm thấy một con quái tiến gần, nó ráng chạy mau hơn, nhưng mặt đá trơn và chân nó rã rời.

Rồi, với một tiếng nước vỡ tung, Saphira phóng xuống hồ mất dạng. Đám Urgals lo lắng nhìn nước đen tung toé lên mình. Một tên gầm gừ thọc cây thương xuống nước.

Mặt nước lại vỡ ra tung toé, Saphira nhô đầu đón cây thương trong tay con quái nhanh như chớp, rồi cắn gãy như bẻ một cái que. Trước khi nó kịp lặn xuống, một con quái khác đâm mũi thương, làm mũi Saphira toé máu.

Saphira rít lên phần nộ, đập đuôi rầm rầm trên mặt nước. Nó quăng mình, cắn chân con quái chỉ huy. Lũ Urgals dừng lại trong khi Saphira ngậm chặt thủ lĩnh của chúng. Bờ bên kia, lũ Urgals vẫn tiến tới gần thác nước.

Saphira báo cho Eragon: "Em cầm chân chúng được rồi, chạy mau đi." Đám xạ thủ trên bờ giương cung lên nhắm. Eragon trượt chân suýt ngã. Murtagh vội kéo nó lên, rồi hai người khoác tay nhau, cùng dắt ngựa chạy tiếp.

Gần tới thác, tiếng nước đổ như sấm rền. Màn nước trắng ào ạt tuôn xuống vực, đập lên những tảng đá. Bụi nước thấm đẫm mặt Eragon và Murtagh.

Saphira gầm lên, lặn sâu xuống nước, vì bị một con quái đâm một thương trúng đùi. Lũ Kull lũ lượt tiến lên. Chúng chỉ còn cách thác nước chừng ba chục thước.

Murtagh lạnh lùng hỏi:

- Bây giờ chúng ta phải làm gì?

Eragon lục trí nhớ những lời dặn sau cùng của Arya. Nó nhìn quanh, rồi nhặt lên cục đá bằng quả táo, đập mạnh lên bờ vực đá: "Äi varden abr du Shur'tugals gata vanta!" Không có gì xảy ra! Nó cố làm lại lần nữa, kêu lớn hơn, nhưng chỉ làm trầy tay, vách đá vẫn trơ trơ.

Saphira từ nước ngoi lên. Hai con ngựa hốt hoảng muốn vùng chạy. Eragon phóng tư tưởng trấn an chúng. Bỗng Saphira kêu lên: "Sau anh kìa!" Eragon quay vội lại: con quái đi đầu, giờ cao cây thương, đang chạy tới nó. Nhìn gần, con quái vật như một người khổng lồ, chân tay to đùng như những thân cây.

Murtagh rút kiếm nhanh như chớp. Chỉ một chiêu phóng ra, xương ngực con quái kêu lên răng rắc. Trước khi một Urgals khác kịp tới, Murtagh rút kiếm khỏi cái xác khổng lồ.

Eragon đưa tay lên, đọc chú: "Jierda theirra kalfis!" Hai mươi quái thú lộn cổ xuống hồ, gầm rú, chụp nắm những cẳng chân lõi xương trắng hếu. Hàng loạt mũi tên xuyên qua đêm tối, vun vút qua đầu Eragon và Murtagh, lộp độp rơi bên vách đá. Saphira vội nghiêng mình bên toàn vảy cứng như giáp, che cho hai người và ngựa. Murtagh kêu lên:

- Chúng ta không thể ở mãi đây được.

Eragon nghe tiếng Saphira rít lên vì một mũi tên xuyên qua lớp màng cánh. Nó nóng nảy nhìn quanh, không hiểu vì sao những lời dặn của Arya không mang lại hiệu quả. Murtagh bảo:

- Sao cậu không hỏi lại Arya?

- Arya yếu đến không thể nào nói được nữa rồi.

"Eragon" bỗng Saphira truyền ý nghĩ sang nó "Eragon, em thấy những ký ức của Arya qua anh, và em nhận ra chúng ta lầm đường rồi. Bên kia thác chứ không phải bên này."

- Đúng rồi, Varden ở bên kia thác. Chúng ta phải vượt qua thôi.

Murtagh nhìn lũ quái đang lừ lừ tiến tới:

- Dù có níu kéo, hai con ngựa cũng không dám qua thác đâu.

- Tôi sẽ thuyết phục được chúng.

- Liều thôi, còn hơn ở đây chờ chết.

Murtagh nhún vai nói, rồi cùng Eragon chuyển Arya sang yên Saphira và thắt chặt dây an toàn. Saphira vỗ cánh bay qua bên kia thác. Lũ Urgals rào bước cổ tiến tới trước khi Saphira hạ cánh.

Eragon truyền tư tưởng sang hai con ngựa, dùng thần chú cho chúng biết, nếu không bơi qua, sẽ bị lũ quái ăn thịt ngay.

Hỏa Tuyết cùng Tornac nhảy ùm xuống nước. Murtagh nhảy theo chúng. Tiếng chân thỉnh thoảng của Urgals tiến sát sau lưng Eragon. Thét lớn một tiếng, Eragon phóng mình theo Murtagh. Sức mạnh của dòng nước từ trên đổ xuống nhấn chìm Eragon xuống tới đáy, nó vùng vẫy hai chân, cố nhoi lên. Cây Zar'roc nặng chịch và bộ quần áo sưng nước như kéo ghì nó xuống, không thể mở miệng đọc thần chú được.

Thình lình, một bàn tay mạnh mẽ nắm áo nó kéo ngược lên. Eragon hy vọng đó là Murtagh, chứ đừng là quái vật. Lên tới bờ, toàn thân Eragon run bần bật. Nghe tiếng gầm rú, nó quay nhìn: lũ quái rụng lá tả vì những mũi tên bắn ra như mưa từ một khe núi. Xác Urgals lênh bênh đầy mặt nước. Một bên là núi, một bên là hồ sâu, hai đầu đều bị tên bắn tới, lũ quái không

đường rút lui.

- Akh Gunteraz dorzada! Chắc chúng tưởng cậu chết chìm rồi!

Eragon kinh ngạc, quay phắt lại. Đứng bên nó, không phải Murtagh, mà là một người nhỏ xíu, cao không tới thước hai.

Người lùn rũ rũi chồm râu đầy nước. Ngực ông ngấn, phồng lên mạnh mẽ, một áo sát nách đan bằng sắt, để lộ hai cánh tay cuồn cuộn bắp thịt. Một cái rìu lủng lẳng dưới một thắt lưng da to bản. Cái mũ sắt bằng da bò, bọc ra ngoài là một khung sắt với dấu hiệu mười hai ngôi sao bao quanh cây búa.

Eragon rút kiếm nhìn quanh tìm Saphira và Murtagh. Hai cánh cửa đá dày bốn thước đã mở, để lộ ra một đường hầm rộng, cao chừng mười thước, sâu thăm thẳm vào lòng núi. Một hàng đèn, không có ngọn lửa, tỏa sáng một màu xanh ngọc ra tới mặt hồ.

Saphira và Murtagh đứng trước miệng đường hầm, giữa một đám người và những người lùn vây quanh. Sát bên Murtagh, một người đầu hói, không râu, mặc bộ áo hai màu vàng và tía. Lão cao hơn cả bọn, tay lăm lăm con dao găm ngay cổ họng Murtagh.

Eragon vừa tập trung phép thuật, lão hói đầu nói ngay:

- Ngừng lại! Nếu mi dùng phép thuật, ta thịt ngay thẳng bạn dễ thương này của mi. Thằng này dễ thương lắm, nó đã cho ta biết mi là một Kỵ Sĩ. Đừng tưởng ta không biết mi định giở trò gì. Không giấu nổi ta đâu.

Eragon vừa định mở miệng, lão dí con dao mạnh hơn vào cổ Murtagh:

- Nếu mi nói một lời hay làm bất cứ điều gì ta chưa cho phép, thì bạn mi sẽ chết. Nào, bây giờ tất cả vào trong.

Lão gùm gùm nhìn Eragon rồi kéo Murtagh vào hầm. Eragon vội hỏi Saphira khi cả bọn người kia dắt ngựa theo vào: "Saphira, anh nên làm gì?"

"Đi theo họ." Eragon miễn cưỡng đi theo. Người lùn đã cứu Eragon đi sát bên, tay nắm chuôi rìu.

Hoàn toàn kiệt sức, Eragon lê bước vào đường hầm. Cánh cửa đá khép lại phía sau. Nó quay lại nhìn, mặt đá phẳng lì không có một vết nứt nhỏ nào. Eragon, Murtagh và Saphira đã hoàn toàn ở trong lòng núi, nhưng không biết có được an toàn?

Chương 46

Truy lòng sự thật

-Lỗi này.

Gã đầu hói nói. Vẫn dí lưỡi dao dưới cằm Murtagh, rồi gã quay ngoắt sang phải, biến vào một cửa vòm. Đám lính chiến đi theo gã hói, nhưng mắt vẫn tập trung vào Eragon và Saphira. Hai con ngựa được dắt qua một đường hầm khác.

Eragon đi theo Murtagh. Liếc nhìn Saphira để được yên tâm là Arya vẫn còn ở trên lưng rồng, nó mong sao nàng sớm có thuốc giải độc.

Mọi người theo gã hói qua cửa vòm, đi suốt một hành lang hẹp. Đám chiến binh luôn hướng mũi vũ khí về Eragon. Qua bức tượng một con vật dị kỳ, phủ đầy lông vũ, hành lang thành hình rẽ trái, rồi phải, tới một cánh cửa mở sẵn, mọi người bước vào một gian phòng trống trơn, rộng đủ cho Saphira thông dong đi lại. Cửa được đóng lại ngay và tiếng gài then nặng nề bên ngoài vang lên.

Thanh Zar'roc vẫn nắm chặt trong tay, Eragon từ từ nhìn quanh. Từ sàn, những bức tường và trần nhà đều làm bằng đá cẩm thạch trắng, sáng bóng đến soi gương được. Mỗi góc phòng treo một ngọn đèn.

- Có một người bị thương....

Gã hói đầu ngăn Eragon lại:

- Không được nói. Mi chỉ có quyền nói sau khi đã được kiểm tra. Các người bỏ hết vũ khí xuống, đưa cho ta.

Gã xô Murtagh đến một tên chiến binh. Tên lính dí kiếm vào cổ Murtagh, để một tên lùn tước kiếm của anh, ném xuống sàn.

Eragon miễn cưỡng tháo bỏ Zar'roc, rồi cũng để trên mặt sàn cùng với cung tên. Gã hói ra lệnh:

- Đứng lại. Bây giờ dẹp bỏ hết những sự bảo vệ quanh não mi, để ta kiểm tra tư tưởng và những ký ức của mi. Nếu mi che giấu bất cứ điều gì, ta sẽ phải dùng áp lực, và điều này sẽ làm mi hóa điên rồ. Nếu mi không phục tùng, đồng bọn của mi sẽ bị giết.

Eragon kinh hoàng hỏi:

- Vì sao?

- Vì ta muốn biết chắc mi có phải là tay chân của triều đình không và để hiểu vì sao hàng trăm con quái thú đến tận cổng nơi này. Không kẻ nào bước vào Farthen Dur mà không bị kiểm tra.

- Như thế sẽ không kịp nữa. Chúng tôi cần một thầy thuốc ngay.

- Im. Mi chưa được kiểm tra, những lời nói của mi không có nghĩa lý gì.

- Nhưng cô ta sắp chết.

Eragon giận dữ chỉ Arya. Dù đang trong hoàn cảnh ngặt nghèo, nhưng việc Arya được chữa trị là điều quan trọng nhất.

- Phải đợi thôi. Không ai được phép ra khỏi phòng này, khi chúng ta chưa khám phá ra sự thật. Trừ khi mi muốn....

Người lùn đã cứu Eragon nhảy tới:

- Anh mù sao, Egraz Carn? Anh không thấy đó là một thần tiên sao? Không thể giữ cô ta ở

đây với tình trạng nguy kịch thế. Ajihad và đức vua sẽ lấy đầu tôi và anh, nếu để cô ta chết.

Mắt gã hói long lên sòng sọc. Một lát sau, gã mới bình tĩnh nói:

- Orik, tất nhiên chúng ta không mong chuyện đó xảy ra. Quân đâu, đưa cô ta xuống khỏi lưng rồng mau.

Một trong mấy tên chuyển nàng từ yên Saphira xuống sàn, bỗng kêu lên:

- Đây chính là Arya, nàng tiên vận chuyển trứng rồng.

- Sao?

Gã hói kêu lên. Ông lùn Orik trợn mắt kinh ngạc. Gã hói đưa ánh mắt sắc như thép nhìn Eragon:

- Mi có quá nhiều điều phải cắt nghĩa cho rõ ràng.

Eragon trợn mắt nhìn lại, cương quyết nói:

- Nàng bị đầu độc trong tù bằng Skilna Bragh, chỉ có Túnivor's Nectar mới giải được.

Mặt gã hói trở nên bí hiểm:

- Tốt lắm. Tụi bây đưa cô ta đến thầy thuốc và cho biết cô ta cần thuốc gì. Canh giữ cô ta cho đến khi công việc hoàn tất. Sau đó, đợi lệnh ta.

Đám chiến binh đưa Arya ra khỏi phòng. Gã hói quay ngay lại Eragon:

- Mất quá nhiều thì giờ rồi. Nào, sẵn sàng kiểm tra.

Tuy Eragon không muốn thằng cha không có sợi tóc nào kia mò mẫm vào tiềm thức, nhưng biết không thể làm khác được. Nó bảo:

- Tôi sẵn sàng rồi.

Bỗng Orik nói:

- Egraz Carn, nếu anh không muốn bị đức vua khiển trách thì đừng làm nó bị đau đớn.

- Trừ khi nó cố chống lại thôi.

Gã cúi đầu, thăm thì lẩm bầm.

Eragon thở dốc đau đớn như có một cái que bằng sắt đang cào vào tâm não nó để tìm đường. Mắt nó trợn ngược, và hàng rào bảo vệ tiềm thức tự động bủa vây chặt chẽ.

"Đừng làm thế." Saphira la lên. "Anh đặt Murtagh vào thế rất hiểm nghèo rồi."

Eragon nghiêng răng do dự, rồi thả lỏng người, hóa giải làn sóng bảo vệ tâm trí nó. Sự thất vọng toát ra từ gã hói, gã tấn công mạnh mẽ hơn. Sức mạnh từ hắc có vẻ gì đó của tà đạo, không thuộc phe chính đạo.

Một làn sóng đau đớn xuyên suốt Eragon, làm nó kêu thào: "Hắn muốn mình chống lại!" Saphira cố làm giảm cơn đau của Eragon, nhưng với sức lực của nó, cũng không hoàn toàn giúp được. "Hãy cho hắn biết những gì hắn muốn. Chỉ giấu những gì cần phải giấu thôi. Em sẽ giúp anh. Sức hắn không bằng em đâu. Em đã ngăn những lời trao đổi của chúng ta, không để truyền qua hắn."

Eragon nhăn nhó khi cái que thăm dò đâm sâu hơn, như một cây đinh xoáy qua sọ nó, để mò mẫm tìm kiếm thông tin. Gã hói thô bạo nắm bắt những kỷ niệm thời thơ ấu của nó, và bắt đầu tỉ mỉ sàng lọc. Eragon tức giận kêu lên với Saphira: "Tổng hắn ra khỏi vùng đó, hắn không cần biết những chuyện này."

"Như vậy rất nguy hiểm cho anh. Em chỉ có thể che giấu những gì hắn chưa lần tới. Lẹ đi, anh muốn giấu những gì, phải cho em biết trước."

Eragon tập trung vào những ký ức từ khi tìm ra trứng rồng, nhưng giấu bớt một số lần bàn cãi với ông Brom, những buổi học cổ ngữ. Nó cũng bỏ qua vụ trộm hồ sơ tại Teirm, cái chết của

ông già, những lời bói của Angela, chuyện gặp gỡ ma mèo, vụ nó ngồi tù tại Gil'ead, và sau cùng là thân thể của Murtagh.

Nhưng Saphira bảo không nên che giấu sự thật về Murtagh, vì Varden có quyền được biết họ đang cưu mang ai. Eragon phải gắt lên: "Anh không thể là người lật mặt nạ kẻ khác, nhất là con người này. Cứ làm theo ý anh đi."

Với hầu hết những thông tin quan trọng đã được che giấu, Eragon thoải mái chờ đợi gã không tóc hoàn tất kiểm tra.

Nhiều phút chậm chạp trôi qua, gã hói đã nắm bắt được những điều Eragon tưởng không quan trọng: như chuyện về bà Selena, mẹ nó. Dường như hắn cố tình trì hoãn để kéo dài sự đau đớn của Eragon. Hắn dừng lại thật lâu quan sát những gì nó còn lưu giữ về Ra'zac và Tà Thần, trước khi rút ra khỏi tâm trí Eragon.

Như có mảnh xương vụn vừa kéo mạnh ra khỏi đầu, Eragon rùng mình, lão đảo, ngã lăn xuống. Một bàn tay mạnh mẽ đưa ra kịp đỡ và đặt nhẹ nó lên sàn. Tiếng Orik kêu lên:

- Anh đi quá xa rồi đó. Nó đâu đủ sức chịu đựng như thế này?

- Nó không chết được đâu. Chúng ta cần phải làm như vậy.

Giọng Orik giận dữ hỏi:

- Anh đã tìm thấy gì?

Im lặng.

- Sao, nó có đáng tin hay không?

- Nó....không phải là kẻ thù của ông.

Những tiếng thở dài nhẹ nhõm lan khắp phòng. Eragon mở mắt, gương mặt dậy. Orik choàng cánh tay rắn chắc giúp nó đứng lên.

Gã hói quay qua Murtagh, mũi kiếm vẫn dí sát cổ anh:

- Bây giờ tới lượt mi.

Murtagh bướng bỉnh lắc đầu, mũi kiếm cứa một đường nhỏ làm máu chảy ròng ròng:

- Không. Eragon đã tỏ ra rất thành thật rồi. Ông không giết cậu ấy để làm áp lực với tôi được nữa.

Gã hói tức tối, thở hồng hộc:

- Mi không có quyền lựa chọn nữa.

Gã bước tới, đặt tay lên trán Murtagh, một tay nắm chặt cánh tay anh. Murtagh gồng mình, mặt rắn như đá, cơ cổ phồng lên. Anh chống lại bằng tất cả sức lực. Gã hói nhe răng giận dữ, bầu chặt vào Murtagh hơn.

Eragon nhăn nhó, xót xa hỏi Saphira: "Em không thể giúp anh ta sao?"

"Không, anh ta không để bất kỳ ai xâm nhập vào tâm trí đâu, kể cả em."

Nhìn cảnh đó, Orik càu nhàu:

- Ilf carnz orodum. Thôi, đủ rồi.

Ông xông tới, nắm cánh tay gã hói quăng ra ngoài, với một sức mạnh trái ngược hẳn với thân hình bé nhỏ của ông.

Gã hói giận dữ la lên:

- Ông dám làm vậy sao? Đã mở cổng khi chưa được phép, bây giờ lại thêm vụ này, càng chứng tỏ là một kẻ hỗn láo và phản phúc. Ông tưởng đức vua của ông sẽ bảo vệ được ông sao?

- Nếu chờ có lệnh, thì Urgals đã giết chết họ rồi. Còn bây giờ, ta không có quyền tra tấn anh ta để lấy thông tin. Ajihad sẽ không tán thành chuyện đó. Nhất là sau khi anh kiểm tra thấy

Eragon vô tội. Họ lại còn đem Arya về cho chúng ta.

- Vậy thì ông để cho hắn được phép vào đây mà không phải qua thử thách? Chẳng lẽ ông khờ dại đến nỗi đặt tất cả chúng ta vào chuyện liều lĩnh đó sao?

- Anh ta có phép thuật không?

- Cái đó thì....

- Anh ta có thể sử dụng phép thuật không?

- Không.

- Vậy thì anh sợ gì? Anh ta không thể trốn khỏi đây, không thể làm được điều gì nguy hại với sự hiện diện của tất cả chúng ta, nhất là với sức mạnh của các anh, như anh vẫn nói. Nhưng đừng nghe tôi, hãy đến hỏi Ajihad xem ông muốn làm gì.

Gã hói tròng tròng nhìn ông lùn đầy bí hiểm, rồi khoanh tay, nhắm mắt, ngửa mặt lên trần. Môi gã lẩm nhẩm không thành tiếng, những ngón tay nắm chặt như đang xiết cổ một kẻ thù vô hình. Nhiều phút trôi qua trong yên lặng, khi hắn mở mắt, không thém ngó ngang gì tới Orík, ra lệnh cho đám quân rút lui. Ra tới cửa, hắn quay lại Eragon:

- Ta chưa hoàn tất cuộc kiểm tra, mi và....bạn mi sẽ ở lại đây đêm nay. Nó sẽ bị giết, nếu mi định chuồn khỏi đây.

Khi cánh cửa khép lại, Eragon thì thầm với Orík:

- Cám ơn ông.

- Để tôi đi nhắc chúng đem đồ ăn tới.

Vừa nói ông vừa lắc đầu ra khỏi phòng. Tiếng then cửa lại nặng nề gài lại bên ngoài.

Saphira tới gần Eragon: "Chúng ta phải rất thận trọng. Ở đây hình như cũng nhiều kẻ thù, chẳng thua gì khi chúng ta sống dưới ách triều đình."

Murtagh ngã lưng vào tường nơi góc phòng, kéo áo chùi máu trên cổ. Eragon hỏi:

- Anh không sao chứ? Chúng có moi được gì từ anh không?

- Không.

- Làm cách nào anh ngăn được hắn? Hắn rất mạnh.

- Tôi đã...đã được huấn luyện rất tốt.

Giọng anh ta có vẻ đặng cay khi thốt ra những câu trên. Hai người im lặng, trong khi Eragon lẩn thẩn ngắm mấy ngọn đèn, rồi nó chợt nói:

- Tôi không cho hắn biết anh là ai.

Murtagh có vẻ nhẹ nhõm, cúi đầu lẩm bẩm:

- Cám ơn cậu đã không phản bội mình.

- Hắn không nhận ra anh chứ.

- Không.

- Và anh vẫn nhận mình là con trai của Morzan?

Murtagh thở dài, gật đầu. Eragon vừa định hỏi tiếp, chợt một giọt máu nóng rớt trúng bàn tay. Giật mình, Eragon ngẩng lên: giọt máu từ cánh Saphira. "Xin lỗi, anh quên là em bị thương. Để anh chữa cho." "Thận trọng. Anh đang mệt, dễ bị nguy hiểm lắm." "Anh biết, không sao đâu."

Saphira xoè cánh trên sàn. Murtagh ngồi nhìn Eragon vuốt bàn tay trên từng vết tên bắn, miệng nói: "Waise heill" Rất may, những vết thương đều nằm trên phần màng cánh. Xong xuôi, Eragon lại quay qua Murtagh:

- Vì sao anh lại ở đây?

- Cái gì?

- Nếu anh thật sự là con của Morzan, Galbatorix đâu để anh thoải mái lang thang khắp nơi như thế này. Lý do gì làm anh một mình đi tìm tụi Ra'zac? Vì sao tôi chưa từng nghe nói một phản đồ nào có con? Và....anh đang làm gì tại đây?

- Đã khuya rồi, mà chuyện dài lắm.

- Bây giờ chúng ta hồi không tại đây, ngày mai biết có thì giờ không?

Murtagh khoanh tay lên gối:

- Chuyện của tôi dài lắm. Theo tôi biết, tôi là đứa con trai độc nhất của mười ba công thần, hay là mười ba phản đồ như thiên hạ gọi. Có thể những phản đồ khác cũng có con mà tôi không biết. Vì họ rất có tài che giấu....Cha mẹ tôi gặp nhau, trong một chuyến cha tôi đi công cán, tại một ngôi làng nhỏ, tôi không biết nơi đó ở đâu. Morzan đã tỏ ra tử tế, chắc chỉ là một mảnh khoé để chiếm lòng tin của mẹ tôi. Và khi ông ta rời khỏi làng, bà đã đi theo. Tất nhiên bà đã thương yêu Morzan sâu sắc. Còn ông ta mừng rỡ khám phá ra tình yêu mẹ tôi trao cho ông, không chỉ vì nó cho ông vô vàn dịp để hành hạ bà, mà còn vì ông nhận ra một điều, rất thuận lợi khi có một đầy tớ trung thành.

Thế rồi, khi Morzan trở lại triều đình, mẹ tôi trở thành công cụ cho ông lợi dụng. Ông ta dạy bà một số phép thuật thô sơ, để bà có thể lẫn trốn hay moi móc tin tức của mọi người. Ông sử dụng bà làm người chuyển tin tức mật. Morzan tìm mọi cách để bảo vệ bà khỏi những phản đồ kia, không phải vì tình cảm thương yêu bà, nhưng vì e ngại, nếu có dịp, họ sẽ dùng mẹ tôi để chống lại ông. Suốt ba năm, tình trạng đó không có gì thay đổi, cho đến khi mẹ tôi mang thai.

Murtagh ngừng lại một lúc, ngập ngừng rồi lấp bắp thật nhanh:

- Cha tôi, không gì khác hơn là một con người quỷ quyệt. Ông biết cái thai sẽ đẩy cả ông và mẹ tôi vào đường nguy hiểm. Ông không hề quan tâm đến đứa trẻ....là tôi. Vì vậy, vào một đêm tối mịt mùng, ông đưa bà ra khỏi cung điện, đến một đồn lũy của ông. Ngay sau đó, ông hạ lệnh, ngoài một số người hầu tâm phúc, không một kẻ nào được vào lãnh địa đó. Bằng cách này, cái thai được giữ bí mật với tất cả mọi người, trừ Galbatorix. Galbatorix biết rõ từng chi tiết riêng tư trong đời sống của mười ba công thần, từ những mưu đồ, những cuộc tranh chấp của họ. Và quan trọng nhất là....tư tưởng họ. Nhà vua thích thú nhìn họ đấu tranh với nhau, khoái trá trong mua vui bằng cách nay giúp kẻ này, mai nâng đỡ người khác. Nhưng với một lý do thầm kín nào đó, ông ta không hề tiết lộ sự tồn tại của tôi.

Sau khi ra đời, tôi được trao cho một người vú nuôi, để mẹ tôi lại trở về với Morzan. Ông ta cho phép bà được thăm tôi, mấy tháng một lần. Suốt ba năm như vậy, và chính trong thời gian này, ông ta đã...để lại vết sẹo này trên lưng tôi.

Đáng lẽ tôi vẫn tiếp tục sống như vậy cho đến lúc trưởng thành, nếu Morzan không được lệnh đi xa để săn lùng trứng của Saphira. Ngay sau khi ông đi, mẹ tôi biến mất. Không ai biết bà đi đâu và tại sao. Nhà vua ra lệnh bắt, nhưng người của triều đình không tìm được dấu vết nào của bà. Chắc chắn bà đã sử dụng phép thuật Morzan từng truyền dạy để chạy trốn.

Khoảng thời gian tôi được sinh ra, chỉ còn năm phản đồ sống sót. Khi Morzan lên đường tìm trứng Saphira, số phản đồ rút xuống còn ba. Họ đã chết vì nhiều lý do: bị phục kích, tự tử và vì quá lạm dụng phép thuật....nhưng hầu hết đều có bàn tay của Varden. Tôi nghe kể lại, nhà vua đã phần nộ điên cuồng vì những mất mát này.

Tuy nhiên, trước khi được tin cha tôi và những người kia chết, mẹ tôi trở về sau nhiều tháng bất tắm. Sức khoẻ bà tàn tạ, như mới vừa trải qua cơn bệnh nặng. Hai tuần sau, mẹ tôi chết.

- Rồi...hoàn cảnh anh ra sao?

Murtagh cười lớn:

- Tôi lớn lên. Nhà vua đem tôi về cung điện, cho người nuôi dạy tôi tới trưởng thành. Ngoài chuyện đó, ông ta để tôi yên một mình.

- Vậy tại sao anh lại bỏ đi?

- Bỏ đi? Trốn đi thì đúng hơn. Trong ngày sinh nhật cuối cùng, năm tôi mười tám tuổi. Nhà vua triệu tôi tới cung, dự bữa ăn riêng cùng ông. Tôi vô cùng kinh ngạc, vì tôi vẫn xa cách với triều đình và hiếm khi được gặp vua. Trước đó tôi cũng đã vài lần được chuyện trò với ông, nhưng chỉ lật vạt mấy chuyện riêng tư của những gia đình quý tộc.

Bữa ăn rất thịnh soạn, nhưng suốt buổi, đôi mắt đen của ông ta không rời khỏi tôi. Ông ta như muốn dò xét điều gì đó ẩn giấu trên mặt tôi. Tôi không biết làm gì hơn là cố gắng nói năng thật lễ độ. Nhưng ông ta không muốn chuyện trò.

Cuối bữa ăn, ông mới lên tiếng. Cậu chưa bao giờ nghe ông ta nói, vì thế tôi thật không biết làm sao để cậu có thể hiểu được giọng nói của ông ta như thế nào. Giọng nói êm ru, luồn lách, như một con rắn thì thầm những lời vàng ngọc giả dối vào tai tôi. Giọng nói của một con người đáng sợ và đầy sức thuyết phục mà tôi chưa bao giờ được biết. Ông vẽ lên viễn ảnh của một đế quốc diệu kỳ: Thành thị nguy nga sẽ được dựng xây khắp nơi, tràn ngập nghệ nhân, nhạc sĩ, triết gia và những chiến sĩ tài ba. Tội quái vật Urgals sẽ bị triệt hạ tận gốc. Đế quốc Alageasia sẽ được mở rộng mệnh mệnh. Trăm họ sống trong hòa bình thịnh vượng. Nhưng kỳ diệu nhất là, Kỳ Sĩ sẽ được đưa trở lại cai quản những thái ấp êm đềm của nhà vua.

Tôi như mê đi, lắng nghe ông ta nói hàng giờ. Khi nhà vua ngừng lại, tôi nôn nóng hỏi, làm cách nào để phục hồi Kỳ Sĩ, vì ai cũng biết làm gì còn có trứng rồng. Galbatorix trầm ngâm, lặng lẽ nhìn tôi. Một lúc lâu sau, ông giang hai tay, hỏi:

- Ôi! Con trai của bạn ta, con sẽ phục vụ dưới trướng ta, cùng ta ra sức dựng xây thiên đường đó chứ?

Dù tôi đã biết hạt trường lịch sử gây dựng uy quyền của ông ta và cha tôi, nhưng giấc mơ ông ta vẽ lên đầy cảm dỗ, không thể nào từ chối nổi. Nhiệt tình lẫn mình vào nhiệm vụ ngùn ngụt trong tôi. Tôi thề hiến cuộc đời cho ông. Vô cùng sáng khoái, nhà vua chúc phúc rồi cho tôi lui, với lời dặn dò: "Ta sẽ cho vời con khi cần đến."

Mấy tháng sau, khi được triệu vào cung, lòng tôi lại sôi nổi như hôm đó. Chúng tôi lại gặp riêng như lần trước, nhưng nhà vua không tỏ ra vui vẻ, thân tình. Varden mới phá tan ba lữ đoàn triều đình tại miền nam, làm nhà vua phần nộ như điên. Ông gầm lên ra lệnh cho tôi đem quân tiếp viện, đi tiêu diệt Cantos, nơi thường có quân phản loạn ẩn trú. Tôi hỏi sẽ phải làm gì với thường dân ở đó, và làm sao phân biệt kẻ có tội hay không. Ông ta lại gầm lên bằng giọng vô cùng khùng khiếp: "Tất cả chúng nó đều là quân phản trắc. Treo chúng lên, thiêu hết. Đem tro của chúng vùi trong phân súc vật." Ông ta tiếp tục khoa trương, nguyên rửa kẻ thù và cắt nghĩa kế hoạch sẽ trừng phạt vùng đất có những kẻ phạm thượng đó ra sao.

Giọng điệu của ông ta khác hẳn với những gì tôi gặp lần trước. Nó làm tôi nhận ra con người này không có chút nhân từ, không thể thu phục nhân tâm. Ông ta chỉ cai trị bằng sức mạnh bạo tàn đầy tham vọng. Ngay lúc đó, tôi đã quyết định trốn khỏi ông ta và thủ đô Uru'baen mãi mãi.

Ra khỏi cung điện, tôi và Tornac, người nô bộc trung thành, sửa soạn tẩu thoát ngay đêm đó. Bằng cách nào đó, Galbatorix biết trước việc làm của tôi. Các cửa thành đều đầy lính cản ngăn. Ôi, thanh kiếm của tôi đầm máu, loang loáng dưới ánh đèn. Chúng tôi thoát khỏi thành, nhưng Tornac bị giết trong cuộc chiến.

Một thân một mình, lòng đầy đau khổ, tôi chạy tới một người bạn cũ, người đó đã che giấu cho tôi. Trong thời gian trốn tránh, tôi nghe ngóng để tiên đoán hành động của Galbatorix và dự định cho tương lai tôi. Rồi có những lời đồn về việc tại Ra'zac được phái đi bắt hay giết một người nào đó. Nhớ lại kế hoạch của nhà vua về Kỳ Sĩ, tôi quyết định đi tìm và theo dõi Ra'zac, có đúng chúng đã khám phá ra một trứng rồng không. Do đó mà tôi tìm ra cậu...Tôi không còn giữ bí mật điều gì với cậu nữa.

Saphira cảnh giác: "Chẳng biết anh ta có nói dối không?"

"Tại sao anh ấy phải nói dối chứ?"

"Lỡ anh ta khùng khùng thì sao?"

"Vớ vẩn."

Eragon hỏi:

- Vậy thì tại sao anh không gia nhập Varden? Có thể lúc đầu họ không tin tưởng, nhưng một khi anh chứng tỏ sự chân thành, họ sẽ nể trọng anh. Trên phương diện tinh thần, họ chẳng là đồng minh của anh sao? Vì họ đang ráng sức chấm dứt triều đại Galbatorix. Đó hẳn cũng là điều anh mong mỏi?

- Tôi phải nói sao để cậu hiểu đây? Tôi không muốn Galbatorix biết nơi tôi ở, điều đó sẽ không tránh được thiên hạ cho rằng tôi đi theo phe kẻ thù của ông ta, một việc tôi không hề làm. Còn những...kẻ nổi loạn này không chỉ ráng sức lật đổ nhà vua, mà còn ráng hủy hoại đất nước. Và tôi không muốn điều đó xảy ra. Điều đó là mầm mống của hỗn loạn, tan nát. Nhà vua có khuyết điểm, đúng. Việc lấy lòng tôn trọng của Varden đối với tôi? Ha ha! Ngay khi tôi lộ diện là ai, chúng sẽ coi tôi là một tên tội phạm, hay còn tệ hơn thế nữa. Không chỉ vậy, sự nghi ngờ sẽ đổ lên cả cậu, vì hai ta cùng đi với nhau.

"Anh ấy nói phải đó." Saphira thì thầm. Eragon bảo:

- Chắc không đến nỗi thế đâu. Tôi chắc là họ sẽ....

Nó ngưng bắt khi cánh cửa hé mở và hai bát đồ ăn được chuyển vào, tiếp theo là ổ bánh mì và một miếng thịt tươi. Sau đó cửa lại được đóng chặt lại.

- Cuối cùng cũng được ăn đây.

Murtagh nói, đi tới lấy đồ ăn, nhặt miếng thịt tung lên cho Saphira. Cô ả vượn cổ đớp, nuốt chửng luôn. Anh ta bẻ bánh mì chia cho Eragon, cầm bát đồ ăn lại một góc phòng ngồi. Lặng lẽ ăn xong, Murtagh nói gọn một câu:

- Tôi ngủ.

- Chúc ngủ ngon.

Eragon nói xong, nằm xuống cạnh Saphira. Nó cuốn cái cổ dài quanh Eragon, như con mèo cuốn đuôi quanh mình, xòe một cánh che cho Eragon như tấm bạt màu xanh.

"Chúc ngủ ngon, anh nhóc."

Eragon mỉm cười lơ mơ ngủ.

Chương 47

Thời đại huy hoàng của thành phố trong lòng núi

Eragon ngồi bật dậy vì một tiếng cầu nhàu vọng vào tai nó. Saphira vẫn ngủ li bì, mắt động đậy, môi trên rung rung như sắp nhe nanh, gầm gừ. Chắc cô ả đang mơ.

Nó nhẹ nhàng lách khỏi cánh Saphira, đứng dậy vươn vai. Murtagh nằm nơi góc phòng, mắt vẫn nhắm, lên tiếng:

- Chào.
- Anh dậy lâu chưa? Máy giờ rồi?
- Tôi cũng mới dậy. Ở đây chẳng biết giờ giấc là gì.

Hai người lặng lẽ ngồi bên nhau. Eragon cảm thấy gần bó với Murtagh lạ lùng. Nó nhủ thầm, mình đang giữ thanh kiếm, đúng ra là di sản của cha anh ta để lại. Mình và Murtagh có rất nhiều điểm giống nhau, dù có những quan điểm và được giáo dục hoàn toàn khác nhau. Nghĩ đến vết sẹo trên lưng Murtagh, nó rung mình. Sao lại có người cha tàn nhẫn thế?

Saphira ngẩng cao đầu, chớp chớp mắt, rồi ngoác mồm ra ngáp. Nó bảo Eragon: "Hy vọng hôm nay họ cho ăn khá khá một chút, chứ hôm qua chỉ đủ cho em táp đúng một miếng. Đói đến có thể ăn hết một bầy bò."

Nó dừng đỉnh đến gần cửa chờ bữa ăn. Eragon loanh quanh chán, đến ngắm nghía cây đèn. Đó là một khối thủy tinh lớn bằng hai trái chanh, hình giọt lệ, bên trong chứa một nguồn sáng xanh dịu. Bốn sợi dây kim loại thắt từ đáy lên đỉnh, tạo thành một cái móc.

Ngay lúc đó có tiếng người nói bên ngoài, rồi cửa mở. Mười hai chiến binh bước vào phòng, tiếng theo là ông lùn Orik và gã hói đầu. Gã lên tiếng:

- Các người được thủ lĩnh Ajihad gọi tới. Nếu cần ăn, thì vừa đi vừa ăn.

Eragon đứng sát Murtagh, lo lắng hỏi:

- Ngựa của chúng tôi đâu? Tôi muốn lấy lại kiếm và hành lý nữa.
- Vũ khí của các người sẽ được thủ lĩnh trao lại khi thích hợp. Ngựa đang chờ các người trong đường hầm. Đi thôi.
- Arya khỏe chưa?
- Ta không biết. Các thầy thuốc đang săn sóc cô ấy.

Hắn ra khỏi phòng, Orik theo sau. Một chiến binh chỉ Eragon đi đầu, rồi tới Saphira và Murtagh. Họ trở lại hành lang đêm qua, ngang tượng con vật kỳ dị. Tới đường hầm lớn, gã đầu hói và Orik đang chờ sẵn với Hỏa Tuyết và Tornac. Gã đầu hói ra lệnh:

- Đi hàng một, giữa đường hầm. Kẻ nào ra khỏi hàng sẽ bị chặn lại ngay. Cưỡi ngựa, không được cưỡi rồng, cho đến khi có lệnh của ta.

Orik và gã đầu hói đi đầu, rồi lần lượt đến Eragon cưỡi Hỏa Tuyết, Saphira theo sau, tới Murtagh cưỡi Tornac. Chiến binh chia làm hai toán, đi hai bên, cách xa đủ chỗ cho thân hình dềnh dàng của Saphira.

Kiểm soát đội hình xong, gã hói vỗ tay hai lần ra lệnh tiến bước. Cả đoàn tiến sâu vào lòng núi. Tiếng chân người, ngựa vọng vang trong con đường hầm vắng vẻ. Trên tường hầm nhẵn bóng, thỉnh thoảng lại xuất hiện những cánh cửa đóng im ỉm. Eragon ngăn người nhìn con đường hầm sâu hun hút. Sàn, tường, trần không một vết trầy xước.

Trên đường đi, Eragon đoán họ đưa nó và Murtagh tới ra mắt Ajihad, lãnh tụ của Varden. Một con người đầy bí ẩn đối với người dân sống trong đế quốc Alageasia, nổi lên từ gần mười năm nay, và đã tạo ra những cuộc chiến gây khốn đốn cho vua Galbatorix. Không ai biết ông ta từ đâu tới, mặt mũi như thế nào. Theo lời đồn, ông ta là một bậc thầy chiến lược và cũng là một chiến binh tàn bạo. Nghĩ đến những tiếng tăm đó, Eragon lo lắng, không biết ông ta sẽ đối xử với anh em nó ra sao đây. Nhưng, nhớ lại ông Brom có thể tin tưởng Varden và phục vụ họ, nó cũng bớt sợ.

Nhìn Orik, trong trí nó lại nảy sinh nhiều nghi vấn. Đường hầm này chắc chắn được tạo ra do người lùn - không ai có tài năng đào hầm như họ - nhưng người lùn là một phần tử của Varden hay họ chỉ được cho trú ẩn tại đây? Đức vua mà Orik nhắc tới là vua nào? Có phải chính là Ajihad? Bây giờ Eragon đã biết sào huyệt của Varden là dưới lòng đất, nhưng còn thần tiên ở đâu?

Gần một tiếng đồng hồ, gã hói dẫn đoàn người đi thẳng, không hề ngừng lại cũng không rẽ nơi nào. Eragon nhận xét: "Chúng đưa ta đi ít nhất cũng cả dặm rồi, chắc đi xuyên qua núi."

Sau cùng một nguồn sáng dịu hiện ra phía trước, càng lại gần ánh sáng càng mạnh hơn. Lúc này, Eragon đã có thể nhìn thấy dọc theo bờ tường, những hàng cột đá cẩm thạch cao, viền ngọc màu tím và hồng. Dưới chân cột viền bằng vàng. Cuối hành lang, hai cánh cửa khổng lồ màu đen nổi bật những đường nét bằng bạc, kết thành một vương miện có bảy nhánh nhọn.

Gã hói ngừng lại, đưa tay lên nói:

- Bây giờ mi bắt đầu cười rồing. Đừng giở trò bay. Có nhiều người chờ xem, vì vậy mi phải nhớ mi là gì, và là ai.

Eragon xuống ngựa, leo lên yên Saphira.

"Em nghĩ họ tính đem chúng mình ra biểu diễn."

"Chờ xem sao. Ước gì anh có thanh Zar'roc."

"Lần đầu tiên Varden thấy anh, anh không nên đeo thanh kiếm của Morzan lại hay hơn."

"Đúng vậy." Rồi Eragon bảo:

- Tôi sẵn sàng rồi.

- Tốt.

Gã hói nói xong, cùng Orik đứng dạt sang hai bên, để Saphira dẫn đầu, dận dò thêm:

- Tiến tới cửa, khi cửa mở, từ từ tiếp tục đi theo con đường. Chậm thôi.

Bộ váy của Saphira tỏa ra những đốm sáng long lanh nhảy nhót trên những cột cẩm thạch. Eragon hít thật sâu lấy bình tĩnh. Thành linh hai cánh cửa hé mở. Một tia sáng rọi vào đường hầm, ngay chỗ Eragon và Saphira. Bớt chói mắt, Eragon bàng hoàng gần nghẹt thở.

Nó đang ở trong lòng chảo khổng lồ của một miệng núi lửa. Vách bao quanh vươn lên, hẹp dần thành một lỗ hổng trên một độ cao, Eragon thầm đoán, chắc phải tới mười dặm. Nguồn sáng dịu dịu xuyên qua lỗ hổng này. Nhưng chỉ chiếu sáng giữa lòng chảo, còn chung quanh ánh sáng lơ mờ.

Lòng chảo kéo dài, tới điểm không còn nhìn rõ nữa, khoảng hơn chục dặm. Những cột nước đá khổng lồ, dày mấy chục thước, dài hàng ngàn thước treo trên cao, trông như những lưỡi dao lóng lánh. Eragon nghĩ, không ai, kể cả Saphira có thể lên tới được điểm cao đến thế. Phía dưới, vách đá lại phủ đầy rong rêu.

Từ bậc cửa mở ra, một con đường rộng lát đá, trải dài tới giữa lòng chảo. Cuối cùng là một quả núi tuyết như một viên ngọc nguyên khối, lấp lánh muôn màu sắc.

Orik nói nhỏ với Eragon:

- Nhìn kỹ đi, vì hơn một trăm năm qua không có một Kỵ Sĩ nào ngắm cảnh này. Đỉnh núi chúng ta đang đứng trong lòng đây, chính là Farthen - Dur, do Korgan, ông tổ của dòng giống ta

khám phá từ nhiều ngàn năm trước, khi ông đào hầm để tìm vàng. Nổi bật lên tại trung tâm là một công trình vĩ đại: Đó là Trojheim, thành phố núi, xây dựng toàn bằng đá cẩm thạch thuần khiết.

Hai cánh cửa rít lên mở hẳn. Trước đường hầm, cả một biển người chen chúc hai bên lối đi. Hàng trăm....ngàn người, tất cả đều dồn mắt vào Eragon. Và tất cả đều yên lặng.

Eragon nắm chặt gai cổ Saphira. Nó nhìn những đứa trẻ áo quần dơ bẩn, những người đàn ông lam lũ, những người đàn bà trong những bộ váy áo tự cắt may, chen chúc bên những người lùn đang lặng lẽ vuốt râu. Tất cả họ đều có cái vẻ căng thẳng của những con thú bị thương, hết còn đường trốn chạy trước một tay săn bắn tiến lại gần. Một giọt mồ hôi lăn trên mặt, nhưng nó không dám đưa tay lên chùi.

"Anh phải làm gì đây, Saphira?"

"Mỉm cười, đưa tay lên."

Eragon ráng cười như....mếu. Lấy hết can đảm, nó đưa tay, ngọ ngọay như vậy chào. Tất cả đều êm ru. Eragon ngượng đỏ cả mặt.

Bỗng một tiếng hoan hô phá tan bầu im lặng. Một số vỗ tay theo. Qua một giây bối rối, tiếng hoan hô cuồng nhiệt vang lên và đám đông xô đến Eragon.

Gã hói gật gù lên tiếng:

- Tốt. Bắt đầu tiến ra đi.

Eragon yên tâm ngồi thẳng lên. Saphira vươn cổ, cất bước. Khi qua dãy người đầu tiên, cô nàng duyên dáng liếc hai bên, phì ra chút khói. Đám đông giật mình lùi lại, tiếng hoan hô sôi nổi hẳn lên. Eragon trêu chọc: "Điều quá vậy?"

Saphira tỉnh bơ biểu diễn màn ve vẩy cái đuôi. Trong khi Saphira từ từ lướt qua, Eragon bỗng chú ý đến một đám đang xô lấn, nhiều người lùn đứng chung trong đám này hơn, và nhiều người trong số họ trừng trừng nhìn nó đầy tức giận. Thậm chí có người, mặt đánh lại, quay đi.

Eragon thấy đàn ông tại đây đều có vẻ khắc khổ, ai cũng đeo kiếm hoặc dao găm. Đàn bà vừa kiêu hãnh vừa như che giấu một nỗi buồn lo sâu sắc. Trẻ con, cả những đứa còn phải bế, thô lỗ mắt nhìn Eragon. Nó cảm thấy những con người này chắc phải làm việc rất vất vả và họ sẽ làm bất cứ điều gì có thể, để tự bảo vệ.

Nơi trú ẩn của Varden thật tuyệt vời. Rừng cũng không thể bay cao tới Farthen- Dur và không đoàn quân nào có thể phá vỡ núi đá, xuyên tới lối vào.

Đám đông theo sau, dần dần yên lặng lại, chỉ chăm chú nhìn Eragon. Nó quay lại, thấy mặt Murtagh tái nhợt.

Gần tới thành phố núi. Eragon ngẩn ngơ nhìn Tronjheim bằng cẩm thạch trắng bóng, hình dáng mềm mại nhịp nhàng, như đồ điêu khắc trên mặt đá. Những cửa sổ tròn chạm trổ cầu kỳ. Mỗi cửa sổ đều tỏa một làn ánh sáng nhẹ nhàng từ một cây đèn nhỏ. Không nhìn đâu thấy khói bếp. Hai bên cổng gỗ đồ sộ, hai con sư tử đầu chim bằng vàng, cao mười thước, khắc sâu vào đá.

Qua cổng Tronjheim, những cột cẩm thạch, vân đỏ như máu, song song bên những bức tường. Giữa những cây cột là những bức tượng của những sinh vật kỳ dị tạc bằng đá.

Những sợi xích được giấu kín, từ từ mở rộng cánh cổng nặng nề, đưa vào đại sảnh. Một con đường bốn tầng chạy thẳng tới trung tâm Tronjheim. Ba tầng trên tách ra thành nhiều đường có mái che, dẫn vào những đường hầm. Dân chúng chen chúc đông nghẹt trên khắp ba tầng để nhìn Saphira và Eragon. Nhưng dưới tầng trệt, lối vào những con đường mái vòm, đều đóng cửa kín mít. Giữa các tầng, treo đầy những bức thảm thêu hình ảnh các vị anh hùng và những trận chiến khốc liệt.

Tiếng hoan hô vang dội khắp nơi. Eragon vẫy tay chào, làm nổi lên một làn sóng cổ vũ rầm rầm, náo nhiệt hơn. Tuy nhiên nhiều người lùn vẫn hoàn toàn im lặng.

Lối đi dài cả dặm kết thúc trước một mái vòm giữa hai cột mã não đen. Trên đầu cột phủ khối ngọc vàng, tỏa những tia sáng vàng xuống khắp đại sảnh.

Đây là một gian phòng hình tròn, đường kính cả ngàn thước, chiều cao hẹp dần, hun hút tới đỉnh Tronjheim. Sàn làm bằng mã não hồng bóng lộn, trải rộng trên mặt sàn hình ảnh một cái búa với mười hai ngôi sao bạc, giống dấu hiệu trên nón sắt của ông lùn Örik.

Gian phòng này liên kết với bốn hành lang, kể cả hành lang họ vừa đi qua, chia Tronjheim thành nhiều khu. Các hành lang đều giống nhau, trừ hành lang trước mặt Eragon. Hai bên hành lang này là hai đường mái vòm dẫn xuống hai cầu thang uốn cong xuống lòng đất.

Trên trần gắn một khối ngọc đỏ thẫm hình ngôi sao khổng lồ. Trên bề mặt của khối ngọc, chiều ngang và bề dày đều khoảng hai mươi thước đó, được khắc một đóa hồng nở tung cánh, sống động như thật. Một dây đèn được kết chung quanh, chiếu những tia sáng xuống tất cả mọi vật bên dưới. Khối ngọc như một con mắt khổng lồ nhìn xuống mọi người.

Eragon há hốc mồm kinh ngạc. Nó không thể nào tưởng tượng nổi cảnh này. Dường như không thể tin nổi đây là công trình của con người. Không có gì tại đế quốc Alageasia có thể so sánh với thành phố trong lòng núi này. Thậm chí thủ đô Uru'baen cũng không thể bì nổi với vẻ hùng tráng giàu sang của Tronjheim. Tronjheim là đài lưu niệm làm người ta phải choáng váng vì sức lực và sự kiên gan bền chí của người lùn.

Gã hỏi đến trước Saphira, bảo Eragon:

- Từ đây, hai người phải đi bộ.

Một người lùn đến dắt Hỏa Tuyết và Tornac đi ngã khác. Eragon xuống đứng cạnh Saphira, rồi gã hỏi hướng dẫn họ đi qua mặt sàn mã não hồng, vào đường mái vòm bên phải.

Đi chừng trăm bước, tới một hành lang nhỏ hơn, sau bốn lần rẽ, tới một cánh cửa gỗ bách hương đen bóng, gã hỏi mở cửa để Eragon, Saphira và Murtagh bước vào.

Chương 48

Ajihad, thủ lĩnh Varden

Eragon bước vào một thư phòng hai tầng sang trọng, được ngăn cách bởi những kệ đầy sách. Một cầu thang xoáy dẫn lên ban công nhỏ, có hai cái ghế và một cái bàn. Từ trần tới vách tường đều treo đèn trắng, nên chỗ nào trong phòng cũng đủ ánh sáng để đọc. Một tấm thảm bầu dục phủ trên sàn đá. Cuối phòng, một người đàn ông đứng sau bàn làm việc.

Da mặt ông ta đen bóng như dầu mun, đầu cạo nhẵn thín, râu và ria mép tủa ngấn. Đôi mắt cương nghị, thông minh. Khoác trên đôi vai rộng, mạnh mẽ là một tấm áo vét đỏ, thêu bằng vàng. Bên trong là một sơ mi màu tía. Từ ông toát ra một vẻ đầy uy nghi của một cấp chỉ huy.

Giọng ông mạnh và quả quyết:

- Đón chào Eragon và Saphira tới Tronjheim. Ta là Ajihad. Mời ngồi.

Eragon rón rén ngồi lên cái ghế kế bên Murtagh. Saphira ngồi sau nó như để bảo vệ.

Ajihad búng ngón tay. Một người tiến ra từ sau cầu thang xoáy. Trong hắc giồng hệt gã đầu hói đang đứng bên ông ta. Thấy Eragon ngạc nhiên nhìn hai gã, Ajihad nói:

- Cháu ngạc nhiên lắm hả? Họ là hai anh em sinh đôi. Đúng ra ta phải giới thiệu tên, nhưng họ không có tên.

Saphira khó chịu khịt khịt mũi. Ajihad nhìn nó một lúc rồi dựa lưng vào ghế. Cặp sinh đôi trở lại gần cầu thang, đứng trờ trờ bên nhau. Ajihad chăm chú nhìn Eragon và Murtagh một lúc lâu, rồi ra dấu về phía cặp sinh đôi. Một gã tiến lại. Ông ghé tai hắc thì thầm. Gã đầu hói bỗng tái mặt, lắc đầu lia lịa. Ajihad nhăn mặt gật đầu, như tin chắc một điều gì. Rồi ông nhìn Murtagh, nói:

- Việc cậu từ chối kiểm tra, đặt ta vào một hoàn cảnh khó xử. Cậu được phép vào Farthen Dur là vị cặp song sinh bảo đảm với ta là kiểm soát được cậu và cũng vì những hành động của cậu đã giúp Eragon và Arya. Ta hiểu có thể cậu có những điều muốn giữ riêng trong lòng, nhưng chừng nào cậu còn làm vậy, thì chúng ta vẫn không thể tin cậu được.

Murtagh nói:

- Dù sao thì các ông cũng vẫn sẽ không tin tôi.

Mặt Ajihad chợt tối sầm, mắt long lên thật đáng sợ:

- Dù hơn hai mươi năm rồi, ta vẫn nhận ra giọng nói này. Tuy đó là giọng của một kẻ khác, một con ác thú chứ không phải con người. Đứng dậy.

Murtagh lo lắng nhìn cặp sinh đôi, rồi lại nhìn Ajihad. Ông ta ra lệnh:

- Cởi áo ra. Quay lưng lại.

Khi Murtagh xoay người, ánh sáng soi rõ vết sẹo trên lưng. Orrik sững sốt kêu lên. Ajihad quay phắt lại cặp sinh đôi, gầm lên như sấm:

- Murtagh hả? Các mi có biết cái này là gì không?

Cả hai cúi đầu lấp bắp:

- Chúng tôi khám phá ra tên này qua tiềm thức của Eragon, đầu ngò thẳng này là con trai của phản đồ Morzan...

Ajihad đưa tay không cho nói hết, bảo:

- Ta sẽ bàn chuyện này sau.

Quay lại Murtagh:

- Trước hết phải giải quyết cho xong vụ này. Sao, mi vẫn từ chối thẩm vấn?

- Đúng. Tôi không để ai xâm nhập được vào đầu tôi.

- Nếu thế sẽ gây những hậu quả không vui đâu. Trừ khi cặp sinh đôi chứng minh được mi không phải là mối đe dọa nơi này, chúng ta mới có thể tin tưởng mi, cho dù mi đã từng giúp đỡ Eragon. Nếu không thể chứng minh mi thành thật, vô hại thì những người ở đây, kể cả người lùn, sẽ xé xác mi ra từng mảnh, khi họ biết sự có mặt của mi. Ta bắt buộc phải bảo vệ mi cẩn mật, vì an toàn của mi và của cả chúng ta. Nhưng nếu Hrothgar, vua người lùn, đòi tống mi vào tù, tình hình sẽ tệ thảm hơn. Đừng tự đẩy mình vào hoàn cảnh khó khăn đó, khi còn có thể tránh được.

- Không. Vì dù tôi chịu khuất phục, tôi vẫn sẽ bị đối xử như một thằng cùi hủi, tứ cố vô thân. Tôi chỉ mong rời khỏi nơi này. Nếu ông cho phép tôi yên ổn ra đi, sẽ không bao giờ tôi tiết lộ với triều đình.

- Chuyện gì sẽ xảy ra nếu mi bị bắt và đem đến trước mặt Galbatorix? Lão ta sẽ moi móc tất cả những gì trong đầu mi, cho dù mi mạnh mẽ đến cỡ nào cũng không thể chống trả lại nổi. Mà cho dù mi có thể chống trả, làm sao ta có thể tin mi không liên kết với lão trong tương lai?

- Ông định bắt tôi làm tù nhân suốt đời sao?

- Không, chỉ đến khi mi đồng ý để kiểm tra. Nếu cặp sinh đôi thấy được sự chân thành của mi và xóa bỏ hết ký ức về Farthen Dur này trong đầu mi, mi sẽ được ra đi. Sao, Murtagh, quyết định mau đi. Nếu không chúng ta phải chọn cho mi một con đường khác.

Eragon lo lắng cho sự an toàn của Murtagh, thầm thúc dục: "Nhận lời đi, không tranh đấu nổi đâu."

Sau cùng Murtagh chậm rãi nói thật minh bạch:

- Tâm trí tôi là một chốn thâm nghiêm, không để ai xâm chiếm. Đã từng có nhiều kẻ cố gắng làm điều đó, nhưng tôi đã được học để bảo vệ bằng cả sức mình, vì tôi chỉ được an toàn với tâm trí của chính tôi. Ông đòi hỏi những điều tôi không thể nào ưng thuận được.

Quay qua cặp sinh đôi, anh nói:

- Hãy làm những gì các người phải làm. Nhưng nên nhớ một điều, cái chết sẽ đem ta đi trước khi các người có thể khai thác được điều gì.

Mắt Ajihad sáng lên niềm ngưỡng mộ:

- Ta không ngạc nhiên vì quyết định của mi, dù ta đã mong một điều ngược lại. Lính gác đâu.

Cửa mở, mấy tên lính tiến vào. Ajihad chỉ Murtagh:

- Đem anh ta vào một phòng không cửa sổ và chốt cửa ra vào thật kỹ. Đặt sáu tay gác thường trực, không được chuyện trò gì với anh ta, không cho bất cứ kẻ nào vào phòng, cho tới khi đích thân ta đến.

Nhìn Murtagh đi theo mấy tên lính, Eragon mấp máy môi: "Mình xin lỗi." Murtagh nhún vai ra đi.

Ajihad bỗng nói:

- Tôi muốn tất cả ra khỏi phòng, trừ Eragon và Saphira.

Cặp song sinh cúi đầu đi ra, nhưng Orrik lên tiếng:

- Thưa ngài, đức vua sẽ muốn được biết về Murtagh. Và còn vấn đề tôi bất tuân thượng lệnh.....

Ajihad nhăn mặt phẩy tay:

- Tôi sẽ nói với nhà vua. Còn chuyện của ông, đợi bên ngoài, chờ tôi gọi. Bảo cặp sinh đôi chờ luôn, tôi chưa xong việc với chúng đâu.

Một lúc lâu sau, Ajihad thở dài mệt mỏi. ông vuốt mặt, ngửa nhìn lên trần. Eragon rụt rè hỏi:

- Arya khoẻ chưa ạ?

- Chưa, nhưng các thầy thuốc cho biết cô ấy sẽ hồi phục. Họ săn sóc cho cô suốt đêm. Thuốc độc mạnh quá, không có cháu, Arya chắc không sống nổi. Vì vậy Varden rất mang ơn cháu.

Vậy là nàng không chết. Eragon cảm thấy nhẹ lòng, lần đầu tiên nó cảm thấy công lao vất vả suốt dọc đường từ Gil'ead đã không hoài phí.

Ajihad nói:

- Ta cần được biết cháu đã khám phá ra Saphira như thế nào, và tất cả những gì xảy ra sau đó. Qua thư của Brom và báo cáo của cặp song sinh, ta được biết vài điều, nhưng ta muốn chính cháu nói ra, nhất là những chi tiết liên quan tới cái chết của ông Brom.

Eragon ngại ngần phải bộc bạch với một người xa lạ, nhưng ông kiên nhẫn ngồi chờ, và Saphira thúc dục: "Nói đi." Eragon bắt đầu kể. Ajihad chăm chú lắng nghe. Khi kể những việc xảy ra ở Teirm, nó giấu chuyện Angela đoán tương lai cho nó. Nói đến đoạn mơ thấy Arya và gặp Tà thần tại Gil'ead, nó thấy mặt Ajihad tối lại, mắt như mờ đi.

Kể xong, Eragon im lặng chìm ngập trong những kỷ niệm đã trôi qua. Ajihad đứng dậy, hai tay nắm sau lưng. Ông lơ đãng nhìn kệ sách. Một lát sau, ông trở lại bàn:

- Cái chết của ông Brom quả là một mất mát không gì bù đắp được. Ông vừa là một người bạn thân thiết vừa là một đồng minh tài trí, can trường. Ngay đến lúc này, dù đã ra đi, ông đã cung cấp cho chúng ta một điều, có thể dẫn dắt tới thành công. Đó là...cháu.

- Nhưng ông muốn cháu làm gì?

- Ta sẽ cho cháu biết tất cả. Nhưng có vấn đề cần phải đề cập trước tiên. Tin tức về Urgals liên kết với triều đình là chuyện cực kỳ quan trọng. Nếu Galbatorix đang tụ tập quân Urgals để tiêu diệt chúng ta, sẽ là một áp lực rất lớn cho sự sống còn của Varden, mặc dù chúng ta có nhiều người bảo vệ tại Farthen Dur này. Là một Ky Sĩ, dù là một Ky Sĩ cùng hung cực ác, Galbatorix cũng phải biết rằng, gắn bó với lũ quái vật đó quả là một hành động điên rồ. Tà lạnh cả người khi nghĩ: lão ta hứa hẹn phần thưởng gì để đáp lại lòng trung thành bất thường này của lũ quái vật kia. Lại còn chuyện Tà Thần nữa. Cháu thử tả cho ta nghe.

- Cao, gầy, rất xanh xao, mắt và tóc đỏ lờm. Hắn mặc toàn một màu đen.

- Kiếm của nó thế nào, cháu thấy không? Có vết trầy xước nào không?

- Có vết trầy dài. Sao ông biết?

- Vì chính do ta gây nên, khi cố đâm vào tim nó. Tên nó là Durza, một con quỷ tàn ác, ghê tởm nhất trên mặt đất này. Nó là đầy tớ tuyệt đối trung thành của Galbatorix và là kẻ thù nguy hiểm của chúng ta. Cháu bảo đã giết nó? Bằng cách nào?

- Không phải cháu, anh Murtagh bắn nó hai mũi tên. Một trúng vai, một ngay giữa hai mắt.

- Ta đã đoán đúng. Nó chưa chết. Tà Thần chỉ bị tiêu diệt khi bị vũ khí đâm suốt qua tim. Bất cứ vết thương nào nông hơn, chỉ làm nó biến đi, để rồi xuất hiện lại trong một hình thức yêu ma khác. Đó là giai đoạn thay hình đổi dạng cam go của nó, nhưng nó sẽ hồi sinh và trở nên mạnh mẽ hơn trước rất nhiều.

Im lặng bao trùm hai người cho đến khi Ajihad lặng lẽ tiếp:

- Eragon, cháu là một điều bí ẩn, một câu đố không ai biết cách giải. Mọi người đều biết Varden, hay Urgals, hoặc ngay cả Galbatorix muốn gì, nhưng không ai biết cháu muốn gì. Và đó chính là điều làm cháu trở thành nguy hiểm, nhất là đối với Galbatorix. Lão sợ cháu, vì không biết cháu sẽ làm gì tiếp theo.

- Varden có sợ cháu không?

Ajihad thận trọng nói:

- Không, chúng ta chỉ tràn trề hy vọng. Nhưng nếu sự hy vọng đó chứng tỏ chỉ là sự lầm lẫn, thì lúc đó....có, chúng ta sẽ sợ. Cháu phải nhìn rõ hoàn cảnh khác thường của cháu hiện nay.

Nhiều phe phái muốn cháu chỉ phục vụ cho mục đích của riêng họ thôi. Ngay từ giây phút cháu bước vào Farthen Dur, họ bắt đầu dùng ảnh hưởng và uy quyền hầu lôi kéo cháu.

- Kể cả những người của ông?

- Kể cả những người của ta. Có nhiều chuyện cháu cần phải biết: thứ nhất, vì sao trứng của Saphia lại bất ngờ xuất hiện trong rừng núi Spine. Brom đã cho cháu biết chưa?

- Chưa.

Eragon trả lời, liếc nhìn Saphira đang chớp mắt lắng nghe.

- Ngay từ ngày đầu tiên, khi Brom đem trứng về cho Varden, mọi người đều rất quan tâm đến số phận của quả trứng. Vì chúng ta ngỡ rằng trứng rồng đã bị hủy diệt hết rồi. Người lùn chỉ quan tâm, làm sao để biết chắc Kỳ Sĩ tương lai phải là một đồng minh. Tuy nhiên, cũng có những người lùn phản đối có một Kỳ Sĩ mới. Còn Thần Tiên và Varden quan tâm đến vấn đề ứng viên để trở thành Kỳ Sĩ hơn. Lý do thật đơn giản: xuyên suốt lịch sử Kỳ Sĩ, tất cả Kỳ Sĩ đều là người thường hay thần tiên. Đa số là thần tiên. Chưa hề bao giờ có một Kỳ Sĩ lùn.

Vì vụ mười ba phản đồ và Galbatorix, thần tiên rất e ngại bất kỳ ai trong nhóm Varden giữ trứng, họ sợ con rồng trong trứng sẽ chọn và nở ra nhằm một kẻ bất lương, tráo trở như đám phản đồ kia. Tình trạng trở nên căng thẳng nghiêm trọng, vì cả hai phe đều muốn Kỳ Sĩ tương lai phải là người của họ. Người lùn còn làm vấn đề trở nên nặng nề hơn: họ dai dẳng đặt câu hỏi với cả hai phe, bao giờ họ mới có dịp được có ứng viên làm Kỳ Sĩ. Tình trạng kéo dài với những đe dọa mà sau này tất cả đều ân hận. Đến lúc đó, chính ông Brom đưa ra một giải pháp để tất cả các phe phái đều không bị bề mặt.

Brom đề nghị trứng sẽ được luân chuyển mỗi năm giữa Varden và Thần Tiên. Tại mỗi nơi, trẻ con sẽ được xếp hàng lần lượt đi qua quả trứng rồng, dưới sự giám sát của những người canh giữ. Nhưng nếu trứng nở, việc tập luyện cho Kỳ Sĩ mới sẽ được quyết định cấp kỳ. Vì năm thứ nhất, cây hay cô bé đó sẽ do Brom huấn luyện tại đây. Sau đó mới được chuyển đến với thần tiên để hoàn tất chương trình.

Thần tiên miễn cưỡng chấp nhận đề nghị đó với một điều kiện: nếu Brom chết trước khi trứng nở, họ sẽ có toàn quyền huấn luyện Kỳ Sĩ mới, không ai được can thiệp vào. Sự thỏa thuận này rất có lợi cho họ, vì ai cũng biết, rồng thường thích chọn thần tiên hơn.

Ajihad ngừng lại một lúc, rồi buồn rầu tiếp:

- Ai cũng nuôi hy vọng vào một Kỳ Sĩ mới sẽ đem hai nòi giống lại gần nhau hơn. Nhưng cả thập kỷ trôi qua, trứng vẫn không chịu nở. Mọi người như không còn nhớ đến nữa, chỉ đôi khi than thở quả trứng quá chai lì. Rồi năm ngoái, chúng ta lại phải chịu đựng mất mát quá lớn, cả Arya và trứng rồng đều biến mất, trên đường trở về từ Tronjheim tới thành phố thần tiên Osilon. Chính thần tiên đã tìm thấy con chiến mã và hai tử thi cận vệ của Arya, gần đồng xác Urgals. Nhưng không thấy trứng rồng và Arya đâu. Như vậy chẳng bao lâu chúng sẽ biết căn cứ Farthen Dur và hoàng cung Ellesmera của thần tiên, nơi Nữ Hoàng Islanzadi đang ở. Nhưng bây giờ, biết được sự cấu kết giữa chúng và triều đình, ta lại càng lo ngại hơn. Chúng ta không biết chính xác chuyện gì xảy ra cho đến khi Arya tỉnh lại. Nhưng chắc chắn đó phải là một cuộc tấn công bất ngờ, chớp nhoáng, đến nỗi Arya không kịp tẩu thoát và chỉ còn một cách sử dụng phép thuật chuyển trứng rồng tới một nơi nào khác.

- Nàng biết phép thuật sao?

Rồi nó nhớ lại Arya đã bảo, nàng bị ép uống một thứ thuốc để làm giảm sức lực. Giờ nó biết là nàng nói về phép thuật. Ajihad trả lời:

- Chính vì nàng giỏi phép thuật nên mới được chọn để bảo vệ trứng rồng. Tuy nhiên, vì ở quá xa, Arya không thể chuyển trứng về tận đây, còn giới tuyến vương quốc thần tiên lại có một hệ thống bảo vệ kỳ bí, không để bất cứ vật gì bằng phép thuật có thể vượt qua được. Arya đành phải nghĩ đến Brom, và trong cơn tuyệt vọng, nàng chuyển trứng về Carvahall.

- Tại sao nàng lại ở gần thung lũng Palancar hơn chỗ ở của Varden? Thật sự thì thần tiên ở

đâu? Hoàng cung Ellesmera ở nơi nào?

Ajihad dẫn đo, rồi quyết định:

- Đáng lẽ ta không được cho cháu biết, thần tiên rất nghiêm khắc trong vấn đề này, nhưng vì cháu cần phải biết và ta nói ra cũng là để chứng tỏ sự chân thành của ta. Các thành phố của họ nằm rất xa về phương bắc, sâu thẳm trong vùng rừng bạt ngàn Du Weldenvarden. Kể từ sau thời đại Ky Sĩ, cả chúng ta và người lùn đều không đủ độ tin cậy để bước chân vào những con đường khuất nẻo trong rừng cây của họ. Chính ta cũng không thể tìm ra hoàng cung Ellesmera. Còn Osilon...nằm đâu đó nơi Arya đã bị mất tích. Ta ngờ là nó ở phía tây Du Weldenvarden, về hướng Carvahall. Sau khi Arya biến mất, thần tiên không ủng hộ chúng ta nữa. Nữ hoàng Islanzadi nổi giận đến nỗi cắt hết mọi quan hệ. Kết quả là, thậm chí ta đã nhận thư của Brom, thần tiên cũng vẫn làm ngơ về chuyện Saphria và cháu....Không có tiếp tế của họ, quân đội của ta gặp rất nhiều khó khăn khi đụng độ với triều đình mấy tháng qua. Nhưng bây giờ Arya trở về, thêm cháu tới đây, ta mong Nữ hoàng sẽ bớt thù nghịch. Việc cháu cứu Arya sẽ giúp nhiều trong vấn đề hòa giải giữa chúng ta và họ. Tuy nhiên việc huấn luyện cháu lại trở thành vấn đề nóng bỏng cho cả Varden và thần tiên. Rõ ràng Brom đã có cơ hội hướng dẫn cháu, nhưng chúng ta cần biết ông đã truyền dạy cho cháu tới đâu. Đó là lý do cháu phải trải qua một kỳ kiểm tra, để được xác định và mở mang thêm tài năng của cháu. Ngoài ra, thần tiên cũng muốn cháu hoàn tất chương trình huấn luyện với họ. Tuy nhiên, ta không chắc còn đủ thời gian.

- Tại sao không đủ ạ?

- Có nhiều lý do. Lý do chính là tin tức cháu đem đến về Urgals. Thấy không, Eragon? Varden bị đặt trong một hoàn cảnh rất khó xử. Một mặt, chúng ta cần giữ mối giao hảo với thần tiên, đồng thời chúng ta không thể làm người lùn nổi giận, nếu ta còn muốn tá túc tại nơi này.

- Người lùn không phải là một thành phần của Varden sao?

- Trên tinh thần thì có. Họ cho chúng ta ở đây, trợ giúp cho cuộc đấu tranh với triều đình, nhưng họ chỉ trung thành với...đức vua của họ. Đối với họ, ta không có quyền, trừ một số điều vua Hrothgar cho phép. Vì ngay ông ta cũng thường có vấn đề với những bộ tộc của người lùn, tuy mười ba bộ tộc đều qui phục ông. Nhưng mỗi tộc trưởng lại có nhiều quyền hạn, thí dụ họ được quyền chọn vị vua mới, khi nhà vua già băng hà. Hrothgar có cảm tình với chúng ta, nhưng nhiều tộc trưởng thì ngược lại. Nhà vua không muốn làm mất lòng các tộc trưởng, cũng như không muốn mất sự ủng hộ của thần dân. Do đó, việc ông ta giúp chúng ta cũng chỉ có giới hạn thôi.

- Các tộc trưởng có chống lại cháu như đối với Varden không?

- Ta sợ còn hơn thế nữa. Giữa người lùn và rồng đã có mối thù từ xa xưa. Trước khi thần tiên xuất hiện và đem lại hòa bình, loài rồng có thói quen ăn thịt gia súc và ăn trộm vàng của người lùn. Và, cháu nên biết, người lùn thù hận rất dai dẳng. Sự thật là họ không bao giờ hoàn toàn chấp nhận cho một Ky Sĩ bảo vệ vương quốc của họ. Sự lớn mạnh của Galbatorix càng làm đa số người lùn tin rằng, đừng bao giờ dính dáng đến rồng và Ky Sĩ thì tốt hơn.

- Vì sao Galbatorix không biết Farthen Dur này và hoàng cung Ellesmera ở đâu? Chắc hẳn ông ta đã từng được nghe kể về những nơi này, trong thời gian được các vị Ky Sĩ tiền bối chỉ dạy chứ?

- Kể thì có, nhưng cho biết ở đâu thì....không. Biết Farthen Dur nằm trong lòng núi là một chuyện, tìm ra được lại là chuyện hoàn toàn khác. Galbatorix chưa từng được các bậc tiền bối đưa đến bất cứ nơi nào, trước khi con rồng của hắn bị giết. Còn sau đó, tất nhiên hắn không còn được tin cậy. Trong thời gian tạo loạn, hắn đã tìm mọi cách để lấy tin từ các Ky Sĩ, nhưng họ thà chịu chết, chứ không tiết lộ cho hắn biết. Galbatorix cũng chưa bắt sống được một người lùn nào.

- Vậy tại sao ông ta không cất quân xuyên qua Du Weldenvarden tìm cho ra hoàng cung của thần tiên?

- Vì thần tiên vẫn có đủ uy lực để chống lại. Hắn không dám thử sức với họ, ít ra trong thời

gian này. Nhưng ma thuật của hắn mỗi năm mỗi mạnh thêm, nếu thêm một Kỳ Sĩ nữa tiếp tay, thì lúc đó không gì ngăn cản nổi. Đó là lý do hắn vẫn chờ đợi cho đến hôm nay, nhưng hai trứng rồng vẫn chưa chịu nở.

- Vì sao nội lực ông ta có thể tăng dần lên, trong khi sức mạnh cơ thể con người có hạn, không thể phát triển mãi mãi được.

- Chúng ta không biết. Chỉ còn hy vọng một ngày hắn sẽ chết vì chính những câu thần chú của chính hắn.

Nói xong, Ajihad rút từ trong áo ra một mảnh da thuộc, hỏi:

- Cháu biết cái này là gì không?

Eragon cúi nhìn. Chỉ chít trên mảnh da những dòng chữ lạ lùng viết bằng mực, nhiều chỗ bị nhoè vì máu. Nó lắc đầu:

- Không, cháu không biết.

- Mảnh da này được lấy từ xác con quái thú Urgals đầu đàn bị giết đêm qua. Mười hai người của ta đã hy sinh để cứu cháu. Đây là phát minh của Galbatorix để liên lạc với những kẻ phục vụ lão. Ta đã phải nghiền ngẫm mãi mới hiểu ra: "...gác cổng tại Ithro Zhada phải cho kẻ cầm thư này và thuộc hạ của hắn được qua. Chúng sẽ ăn ngủ cùng đồng loại khác và vì..., nhưng chỉ khi hai phe không gây nên những cuộc ẩu đả. Dưới quyền chỉ huy của Tarok, Gashz, Durza và Ushanark Tối Thượng." Ushanark chính là Galbatorix, và có nghĩa là Cha Già Tối Thượng trong ngôi ngữ Urgals, một kiểu tăng bốc để lấy lòng lão ta. Và đây nữa: "Phải tìm hiểu chúng thích hợp với việc gì và...Bộ binh phải được tách rời khỏi...không được phân phát vũ khí cho đến khi...", sau đoạn đó ta không đọc được nữa vì chữ quá mờ.

- Ithro Zhada ở đâu? Cháu chưa nghe tên này bao giờ.

- Ta cũng vậy. Do đó ta ngờ rằng đây là một cái tên Galbatorix tự đặt lại cho một nơi nào đó để nguy trang. Nhưng giải mã xong thư này, ta tự hỏi hàng trăm Urgals đang làm gì tại nơi cháu đã nhìn thấy chúng ở núi Beor, và chúng di chuyển tới đâu? Rồi còn "ăn ngủ cùng đồng loại khác", vậy thì phải có nhiều nhóm Urgals khác nữa cùng đến điểm tập kết. Chỉ có một lý do để lão vua này tập hợp một lực lượng như thế: lão đang ráo riết thành lập đoàn quân gồm lũ người trời đánh và lũ quái vật tàn bạo để tiêu diệt chúng ta. Nhưng hiện nay chúng ta chỉ biết chờ đợi, vì không có thêm tin tức, ta vẫn không thể biết Ithro Zhada là nơi nào. Tuy nhiên, chúng chưa phát hiện được Farthen Dur, chúng ta vẫn còn hy vọng. Lũ Urgals nhìn thấy nơi này, đã bị chúng ta tiêu diệt hết đêm qua rồi.

- Vì sao ông biết chuyện tụi cháu đến đây? Vì một trong hai anh em sinh đôi đã chờ tụi cháu và một ổ phục kích tụi Kull rất kịp thời?

Eragon hỏi và nhận thấy Saphira đang chăm chú nghe. Chắc chắn rồi đây cô nàng sẽ góp ý với nó.

- Chúng ta có đặt trạm gác trên thung lũng cháu đi qua, hai bên bờ sông Răng Gấu. Họ đã gửi chim bồ câu về báo.

Eragon tự hỏi, chắc là con bồ câu Saphira đã bắt hụt. Nó hỏi:

- Khi Arya và trứng rồng biến mất, ông có báo cho ông Brom không? Ông ấy bảo không nhận được tin tức gì của Varden.

- Ta cố báo cho Brom. Nhưng người đưa tin của ta bị quân triều đình giết chết. Nếu không tụi Ra'zac đâu có tới Carvahall. Sau đó Brom đi cùng cháu, ta không thể liên lạc với ông được nữa. Ta chỉ yên tâm khi nhận được tin do người từ Teirm đưa tới. Ta không ngạc nhiên khi biết Brom đến với Jeod, vì hai người là bạn thân của nhau. Và Jeod sẽ dễ dàng chuyển tin cho ta, vì ông là người vẫn lén lút tiếp tế cho Varden xuyên qua Surda.

Tất cả những chuyện này làm nảy sinh nhiều nghi vấn quan trọng. Tại sao triều đình biết trước để phục kích Arya và sau đó là người đưa tin của ta tới Carvahall? Tại sao Galbatorix nắm được danh sách những nhà buôn ủng hộ Varden? Vì sau khi cháu đi, công việc làm ăn của

Jeod, cũng như những nhà buôn khác ủng hộ chúng ta, hoàn toàn bị hủy bại. Con tàu nào của họ ra khơi, cũng đều biến mất. Người lùn không thể tiếp tế cho chúng ta, vì vậy, Varden đang trong tình trạng rất khốn đốn. Ta e trong nội bộ có kẻ phản bội. Bất kể những cố gắng kiểm tra những dối trá trong tư tưởng, ta vẫn chưa tìm ra kẻ đó.

Eragon trầm ngâm suy nghĩ về những điều nó biết. Lần đầu tiên, kể từ khi phát hiện ra Saphira, nó mới hiểu rõ những gì đang xảy ra chung quanh. Cuối cùng thì nó đã biết Saphira từ đâu tới và chuyện gì có thể sẽ đến với nó trong tương lai.

- Ông muốn gì ở cháu?

- Ý cháu muốn hỏi về chuyện gì?

- Ý cháu là nơi này đang mong cháu làm gì? Ông và thần tiên lên kế hoạch cho cháu, nhưng nếu cháu không đồng ý thì sao? Cháu sẽ chiến đấu khi cần thiết, vui chơi khi có dịp, khóc than khi đau khổ, và chết khi số cháu phải chết...nhưng cháu sẽ không để ai bắt cháu làm gì ngược với ý mình. Những bậc Kỵ Sĩ tiền bối là người cân nẩy mực công lý trên và vượt lên những người lãnh đạo họ trong thời đại của họ. Cháu không đòi hỏi địa vị đó...vì cháu tin không ai chấp nhận một sự giám sát như thế, khi người ta đang sống hoàn toàn tự do thoải mái, nhất là đối với một người còn quá ít tuổi như cháu. Nhưng cháu có khả năng, cháu sẽ tận dụng khi cảm thấy thích hợp. Nên điều cháu muốn biết là, kế hoạch ông định sử dụng cháu như thế nào. Lúc đó cháu mới có thể quyết định đồng ý hay không.

Ajihad nhăn mặt nhìn Eragon:

- Nếu cháu là một kẻ khách hay ta là một thủ lĩnh khác, thì chắc cháu sẽ phải chết vì lời nói xấc xược đó rồi. Điều gì làm cháu có thể tưởng rằng ta sẽ tiết lộ kế hoạch chỉ vì một lời đòi hỏi của cháu?

Eragon đỏ mặt nhưng vẫn không hạ thấp ánh mắt. Ông nói tiếp:

- Tuy nhiên cháu có lý. Địa vị của cháu cho cháu quyền được nói ra những điều đó. Trong hoàn cảnh cháu, không thể bỏ qua chuyện chính trị. Cách này hay cách khác, cháu cũng sẽ có ảnh hưởng, thế lực. Ta không muốn thấy cháu trở thành một con cờ thí cho bất cứ một phe nhóm nào. Cháu phải bảo toàn sự tự do của mình. Vì chính đó là sức mạnh thực sự của cháu. Nó cho cháu sự độc lập, không lệ thuộc vào bất cứ thủ lĩnh, vua chúa nào. Quyền lực của ta đối với cháu cũng chỉ sẽ có giới hạn thôi. Điều khó khăn là phải làm sao cho những kẻ có quyền lực, kể cả cháu, biết suy nghĩ chín chắn. Ngoài ra, dân chúng ở đây sẽ có những kỳ vọng vào cháu. Họ sẽ đến kể lể với cháu những vấn đề của họ, xin cháu giải quyết dùm, dù chỉ là những chuyện vặt vãnh tầm thường. Sẽ có những trường hợp, tương lai của người nằm trong tay cháu. Với một lời, cháu có thể làm đổi thay đời họ, đón đau hay hạnh phúc. Các thiếu nữ xin cháu một lời khuyên, họ nên kết hôn với chàng trai nào, nhiều cô có thể còn ve vãn cháu làm chồng. Các cụ già sẽ tìm đến cháu để hỏi nên cho người con nào hưởng quyền thừa kế. Cháu phải tỏ ra khôn ngoan, ân cần. Không được suồng sã hay trả lời cho xong, không suy nghĩ. Vì những lời nói của cháu gây ảnh hưởng nhiều hơn cháu tưởng.

Ajihad dựa lưng ghế, lim dim mắt:

- Gánh nặng của cấp lãnh đạo là phải có trách nhiệm đối xử ân cần với nhân dân. Ta đã gắn bó với điều này từ khi được chọn làm thủ lĩnh Varden. Bây giờ cháu cũng sẽ phải làm như vậy. Đừng lo ngại vì tuổi trẻ và thiếu kinh nghiệm, những điều này sẽ qua mau thôi. Nhưng phải thận trọng. Ta không khoan dung những sai trái dưới quyền ta đâu.

Eragon chẳng khoái vạ "gỡ rối tơ lòng" cho thiên hạ chút nào, nó áy náy bảo:

- Nhưng ông vẫn chưa nói cháu sẽ làm gì ở đây.

- Ngay lúc này thì chưa phải làm gì. Cháu đã vượt hơn một trăm năm chực dặm đường trong vòng tám ngày, một việc rất đáng tự hào. Ta tin cháu cần được nghỉ ngơi. Khoẻ khoắn lại, ta sẽ thẩm tra lại toàn bộ khả năng của cháu cả về vũ khí lẫn phép thuật. Sau đó, ta sẽ cắt nghĩa cho cháu biết rõ từng phần công việc, và cháu sẽ tự quyết định.

- Còn anh Murtagh?

Mặt Ajihad tối lại, ông lấy thanh Zar'roc từ dưới bàn ra. Thanh kiếm tỏa sáng dưới ánh đèn. Ông vuốt ve dấu ấn khắc bằng a-xít:

- Nó sẽ ở đây cho tới khi đồng ý cho cặp song sinh xâm nhập vào trí não.

- Anh ấy không phạm tội gì, không thể giam anh ấy được.

- Ta không thể trả tự do cho nó, khi chưa biết chắc về nó. Vô tội hay không, nó cũng có khả năng gây nguy hiểm cho chúng ta như cha nó.

Tuy nghe giọng ông thoáng buồn, nhưng Eragon biết khó lay chuyển nổi. Nó hỏi:

- Sao ông nhận ra giọng anh ấy?

- Ta gặp cha nó một lần. Cháu không nên đeo thanh kiếm này tại Farthen Dur. Nhiều người ở đây còn căm hận Morzan, nhất là người lùn.

Eragon hứa và nhận lại thanh kiếm. Ajihad chợt nói:

- Việc này nhắc ta nhớ, ta còn giữ chiếc nhẫn của Brom. Ông đã giao cho kẻ đưa thư để làm tin. Bây giờ ông đã mất, nó sẽ thuộc về cháu. Ta nghĩ đó là điều mong mỏi của Brom.

Eragon trân trọng đón nhận. Dấu khắc trên mặt ngọc giống hình xăm trên vai Arya. Đeo nhẫn vào ngón trỏ vừa khít, nó vừa ngắm nghía vừa nói:

- Cháu...rất vinh hạnh.

Ajihad nghiêm nghị gật đầu, kéo ghế đứng dậy, nhìn Saphira:

- Đừng nghĩ ta quên mi, Saphira. Những gì ta nói là vì quyền lợi của mi cũng như của Eragon. Thậm chí ta cần mi hiểu hơn, vì suốt thời gian hiểm nghèo đó, không có mi, chắc chắn Eragon đã bị thất bại rồi.

Saphira cúi thấp đầu, cho tới khi mắt nó ngang tầm mắt Ajihad. Cả hai lặng lẽ quan sát nhau. Ajihad phải quay đi trước. Saphira bảo Eragon: "Nói với ông ta, em đã bị ấn tượng cả với thành phố núi và cả với chính ông ta. Triều đình khiếp sợ ông là đúng. Tuy nhiên, nếu ông ta có ý định giết anh, em sẽ phá thành phố này tan tành và xé xác ông bằng chính răng em."

Eragon vừa kinh ngạc vừa bối rối vì lời hăm dọa của cô em bé nhỏ, nhưng cũng đành "thông dịch" lại. Ajihad nhìn Saphira nghiêm túc nói:

- Ta cũng không mong gì hơn điều đó từ một con rồng cao thượng như mi, nhưng...ta e rằng mi không qua nổi cặp song sinh đâu.

Saphira xì một tiếng, Eragon hiểu ngay đó là kiểu cười nhạo của ả. Nó nói với Ajihad:

- Vậy là hai người đó mạnh hơn nhiều so với bề ngoài. Cháu cứ tưởng họ chết khiếp khi gặp phải cơn thịnh nộ của rồng chứ? Có thể hai anh em họ hạ được cháu, chứ làm sao hạ nổi Saphira. Ông nên biết, sức mạnh phép thuật của một Kỵ Sĩ ngày càng cao cường, vượt hơn hẳn người thường có phép thuật. Đó là lý do vì sao ông Brom yếu hơn cháu. Cháu nghĩ, vì không có các Kỵ Sĩ nên anh em song sinh đã được đề cao về sức mạnh.

Ajihad có vẻ bối rối:

- Brom là người mạnh nhất trong số những người biết phép thuật của chúng ta. Chỉ có thần tiên có thể vượt trội hơn ông. Nếu những gì cháu nói là sự thật, chúng ta phải tính toán lại nhiều chuyện lớn. Saphira, ta mừng là chưa ai gây tổn hại nghiêm trọng gì cho cả hai, mi và Eragon.

Saphira cúi đầu đáp lễ. Ajihad thẳng người, oai vệ gọi:

- Orik.

Ông lùn chạy vội vào phòng, khoanh tay đứng trước bàn. Ajihad nhíu mày:

- Ông gây cho ta nhiều rắc rối quá. Orik. Suốt buổi sáng này, ta phải nghe một trong cặp

song sinh phàn nàn về vụ cãi lệnh của ông. Chúng không chịu yên cho tới khi ông bị phạt. Bất hạnh là chúng có lý. Một vấn đề nghiêm trọng như vậy không thể bỏ qua được.

Orik chớp mắt nhìn Eragon, nói thật nhanh:

- Tụi Kull gần như vây kín Kósthá-mérna. Chúng bắn tên như mưa vào Ergon, Saphira và Murtagh, nhưng anh em sinh đôi không hề có một phản ứng nào. Dù nghe tiếng Eragon kêu gào khải hiệu bên kia thác, chúng vẫn từ chối mở cổng. Kể cả khi Eragon không đủ sức ngoi lên mặt nước, chúng vẫn bất động. Có thể tôi đã sai, nhưng tôi không thể để một Kỳ Sĩ chết được.

Eragon nói ngay:

- Nếu không có ông Orik kéo lên, cháu đã chết đuối rồi.

Ajihad nhìn Eragon, rồi hỏi Orik:

- Sau đó, vì sao ông phản đối chúng?

- Chúng không được phép xâm nhập vào đầu Murtagh. Tuy nhiên, nếu tôi biết anh ta là ai, tôi đã không ngăn cản chúng.

- Ông đã làm đúng, nhưng chuyện sẽ đơn giản hơn nếu ông không làm. Ông quên nơi này bắt buộc kiểm tra tư tưởng mọi người, bất kể là ai sao? Hành động của ông thật đáng quý, nhưng ông đã coi thường lệnh cấp trên. Hình phạt này luôn luôn là cái chết.

Orik chờ người. Eragon kêu lên:

- Ông không thể giết Orik chỉ vì ông ấy muốn cứu cháu.

- Đây không phải chỗ cháu được can thiệp vào. Orik phạm luật thì phải nhận hình phạt. Nhưng, dù sao, cháu có lý. Vì tình huống này, án sẽ được giảm. Kể từ bây giờ, Orik, ông bị chuyển khỏi tất cả mọi hoạt động quân sự dưới quyền tôi. Hiểu chứ?

Mặt Orik tối sầm, nhưng rồi ông chỉ có vẻ bối rối, gật đầu nói:

- Vâng, tôi hiểu.

- Vì ông không còn trách nhiệm với công việc thường lệ nữa, tôi chỉ định ông hướng dẫn cho Eragon và Saphira trong thời gian họ ở đây. Phải bảo đảm họ được săn sóc đàng hoàng, thoải mái. Saphira ở trên Isidar Mithrim. Eragon thích ở khu nào tùy anh ta chọn. Khi nào sức khỏe Eragon hoàn toàn bình phục, đưa anh ta đến bãi huấn luyện. Mọi người đang rất mong Eragon.

Ajihad dặn dò, mắt sáng lên thích thú:

- Tất cả có thể lui ra. Bảo cặp song sinh vào đây.

Trước khi ra, Eragon cúi đầu hỏi:

- Cháu muốn gặp Arya. Tìm cô ấy ở đâu?

- Không ai được phép thăm cô ấy. Cháu phải đợi cho đến khi Arya đến gặp cháu.

Chương 49

Thời đại huy hoàng của thành phố trong lòng núi

Eragon ngồi bật dậy vì một tiếng cầu nhàu vọng vào tai nó. Saphira vẫn ngủ li bì, mắt động đậy, môi trên rung rung như sắp nhe nanh, gầm gừ. Chắc cô ả đang mơ.

Nó nhẹ nhàng lách khỏi cánh Saphira, đứng dậy vươn vai. Murtagh nằm nơi góc phòng, mắt vẫn nhắm, lên tiếng:

- Chào.
- Anh dậy lâu chưa? Máy giờ rồi?
- Tôi cũng mới dậy. Ở đây chẳng biết giờ giấc là gì.

Hai người lặng lẽ ngồi bên nhau. Eragon cảm thấy gần bó với Murtagh lạ lùng. Nó nhủ thầm, mình đang giữ thanh kiếm, đúng ra là di sản của cha anh ta để lại. Mình và Murtagh có rất nhiều điểm giống nhau, dù có những quan điểm và được giáo dục hoàn toàn khác nhau. Nghĩ đến vết sẹo trên lưng Murtagh, nó rung mình. Sao lại có người cha tàn nhẫn thế?

Saphira ngẩng cao đầu, chớp chớp mắt, rồi ngoác mồm ra ngáp. Nó bảo Eragon: "Hy vọng hôm nay họ cho ăn khá khá một chút, chứ hôm qua chỉ đủ cho em táp đúng một miếng. Đói đến có thể ăn hết một bầy bò."

Nó dừng đỉnh đến gần cửa chờ bữa ăn. Eragon loanh quanh chán, đến ngắm nghía cây đèn. Đó là một khối thủy tinh lớn bằng hai trái chanh, hình giọt lệ, bên trong chứa một nguồn sáng xanh dịu. Bốn sợi dây kim loại thắt từ đáy lên đỉnh, tạo thành một cái móc.

Ngay lúc đó có tiếng người nói bên ngoài, rồi cửa mở. Mười hai chiến binh bước vào phòng, tiếng theo là ông lùn Orik và gã hói đầu. Gã lên tiếng:

- Các người được thủ lĩnh Ajihad gọi tới. Nếu cần ăn, thì vừa đi vừa ăn.

Eragon đứng sát Murtagh, lo lắng hỏi:

- Ngựa của chúng tôi đâu? Tôi muốn lấy lại kiếm và hành lý nữa.
- Vũ khí của các người sẽ được thủ lĩnh trao lại khi thích hợp. Ngựa đang chờ các người trong đường hầm. Đi thôi.
- Arya khỏe chưa?
- Ta không biết. Các thầy thuốc đang săn sóc cô ấy.

Hắn ra khỏi phòng, Orik theo sau. Một chiến binh chỉ Eragon đi đầu, rồi tới Saphira và Murtagh. Họ trở lại hành lang đêm qua, ngang tượng con vật kỳ dị. Tới đường hầm lớn, gã đầu hói và Orik đang chờ sẵn với Hỏa Tuyết và Tornac. Gã đầu hói ra lệnh:

- Đi hàng một, giữa đường hầm. Kẻ nào ra khỏi hàng sẽ bị chặn lại ngay. Cưỡi ngựa, không được cưỡi rồng, cho đến khi có lệnh của ta.

Orik và gã đầu hói đi đầu, rồi lần lượt đến Eragon cưỡi Hỏa Tuyết, Saphira theo sau, tới Murtagh cưỡi Tornac. Chiến binh chia làm hai toán, đi hai bên, cách xa đủ chỗ cho thân hình dềnh dàng của Saphira.

Kiểm soát đội hình xong, gã hói vỗ tay hai lần ra lệnh tiến bước. Cả đoàn tiến sâu vào lòng núi. Tiếng chân người, ngựa vọng vang trong con đường hầm vắng vẻ. Trên tường hầm nhẵn bóng, thỉnh thoảng lại xuất hiện những cánh cửa đóng im ỉm. Eragon ngăn người nhìn con đường hầm sâu hun hút. Sàn, tường, trần không một vết trầy xước.

Trên đường đi, Eragon đoán họ đưa nó và Murtagh tới ra mắt Ajihad, lãnh tụ của Varden. Một con người đầy bí ẩn đối với người dân sống trong đế quốc Alageasia, nổi lên từ gần mười năm nay, và đã tạo ra những cuộc chiến gây khốn đốn cho vua Galbatorix. Không ai biết ông ta từ đâu tới, mặt mũi như thế nào. Theo lời đồn, ông ta là một bậc thầy chiến lược và cũng là một chiến binh tàn bạo. Nghĩ đến những tiếng tăm đó, Eragon lo lắng, không biết ông ta sẽ đối xử với anh em nó ra sao đây. Nhưng, nhớ lại ông Brom có thể tin tưởng Varden và phục vụ họ, nó cũng bớt sợ.

Nhìn Orik, trong trí nó lại nảy sinh nhiều nghi vấn. Đường hầm này chắc chắn được tạo ra do người lùn - không ai có tài năng đào hầm như họ - nhưng người lùn là một phần tử của Varden hay họ chỉ được cho trú ẩn tại đây? Đức vua mà Orik nhắc tới là vua nào? Có phải chính là Ajihad? Bây giờ Eragon đã biết sào huyệt của Varden là dưới lòng đất, nhưng còn thần tiên ở đâu?

Gần một tiếng đồng hồ, gã hói dẫn đoàn người đi thẳng, không hề ngừng lại cũng không rẽ nơi nào. Eragon nhận xét: "Chúng đưa ta đi ít nhất cũng cả dặm rồi, chắc đi xuyên qua núi."

Sau cùng một nguồn sáng dịu hiện ra phía trước, càng lại gần ánh sáng càng mạnh hơn. Lúc này, Eragon đã có thể nhìn thấy dọc theo bờ tường, những hàng cột đá cẩm thạch cao, viền ngọc màu tím và hồng. Dưới chân cột viền bằng vàng. Cuối hành lang, hai cánh cửa khổng lồ màu đen nổi bật những đường nét bằng bạc, kết thành một vương miện có bảy nhánh nhọn.

Gã hói ngừng lại, đưa tay lên nói:

- Bây giờ mi bắt đầu cười rồing. Đừng giở trò bay. Có nhiều người chờ xem, vì vậy mi phải nhớ mi là gì, và là ai.

Eragon xuống ngựa, leo lên yên Saphira.

"Em nghĩ họ tính đem chúng mình ra biểu diễn."

"Chờ xem sao. Ước gì anh có thanh Zar'roc."

"Lần đầu tiên Varden thấy anh, anh không nên đeo thanh kiếm của Morzan lại hay hơn."

"Đúng vậy." Rồi Eragon bảo:

- Tôi sẵn sàng rồi.

- Tốt.

Gã hói nói xong, cùng Orik đứng dạt sang hai bên, để Saphira dẫn đầu, dận dò thêm:

- Tiến tới cửa, khi cửa mở, từ từ tiếp tục đi theo con đường. Chậm thôi.

Bộ váy của Saphira tỏa ra những đốm sáng long lanh nhảy nhót trên những cột cẩm thạch. Eragon hít thật sâu lấy bình tĩnh. Thành linh hai cánh cửa hé mở. Một tia sáng rọi vào đường hầm, ngay chỗ Eragon và Saphira. Bớt chói mắt, Eragon bàng hoàng gần nghẹt thở.

Nó đang ở trong lòng chảo khổng lồ của một miệng núi lửa. Vách bao quanh vươn lên, hẹp dần thành một lỗ hổng trên một độ cao, Eragon thầm đoán, chắc phải tới mười dặm. Nguồn sáng dịu dịu xuyên qua lỗ hổng này. Nhưng chỉ chiếu sáng giữa lòng chảo, còn chung quanh ánh sáng lơ mờ.

Lòng chảo kéo dài, tới điểm không còn nhìn rõ nữa, khoảng hơn chục dặm. Những cột nước đá khổng lồ, dày mấy chục thước, dài hàng ngàn thước treo trên cao, trông như những lưỡi dao lóng lánh. Eragon nghĩ, không ai, kể cả Saphira có thể lên tới được điểm cao đến thế. Phía dưới, vách đá lại phủ đầy rong rêu.

Từ bậc cửa mở ra, một con đường rộng lát đá, trải dài tới giữa lòng chảo. Cuối cùng là một quả núi tuyết như một viên ngọc nguyên khối, lấp lánh muôn màu sắc.

Orik nói nhỏ với Eragon:

- Nhìn kỹ đi, vì hơn một trăm năm qua không có một Kỵ Sĩ nào ngắm cảnh này. Đỉnh núi chúng ta đang đứng trong lòng đây, chính là Farthen - Dur, do Korgan, ông tổ của dòng giống ta

khám phá từ nhiều ngàn năm trước, khi ông đào hầm để tìm vàng. Nổi bật lên tại trung tâm là một công trình vĩ đại: Đó là Tronjheim, thành phố núi, xây dựng toàn bằng đá cẩm thạch thuần khiết.

Hai cánh cửa rít lên mở hẳn. Trước đường hầm, cả một biển người chen chúc hai bên lối đi. Hàng trăm....ngàn người, tất cả đều dồn mắt vào Eragon. Và tất cả đều yên lặng.

Eragon nắm chặt gai cổ Saphira. Nó nhìn những đứa trẻ áo quần dơ bẩn, những người đàn ông lam lũ, những người đàn bà trong những bộ váy áo tự cắt may, chen chúc bên những người lùn đang lặng lẽ vuốt râu. Tất cả họ đều có cái vẻ căng thẳng của những con thú bị thương, hết còn đường trốn chạy trước một tay săn bắn tiến lại gần. Một giọt mồ hôi lăn trên mặt, nhưng nó không dám đưa tay lên chùi.

"Anh phải làm gì đây, Saphira?"

"Mỉm cười, đưa tay lên."

Eragon ráng cười như....mếu. Lấy hết can đảm, nó đưa tay, ngọ ngọay như vậy chào. Tất cả đều êm ru. Eragon ngượng đỏ cả mặt.

Bỗng một tiếng hoan hô phá tan bầu im lặng. Một số vỗ tay theo. Qua một giây bối rối, tiếng hoan hô cuồng nhiệt vang lên và đám đông xô đến Eragon.

Gã hói gật gù lên tiếng:

- Tốt. Bắt đầu tiến ra đi.

Eragon yên tâm ngồi thẳng lên. Saphira vươn cổ, cất bước. Khi qua dãy người đầu tiên, cô nàng duyên dáng liếc hai bên, phì ra chút khói. Đám đông giật mình lùi lại, tiếng hoan hô sôi nổi hẳn lên. Eragon trêu chọc: "Điều quá vậy?"

Saphira tỉnh bơ biểu diễn màn ve vẩy cái đuôi. Trong khi Saphira từ từ lướt qua, Eragon bỗng chú ý đến một đám đang xô lấn, nhiều người lùn đứng chung trong đám này hơn, và nhiều người trong số họ trừng trừng nhìn nó đầy tức giận. Thậm chí có người, mặt đánh lại, quay đi.

Eragon thấy đàn ông tại đây đều có vẻ khắc khổ, ai cũng đeo kiếm hoặc dao găm. Đàn bà vừa kiêu hãnh vừa như che giấu một nỗi buồn lo sâu sắc. Trẻ con, cả những đứa còn phải bế, thô lỗ mắt nhìn Eragon. Nó cảm thấy những con người này chắc phải làm việc rất vất vả và họ sẽ làm bất cứ điều gì có thể, để tự bảo vệ.

Nơi trú ẩn của Varden thật tuyệt vời. Rừng cũng không thể bay cao tới Farthen- Dur và không đoàn quân nào có thể phá vỡ núi đá, xuyên tới lối vào.

Đám đông theo sau, dần dần yên lặng lại, chỉ chăm chú nhìn Eragon. Nó quay lại, thấy mặt Murtagh tái nhợt.

Gần tới thành phố núi. Eragon ngẩn ngơ nhìn Tronjheim bằng cẩm thạch trắng bóng, hình dáng mềm mại nhịp nhàng, như đồ điêu khắc trên mặt đá. Những cửa sổ tròn chạm trổ cầu kỳ. Mỗi cửa sổ đều tỏa một làn ánh sáng nhẹ nhàng từ một cây đèn nhỏ. Không nhìn đâu thấy khói bếp. Hai bên cổng gỗ đồ sộ, hai con sư tử đầu chim bằng vàng, cao mười thước, khắc sâu vào đá.

Qua cổng Tronjheim, những cột cẩm thạch, vân đỏ như máu, song song bên những bức tường. Giữa những cây cột là những bức tượng của những sinh vật kỳ dị tạc bằng đá.

Những sợi xích được giấu kín, từ từ mở rộng cánh cổng nặng nề, đưa vào đại sảnh. Một con đường bốn tầng chạy thẳng tới trung tâm Tronjheim. Ba tầng trên tách ra thành nhiều đường có mái che, dẫn vào những đường hầm. Dân chúng chen chúc đông nghẹt trên khắp ba tầng để nhìn Saphira và Eragon. Nhưng dưới tầng trệt, lối vào những con đường mái vòm, đều đóng cửa kín mít. Giữa các tầng, treo đầy những bức thảm thêu hình ảnh các vị anh hùng và những trận chiến khốc liệt.

Tiếng hoan hô vang dội khắp nơi. Eragon vẫy tay chào, làm nổi lên một làn sóng cổ vũ rầm rầm, náo nhiệt hơn. Tuy nhiên nhiều người lùn vẫn hoàn toàn im lặng.

Lối đi dài cả dặm kết thúc trước một mái vòm giữa hai cột mã não đen. Trên đầu cột phủ khối ngọc vàng, tỏa những tia sáng vàng xuống khắp đại sảnh.

Đây là một gian phòng hình tròn, đường kính cả ngàn thước, chiều cao hẹp dần, hun hút tới đỉnh Tronjheim. Sàn làm bằng mã não hồng bóng lộn, trải rộng trên mặt sàn hình ảnh một cái búa với mười hai ngôi sao bạc, giống dấu hiệu trên nón sắt của ông lùn Örik.

Gian phòng này liên kết với bốn hành lang, kể cả hành lang họ vừa đi qua, chia Tronjheim thành nhiều khu. Các hành lang đều giống nhau, trừ hành lang trước mặt Eragon. Hai bên hành lang này là hai đường mái vòm dẫn xuống hai cầu thang uốn cong xuống lòng đất.

Trên trần gắn một khối ngọc đỏ thẫm hình ngôi sao khổng lồ. Trên bề mặt của khối ngọc, chiều ngang và bề dày đều khoảng hai mươi thước đó, được khắc một đóa hồng nở tung cánh, sống động như thật. Một dây đèn được kết chung quanh, chiếu những tia sáng xuống tất cả mọi vật bên dưới. Khối ngọc như một con mắt khổng lồ nhìn xuống mọi người.

Eragon há hốc mồm kinh ngạc. Nó không thể nào tưởng tượng nổi cảnh này. Dường như không thể tin nổi đây là công trình của con người. Không có gì tại đế quốc Alageasia có thể so sánh với thành phố trong lòng núi này. Thậm chí thủ đô Uru'baen cũng không thể bì nổi với vẻ hùng tráng giàu sang của Tronjheim. Tronjheim là đài lưu niệm làm người ta phải choáng váng vì sức lực và sự kiên gan bền chí của người lùn.

Gã hỏi đến trước Saphira, bảo Eragon:

- Từ đây, hai người phải đi bộ.

Một người lùn đến dắt Hỏa Tuyết và Tornac đi ngã khác. Eragon xuống đứng cạnh Saphira, rồi gã hỏi hướng dẫn họ đi qua mặt sàn mã não hồng, vào đường mái vòm bên phải.

Đi chừng trăm bước, tới một hành lang nhỏ hơn, sau bốn lần rẽ, tới một cánh cửa gỗ bách hương đen bóng, gã hỏi mở cửa để Eragon, Saphira và Murtagh bước vào.

Chương 50

Ajihad, thủ lĩnh Varden

Eragon bước vào một thư phòng hai tầng sang trọng, được ngăn cách bởi những kệ đầy sách. Một cầu thang xoáy dẫn lên ban công nhỏ, có hai cái ghế và một cái bàn. Từ trần tới vách tường đều treo đèn trắng, nên chỗ nào trong phòng cũng đủ ánh sáng để đọc. Một tấm thảm bầu dục phủ trên sàn đá. Cuối phòng, một người đàn ông đứng sau bàn làm việc.

Da mặt ông ta đen bóng như dầu mun, đầu cạo nhẵn thín, râu và ria mép tủa ngấn. Đôi mắt cương nghị, thông minh. Khoác trên đôi vai rộng, mạnh mẽ là một tấm áo vét đỏ, thêu bằng vàng. Bên trong là một sơ mi màu tía. Từ ông toát ra một vẻ đầy uy nghi của một cấp chỉ huy.

Giọng ông mạnh và quả quyết:

- Đón chào Eragon và Saphira tới Tronjheim. Ta là Ajihad. Mời ngồi.

Eragon rón rén ngồi lên cái ghế kế bên Murtagh. Saphira ngồi sau nó như để bảo vệ.

Ajihad búng ngón tay. Một người tiến ra từ sau cầu thang xoáy. Trong hắc giồng hệt gã đầu hói đang đứng bên ông ta. Thấy Eragon ngạc nhiên nhìn hai gã, Ajihad nói:

- Cháu ngạc nhiên lắm hả? Họ là hai anh em sinh đôi. Đúng ra ta phải giới thiệu tên, nhưng họ không có tên.

Saphira khó chịu khịt khịt mũi. Ajihad nhìn nó một lúc rồi dựa lưng vào ghế. Cặp sinh đôi trở lại gần cầu thang, đứng trờ trờ bên nhau. Ajihad chăm chú nhìn Eragon và Murtagh một lúc lâu, rồi ra dấu về phía cặp sinh đôi. Một gã tiến lại. Ông ghé tai hắc thì thầm. Gã đầu hói bỗng tái mặt, lắc đầu lia lịa. Ajihad nhăn mặt gật đầu, như tin chắc một điều gì. Rồi ông nhìn Murtagh, nói:

- Việc cậu từ chối kiểm tra, đặt ta vào một hoàn cảnh khó xử. Cậu được phép vào Farthen Dur là vị cặp song sinh bảo đảm với ta là kiểm soát được cậu và cũng vì những hành động của cậu đã giúp Eragon và Arya. Ta hiểu có thể cậu có những điều muốn giữ riêng trong lòng, nhưng chừng nào cậu còn làm vậy, thì chúng ta vẫn không thể tin cậu được.

Murtagh nói:

- Dù sao thì các ông cũng vẫn sẽ không tin tôi.

Mặt Ajihad chợt tối sầm, mắt long lên thật đáng sợ:

- Dù hơn hai mươi năm rồi, ta vẫn nhận ra giọng nói này. Tuy đó là giọng của một kẻ khác, một con ác thú chứ không phải con người. Đứng dậy.

Murtagh lo lắng nhìn cặp sinh đôi, rồi lại nhìn Ajihad. Ông ta ra lệnh:

- Cởi áo ra. Quay lưng lại.

Khi Murtagh xoay người, ánh sáng soi rõ vết sẹo trên lưng. Orrik sững sốt kêu lên. Ajihad quay phắt lại cặp sinh đôi, gầm lên như sấm:

- Murtagh hả? Các mi có biết cái này là gì không?

Cả hai cúi đầu lấp bắp:

- Chúng tôi khám phá ra tên này qua tiềm thức của Eragon, đầu ngò thẳng này là con trai của phản đồ Morzan...

Ajihad đưa tay không cho nói hết, bảo:

- Ta sẽ bàn chuyện này sau.

Quay lại Murtagh:

- Trước hết phải giải quyết cho xong vụ này. Sao, mi vẫn từ chối thẩm vấn?

- Đúng. Tôi không để ai xâm nhập được vào đầu tôi.

- Nếu thế sẽ gây những hậu quả không vui đâu. Trừ khi cặp sinh đôi chứng minh được mi không phải là mối đe dọa nơi này, chúng ta mới có thể tin tưởng mi, cho dù mi đã từng giúp đỡ Eragon. Nếu không thể chứng minh mi thành thật, vô hại thì những người ở đây, kể cả người lùn, sẽ xé xác mi ra từng mảnh, khi họ biết sự có mặt của mi. Ta bắt buộc phải bảo vệ mi cẩn mật, vì an toàn của mi và của cả chúng ta. Nhưng nếu Hrothgar, vua người lùn, đòi tống mi vào tù, tình hình sẽ tệ thảm hơn. Đừng tự đẩy mình vào hoàn cảnh khó khăn đó, khi còn có thể tránh được.

- Không. Vì dù tôi chịu khuất phục, tôi vẫn sẽ bị đối xử như một thằng cùi hủi, tứ cố vô thân. Tôi chỉ mong rời khỏi nơi này. Nếu ông cho phép tôi yên ổn ra đi, sẽ không bao giờ tôi tiết lộ với triều đình.

- Chuyện gì sẽ xảy ra nếu mi bị bắt và đem đến trước mặt Galbatorix? Lão ta sẽ moi móc tất cả những gì trong đầu mi, cho dù mi mạnh mẽ đến cỡ nào cũng không thể chống trả lại nổi. Mà cho dù mi có thể chống trả, làm sao ta có thể tin mi không liên kết với lão trong tương lai?

- Ông định bắt tôi làm tù nhân suốt đời sao?

- Không, chỉ đến khi mi đồng ý để kiểm tra. Nếu cặp sinh đôi thấy được sự chân thành của mi và xóa bỏ hết ký ức về Farthen Dur này trong đầu mi, mi sẽ được ra đi. Sao, Murtagh, quyết định mau đi. Nếu không chúng ta phải chọn cho mi một con đường khác.

Eragon lo lắng cho sự an toàn của Murtagh, thầm thúc dục: "Nhận lời đi, không tranh đấu nổi đâu."

Sau cùng Murtagh chậm rãi nói thật minh bạch:

- Tâm trí tôi là một chốn thâm nghiêm, không để ai xâm chiếm. Đã từng có nhiều kẻ cố gắng làm điều đó, nhưng tôi đã được học để bảo vệ bằng cả sức mình, vì tôi chỉ được an toàn với tâm trí của chính tôi. Ông đòi hỏi những điều tôi không thể nào ưng thuận được.

Quay qua cặp sinh đôi, anh nói:

- Hãy làm những gì các người phải làm. Nhưng nên nhớ một điều, cái chết sẽ đem ta đi trước khi các người có thể khai thác được điều gì.

Mắt Ajihad sáng lên niềm ngưỡng mộ:

- Ta không ngạc nhiên vì quyết định của mi, dù ta đã mong một điều ngược lại. Lính gác đâu.

Cửa mở, mấy tên lính tiến vào. Ajihad chỉ Murtagh:

- Đem anh ta vào một phòng không cửa sổ và chốt cửa ra vào thật kỹ. Đặt sáu tay gác thường trực, không được chuyện trò gì với anh ta, không cho bất cứ kẻ nào vào phòng, cho tới khi đích thân ta đến.

Nhìn Murtagh đi theo mấy tên lính, Eragon mấp máy môi: "Mình xin lỗi." Murtagh nhún vai ra đi.

Ajihad bỗng nói:

- Tôi muốn tất cả ra khỏi phòng, trừ Eragon và Saphira.

Cặp song sinh cúi đầu đi ra, nhưng Orrik lên tiếng:

- Thưa ngài, đức vua sẽ muốn được biết về Murtagh. Và còn vấn đề tôi bất tuân thượng lệnh.....

Ajihad nhăn mặt phẩy tay:

- Tôi sẽ nói với nhà vua. Còn chuyện của ông, đợi bên ngoài, chờ tôi gọi. Bảo cặp sinh đôi chờ luôn, tôi chưa xong việc với chúng đâu.

Một lúc lâu sau, Ajihad thở dài mệt mỏi. ông vuốt mặt, ngửa nhìn lên trần. Eragon rụt rè hỏi:

- Arya khoẻ chưa ạ?

- Chưa, nhưng các thầy thuốc cho biết cô ấy sẽ hồi phục. Họ săn sóc cho cô suốt đêm. Thuốc độc mạnh quá, không có cháu, Arya chắc không sống nổi. Vì vậy Varden rất mang ơn cháu.

Vậy là nàng không chết. Eragon cảm thấy nhẹ lòng, lần đầu tiên nó cảm thấy công lao vất vả suốt dọc đường từ Gil'ead đã không hoài phí.

Ajihad nói:

- Ta cần được biết cháu đã khám phá ra Saphira như thế nào, và tất cả những gì xảy ra sau đó. Qua thư của Brom và báo cáo của cặp song sinh, ta được biết vài điều, nhưng ta muốn chính cháu nói ra, nhất là những chi tiết liên quan tới cái chết của ông Brom.

Eragon ngại ngần phải bộc bạch với một người xa lạ, nhưng ông kiên nhẫn ngồi chờ, và Saphira thúc dục: "Nói đi." Eragon bắt đầu kể. Ajihad chăm chú lắng nghe. Khi kể những việc xảy ra ở Teirm, nó giấu chuyện Angela đoán tương lai cho nó. Nói đến đoạn mơ thấy Arya và gặp Tà thần tại Gil'ead, nó thấy mặt Ajihad tối lại, mắt như mờ đi.

Kể xong, Eragon im lặng chìm ngập trong những kỷ niệm đã trôi qua. Ajihad đứng dậy, hai tay nắm sau lưng. Ông lơ đãng nhìn kệ sách. Một lát sau, ông trở lại bàn:

- Cái chết của ông Brom quả là một mất mát không gì bù đắp được. Ông vừa là một người bạn thân thiết vừa là một đồng minh tài trí, can trường. Ngay đến lúc này, dù đã ra đi, ông đã cung cấp cho chúng ta một điều, có thể dẫn dắt tới thành công. Đó là...cháu.

- Nhưng ông muốn cháu làm gì?

- Ta sẽ cho cháu biết tất cả. Nhưng có vấn đề cần phải đề cập trước tiên. Tin tức về Urgals liên kết với triều đình là chuyện cực kỳ quan trọng. Nếu Galbatorix đang tụ tập quân Urgals để tiêu diệt chúng ta, sẽ là một áp lực rất lớn cho sự sống còn của Varden, mặc dù chúng ta có nhiều người bảo vệ tại Farthen Dur này. Là một Ky Sĩ, dù là một Ky Sĩ cùng hung cực ác, Galbatorix cũng phải biết rằng, gắn bó với lũ quái vật đó quả là một hành động điên rồ. Tà lạnh cả người khi nghĩ: lão ta hứa hẹn phần thưởng gì để đáp lại lòng trung thành bất thường này của lũ quái vật kia. Lại còn chuyện Tà Thần nữa. Cháu thử tả cho ta nghe.

- Cao, gầy, rất xanh xao, mắt và tóc đỏ lờm. Hắn mặc toàn một màu đen.

- Kiếm của nó thế nào, cháu thấy không? Có vết trầy xước nào không?

- Có vết trầy dài. Sao ông biết?

- Vì chính do ta gây nên, khi cố đâm vào tim nó. Tên nó là Durza, một con quỷ tàn ác, ghê tởm nhất trên mặt đất này. Nó là đầy tớ tuyệt đối trung thành của Galbatorix và là kẻ thù nguy hiểm của chúng ta. Cháu bảo đã giết nó? Bằng cách nào?

- Không phải cháu, anh Murtagh bắn nó hai mũi tên. Một trúng vai, một ngay giữa hai mắt.

- Ta đã đoán đúng. Nó chưa chết. Tà Thần chỉ bị tiêu diệt khi bị vũ khí đâm suốt qua tim. Bất cứ vết thương nào nông hơn, chỉ làm nó biến đi, để rồi xuất hiện lại trong một hình thức yêu ma khác. Đó là giai đoạn thay hình đổi dạng cam go của nó, nhưng nó sẽ hồi sinh và trở nên mạnh mẽ hơn trước rất nhiều.

Im lặng bao trùm hai người cho đến khi Ajihad lặng lẽ tiếp:

- Eragon, cháu là một điều bí ẩn, một câu đố không ai biết cách giải. Mọi người đều biết Varden, hay Urgals, hoặc ngay cả Galbatorix muốn gì, nhưng không ai biết cháu muốn gì. Và đó chính là điều làm cháu trở thành nguy hiểm, nhất là đối với Galbatorix. Lão sợ cháu, vì không biết cháu sẽ làm gì tiếp theo.

- Varden có sợ cháu không?

Ajihad thận trọng nói:

- Không, chúng ta chỉ tràn trề hy vọng. Nhưng nếu sự hy vọng đó chứng tỏ chỉ là sự lầm lẫn, thì lúc đó....có, chúng ta sẽ sợ. Cháu phải nhìn rõ hoàn cảnh khác thường của cháu hiện nay.

Nhiều phe phái muốn cháu chỉ phục vụ cho mục đích của riêng họ thôi. Ngay từ giây phút cháu bước vào Farthen Dur, họ bắt đầu dùng ảnh hưởng và uy quyền hầu lôi kéo cháu.

- Kể cả những người của ông?

- Kể cả những người của ta. Có nhiều chuyện cháu cần phải biết: thứ nhất, vì sao trứng của Saphia lại bất ngờ xuất hiện trong rừng núi Spine. Brom đã cho cháu biết chưa?

- Chưa.

Eragon trả lời, liếc nhìn Saphira đang chớp mắt lắng nghe.

- Ngay từ ngày đầu tiên, khi Brom đem trứng về cho Varden, mọi người đều rất quan tâm đến số phận của quả trứng. Vì chúng ta ngỡ rằng trứng rồng đã bị hủy diệt hết rồi. Người lùn chỉ quan tâm, làm sao để biết chắc Kỵ Sĩ tương lai phải là một đồng minh. Tuy nhiên, cũng có những người lùn phản đối có một Kỵ Sĩ mới. Còn Thần Tiên và Varden quan tâm đến vấn đề ứng viên để trở thành Kỵ Sĩ hơn. Lý do thật đơn giản: xuyên suốt lịch sử Kỵ Sĩ, tất cả Kỵ Sĩ đều là người thường hay thần tiên. Đa số là thần tiên. Chưa hề bao giờ có một Kỵ Sĩ lùn.

Vì vụ mười ba phản đồ và Galbatorix, thần tiên rất e ngại bất kỳ ai trong nhóm Varden giữ trứng, họ sợ con rồng trong trứng sẽ chọn và nở ra nhằm một kẻ bất lương, tráo trở như đám phản đồ kia. Tình trạng trở nên căng thẳng nghiêm trọng, vì cả hai phe đều muốn Kỵ Sĩ tương lai phải là người của họ. Người lùn còn làm vấn đề trở nên nặng nề hơn: họ dai dẳng đặt câu hỏi với cả hai phe, bao giờ họ mới có dịp được có ứng viên làm Kỵ Sĩ. Tình trạng kéo dài với những đe dọa mà sau này tất cả đều ân hận. Đến lúc đó, chính ông Brom đưa ra một giải pháp để tất cả các phe phái đều không bị bề mặt.

Brom đề nghị trứng sẽ được luân chuyển mỗi năm giữa Varden và Thần Tiên. Tại mỗi nơi, trẻ con sẽ được xếp hàng lần lượt đi qua quả trứng rồng, dưới sự giám sát của những người canh giữ. Nhưng nếu trứng nở, việc tập luyện cho Kỵ Sĩ mới sẽ được quyết định cấp kỳ. Vì năm thứ nhất, cây hay cô bé đó sẽ do Brom huấn luyện tại đây. Sau đó mới được chuyển đến với thần tiên để hoàn tất chương trình.

Thần tiên miễn cưỡng chấp nhận đề nghị đó với một điều kiện: nếu Brom chết trước khi trứng nở, họ sẽ có toàn quyền huấn luyện Kỵ Sĩ mới, không ai được can thiệp vào. Sự thỏa thuận này rất có lợi cho họ, vì ai cũng biết, rồng thường thích chọn thần tiên hơn.

Ajihad ngừng lại một lúc, rồi buồn rầu tiếp:

- Ai cũng nuôi hy vọng vào một Kỵ Sĩ mới sẽ đem hai nòi giống lại gần nhau hơn. Nhưng cả thập kỷ trôi qua, trứng vẫn không chịu nở. Mọi người như không còn nhớ đến nữa, chỉ đôi khi than thở quả trứng quá chai lì. Rồi năm ngoái, chúng ta lại phải chịu đựng mất mát quá lớn, cả Arya và trứng rồng đều biến mất, trên đường trở về từ Tronjheim tới thành phố thần tiên Osilon. Chính thần tiên đã tìm thấy con chiến mã và hai tử thi cận vệ của Arya, gần đồng xác Urgals. Nhưng không thấy trứng rồng và Arya đâu. Như vậy chẳng bao lâu chúng sẽ biết căn cứ Farthen Dur và hoàng cung Ellesmera của thần tiên, nơi Nữ Hoàng Islanzadi đang ở. Nhưng bây giờ, biết được sự cấu kết giữa chúng và triều đình, ta lại càng lo ngại hơn. Chúng ta không biết chính xác chuyện gì xảy ra cho đến khi Arya tỉnh lại. Nhưng chắc chắn đó phải là một cuộc tấn công bất ngờ, chớp nhoáng, đến nỗi Arya không kịp tẩu thoát và chỉ còn một cách sử dụng phép thuật chuyển trứng rồng tới một nơi nào khác.

- Nàng biết phép thuật sao?

Rồi nó nhớ lại Arya đã bảo, nàng bị ép uống một thứ thuốc để làm giảm sức lực. Giờ nó biết là nàng nói về phép thuật. Ajihad trả lời:

- Chính vì nàng giỏi phép thuật nên mới được chọn để bảo vệ trứng rồng. Tuy nhiên, vì ở quá xa, Arya không thể chuyển trứng về tận đây, còn giới tuyến vương quốc thần tiên lại có một hệ thống bảo vệ kỳ bí, không để bất cứ vật gì bằng phép thuật có thể vượt qua được. Arya đành phải nghĩ đến Brom, và trong cơn tuyệt vọng, nàng chuyển trứng về Carvahall.

- Tại sao nàng lại ở gần thung lũng Palancar hơn chỗ ở của Varden? Thật sự thì thần tiên ở

đâu? Hoàng cung Ellesmera ở nơi nào?

Ajihad dẫn đo, rồi quyết định:

- Đáng lẽ ta không được cho cháu biết, thần tiên rất nghiêm khắc trong vấn đề này, nhưng vì cháu cần phải biết và ta nói ra cũng là để chứng tỏ sự chân thành của ta. Các thành phố của họ nằm rất xa về phương bắc, sâu thẳm trong vùng rừng bạt ngàn Du Weldenvarden. Kể từ sau thời đại Ky Sĩ, cả chúng ta và người lùn đều không đủ độ tin cậy để bước chân vào những con đường khuất nẻo trong rừng cây của họ. Chính ta cũng không thể tìm ra hoàng cung Ellesmera. Còn Osilon...nằm đâu đó nơi Arya đã bị mất tích. Ta ngờ là nó ở phía tây Du Weldenvarden, về hướng Carvahall. Sau khi Arya biến mất, thần tiên không ủng hộ chúng ta nữa. Nữ hoàng Islanzadi nổi giận đến nỗi cắt hết mọi quan hệ. Kết quả là, thậm chí ta đã nhận thư của Brom, thần tiên cũng vẫn làm ngơ về chuyện Saphria và cháu....Không có tiếp tế của họ, quân đội của ta gặp rất nhiều khó khăn khi đụng độ với triều đình mấy tháng qua. Nhưng bây giờ Arya trở về, thêm cháu tới đây, ta mong Nữ hoàng sẽ bớt thù nghịch. Việc cháu cứu Arya sẽ giúp nhiều trong vấn đề hòa giải giữa chúng ta và họ. Tuy nhiên việc huấn luyện cháu lại trở thành vấn đề nóng bỏng cho cả Varden và thần tiên. Rõ ràng Brom đã có cơ hội hướng dẫn cháu, nhưng chúng ta cần biết ông đã truyền dạy cho cháu tới đâu. Đó là lý do cháu phải trải qua một kỳ kiểm tra, để được xác định và mở mang thêm tài năng của cháu. Ngoài ra, thần tiên cũng muốn cháu hoàn tất chương trình huấn luyện với họ. Tuy nhiên, ta không chắc còn đủ thời gian.

- Tại sao không đủ ạ?

- Có nhiều lý do. Lý do chính là tin tức cháu đem đến về Urgals. Thấy không, Eragon? Varden bị đặt trong một hoàn cảnh rất khó xử. Một mặt, chúng ta cần giữ mối giao hảo với thần tiên, đồng thời chúng ta không thể làm người lùn nổi giận, nếu ta còn muốn tá túc tại nơi này.

- Người lùn không phải là một thành phần của Varden sao?

- Trên tinh thần thì có. Họ cho chúng ta ở đây, trợ giúp cho cuộc đấu tranh với triều đình, nhưng họ chỉ trung thành với...đức vua của họ. Đối với họ, ta không có quyền, trừ một số điều vua Hrothgar cho phép. Vì ngay ông ta cũng thường có vấn đề với những bộ tộc của người lùn, tuy mười ba bộ tộc đều qui phục ông. Nhưng mỗi tộc trưởng lại có nhiều quyền hạn, thí dụ họ được quyền chọn vị vua mới, khi nhà vua già băng hà. Hrothgar có cảm tình với chúng ta, nhưng nhiều tộc trưởng thì ngược lại. Nhà vua không muốn làm mất lòng các tộc trưởng, cũng như không muốn mất sự ủng hộ của thần dân. Do đó, việc ông ta giúp chúng ta cũng chỉ có giới hạn thôi.

- Các tộc trưởng có chống lại cháu như đối với Varden không?

- Ta sợ còn hơn thế nữa. Giữa người lùn và rồng đã có mối thù từ xa xưa. Trước khi thần tiên xuất hiện và đem lại hòa bình, loài rồng có thói quen ăn thịt gia súc và ăn trộm vàng của người lùn. Và, cháu nên biết, người lùn thù hận rất dai dẳng. Sự thật là họ không bao giờ hoàn toàn chấp nhận cho một Ky Sĩ bảo vệ vương quốc của họ. Sự lớn mạnh của Galbatorix càng làm đa số người lùn tin rằng, đừng bao giờ dính dáng đến rồng và Ky Sĩ thì tốt hơn.

- Vì sao Galbatorix không biết Farthen Dur này và hoàng cung Ellesmera ở đâu? Chắc hẳn ông ta đã từng được nghe kể về những nơi này, trong thời gian được các vị Ky Sĩ tiền bối chỉ dạy chứ?

- Kể thì có, nhưng cho biết ở đâu thì....không. Biết Farthen Dur nằm trong lòng núi là một chuyện, tìm ra được lại là chuyện hoàn toàn khác. Galbatorix chưa từng được các bậc tiền bối đưa đến bất cứ nơi nào, trước khi con rồng của hắn bị giết. Còn sau đó, tất nhiên hắn không còn được tin cậy. Trong thời gian tạo loạn, hắn đã tìm mọi cách để lấy tin từ các Ky Sĩ, nhưng họ thà chịu chết, chứ không tiết lộ cho hắn biết. Galbatorix cũng chưa bắt sống được một người lùn nào.

- Vậy tại sao ông ta không cất quân xuyên qua Du Weldenvarden tìm cho ra hoàng cung của thần tiên?

- Vì thần tiên vẫn có đủ uy lực để chống lại. Hắn không dám thử sức với họ, ít ra trong thời

gian này. Nhưng ma thuật của hắn mỗi năm mỗi mạnh thêm, nếu thêm một Kỵ Sĩ nữa tiếp tay, thì lúc đó không gì ngăn cản nổi. Đó là lý do hắn vẫn chờ đợi cho đến hôm nay, nhưng hai trứng rồng vẫn chưa chịu nở.

- Vì sao nội lực ông ta có thể tăng dần lên, trong khi sức mạnh cơ thể con người có hạn, không thể phát triển mãi mãi được.

- Chúng ta không biết. Chỉ còn hy vọng một ngày hắn sẽ chết vì chính những câu thần chú của chính hắn.

Nói xong, Ajihad rút từ trong áo ra một mảnh da thuộc, hỏi:

- Cháu biết cái này là gì không?

Eragon cúi nhìn. Chỉ chít trên mảnh da những dòng chữ lạ lùng viết bằng mực, nhiều chỗ bị nhoè vì máu. Nó lắt lắt:

- Không, cháu không biết.

- Mảnh da này được lấy từ xác con quái thú Urgals đầu đàn bị giết đêm qua. Mười hai người của ta đã hy sinh để cứu cháu. Đây là phát minh của Galbatorix để liên lạc với những kẻ phục vụ lão. Ta đã phải nghiền ngẫm mãi mới hiểu ra: "...gác cổng tại Ithro Zhada phải cho kẻ cầm thư này và thuộc hạ của hắn được qua. Chúng sẽ ăn ngủ cùng đồng loại khác và vì..., nhưng chỉ khi hai phe không gây nên những cuộc ẩu đả. Dưới quyền chỉ huy của Tarok, Gashz, Durza và Ushanark Tối Thượng." Ushanark chính là Galbatorix, và có nghĩa là Cha Già Tối Thượng trong ngôi ngữ Urgals, một kiểu tăng bốc để lấy lòng lão ta. Và đây nữa: "Phải tìm hiểu chúng thích hợp với việc gì và...Bộ binh phải được tách rời khỏi...không được phân phát vũ khí cho đến khi...", sau đoạn đó ta không đọc được nữa vì chữ quá mờ.

- Ithro Zhada ở đâu? Cháu chưa nghe tên này bao giờ.

- Ta cũng vậy. Do đó ta ngờ rằng đây là một cái tên Galbatorix tự đặt lại cho một nơi nào đó để nguy trang. Nhưng giải mã xong thư này, ta tự hỏi hàng trăm Urgals đang làm gì tại nơi cháu đã nhìn thấy chúng ở núi Beor, và chúng di chuyển tới đâu? Rồi còn "ăn ngủ cùng đồng loại khác", vậy thì phải có nhiều nhóm Urgals khác nữa cùng đến điểm tập kết. Chỉ có một lý do để lão vua này tập hợp một lực lượng như thế: lão đang ráo riết thành lập đoàn quân gồm lũ người trời đánh và lũ quái vật tàn bạo để tiêu diệt chúng ta. Nhưng hiện nay chúng ta chỉ biết chờ đợi, vì không có thêm tin tức, ta vẫn không thể biết Ithro Zhada là nơi nào. Tuy nhiên, chúng chưa phát hiện được Farthen Dur, chúng ta vẫn còn hy vọng. Lũ Urgals nhìn thấy nơi này, đã bị chúng ta tiêu diệt hết đêm qua rồi.

- Vì sao ông biết chuyện tụi cháu đến đây? Vì một trong hai anh em sinh đôi đã chờ tụi cháu và một ổ phục kích tụi Kull rất kịp thời?

Eragon hỏi và nhận thấy Saphira đang chăm chú nghe. Chắc chắn rồi đây cô nàng sẽ góp ý với nó.

- Chúng ta có đặt trạm gác trên thung lũng cháu đi qua, hai bên bờ sông Răng Gấu. Họ đã gửi chim bồ câu về báo.

Eragon tự hỏi, chắc là con bồ câu Saphira đã bắt hụt. Nó hỏi:

- Khi Arya và trứng rồng biến mất, ông có báo cho ông Brom không? Ông ấy bảo không nhận được tin tức gì của Varden.

- Ta cố báo cho Brom. Nhưng người đưa tin của ta bị quân triều đình giết chết. Nếu không tụi Ra'zac đâu có tới Carvahall. Sau đó Brom đi cùng cháu, ta không thể liên lạc với ông được nữa. Ta chỉ yên tâm khi nhận được tin do người từ Teirm đưa tới. Ta không ngạc nhiên khi biết Brom đến với Jeod, vì hai người là bạn thân của nhau. Và Jeod sẽ dễ dàng chuyển tin cho ta, vì ông là người vẫn lén lút tiếp tế cho Varden xuyên qua Surda.

Tất cả những chuyện này làm nảy sinh nhiều nghi vấn quan trọng. Tại sao triều đình biết trước để phục kích Arya và sau đó là người đưa tin của ta tới Carvahall? Tại sao Galbatorix nắm được danh sách những nhà buôn ủng hộ Varden? Vì sau khi cháu đi, công việc làm ăn của

Jeod, cũng như những nhà buôn khác ủng hộ chúng ta, hoàn toàn bị hủy bại. Con tàu nào của họ ra khơi, cũng đều biến mất. Người lùn không thể tiếp tế cho chúng ta, vì vậy, Varden đang trong tình trạng rất khốn đốn. Ta e trong nội bộ có kẻ phản bội. Bất kể những cố gắng kiểm tra những dối trá trong tư tưởng, ta vẫn chưa tìm ra kẻ đó.

Eragon trầm ngâm suy nghĩ về những điều nó biết. Lần đầu tiên, kể từ khi phát hiện ra Saphira, nó mới hiểu rõ những gì đang xảy ra chung quanh. Cuối cùng thì nó đã biết Saphira từ đâu tới và chuyện gì có thể sẽ đến với nó trong tương lai.

- Ông muốn gì ở cháu?

- Ý cháu muốn hỏi về chuyện gì?

- Ý cháu là nơi này đang mong cháu làm gì? Ông và thần tiên lên kế hoạch cho cháu, nhưng nếu cháu không đồng ý thì sao? Cháu sẽ chiến đấu khi cần thiết, vui chơi khi có dịp, khóc than khi đau khổ, và chết khi số cháu phải chết...nhưng cháu sẽ không để ai bắt cháu làm gì ngược với ý mình. Những bậc Kỵ Sĩ tiền bối là người cân nẩy mực công lý trên và vượt lên những người lãnh đạo họ trong thời đại của họ. Cháu không đòi hỏi địa vị đó...vì cháu tin không ai chấp nhận một sự giám sát như thế, khi người ta đang sống hoàn toàn tự do thoải mái, nhất là đối với một người còn quá ít tuổi như cháu. Nhưng cháu có khả năng, cháu sẽ tận dụng khi cảm thấy thích hợp. Nên điều cháu muốn biết là, kế hoạch ông định sử dụng cháu như thế nào. Lúc đó cháu mới có thể quyết định đồng ý hay không.

Ajihad nhăn mặt nhìn Eragon:

- Nếu cháu là một kẻ khách hay ta là một thủ lĩnh khác, thì chắc cháu sẽ phải chết vì lời nói xấc xược đó rồi. Điều gì làm cháu có thể tưởng rằng ta sẽ tiết lộ kế hoạch chỉ vì một lời đòi hỏi của cháu?

Eragon đỏ mặt nhưng vẫn không hạ thấp ánh mắt. Ông nói tiếp:

- Tuy nhiên cháu có lý. Địa vị của cháu cho cháu quyền được nói ra những điều đó. Trong hoàn cảnh cháu, không thể bỏ qua chuyện chính trị. Cách này hay cách khác, cháu cũng sẽ có ảnh hưởng, thế lực. Ta không muốn thấy cháu trở thành một con cờ thí cho bất cứ một phe nhóm nào. Cháu phải bảo toàn sự tự do của mình. Vì chính đó là sức mạnh thực sự của cháu. Nó cho cháu sự độc lập, không lệ thuộc vào bất cứ thủ lĩnh, vua chúa nào. Quyền lực của ta đối với cháu cũng chỉ sẽ có giới hạn thôi. Điều khó khăn là phải làm sao cho những kẻ có quyền lực, kể cả cháu, biết suy nghĩ chín chắn. Ngoài ra, dân chúng ở đây sẽ có những kỳ vọng vào cháu. Họ sẽ đến kể lể với cháu những vấn đề của họ, xin cháu giải quyết dùm, dù chỉ là những chuyện vặt vãnh tầm thường. Sẽ có những trường hợp, tương lai của người nằm trong tay cháu. Với một lời, cháu có thể làm đổi thay đời họ, đón đau hay hạnh phúc. Các thiếu nữ xin cháu một lời khuyên, họ nên kết hôn với chàng trai nào, nhiều cô có thể còn ve vãn cháu làm chồng. Các cụ già sẽ tìm đến cháu để hỏi nên cho người con nào hưởng quyền thừa kế. Cháu phải tỏ ra khôn ngoan, ân cần. Không được suồng sã hay trả lời cho xong, không suy nghĩ. Vì những lời nói của cháu gây ảnh hưởng nhiều hơn cháu tưởng.

Ajihad dựa lưng ghế, lim dim mắt:

- Gánh nặng của cấp lãnh đạo là phải có trách nhiệm đối xử ân cần với nhân dân. Ta đã gắn bó với điều này từ khi được chọn làm thủ lĩnh Varden. Bây giờ cháu cũng sẽ phải làm như vậy. Đừng lo ngại vì tuổi trẻ và thiếu kinh nghiệm, những điều này sẽ qua mau thôi. Nhưng phải thận trọng. Ta không khoan dung những sai trái dưới quyền ta đâu.

Eragon chẳng khoái vạ "gỡ rối tơ lòng" cho thiên hạ chút nào, nó áy náy bảo:

- Nhưng ông vẫn chưa nói cháu sẽ làm gì ở đây.

- Ngay lúc này thì chưa phải làm gì. Cháu đã vượt hơn một trăm năm chực dặm đường trong vòng tám ngày, một việc rất đáng tự hào. Ta tin cháu cần được nghỉ ngơi. Khoẻ khoắn lại, ta sẽ thẩm tra lại toàn bộ khả năng của cháu cả về vũ khí lẫn phép thuật. Sau đó, ta sẽ cắt nghĩa cho cháu biết rõ từng phần công việc, và cháu sẽ tự quyết định.

- Còn anh Murtagh?

Mặt Ajihad tối lại, ông lấy thanh Zar'roc từ dưới bàn ra. Thanh kiếm tỏa sáng dưới ánh đèn. Ông vuốt ve dấu ấn khắc bằng a-xít:

- Nó sẽ ở đây cho tới khi đồng ý cho cặp song sinh xâm nhập vào trí não.

- Anh ấy không phạm tội gì, không thể giam anh ấy được.

- Ta không thể trả tự do cho nó, khi chưa biết chắc về nó. Vô tội hay không, nó cũng có khả năng gây nguy hiểm cho chúng ta như cha nó.

Tuy nghe giọng ông thoáng buồn, nhưng Eragon biết khó lay chuyển nổi. Nó hỏi:

- Sao ông nhận ra giọng anh ấy?

- Ta gặp cha nó một lần. Cháu không nên đeo thanh kiếm này tại Farthen Dur. Nhiều người ở đây còn căm hận Morzan, nhất là người lùn.

Eragon hứa và nhận lại thanh kiếm. Ajihad chợt nói:

- Việc này nhắc ta nhớ, ta còn giữ chiếc nhẫn của Brom. Ông đã giao cho kẻ đưa thư để làm tin. Bây giờ ông đã mất, nó sẽ thuộc về cháu. Ta nghĩ đó là điều mong mỏi của Brom.

Eragon trân trọng đón nhận. Dấu khắc trên mặt ngọc giống hình xăm trên vai Arya. Đeo nhẫn vào ngón trỏ vừa khít, nó vừa ngắm nghía vừa nói:

- Cháu...rất vinh hạnh.

Ajihad nghiêm nghị gật đầu, kéo ghế đứng dậy, nhìn Saphira:

- Đừng nghĩ ta quên mi, Saphira. Những gì ta nói là vì quyền lợi của mi cũng như của Eragon. Thậm chí ta cần mi hiểu hơn, vì suốt thời gian hiểm nghèo đó, không có mi, chắc chắn Eragon đã bị thất bại rồi.

Saphira cúi thấp đầu, cho tới khi mắt nó ngang tầm mắt Ajihad. Cả hai lặng lẽ quan sát nhau. Ajihad phải quay đi trước. Saphira bảo Eragon: "Nói với ông ta, em đã bị ấn tượng cả với thành phố núi và cả với chính ông ta. Triều đình khiếp sợ ông là đúng. Tuy nhiên, nếu ông ta có ý định giết anh, em sẽ phá thành phố này tan tành và xé xác ông bằng chính răng em."

Eragon vừa kinh ngạc vừa bối rối vì lời hăm dọa của cô em bé nhỏ, nhưng cũng đành "thông dịch" lại. Ajihad nhìn Saphira nghiêm túc nói:

- Ta cũng không mong gì hơn điều đó từ một con rồng cao thượng như mi, nhưng...ta e rằng mi không qua nổi cặp song sinh đâu.

Saphira xì một tiếng, Eragon hiểu ngay đó là kiểu cười nhạo của ả. Nó nói với Ajihad:

- Vậy là hai người đó mạnh hơn nhiều so với bề ngoài. Cháu cứ tưởng họ chết khiếp khi gặp phải cơn thịnh nộ của rồng chứ? Có thể hai anh em họ hạ được cháu, chứ làm sao hạ nổi Saphira. Ông nên biết, sức mạnh phép thuật của một Kỵ Sĩ ngày càng cao cường, vượt hơn hẳn người thường có phép thuật. Đó là lý do vì sao ông Brom yếu hơn cháu. Cháu nghĩ, vì không có các Kỵ Sĩ nên anh em song sinh đã được đề cao về sức mạnh.

Ajihad có vẻ bối rối:

- Brom là người mạnh nhất trong số những người biết phép thuật của chúng ta. Chỉ có thần tiên có thể vượt trội hơn ông. Nếu những gì cháu nói là sự thật, chúng ta phải tính toán lại nhiều chuyện lớn. Saphira, ta mừng là chưa ai gây tổn hại nghiêm trọng gì cho cả hai, mi và Eragon.

Saphira cúi đầu đáp lễ. Ajihad thẳng người, oai vệ gọi:

- Orik.

Ông lùn chạy vội vào phòng, khoanh tay đứng trước bàn. Ajihad nhíu mày:

- Ông gây cho ta nhiều rắc rối quá. Orik. Suốt buổi sáng này, ta phải nghe một trong cặp

song sinh phàn nàn về vụ cãi lệnh của ông. Chúng không chịu yên cho tới khi ông bị phạt. Bất hạnh là chúng có lý. Một vấn đề nghiêm trọng như vậy không thể bỏ qua được.

Orik chớp mắt nhìn Eragon, nói thật nhanh:

- Tụi Kull gần như vây kín Kósthá-mérna. Chúng bắn tên như mưa vào Ergon, Saphira và Murtagh, nhưng anh em sinh đôi không hề có một phản ứng nào. Dù nghe tiếng Eragon kêu gào khẩu hiệu bên kia thác, chúng vẫn từ chối mở cổng. Kể cả khi Eragon không đủ sức ngoi lên mặt nước, chúng vẫn bất động. Có thể tôi đã sai, nhưng tôi không thể để một Kỳ Sĩ chết được.

Eragon nói ngay:

- Nếu không có ông Orik kéo lên, cháu đã chết đuối rồi.

Ajihad nhìn Eragon, rồi hỏi Orik:

- Sau đó, vì sao ông phản đối chúng?

- Chúng không được phép xâm nhập vào đầu Murtagh. Tuy nhiên, nếu tôi biết anh ta là ai, tôi đã không ngăn cản chúng.

- Ông đã làm đúng, nhưng chuyện sẽ đơn giản hơn nếu ông không làm. Ông quên nơi này bắt buộc kiểm tra tư tưởng mọi người, bất kể là ai sao? Hành động của ông thật đáng quý, nhưng ông đã coi thường lệnh cấp trên. Hình phạt này luôn luôn là cái chết.

Orik chờ người. Eragon kêu lên:

- Ông không thể giết Orik chỉ vì ông ấy muốn cứu cháu.

- Đây không phải chỗ cháu được can thiệp vào. Orik phạm luật thì phải nhận hình phạt. Nhưng, dù sao, cháu có lý. Vì tình huống này, án sẽ được giảm. Kể từ bây giờ, Orik, ông bị chuyển khỏi tất cả mọi hoạt động quân sự dưới quyền tôi. Hiểu chứ?

Mặt Orik tối sầm, nhưng rồi ông chỉ có vẻ bối rối, gật đầu nói:

- Vâng, tôi hiểu.

- Vì ông không còn trách nhiệm với công việc thường lệ nữa, tôi chỉ định ông hướng dẫn cho Eragon và Saphira trong thời gian họ ở đây. Phải bảo đảm họ được săn sóc đàng hoàng, thoải mái. Saphira ở trên Isidar Mithrim. Eragon thích ở khu nào tùy anh ta chọn. Khi nào sức khỏe Eragon hoàn toàn bình phục, đưa anh ta đến bãi huấn luyện. Mọi người đang rất mong Eragon.

Ajihad dặn dò, mắt sáng lên thích thú:

- Tất cả có thể lui ra. Bảo cặp song sinh vào đây.

Trước khi ra, Eragon cúi đầu hỏi:

- Cháu muốn gặp Arya. Tìm cô ấy ở đâu?

- Không ai được phép thăm cô ấy. Cháu phải đợi cho đến khi Arya đến gặp cháu.

Chương 51

Bàn tay bạc ơi! Xin hãy chúc phúc cho đứa trẻ này

Cặp song sinh vào văn phòng Ajihad. Quá mệt mỏi vì phải ngồi quá lâu, Eragon nằm sóng soài trên hành lang, bảo Orik:

- Rất tiếc vì tôi mà ông bị rắc rối.

- Đừng áy náy. Tôi rất hài lòng với phán quyết của Ajihad.

- Ông nói sao? Ông không còn được làm huấn luyện, không được chiến đấu nữa, bây giờ chỉ còn mỗi việc bảo vệ tôi, sao ông có thể hài lòng được?

- Ajihad là một nhà lãnh đạo có tài. Ông ấy biết cách giữ đúng kỷ cương. Tuy tôi bị phạt dưới quyền ông ấy, nhưng vẫn là bề tôi của đứa vua Hrothgar. Dưới quyền nhà vua, tôi vẫn là một người tự do.

Eragon chợt nhớ ra tình trạng phân quyền tại Tronjheim.

- Như vậy là Ajihad đã đặt ông vào một địa vị quyền uy hơn, phải không?

- Đúng vậy, và với cách này anh em sinh đôi kia không còn có thể phàn nàn gì được nữa. Ông ấy rất khôn ngoan. Nào, đi thôi chàng trai, tôi biết cậu đói lắm rồi. Còn phải lo chỗ ngủ cho con rồng của cậu nữa chứ.

Saphira khịt mũi khó chịu. Eragon phải giới thiệu ngay:

- Tên nó là Saphira.

- Xin lỗi, Saphira. Ta sẽ nhớ tên mi.

Orik lấy ngọn đèn màu cam trên tường, dẫn lối dọc hành lang. Eragon hỏi:

- Những người ở Farthen Dur này biết phép thuật cả chứ?

Nó phải rảo bước bắt kịp bước chân thoăn thoắt của ông lùn và khéo léo nắm thanh Zar'roc để che đậy dấu khắc trên kiếm. Orik nói:

- Ít thôi, nhưng phép thuật của họ chỉ đủ khả năng chữa những vết thương. Tất cả đang xúm vào điều trị cho Arya.

- Không có cặp song sinh sao?

- Ui cha, Arya đòi nào chịu để cho anh em chúng chữa trị. Vả lại, phép thuật của chúng không để trị vết thương. Người tiền nhiệm của Ajihad, ông Deynor đã cho chúng gia nhập Varden, vì tuy chúng hung hiểm, nhưng rất có ích ngoài chiến trận.

Họ bước vào một trong những đường hầm chính. Từng đoàn người, có cả người lùn, đi lại trong hầm, tiếng huyền ảo chuyện trò vang trên nền đá sáng bóng. Nhưng vừa thấy Saphira, tiếng ồn im bật, mọi người tròn mắt nhìn. Orik tỉnh bơ rẽ trái, tiến bước về một trong những cổng cuối thành phố núi Tronjheim. Eragon hỏi:

- Chúng ta đi đâu?

- Ra khỏi những hành lang này, để Saphira có thể bay lên chỗ ở, trên nóc Isidar Mithrim. Hang rồng trên đó không có mái, đỉnh của Tronjheim lộ thiên, giống như Farthen Dur. Đây là nơi ngày xưa các Kỵ Sĩ thường ở mỗi khi đến thăm Tronjheim. Không mưa, không tuyết, lại có những hang bằng cẩm thạch dành cho rồng, đầy đủ tiện nghi. Chỉ sợ là khi những cột nước đá bị rơi, chúng có thể chẻ một con ngựa đứt thành hai khúc.

Saphira bảo Eragon: "Yên tâm, em không sao đâu. Một cái hang cấm thạch còn an toàn hơn những nơi chúng mình đã ngủ nhiều."

"Chắc vậy. Em nghĩ anh Murtagh có sao không?"

"Theo em, ông Ajihad là một người cao thượng, nếu anh ấy dùng tìm cách bỏ trốn thì chắc không có gì nguy hiểm đâu."

- Ngựa của chúng tôi đâu?

- Trong chuồng, gần ngoài cổng.

Họ ra khỏi Tronjheim bằng chính cái cổng đã đi vào. Mặt trời đã di chuyển từ khi Eragon nói chuyện với Ajihad, ánh sáng không còn rọi qua lỗ hổng trên đỉnh Farthen Dur. Lòng núi tối om nếu không có những ngọn đèn trên vách.

Orik chỉ một chóp cao màu trắng:

- Thịt tươi, nước mát đang chờ Saphira trên đó. Sau khi chọn được một hang ưng ý, sẽ có người lo làm giường và...không còn ai làm phiền nhiều gì nữa.

- Tôi muốn được ở chung cùng Saphira.

- Kỵ Sĩ Eragon, tôi sẽ làm tất cả theo ý cậu. Nhưng nên để Saphira tại đó trong khi cậu đi ăn, vì hầm vào phòng ăn không đủ rộng cho Saphira di chuyển.

- Sao ông không đem đồ ăn lên đó cho tôi?

- Vì món ăn nấu nướng dưới này. Nếu cậu muốn, một người hầu sẽ bưng lên, nhưng phải chờ đợi vì từ đây lên đỉnh đó không gần.

"Tại sao họ chiều chuộng mình quá thế?" Eragon ngạc nhiên tự hỏi, "Hay ông lùn định thử thách mình?"

Saphira uể oải nói: "Em mệt rồi. Cái nhà nghỉ của rồng này nghe có vẻ hay đấy. Nhất là không phải sợ thú dữ hay lính triều đình. Anh cứ đi ăn đi." "Em giữ thanh Zar'roc nhé." "Đây rồi, nhưng anh nhớ đem theo cung tên. Những người này tin tưởng được, nhưng phòng xa vẫn hơn." Eragon nói với Orik:

- Tôi ăn ở dưới này.

Với một cái nhún mình, Saphira bay vọt lên. Trong bóng tối yên tĩnh chỉ có tiếng vỗ cánh của nó vang lên. Orik nhìn theo thở dài:

- Ôi! Cậu sướng thật, Kỵ Sĩ. Tôi ước ao một lần được bay bổng trên bầu trời, ngắm nhìn phong cảnh.

Eragon theo ông vòng vèo qua nhiều hành lang rồi vào một căn phòng dài, đầy đầy những bàn đá thấp lè tè chỉ thích hợp với người lùn. Ánh lửa chập chờn trong một lò đá, sau một quầy dài.

Orik nói mấy tiếng bằng một ngôn ngữ lạ lùng với một chàng lùn béo ị, mặt tròn xoe. Ngay tức thì, những đĩa bằng đá đầy ú ụ nấm và cá bốc khói được mang ra. Hai người leo qua nhiều cầu thang, tới một hốc đục vào đá tường, có thể nhìn được ra ngoài. Ăn xong, khi Orik khoan khoái mỗi tẩu thuốc dài, Eragon nhìn xuống mặt đất hỏi:

- Các ông có trồng tía gỳ tại Farthen Dur không?

- Không, ánh nắng chỉ đủ cho rong rêu và nấm sống nổi thôi. Tronjheim không thể sống nếu không có tiếp tế từ những thung lũng chung quanh, đó cũng là một lý do vì sao nhiều đồng bào tôi chọn sống ở nơi khác, trong vùng núi Beor.

- Như thế là còn nhiều thành phố khác của người lùn nữa?

- Không nhiều được như chúng tôi mong muốn đâu. Và Tronjheim là thành phố lớn nhất. Cậu mới chỉ nhìn thấy những tầng bên dưới, nên không rõ, hầu hết Tronjheim đều hoang vắng. Cổ những tầng bỏ trống từ nhiều thế kỷ rồi. Suốt bao thế kỷ, chúng tôi đã phá đá mở đường, có

thể đi xuyên từ bên này sang bên kia núi....

- Như vật mà không sử dụng tới thì phí quá.

- Có người đã bàn tới chuyện bỏ nơi này vì tài nguyên cạn kiệt. Nhưng Tronjheim được thực hiện vì một công việc vô giá khác.

- Là gì?

- Những khi nguy khốn, nơi này là mái nhà cho tất cả dân tộc. Trong lịch sử đã xảy ra ba lần, toàn dân tộc tôi phải dồn vào đây, khi bên ngoài bị phá hủy hoàn toàn. Đó là lý do nơi này phải được giữ làm nơi phòng trú.

- Tôi chưa từng thấy một nơi hùng tráng như thế này bao giờ.

- Tôi rất vui thấy cậu cũng nghĩ thế. Dân tộc tôi sống lâu hơn con người bình thường, vậy mà cũng phải bao thế hệ mới tạo dựng lên Tronjheim. Chỉ vì triều đình đáng nguyên rủa của Galbatorix, một số người ngoài mới được phép nhìn thấy sự huy hoàng của thành phố này.

- Bao nhiêu người Varden ở đây?

- Người thường hay người lùn?

- Người thường. Tôi muốn biết có bao nhiêu người chạy trốn triều đình.

- Khoảng bốn ngàn. Nhưng đó chỉ là những người mong được chiến đấu, còn những người khác chạy đến để tìm sự bảo vệ của vua Orrin tại Surda.

Quá ít, Eragon chán nản tự nhủ. Chỉ riêng quân đội hoàng gia đã gần mười sáu ngàn, chưa kể tui Urgals. Nó hỏi:

- Sao vua Orrin không đánh lại triều đình?

- Nếu ông ta công khai chống đối, Galbatorix đã bóp nát Surda rồi. Đó là một lầm lẫn của Galbatorix, lão cho rằng Surda không đáng lo ngại. Nhưng chính nhờ sự yểm trợ của vua Orrin mà Varden mới có hầu hết số vũ khí và tiếp tế trong thời gian qua. Không có ông ta, thì đã không thể kháng cự với triều đình. Nhưng đừng thất vọng vì số Varden ít ỏi tại đây. Số người lùn tại Tronjheim rất đông, đông hơn cậu tưởng nhiều, và họ sẵn sàng chiến đấu khi thời cơ tới. Vua Orrin cũng đã hứa đưa quân tăng cường, khi chúng ta lâm trận với Galbatorix. Thần tiên cũng sẵn lòng tiếp tay cho chúng ta.

Eragon âm thầm liên lạc với Saphira và thấy cô ả đang say mê chèn chén một mình. Rồi Eragon chợt chú ý đến dấu hiệu cái búa và mười hai ngôi sao trên nón sắt của Orik:- Dấu hiệu này có nghĩa gì? Tôi thấy nó trên sàn Tronjheim.

- Đây là dấu hiệu của bộ tộc tôi. Chúng tôi là Ingietum, thợ sắt và lò rèn. Một trong mười hai bộ tộc trong guồng máy cai trị. Đức vua Hrothgar là một người trong bộ tộc tôi. Ngài đã làm rạng danh dòng tộc rất nhiều.

Khi Eragon cùng Orik đem trả khay cho nhà bếp, đi ngang một người lùn trong hành lang. Ông ta đứng cúi đầu trước mặt Eragon cung kính nói:

- Xin chào Argetlam.

Nó đỏ mặt vì ngượng, nhưng không khỏi thầm vui thích. Từ bé tới giờ có ma nào cúi đầu chào nó. Eragon cúi sát Orik, hỏi:

- Ông ta nói gì vậy?

- Đó là một cổ ngữ của thần tiên thường dùng để chào các Kỵ Sĩ. Argetlam nghĩa là Bàn- Tay- Bạc.

Eragon nhìn bàn tay đeo găng, nghĩ đến dấu hiệu gedwey ignasia. Orik hỏi:

- Cậu có muốn về chỗ Saphira chưa?

- Có chỗ nào tắm được không? Lâu lắm rồi tôi chưa được tắm cho ra tắm. Áo quần cũng hết những máu khô và rách bươm cả rồi. Này, có chỗ nào để tôi có thể làm việc kiếm tiền, mua

mấy bộ đồ mới không?

- Cậu định bêu riếu lòng hiếu khách của đức vua tôi sao, Eragon? Khi nào cậu còn ở trong Tronjheim này, cậu không phải mua sắm gì hết. Cậu sẽ thanh toán bằng...cách khác. Đức vua và Ajihad sẽ lo chuyện này. Nào, tôi sẽ cho cậu biết phải tắm ở đâu.

Ông lùn đưa Eragon xuống một cầu thang dài, tận đáy Tronjheim. Những đường hầm như sụp lên đầu nó, vì trần chỉ cao chừng gần hai thước. Đèn chiếu toàn một màu đỏ. Orik cắt nghĩa:

- Màu đỏ sẽ không làm cậu mờ mắt khi bước vào trong tối hay trở ra ngoài sáng.

Hai người vào một phòng trống trơn, chỉ có một cánh cửa nhỏ. Orik chỉ cánh cửa nói:

- Hồ tắm ngay sau cửa. Trong đó đã có sẵn đầy đủ mọi thứ. Cậu để hết quần áo tại đây. Khi trở ra, sẽ có quần áo mới.

Eragon cảm ơn, rồi cởi quần áo, cảm thấy kỳ kỳ khi một mình trong hầm, với cái trần đá như úp sụp trên đầu. Lạnh run người, Eragon chạy vội qua cánh cửa, tiến vào vùng tối mờ mờ. Nó lần mò cho tới khi chân chạm làn nước ấm. Thả mình vào hồ nước êm dịu, mằn mặn và rất ấm, Eragon nhắm mắt thoải mái bồng bềnh trong hồ nước chỉ cao tới thắt lưng.

Khi trở lại phòng sáng ánh đèn đỏ, Eragon thấy đầy đủ từ khăn tắm, đồ lót và áo quần vừa với nó như in. Sáng khoái, nó bước vào đường hầm.

Orik, tay cầm túi thuốc, đang đứng chờ. Khi ra khỏi thành phố núi, Eragon liên lạc gọi và Saphira bay xuống bên nó, Eragon hỏi Orik:

- Các ông liên lạc với những người ở trên đỉnh kia bằng cách nào?

- Vấn đề này chúng tôi giải quyết từ lâu rồi. Nếu để ý, cậu sẽ thấy sau những cửa vòm, một cầu thang uốn quanh sát những bức tường phòng trung tâm Tronjheim. Cầu thang này dẫn thẳng lên nhà nghỉ của rồng, trên đỉnh Isidar Mithrim. Chúng tôi gọi là Vol Turin, Cầu- Thang- Vô- Tận. Lên xuống cấp cứu khẩn không được mau lẹ, tiện lợi. Nên thay vào đó, chúng tôi sử dụng đèn để chuyển tín hiệu. Cùng với Vol Turin, kế bên nó còn một máng trơn bóng, sử dụng như một cầu trượt khổng lồ.

Eragon tủm tỉm:

- Nguy hiểm không?

- Ấy, đừng có chơi đại mà thử nhé. Cầu trượt đó thiết kế cho người lùn thôi. Người cỡ cậu lộn từng pheo ra khỏi máng không nát xương, cũng bay luôn ra ngoài không gian.

Khi Saphira phóng xuống như một cây thương, chào Eragon, dân thành phố Tronjheim xúm quanh bàn tán. Eragon luống cuống nhìn đám đông. Orik nói ngay:

- Cậu nên đi đi. Sáng mai tôi đợi cậu tại nơi này.

- Làm sao tôi biết trời sáng lúc nào?

- Sẽ có người đến đánh thức. Thôi đi đi.

Eragon lách qua đám đông vây quanh Saphira, leo lên lưng nó. Nhưng Saphira chưa kịp cất cánh, một bà lão ghì chặt chân Eragon đến nỗi nó không thể nào rút chân khỏi những ngón tay cứng như thép của bà ta. Bà ta hướng bộ mặt nhăn nheo, hai mắt sáng rực nhìn Eragon đầy khẩn khoản. Nó hốt hoảng hỏi:

- Bà muốn gì?

Bà lão rút tay về, mở bọc vải ôm khư khư, để lộ khuôn mặt một đứa trẻ:

- Đứa trẻ này không cha mẹ, không ai chăm sóc ngoài lão. Lão già yếu rồi. Argetlam ơn, xin hãy ban phúc lành cho nó.

Eragon nhìn Orik cầu cứu, nhưng ông ta chỉ đứng nhìn. Đám đông im lặng chờ phản ứng của Eragon. Bà lão tiếp tục lải nhải:

- Ban phúc cho nó, Argetlam ơi!

Eragon chưa bao giờ chúc phúc cho ai. Tại quê hương nó, đây là một chuyện quan trọng. Vì lời chúc phúc có thể trở thành lời nguyền hơn là đem lại lợi ích, nhất là khi kẻ chúc phúc có ác ý hay thiếu niềm tin. Mình có dám lãnh trách nhiệm này không, nó tự hỏi. Nhưng bất ngờ, nó quyết định lặn lội trong trí những câu thần chú bằng cổ ngữ, rồi nó cúi xuống, tháo găng tay phải, đặt bàn tay lên trán đứa bé, niệm chú:

- Atr gulai un ilian tuathr ono un atra ono waisa skolir fra rauthr.

Những lời nói vừa ra khỏi miệng, Eragon cảm thấy mọi mệt đến không ngờ. Nó nói với bà lão:

- Nếu những lời chúc phúc của tôi có hiệu quả, em nhỏ này sẽ tránh được những thảm kịch trong đời.

- Cảm ơn, Argetlam.

Bà lão thì thầm, cúi đầu, rồi vừa dợm quay đi, thì Saphira vươn cổ, cúi đầu sát đứa trẻ. Bà già hoảng hốt lùi lại. Saphira nhẹ đặt đầu mũi giữa cặp lông mày con bé.

Đám đông như nghẹn thở. Trên chỗ da Saphira vừa chạm tới, hiện lên một vết trắng sáng như bạc, hình ngôi sao giống dấu gedwey ignasia trên bàn tay Eragon. Bà lão lom lom nhìn Saphira bằng đôi mắt đầy sự biết ơn. Thành linh Saphira rướn người nhảy vọt lên, vỗ cánh, gió thổi dập đám đông. Lên cao rồi, Eragon mới hỏi: "Em đã làm gì vậy?"

"Anh cho em bé tương lai, còn em cho nó hy vọng."

Dù đang ở bên Saphira, một nỗi cô đơn chợt tràn ngập trong lòng Eragon. Chung quanh nó toàn người xa lạ, lần đầu tiên nó cảm thấy rõ ràng quê nhà đã quá xa xôi. Dù chỉ là hình ảnh một mái nhà tan nát, nhưng tấm lòng nó vẫn chỉ hướng về nơi đó. Nó hỏi Saphira: "Anh đã trở thành cái gì thế này, hả Saphira? Anh mới bước vào tuổi mười sáu, vậy mà đã được lãnh tụ Varden hỏi ý kiến, bị vua Galbatorix truy lùng, lang thang cùng con trai phản đồ Morzan, và bây giờ lại còn chúc phúc cho kẻ khác. Anh đã ban sự khôn ngoan nào cho một đứa trẻ chưa biết gì đây? Những khó khăn nào anh sẽ phải vượt qua để ngăn chặn một đoàn quân? Toàn chuyện diên rồ! Chúng ta nên trở về Carvahall với anh Roran thôi."

Một lúc lâu sau, Saphira mới nhẹ nhàng nói: "Một chàng tuổi trẻ, đó là anh hiện nay. Một chàng tuổi trẻ tranh đấu khi bước vào đời. Có thể em nhỏ hơn anh nhiều, nếu tính bằng năm tháng, nhưng tư tưởng của em già dặn hơn anh. Đừng lo lắng trước những chuyện này. Con người thường biết phải làm gì. Anh chỉ việc chỉ cho họ một con đường, như vậy là khôn ngoan. Như việc anh chúc phúc cho em bé, không phải là một chuyện viển vông đâu. Những gì anh thấy mới chỉ là sự khởi đầu cho một lịch sử mới, một huyền thoại mới. Anh nghĩ xem, với một dấu ấn của rồng và lời chúc phúc của một Kỵ Sĩ, cô bé đó rồi đây có an phận làm một thôn nữ hay phụ việc trong một quán ba không? Anh đánh giá thấp tài năng, sức mạnh của chúng mình rồi."

"Tất cả những chuyện đó đều quá nặng nề với anh. Anh cảm thấy như đang sống trong một ảo ảnh, một giấc mơ không có gì là thật. Anh biết, đã có biết bao chuyện đáng kinh ngạc xảy ra thật, nhưng toàn là những chuyện của người khác, ở đâu đó, trong một thời gian xa tít mù. Nhưng còn việc anh tìm thấy trứng, được một Kỵ Sĩ dạy dỗ, rồi quyết đấu với Tà Thần, những việc đó không phải là của một thằng bé nông dân như anh, nó làm anh thay đổi quá."

"Đó là định mệnh của anh. Thế hệ nào cũng cần một thần tượng. Cậu nông dân mang tên vị Kỵ Sĩ đầu tiên đầu phải không có một nguyên nhân. Cái tên chỉ là sự khởi đầu, bản thân anh hiện nay là sự tiếp nối. Hoặc là sự kết thúc."

"Càng nói càng thêm lẫn lộn. Nếu điều gì cũng do tiền định, sự lựa chọn của ta trên đời này không có nghĩa gì sao? Cứ cúi đầu cam nhận số mệnh thôi sao?"

"Eragon, em đã chọn anh từ khi em còn trong trứng. Anh đã ở trong hoàn cảnh có thể dẫn đến cái chết, anh có ân hận vì điều đó không? Anh hãy tỉnh táo suy nghĩ kỹ đi. Mọi chuyện xáo trộn từ sau khi ông Brom chết. Chính em cũng không yên tâm."

Bay tới đỉnh Tronjheim, Eragon liếc nhìn qua lỗ hổng xuống nền nhà nghỉ của rồng: Isidar Mithrim- Tầng ngọc hình ngôi sao. Nó biết phía dưới là phòng trung tâm khổng lồ. Saphira nhẹ nhàng đáp xuống sàn. Eragon hỏi: "Em có làm trầy sàn đá không?" "Chắc không. Thứ ngọc này rất khác thường."

Gian phòng tròn, đường kính khoảng ba mươi thước, cao ba mươi thước. Chung quanh tường là những hang tối rộng như một căn nhà, với những bậc thang dẫn lên tận những hang cao nhất. Căn phòng có một cửa vòm mở ra ngoài.

Eragon nằm sấp, áp mặt trên nền ngọc mát lạnh, ráng nhìn xuyên qua những vân đá long lanh màu sắc. Nhưng nó không thể nào nhìn thấy gì trong gian phòng cách một dặm dưới kia. Nó hỏi: "Anh ngủ ở đâu."

Saphira nhún mình nhảy lên một miệng hang cao chừng sáu thước.

"Lên đây. Trong hang này có một cái giường dành cho anh."

Eragon theo mấy bậc thềm bước lên. Cái hang càng vào sâu càng rộng hơn Eragon tưởng. Những vết đẽo đục, lồi lõm tạo ấn tượng một hang động thiên nhiên. Cuối hang, một tấm nệm lớn đủ để dành cho Saphira. Kế bên, một cái giường đục sâu vào tường. Một ngọn đèn có chao rọi ánh sáng dịu khắp hang. Eragon nhận xét: "Có vẻ rất an toàn, anh thấy thích nơi này quá." Nó ngả mình trên nệm, thở dài hỏi Saphira: "Em nghĩ sao về thành phố ngầm này và ông Ajihad?"

"Eragon ạ, dường như chúng ta bị cuốn vào một cuộc chiến...kiểu mới. Dao kiếm, móng vuốt trở thành vô dụng, nhưng chỉ lời nói và những mối đồng minh mới đem lại kết quả. Cặp song sinh không ưa chúng ta, phải thận trọng vì có thể chúng toan tính điều gì. Số người lùn tin tưởng ta cũng không nhiều. Thần tiên không muốn con người trở thành một Kỵ Sĩ, vì vậy chắc chắn họ sẽ phản đối anh. Vì thế, cách tốt nhất là, chúng ta phải mau chóng tìm hiểu và kết bạn với họ."

"Em nghĩ mình có thể độc lập giữa những người lãnh đạo khác nhau này không?"

"Ajihad ủng hộ sự tự do của chúng ta. Nhưng chúng ta sẽ khó sống nếu không tỏ ra trung thành với một nhóm nào đó. Sớm muộn gì ta cũng phải chọn một con đường."

Chương 52

Gặp lại ma mèo và phù thủy

Eragon thức dậy trong hang ấm. Saphira vẫn say sưa ngủ. Lần đầu tiên, kể từ khi vào lòng núi Farthen Dur, Eragon mới cảm thấy yên tâm và tràn trề hy vọng. Ăn ngon, ngủ kỹ. Trong nó không còn cảm giác căng thẳng, sự căng thẳng từ khi ra khỏi thung lũng Palancar, và nhất là từ sau cái chết của ông Brom.

Nhưng tuy được Ajihad ưu ái, lương tâm nó không ngừng day dứt vì Murtagh. Nó không thể chấp nhận việc ông giam cầm Murtagh như thế.

Nó nhìn mái hang, mơ màng nghĩ đến nàng tiên Arya. Nhưng vừa trở mình nhìn ra: một con mèo lớn tướng ngồi lù lù ngay cửa hang, đang thản nhiên liếm láp bộ móng. Đôi mắt con mèo đỏ rực nhìn Eragon.

"Solembum hả?"

"Chính xác."

Con ma mèo há mồm ngáp nhe ra những cái nanh nhọn hoắt, vươn vai nhảy xuống sàn: "Theo ta."

Saphira đã thức, nhìn Eragon thì thầm: "Đi đi, em không sao đâu." Con ma mèo đứng chờ ngay cửa vòm. Eragon vừa nhảy xuống sàn, Solembum biến ngay sau cửa. Vội vàng đuổi theo, Eragon gặp đầu Cầu - Thang - Vô - Tận. Và đó là con đường độc nhất. Nó chạy xuống cầu thang. Xuống tới tầng dưới, nó thấy mình đang đứng trên con đường uốn quanh, dẫn xuống phòng trung tâm. Kế bên cầu thang là một máng trượt, gần đó đặt sẵn một chõng những miếng da dùng để lót khi trượt xuống. Bên phải Eragon, một hành lang dẫn qua những căn hộ cùng tầng. Con ma mèo đang đứng đỉnh vừa đi vừa ve vẩy đuôi. Eragon chạy theo, cho tới khi Solembum ngừng trước một cánh cửa, nghe ngao mấy tiếng. Hình như đó là một mật hiệu. Cánh cửa bật mở. Solembum lách vào, cửa đóng lại ngay. Eragon bối rối đưa tay định gõ, cánh cửa bung ra tức thì.

Nó bước vào một căn hộ hai phòng, trang trí xa hoa, bàn ghế chạm trổ, nhiều bó cây lủng lẳng trên tường. Những ngọn đèn từ trần và các bức tường, chiếu sáng một đồng đồ lộn xộn trên sàn.

Giữa phòng, bà phù thủy thầy bói Angela, đang ngồi trên một cái ghế da. Eragon bật hỏi:

- Bà làm gì ở đây vậy?

- Chỉ có một cái ghế độc nhất thôi, cháu chịu khó ngồi xuống sàn đi, rồi mụ nói cho nghe.

Eragon ngồi xuống giữa hai cái bình sóng sánh nước thuốc màu xanh. Angela cúi nhìn nó:

- Thì ra cháu là một Kỵ Sĩ. Mụ đã nghi, nhưng cho đến hôm qua mụ mới biết chắc. Mụ tin là Solembum biết từ lâu, nhưng nó không nói. Đáng lẽ mụ phải đoán ra ngay từ khi cháu nhắc đến Brom. Saphira...mụ thích cái tên này quá, rất hợp với một con rồng....

- Ông Brom đã chết. Tụi Ra'zac đã giết ông.

Angela giật mình, vén lọn tóc đen, nhẹ nhàng nói:

- Mụ rất tiếc, thật tình rất tiếc.

Eragon cười cay đắng:

- Nhưng không ngạc nhiên, phải không? Bà đã đoán trước cái chết của ông ấy mà.

- Mụ không biết đó là cái chết của ai. Nhưng không...mụ không ngạc nhiên thật. Mụ đã gặp Brom một vài lần. Ông ta không quan tâm đến chuyện bói toán...tâm phào của mụ. Nó chỉ làm

ông khó chịu.

- Ở Teirm, bà đã cười nhạo số mệnh của ông ấy và bảo mệnh số của ông như một trò đùa. Vì sao vậy?

- Nhớ lại, mẹ thấy định mệnh quả đã đùa giỡn với ông ta cay nghiệt quá. Tại sao mẹ nói thế ư? Ông ta như bị lời nguyền. Cả đời thất bại, chỉ trừ một lần. Không phải lỗi của Brom. Mà do định mệnh. Ông ta được tuyển làm Kỳ Sĩ, nhưng rồi lại bị giết. Yêu một người đàn bà, nhưng không được đền đáp lại. Rồi được chọn làm người diu dắt, huấn luyện cho cháu, ông ấy lại thất bại vì cái chết. Chỉ một lần thành công, là giết chết Morzan. Một việc đáng lẽ ông ta không làm thì tốt hơn.

- Ông Brom chưa hề nhắc đến một người đàn bà với cháu.

- Ta nghe chuyện này từ một người...không thể nói dối. Nhưng thôi, chuyện này nói vậy đủ rồi. Đời sống vẫn tiếp tục, đừng để cái chết làm chúng ta rầu rĩ mãi.

Bà cúi nhặt bó rơm, tiếp tục bện lại với nhau. Eragon đàn phải hỏi qua chuyện khác:

- Vậy bà bỏ Teirm đến đây làm gì? - Sau khi nghe cháu nhắc đến tên Brom, mẹ nhớ lại những chuyện xảy ra tại Alageasia. Thiên hạ xầm xì chuyện triều đình đang truy lùng một Kỳ Sĩ. Lúc đó ta hiểu ra, trứng rồng của Galbatorix chắc đã nở. Vậy là mẹ đóng cửa hiệu đi tìm hiểu thêm.

- Bà cũng biết chuyện trứng rồng?

- Tất nhiên là biết. Mẹ đâu có ngu. Mẹ từng đi nhiều nơi cháu không thể ngờ nổi đâu. Chẳng chuyện lớn nhỏ nào qua khỏi mắt mẹ lang này. Dù sao mẹ cũng phải đến chỗ Varden càng sớm càng tốt, vì vậy mẹ đã đến đây cả tháng rồi, mặc dù mẹ không ưa nổi nơi này, vừa xa xôi vừa mốc thối. Người nào ở đây cũng quá nghiêm túc, quá quý phái. Tuy nhiên số mạng của toàn thể dân Farthen Dur là chết thảm.

Angela thở dài, mặt thoáng vẻ diều cợt. Eragon cười hỏi:

- Vậy bà còn ở lại đây làm gì?

- Vì mẹ muốn có mặt tại tất cả những nơi có những sự kiện trọng đại xảy ra. Hơn nữa, nếu mẹ ở lại Teirm, Solembum vẫn cứ đi một mình, mà mẹ muốn luôn gần gũi nó. Nào, kể cho mẹ nghe, từ ngày đó cháu đã phiêu lưu ra sao nào.

Trong một tiếng đồng hồ, Eragon kể lại chuyến đi trong hai tháng rưỡi của nó. Angela lặng lẽ nghe, nhưng khi nó nhắc tới tên Murtagh, bà ta bật kêu lên: "Murtagh?" Eragon gật đầu bảo:

- Đúng vậy, chính anh ta cho cháu biết anh ta là ai. Nhưng để cháu kể hết, bà hãy phán xét về anh ấy.

Khi Eragon kể xong, Angela ngồi trầm ngâm suy nghĩ. Solembum nhảy tót lên lòng bà, hau háu nhìn Eragon.

Angela vuốt ve con ma mèo, nói:

- Thú vị thật. Galbatorix liên minh với Urgals. Murtagh xuất đầu lộ diện...Dù cháu chắc đã tiên đoán được những điều nguy hiểm, nhưng ta cũng khuyên cháu phải coi chừng Murtagh.

- Murtagh tỏ ra là một người bạn chung thủy và một đồng minh quả quyết.

- Dù sao cũng vẫn phải rất thận trọng. Còn vấn đề Tà Thần nữa. Mẹ nghĩ, sau Galbatorix, Tà Thần Durza là mối đe dọa lớn nhất của Varden. Mẹ ghê tởm Tà Thần, chúng luyện những phù phép yêu mị nhất, bằng cách chiêu mộ âm binh. Ta muốn được móc tim chúng bằng que sắt rỉ, quăng cho lợn ăn.

Eragon ngạc nhiên vì giọng cay độc của bà phù thủy kiêm thầy bói:

- Ông Brom bảo, Tà Thần là phù thủy, sử dụng âm binh để hoàn thành những công việc theo ý chúng. Nhưng cháu không hiểu sao chúng quá độc ác vậy?

- Không, không đúng. Phù thủy thông thường, chẳng xấu hơn hay tốt hơn tất cả chúng ta. Họ

dùng sức mạnh phép thuật để điều khiển âm binh và sức mạnh của âm binh. Còn Tà Thần buông thả sự kiểm soát hầu tìm kiếm những phép thuật, sức mạnh lớn hơn. Chúng để cho thân xác điều khiển bởi âm binh. Bất hạnh là chỉ những âm hồn độc ác nhất mới có thể trở thành quỷ ám con người, và một khi chúng đã nhập vào rồi, chúng sẽ không buông tha, không chịu xuất ra khỏi thân xác đó nữa. Tình trạng này có thể xảy ra vì tai nạn, khi một phù thủy để một âm hồn mạnh hơn nhập vào. Vấn đề là, khi một tà thần được tạo ra, việc tiêu diệt nó là một điều cực kỳ nan giải. Mụ tin cháu đã biết, chỉ có hai người sống sót sau khi giết Tà Thần: thần tiên Laetri và Kỵ Sĩ Irnstad.

- Cháu đã được nghe chuyện này. Sao bà lên tận trên đỉnh này để ở, vừa biệt lập vừa bất tiện?

- Nói thật nhé, ta đi trốn. Vì ta chỉ yên ổn được mấy ngày đầu khi tới đây. Một tên gác bếp xép tiết lộ ta là ai, thế là đám phù thủy tép riu xúm vào làm phiền ta, nằng nặc mời ta gia nhập vào cái hội bí mật của chúng. Nhất là lại do loài dòi bọ như cặp sinh đôi điều khiển. Cuối cùng ta dọa sẽ biến chúng thành cóc, à xin lỗi, thành ếch ráo. Thế mà chúng đâu có nản lòng. Nửa đêm, ta chuồn lên đây. Chuyện lên tận đây sống, đối với mụ không khó khăn như cháu tưởng đâu.

- Bà có phải để cặp song sinh xâm nhập vào tâm trí để kiểm tra không?

- Hai anh em nó không dám làm chuyện đó với mụ đâu. Chúng biết sẽ bị mất hết công lực và hóa điên khùng. Vả lại, ta từng đến đây, trước khi Varden bày ra vụ kiểm tra tư tưởng này.

Bà ta liếc về cuối phòng, bảo:

- Buổi nói chuyện thật thú vị, nhưng chắc cháu cũng phải đi thôi. Mụ đang luyện một môn thuốc đặc biệt bằng độc thảo và lưỡi thần lằn. Đó, nước thuốc sôi rồi. Lúc nào rảnh hãy tới chuyện trò với mụ nhé. Đừng cho ai biết mụ ở đây. Mụ chán di chuyển lắm rồi, bực mình lắm. Mà cháu thì chắc không muốn làm mụ...bực mình, phải không?

- Cháu sẽ giữ bí mật.

Mèo ma hướng dẫn Eragon trở về phòng, rồi ngoe ngáy đuôi quay đi.

Chương 53

Cung điện của vua lùn

Eragon thức dậy đã thấy một người lùn đứng chờ. Sau khi cúi chào, anh ta lắp bắp:

- Thừa Argetlam, Knurla Orik đang chờ ngài.

Anh ta vừa lui ra, Saphira nhảy xuống sàn, cấp thanh Zar'rac trao cho Eragon: "Đeo vào. Anh là một Kỵ Sĩ, phải đeo một thanh kiếm của Kỵ Sĩ. Có thể thanh Zar'rac này có một lịch sử đầm máu, nhưng hãy hãnh diện mà đeo nó, tạo cho nó một lịch sử mới."

"Em quên Ajihad khuyên đừng đeo Zar'rac sao?"

"Nếu anh muốn vượt lên khỏi những thế lực ở đây, đừng để họ điều khiển từng hành động của anh. Cứ đeo nó đi."

Eragon miễn cưỡng đeo thanh kiếm. Trong khi bay xuống thành phố trong lòng núi, nó kể cho Saphira nghe chuyện gặp bà phù thủy Angela.

Vừa hạ xuống một cổng thành Tronjheim, ông lùn Orik chạy lại, nói ngay:

- Đức vua Hrothgar của chúng tôi đang chờ cả hai. Xuống đi, chúng ta cùng đi bộ vào.

Vừa rảo chân theo Orik qua một hành lang đầy người dòm ngó, Eragon vừa hỏi:

- Chúng ta gặp đức vua tại đâu?

- Trong cung điện. Bên dưới thành phố này. Đức vua cho cậu được triệu kiến riêng, để chứng tỏ một hành động...rất otho, nghĩa là sự chân thành. Cậu không phải thi lễ theo triều nghi, nhưng hãy nói năng tôn kính. Đức vua rất nóng tính, nhưng rất anh minh, vì vậy phải thận trọng trong từng lời nói.

Tới phòng trung tâm, Orik đi trước, hướng dẫn Eragon và Saphira xuống một cầu thang bên phải, rồi tới một lối đi có mái vòm dài chừng ba mươi thước, chấm dứt trước hai cánh cửa lớn bằng đá hoa cương. Một vương miện được khắc trùm trên bề mặt hai cánh cửa.

Trước mặt họ là một tiền sảnh tối. Triều đình là một hang động thiên nhiên, dọc hai vách hang là những hàng thạch nhũ, từ trên rủ xuống, và từ nền mọc lên, cao lớn hơn một con người. Những ngọn đèn rải rác tỏa một nguồn ánh sáng âm u. Nền đá nâu và nhẵn bóng. Cuối hang, một bóng người ngồi bất động trên chiếc ngai màu đen.

- Đức vua đang chờ.

Orik cúi đầu nói rồi quay ra. Eragon nắm chặt chuôi kiếm tiến bước bên Saphira. Cánh cửa phía sau khép lại.

Tiếng bước chân của nó và Saphira vang vọng khi cả hai đi qua những bức tượng đặt trong hốc giữa những hàng thạch nhũ. Mỗi bức tượng là một vị vua của người lùn, đôi vương miện, ngồi trên ngai vàng, đôi mắt nghiêm khắc hướng về cõi xa xăm. Dưới chân tượng là hàng chữ khắc tên của vị vua.

Qua hai hàng tượng của hơn bốn chục vị tiên vương, tới những hốc còn bỏ trống, dành cho các vua sẽ qua đời trong tương lai, Eragon và Saphira ngừng trước ngai vàng.

Ông vua lùn ngồi im lìm trên ngai tạc bằng nguyên khối đá đen, chẳng khác gì một bức tượng. Chiếc ngai không trang trí, không được tạo theo một hình dáng nào, tỏa ra một sức mạnh, sức mạnh gợi nhớ lại thuở xa xưa, khi những người lùn cai trị Alageasia, không có bàn tay của thần tiên hay con người thường can thiệp vào. Vua Hrothgar đội một mũ đính hồng ngọc và kim cương thay cho chiếc vương miện. Mặt ông trang nghiêm hẳn những kinh nghiệm của những năm dài cai trị. Dưới vầng trán nhẵn, đôi mắt sâu sáng rực. Một tấm giáp sắt che

trước ngực. Chòm râu bạc phủ xuống tận thắt lưng và trên đùi ông là một cay búa với biểu hiệu của bộ tộc, giống như trên nón sắt của Orik.

Eragon cúi đầu, quì gối. Nhà vua nhích người, như vừa tỉnh giấc, cất giọng sang sảng nói:

- Kỵ Sĩ hãy đứng lên. Người không phải thủ lễ với ta.

Eragon đứng thẳng dậy. Hrothgar chăm chăm nhìn rồi nói:

- z knurl deimi lanok. Đó là một châm ngôn cổ. Coi chừng đá đổi thay...Nhưng ngày nay đá đổi thay mau chóng thật. Ta không thể gặp nhà người sớm hơn vì buộc phải giải quyết cho xong một số việc với những kẻ chống đối trong các bộ tộc. Họ xin ta không cho nhà người ẩn trú và trục xuất ra khỏi Farthen Dur. Ta đã phải cố gắng thuyết phục để họ đồng ý chuyện nhà người ở lại vương quốc này.

- Đa tạ bệ hạ. Thần không ngờ đã gây ra nhiều phiền toái thế.

- Hãy nhìn kia, Kỵ Sĩ Eragon. Đó là bốn mươi một đấng tiên vương của ta. Ta là vua thứ bốn mươi hai của vương quốc. Khi ta dời bỏ trần gian này để về cùng chư thần, tượng của ta cũng sẽ được đặt lên cùng các tiên vương. Bức tượng thứ nhất kia giống hệt đại tổ Korgan của ta, chính đại tổ đã rèn nên cây chùy Volund này. Suốt tám thiên niên kỷ - từ buổi bình minh của nòi giống chúng ta - dưới lòng núi Farthen Dur hùng vĩ này đều do người lùn cai trị. Chúng ta là xương của đất, lâu đời hơn những thần tiên cao nhả và loài rồng man rợ.

Saphira hơi rướn mình lên. Vua Hrothgar trầm giọng tiếp:

- Ta đã già, già đủ để thấy những tháng năm huy hoàng của Kỵ Sĩ, để chuyện trò cùng Varel, người Kỵ Sĩ lãnh đạo cuối cùng của họ, khi ông ta tới đây triệu kiến ta chính trong bốn bức tường này. Vẫn có vài kẻ còn sống, có thể làm chứng cho điều ta nói. Ta còn nhớ những sự can thiệp của Kỵ Sĩ vào triều đình của ta, nhưng ta cũng vẫn nhớ nền hòa bình họ đem lại, để có thể bình yên đi bộ từ Tronjheim tới Narda. Giờ đây, nhà người - một truyền thuyết đã mai một, lại hồi sinh - đứng trước mắt ta. Hãy thành thật cho ta biết, vì sao nhà người tới Farthen Dur này. Ta đã nghe những việc làm nhà người phải trốn chạy triều đình Galbatorix. Nhưng hiện nay mục đích của nhà người là gì?

- Hiện nay thần và Saphira chỉ mong bình phục trong những ngày tá túc tại đây. Thần không đến đây với ý định gây rối, mà chỉ xin được ẩn trốn khỏi những hiểm nghèo đã gặp trong mấy tháng qua. Có thể ông Ajihad sẽ chuyển thần và Saphira sang với thần tiên, nhưng cho tới khi đó, thần cầu mong được ở lại quý quốc.

- Như thế là nhà người chỉ có một nhu cầu là được sống yên thân tại đây và....bỏ qua hết những gì triều đình Galbatorix đã gây ra cho nhà người?

Eragon lắc đầu, kiêu hãnh nói:

- Nếu bệ hạ đã nghe ông Ajihad tường thuật, hẳn bệ hạ đã biết những thống khổ của hạ thần. Dù tan tành nát thịt, thần vẫn quyết đấu cùng Galbatorix. Hơn thế nữa, tâm nguyện của thần là phải cứu giúp những con người chưa thoát khỏi vòng kiểm tỏa của ông ta, trong số đó có người anh họ Roran của thần.

Nhà vua tỏ ra hài lòng vì câu trả lời của Eragon. Ông quay qua Saphira hỏi:

- Rồng, mi nghĩ sao về vấn đề này? Lý do gì mi tới đây?

Saphira nhếch mép gầm gừ: "Nói với ông ta, em khát máu kẻ thù và đang sôi gan chờ ngày ra trận để choảng nhau với Galbatorix. Em không thể có cảm tình đối với quân phản bội, những kẻ đã đập vỡ trứng rồng như lão vua giả đó. Lão đã giam giữ em suốt bao thế kỷ. Thậm chí đến bây giờ, còn hai anh em của em trong tay lão. Em phải giải phóng cho họ. Và anh cũng nói cho nhà vua biết, em thấy là anh cũng đã sẵn sàng."

Eragon nhăn nhó, nhưng cũng đành chuyển lại lời của Saphira. Ông vua già thích thú cười nhả cả mặt:

- Ha ha ta thấy bao nhiêu thế kỷ rồi loài rồng vẫn chẳng hề thay đổi. Các người biết vì sao

ngai vàng này được đeo chẳng ra hình dáng gì, mà lại gồ ghề thế này không? Để không ai có thể thoải mái ngồi yên trên nó. Ta cũng vậy, khi phải từ bỏ ngai vàng, ta không tiếc nuối gì. Eragon, điều gì đã thúc dục, nhắc nhở người tới trách nhiệm vậy? Có phải vì ngai vàng của Galbatorix hay không?

- Thần không cố gắng để được ngai vàng hay quyền lợi. Trách nhiệm của một Kỵ Sĩ đã quá đủ rồi. Không, thần sẽ không dành vương miện của kinh đô Uru'baen...trừ khi không có người kế vị hay không ai đủ tài đức để lãnh trách nhiệm này.

- Chắc chắn người sẽ là một nhà vua đức độ hơn Galbatorix, nhưng không một đất nước nào nên có một người trị vì còn ít tuổi và muốn dẹp bỏ ngai vàng. Thời đại Kỵ Sĩ qua rồi, Eragon ạ. Họ sẽ không bao giờ thành công như xưa đâu. Cho dù hai cái trứng rồng của Galbatorix có nở ra.

Mặt ông tối lại khi nhìn bên sườn Eragon:

- Ta thấy người đang đeo thanh kiếm của kẻ thù. Ta cũng được nghe kể, người đi cùng con trai của một phản đồ. Lòng ta không vui khi thấy thanh kiếm đó, nhưng đưa ta nhìn kỹ xem sao.

Eragon tháo kiếm, dâng lên, chuôi kiếm đưa lên trước. Nhà vua ngắm nghía màu đỏ của thanh kiếm rực sáng dưới ánh đèn. Vừa vuốt ve lưỡi kiếm, ông vừa gật gù nói:

- Tuyệt hảo! Quả là bậc thầy tôi luyện kiếm. Thần tiên chỉ chuyên sử dụng cung tên, thương giáo, nhưng khi họ đã rèn kiếm thì cũng không ai bì kịp. Đây là một thanh kiếm bất hạnh, ta không muốn thấy nó trong vương quốc của ta. Nhưng nếu muốn, người cứ đeo, biết đâu số phận của nó đã được đổi thay.

Ông trao lại thanh Zar'rac và hỏi:

- Cháu ta có tận tình giúp đỡ người không?

- Thưa....là ai?

- Orik. Con trai quận chúa út của triều đình. Orik phục vụ Ajihrad để chứng tỏ việc ta ủng hộ Varden. Tuy nhiên, hình như Orik đã trở lại dưới quyền ta. Ta rất hài lòng chuyện người đã lên tiếng bênh vực cho Orik.

Eragon hiểu đây lại thêm một dấu hiệu ortho - chân thành - nữa. Nó cúi đầu thưa:

- Orik đã giúp thần rất tận tình

- Tốt. Nhưng ta không thể chuyện trò với nhà người lâu hơn nữa. Còn nhiều vấn đề chờ ta giải quyết. Tuy nhiên, ta có lời khuyên: nếu muốn có được sự ủng hộ của người lùn trong vương quốc của ta, trước hết hãy tự chứng tỏ mình. Đừng hấp tấp quyết định. Lời nói chẳng là gì, phải chứng tỏ bằng hành động.

- Thần xin ghi nhớ.

- Các người được phép lui ra.

Orik đứng chờ sẵn bên ngoài. Vừa ra tới phòng trung tâm, ông lùn lo lắng hỏi:

- Mọi chuyện tốt đẹp không?

- Tôi nghĩ là tốt đẹp, nhưng đức vua của ông thận trọng lắm.

- Nhờ vậy ngài mới có thể sống lâu đến thế.

Saphira nhận xét: "Em không muốn nhà vua nổi giận với chúng mình."

"Anh cũng vậy. Khó đoán được ông ta nghĩ gì về em. Hình như ông ta không có cảm tình với rồng, nhưng không nói ra."

Orik nói:

- Việc chúc phúc cho đứa trẻ hôm qua làm huyên náo cả phe Varden. Dấu vết của Saphira để lại trên trán con bé làm nó được đón chào như một vị anh hùng tương lai. Bà bảo mẫu và nó

được cấp mấy căn phòng đẹp nhất. Mọi người đều bàn tán về "phép lạ" của Saphira. Các bà mẹ đang tìm cả hai để xin chúc phúc cho con cái họ.

Eragon lo lắng nhìn quanh:

- Tôi phải làm sao bây giờ?

- Tránh mặt đi. Mọi người đang xúm đầy gần cửa lên nhà nghỉ của rồng.

Trời còn sớm, Eragon cũng chưa muốn trở về. Nó muốn cùng Saphira khám phá Tronjheim, nhưng có Saphira lại khó tránh được mọi người. "Em tính sao, Saphira?" "Em về trước. Vì em có khách chờ. Anh cứ đi đi."

"Được, nhưng ai chờ em?" Cô ả chỉ nháy đôi mắt thô lỗ làm duyên rồi quay đi. Eragon nói với Orík:

- Tôi muốn đi ăn sáng rồi tham quan thành phố. Ngày mai hãy ra bãi tập, tôi chưa cảm thấy hoàn toàn khoẻ hẳn.

- Cậu có muốn thăm thư viện không? Rất nhiều sách có giá trị. Cậu sẽ thích thú tìm hiểu lịch sử Alageasia khi chưa bị bàn tay Galbatorix làm ô uế.

Lúc này Eragon mới nhớ lại ông Brom đã từng dạy nó đọc ra sao. Không biết nó còn nhớ gì không. Lâu quá rồi Eragon không để mắt tới một con chữ nào.

Điểm tâm xong, hai người tới thư viện.

Gian phòng làm Eragon nhớ những khu rừng. Những hàng cột vươn lên trong bóng tối, đỡ một mái trần năm tầng phía trên. Giữa những hàng cột, những kệ đá đen đối lưng nhau, ngồn ngộn sách. Nhiều băng đá dài và bàn kê sát tường.

Orík cắt nghĩa:

- Nơi này đúng thật là di sản của cha ông chúng tôi. Ở đây lưu giữ những trang viết của những vị vua, những học giả vĩ đại nhất từ thượng cổ tới ngày nay. Cả những ghi chép, sưu tầm những bài ca, truyện cổ của những nghệ nhân. Tuy nhiên, không phải tất cả đều là tác phẩm của chúng tôi, ở đây cũng có những tác phẩm của con người thường. Giống người các cậu, tuy đời sống ngắn ngủi, nhưng rất phong phú. Thư viện này rất ít, hay gần như không có những gì của thần tiên. Họ giữ gìn rất bí mật.

- Tôi có thể ở lại đây chừng bao lâu?

- Tùy cầu. Cần gì thì lại tìm tôi.

Eragon hăm hở lục tìm những quyển sách có những tên hấp dẫn hay bìa đẹp. Nó không ngờ chữ viết của người lùn cũng giống người thường. Nhưng nó hơi nản vì phải chật vật để nhớ ra mặt chữ. Dần dần nó đi sâu mãi về cuối thư viện.

Khi Eragon đang lăm nhăm mấy vần thơ dịch từ một bài thơ của vị vua thứ mười, chợt nó nghe bước chân lạ sau kệ sách. Nhưng nó cười thầm vì biết trong thư viện không có ai. Tuy nhiên, Eragon cũng nhẹ nhàng đặt quyển sách xuống, lắng nghe. Tiếng chân lại nổi lên, không phải một, mà là hai người. Nó nhìn quanh cố nhớ Orík ngồi chỗ nào. Bước qua một góc phòng, Eragon giật thót người: cặp song sinh đứng lù lù trước mặt.

Chúng đứng vai sát vai, mặt trơ trơ. Bốn con mắt rắn đen ngòm chiếu thẳng vào Eragon. Hai tay chúng thu trong vạt áo. Cả hai cúi đầu, nhưng với bộ dạng đầy vẻ nhạo báng xác xược:

- Chúng tôi tìm cậu khắp nơi.

- Để làm gì?

Eragon cố nén rung mình, hỏi. Vì giọng chúng gai góc khó chịu giống giọng tụi Ra'zac. Nó vội phóng tư tưởng liên lạc với Saphira.

Một tên lên tiếng, vẫn bằng giọng lễ phép giả tạo, nhưng Eragon không thể nào bắt bẻ:

- Từ sau hôm cậu gặp thủ lĩnh Ajihad, tôi muốn...có dịp xin lỗi vì những hành động đã qua.

Hôm nay anh em chúng tôi đến để tỏ lòng tôn kính.

Eragon đỏ mặt tức giận khi cặp song sinh cúi rạp người như làm trò hề. Nghe Saphira nhắc nhở: "Thận trọng." Ráng nén tức, nhưng không thể để cho anh em nhà này trêu chọc mãi, Eragon cười cười:

- Tôi mới là người phải nhớ ơn hai anh chứ. Các anh không cho phép, làm sao tôi vào được nơi này.

Nó cúi đầu đáp lễ rồi ngạo mạn quay đi. Cặp song sinh thoáng vẻ bất mãn, nhưng vẫn nói:

- Chúng tôi rất hân hạnh vì được một người rất....quá quan trọng ban cho những lời vàng ngọc đó. Chúng tôi mong được trả ơn này....

- Tôi sẽ nhớ những lời anh vừa nói, khi nào cần thiết.

Saphira nổ ngay với Eragon: "Anh cương quá rồi đấy. Chúng sẽ ghim thái độ của anh, đợi dịp trả thù cho mà xem."

"Đừng ý kiến ý cò nữa. Bực lắm rồi."

Cặp song sinh tiến lại gần hơn. Giọng chúng chột hòa nhã vui vẻ:

- Chúng tôi tìm cậu còn vì một lý do khác nữa. Kỵ Sĩ, một số người biết phép thuật tại thành phố ngầm này đã thành lập một nhóm, với tên gọi là Du Vrangr Gata, nghĩa là....

- Đường Phiêu Lãng, tôi biết.

Nó nhớ lại Angela đã kể về vụ này. Một trong hai tên lên tiếng nịnh:

- Sự am tường của Kỵ Sĩ về ngôn ngữ cổ thật sâu rộng. Và cũng vì tài trí và những chiến công hiển hách của Kỵ Sĩ mà chúng tôi được cử đến mời Kỵ Sĩ gia nhập nhóm Du Vrangr Gata. Chúng tôi có thể hướng dẫn cậu....những câu thần chú mà chúng tôi đã khám phá được. Không gì vinh hạnh cho chúng tôi hơn là góp chút tài mọn trên đường tiến tới vinh quang của cậu. Chúng tôi không dám đòi hỏi gì. Nhưng....nếu có thể, cậu san sẻ cho chúng tôi chút ít hiểu biết của cậu, chúng tôi không dám quên ơn...

- Các anh tưởng tôi là thằng ngốc sao? Vì những gì ông Brom dạy tôi, các anh đã không thể làm gì được tôi. Các anh tức điên lên vì vậy. Tôi không học hành, chia sẻ gì với hai anh hết.

Nụ cười biến mất ngay trên mặt chúng:

- Chúng ta không đùa đâu, nhóc. Chính anh em ta sẽ kiểm tra khả năng phép thuật của mi. Nhớ cho kỹ, chỉ một chút "sơ xảy" cố ý của ta là mi mất mạng. Cho dù mi là Kỵ Sĩ, nhưng hai anh em ta cộng lại vẫn mạnh hơn mi.

Eragon cố bình thản nói:

- Ta sẽ cân nhắc lại lời mời. Nhưng...

- Tốt. Chúng tôi sẽ đợi câu trả lời vào ngày mai. Hãy suy nghĩ kỹ và...trả lời sao cho nghe được.

Chúng cười lạnh tanh, quanh lưng, đi về cuối thư viện. Eragon cho Saphira biết: "Dù chúng làm gì, anh cũng không gia nhập cái nhóm mắc dịch đó."

"Anh nên nói chuyện này với bà Angela. Bà đã từng đụng độ với hai tên này rồi. Có thể bà ấy cũng sẽ có mặt khi chúng kiểm tra anh, như vậy may ra anh tránh khỏi bị chúng âm mưu hãm hại."

Eragon tìm thấy Orrik đang ngồi lau chùi cây rìu chiến đấu. Ông dẫn Eragon ra khỏi thư viện, tới nơi Saphira đang chờ sẵn. Đám đông chưa kịp tụ tập tới, Saphira đã bay vút lên. Vừa đậu trên Ngôi Sao Ngọc, Saphira nói ngay: "Phải giải quyết vấn đề này gấp. Anh không thể để chúng nó hãm dọa mãi được."

"Anh biết. Nhưng anh không muốn làm chúng giận."

"Vậy là anh định nhập nhóm với chúng à?"

"Không, ngày mai anh sẽ cho chúng biết là anh từ chối."

Saphira vào hang, còn Eragon đi tới đi lui suy nghĩ. Nó muốn gặp bà Angela, nhưng không nhớ đường. Ra hành lang, đi lung tung, chỉ gặp những gian phòng bỏ trống, Eragon trở lại nhà nghỉ của rồng. Nó chợt nghe trong phòng có tiếng người nói. "Saphira, ai ở trong đó vậy?"

"Một cô gái...về có uy lắm. Để em làm cho cô ấy chú ý tới em, cho anh vào nhé." Eragon thắc mắc, vì chính Orick cho biết, không ai được lên đây, nếu không được mời.

Eragon nắm chặt kiếm, bước vào. Một thiếu nữ đứng giữa phòng, đang tò mò nhìn cái đầu khổng lồ của Saphira lộ ra khỏi hang. Ánh sáng từ ngôi sao ngọc tỏa xuống làn da sẫm màu như da của Ajihad. Cô ta chừng mười bảy tuổi. Áo nhung màu rượu nho. Chuôi dao găm nạm ngọc lộ khỏi bao da cô đeo bên mình.

Eragon đứng khoanh tay, chờ cô gái quay lại. Nhưng cô vẫn chăm chú ngắm Saphira, rồi duyên dáng nghiêng mình, ngọt ngào hỏi:

- Làm ơn cho biết Kỵ Sĩ Eragon đang ở đâu?

Đôi mắt láu cá của ả rồng sáng lên thích thú. Eragon mỉm cười lên tiếng:

- Tôi đây.

Bàn tay đặt ngay vào dao găm, cô gái quay phắt lại. Đôi mắt hình trái hạnh, cặp môi đầy đặn, gò má tròn. Cô gái lại nghiêng mình chào, nói:

- Tôi là Nasuada.

- Chắc cô đã biết tôi là ai. Nhưng cô cần gì?

- Cha tôi, ông Ajihad, có tin nhắn cho anh. Anh nghe chứ?

Thủ lĩnh Varden có vợ con không làm Eragon ngạc nhiên, nó chỉ tự nhủ, người đàn bà nào lọt vào mắt Ajihad chắc phải là một người đặc biệt.

- Vâng, tôi sẵn sàng nghe đây.

- Cha tôi rất hài lòng với những gì anh đã làm. Nhưng ông cảnh giác anh về những chuyện như vụ chúc phúc hôm qua. Nó tạo ra nhiều vấn đề khó khăn hơn là làm dịu tình thế. Ông cũng hối thúc anh mau ra bãi tập để kiểm tra càng sớm càng tốt. Cha tôi muốn biết khả năng toàn diện của anh, trước khi ông liên hệ với thần tiên.

- Cô leo cầu thang suốt từ dưới đó lên tận đây sao?

Nó nghĩ đến chiều dài thăm thẳm của cầu thang vô tận. Cô ta lắc đầu:

- Tôi lên bằng một ròng rọc vận chuyển lương thực và đồ đạc lên đây. Có thể nhắn tin bằng tín hiệu, nhưng tôi muốn tự gặp anh để chuyển lời cha tôi.

Eragon chỉ vào hang Saphira:

- Cô muốn ngồi một chút không?

- Không, tôi còn việc ở nơi khác nữa. Cha tôi cũng cho phép anh đến thăm Murtagh, nếu anh muốn.

Giọng cô ta chợt thoáng buồn:

- Murtagh rất mong được chuyện trò cùng anh. Anh nên đến thăm anh ấy. Hình như Murtagh...cô đơn lắm.

Nasuada chỉ đường tới phòng giam Murtagh cho Eragon. Nó cảm ơn rồi hỏi thăm về Arya. Cô gái cười tinh quái:

- Cũng như những thần tiên khác, Arya bình phục rất nhanh. Chưa ai được phép vào thăm Arya, trừ đức vua, cha tôi, và các thầy thuốc. Đức vua và cha tôi đã biết hết những chuyện thời gian Arya bị giam cầm. Bây giờ tôi phải đi, anh có điều gì muốn tôi chuyển lại cha tôi không?

- Cho tôi gửi lời cảm ơn tất cả nhiệt tình ông đối với chúng tôi. Và tôi mong mỗi được thăm

Arya.

- Tạm biệt, Kỵ Sĩ Eragon. Mong sớm gặp lại.

Khi Nasuada đi khỏi, Eragon thắc mắc: "Chẳng lẽ cô ta lặn lội lên tận đây chỉ nói vài chuyện phiếm đó sao?"

"Ồi dào, suy luận cho rách việc" Saphira lèm bèm rồi thụt đầu vào hang. Eragon vừa lên tới nơi, chợt kinh ngạc thấy Solembum đang cuộn mình trong cái hốc kể bên đầu Saphira. Cả con ma mèo và ả rồng đều trở mắt nhìn Eragon như hỏi: "Thì sao nào?"

Eragon cười sằng sặc hỏi: "Saphira, khách chờ em là Solembum hả?"

Cả hai đứa đều chớp mắt trả lời: "Chính xác." Eragon lắc đầu thú vị. Cặp này kết bạn với nhau là đúng quá rồi, cá tính giống nhau, cùng là sinh vật của phép thuật. Nó hỏi: "Solembum, mi biết bà Angela đang ở đâu không?"

"Ở đâu đó trong thành phố này."

"Bao giờ bà trở lại? Ta cần hỏi ý kiến bà ngay hôm nay."

"Bà ấy chưa về sớm thế đâu."

Con mèo ma trả lời xong im thin thít, không chịu nói thêm gì nữa. Eragon chán nản nằm xuống cạnh Saphira tự nhủ, ngày mai mình phải đi thăm Murtagh.

Chương 54

Cuộc thử thách của Arya

Buổi sáng ngày thứ ba tại Tronjheim, Eragon thức dậy với một tinh thần sáng khoái, sức khoẻ tràn trề. Đeo thanh Zar'rac, cung tên rồi nó cùng Saphira bay tà tà vào Farthen Dur. Khi gặp Orik, Eragon hỏi về Nasuada. Orik khó chịu liếc mắt nhìn thanh Zar'rac, trả lời:

- Nasuada là một cô gái hiếm có. Cô ấy hoàn toàn tận tâm tận lực với cha. Tất cả thời gian của cô đều dành cho công việc giúp Ajihad. Tôi nghĩ, cô ta làm nhiều việc hơn là Ajihad tưởng. Nhiều khi cô ta thu xếp, điều khiển địch thủ chính trị của ông bố, mà không hề lộ diện.

- Mẹ cô ấy là ai?

- Điều đó thì tôi không biết. Ajihad một mình đem theo Nasuada tới đây, khi cô ấy mới ra đời. Ông ta chưa bao giờ cho biết từ đâu tới.

Vậy là cô ta cũng lớn lên mà không biết mẹ là ai, Eragon nghĩ. Nó bảo:

- Tôi bồn chồn quá, phải hoạt động cho cơ thể làm việc một chút. Bây giờ phải đến đâu để qua vòng "kiểm tra" của ông Ajihad đây?

- Tuy bãi tập chỉ cách đây nửa dặm, nhưng khuất núi nên không thấy được. Đó là một vùng rất rộng, cả người lùn cũng tập tại đó.

Saphira bảo: "Em cũng đi." Eragon nói lại ý nó, Orik vuốt râu ngần ngại:

- Có lẽ không nên. Bãi tập rất đông người, Saphira sẽ làm mọi người chú ý.

Saphira la toáng lên: "Tôi cứ đi. Rách việc!"

Gần tới bãi tập đã nghe tiếng người cười nói, la hét, tiếng vũ khí bằng sắt, bằng gỗ bình bịch, loảng choảng chạm nhau.

Toán bộ binh đang tập đấu với khiên và rìu có cán dài. Kế bên họ là bãi tập của hàng trăm chiến binh với đủ thứ vũ khí: chùy, giáo, gậy...và đủ loại mộc, khiên, giáp. Hầu hết chiến binh đều đội mũ sắt và áo giáp cũng đan bằng sắt. Người lùn rất đông, nhưng tập thành riêng một nhóm. Đám xạ thủ đang tập bắn vào hình nộm bằng những bao vải.

Eragon đang ngơ ngác chưa biết phải làm gì, một người rậm râu tiến lại. Mũ vải phủ từ đầu xuống vai, áo quần da bò còn phủ đầy lông, tay ông ta lăm lăm thanh gươm to, dài gần bằng thanh Zar'rac của Eragon. Ông ta liếc mắt như đánh giá Eragon và Saphira, rồi càu nhàu Orik:

- Anh đi đâu lâu thế. Ở đây chẳng còn tay nào chịu đấu với tôi.

- A, vì anh đập chúng te tua, tất cả đều bị bầm dập từ đầu đến chân rồi, còn tay nào dám làm đối thủ của anh nữa.

- Có chứ, còn anh đó, Orik.

- Vì tôi lạnh lẽo hơn một chàng khổng lồ như anh.

Ông ta quay lại Eragon:

- Tôi là Frederic, tôi được lệnh tìm hiểu khả năng của cậu. Cậu khoẻ cỡ nào?

- Dạ, cũng tạm được. Tôi được lệnh thử đấu bằng phép thuật.

- Phép thuật không có chỗ tập ở đây. Tôi nghĩ là những trận đánh cậu đã tham dự chỉ kéo dài mấy phút. Điều chúng tôi quan tâm là, sức chịu đựng của cậu tới đâu trong những trận đánh kéo dài nhiều giờ, thậm chí nhiều tuần. Ngoài cung và kiếm ra, cậu còn sử dụng vũ khí gì?

- Chỉ...có quả đấm thôi.

Frederic ha hả cười:

- Câu trả lời hay lắm. Tốt, chúng tôi sẽ thử tài bắn cung của cậu trước tiên. Sau đó khi bãi tập trống, chúng ta sẽ....

Ông ta chợt ngừng nói, nhìn phía sau Eragon, giận dữ rửa mấy tiếng. Cặp song sinh đang lừ lừ lại gần. Hai cái đầu hói nhọt nhọt, trái ngược hẳn với màu đỏ tía của hai cái áo choàng.

Orik cũng vừa rút cây rìu ra vừa lẩm bầm một tràng cổ ngữ. Frederic tiến lên đầy vẻ khiêu khích:

- Tao đã bảo hai anh em mày tránh xa bãi tập này ra.

Trước thân hình hộ pháp của ông, cặp sinh đôi trông yếu hèn, nhưng chúng vẫn ngạo nghễ nói:

- Tôi được lệnh Ajihad kiểm tra khả năng phép thuật của Eragon, trước khi....ông làm cậu ta hết hơi vì những thanh sắt của ông.

- Sao không để người khác kiểm tra Eragon?

- Vì không ai đủ sức.

Saphira nháy lại gần, phì một luồng khói đen. Cặp sinh đôi làm ngơ, ra lệnh cho Eragon:

- Theo chúng tôi.

Eragon nhún vai, cùng Saphira đi theo chúng. Phía sau, nó nghe Frederic nói với Orik:

- Mình phải ngăn cản trước khi chúng đi quá đà.

Và tiếng Orik:

- Tôi biết, nhưng tôi không thể can thiệp vào. Đức vua đã ban lệnh sẽ không che chở cho tôi một lần nữa.

Eragon cố chống lại nỗi sợ hãi. Hai anh em thằng hói này có thể phép thuật cao cường hơn nó. Tuy vẫn nhớ lời ông Brom, phép thuật của một Kỵ Sĩ mạnh hơn người thường, nhưng liệu nó có đấu lại với hai tên này khi chúng cùng hiệp lực lại không?

Saphira bảo: "Đừng lo lắng quá. Còn có em. Mình sẽ cùng hiệp lực lại."

Cặp song sinh nhìn Eragon hỏi:

- Sao, Kỵ Sĩ, trả lời lời mời hôm qua chứ. Nhận hay không?

- Không.

Chúng nhếch mép, cúi xuống vẽ trên mặt đất một ngôi sao, rồi cả hai bước vào chính giữa. Một tên cất giọng đầy hiểm độc:

- Vậy thì chúng ta bắt đầu. Mi chỉ phải làm đúng theo những gì chúng ta yêu cầu. Đơn giản vậy thôi.

Móc túi lấy ra một viên đá bằng nắm tay Eragon, hắn đặt xuống đất bảo:

- Nâng cao viên đá lên ngang tầm mắt.

"Trò trẻ." Eragon nói với Saphira, rồi niệm:

- Sternr reisa!

Viên đá run rẩy, rồi nhẹ nhàng bay bổng lên khỏi mặt đất. Nhưng mới chỉ được chừng ba mươi phân, một sức mạnh vô hình giữ nó lơ lửng, không lên cao hơn được nữa. Ánh em sinh đôi lại nhếch mép cười. Eragon điên tiết trừng trừng nhìn chúng. Hai thằng này quyết tâm làm cho Eragon thất bại, vì nếu bị kiệt sức trong cuộc độ sức đầu tiên này, Eragon sẽ không còn đủ khả năng thí thỉ trong những môn đòi hỏi nhiều sức lực hơn. Chúng đang dương dương tự đắc, tin rằng hai anh em phối hợp sẽ hạ Eragon một cách dễ dàng. Nhưng ta đâu chỉ một mình. "Saphira, bắt đầu."

Nội lực của Saphira truyền sang cho Eragon. Hòn đá rướn mình vọt lên, lơ lửng đúng ngang tầm mắt. Cặp song sinh rít lên:

- Hay lắm. Bây giờ hãy vận chuyển cho hòn đá xoay vòng.

Một lần nữa, Eragon và Saphira lại vượt qua thử thách dễ dàng. Buổi thử nghiệm tiếp tục tăng dần, càng lúc càng phức tạp, khó khăn hơn. Eragon phải cố nhớ những câu chú chính xác. Trong khi đó mặt anh em chúng vẫn tỏ ra bình thản tung ra những màn đấu phép ác liệt hơn. Không có sự âm thầm tiếp sức của Saphira, chắc chắn Eragon đã lặn dưới lòng đất.

"Saphira, tại sao chúng kéo dài cuộc kiểm tra này lâu thế? Chúng đã thấy rõ khả năng anh rồi mà. A, anh nghĩ ra rồi, chúng lợi dụng việc này để moi móc và học tất cả những câu thần chú anh biết."

"Niệm chú nhỏ thôi, đừng để chúng nghe được. Và nhớ chỉ dùng câu đơn giản nhất."

Từ lúc này, Eragon đọc thật nhỏ và dùng những câu thật ngắn, nhưng phối hợp cho chúng có hiệu quả như một câu thần chú dài. Eragon tiếp tục chiến thắng và làm hai tên đầu hói tức tối co rúm mặt, vì không thể nào hiểu nổi những câu thần chú của Eragon.

Hơn một tiếng trôi qua, nhưng cặp sinh đôi chưa tỏ một dấu hiệu nào ngưng lại cuộc khảo sát. Eragon vừa nóng vừa khát. Tiếp tục: phân chất nước, nhóm lửa, thu hình ảnh từ xa, làm đông lạnh các vật thể, điều khiển đường bay của một mũi tên....Sau cùng, chúng đưa tay lên nói:

- Chỉ còn một việc đơn giản nữa thôi: hãy rút ra phần tinh túy của bạc trong cái nhẫn này.

Chúng đưa ra một cái nhẫn bạc. Eragon bối rối nhìn. Tinh túy của bạc là cái quái gì? Chưa bao giờ nó biết tên thật của bạc bằng cổ ngữ. Saphira cũng không biết. Tuy nhiên Eragon biết argetlam có phần chỉ về bạc, như người ta thường nói về bàn tay chiếu sáng của nó. Nó đành phối hợp từ ethgri (chiêu hồn) với từ arget.

Vừa thu hết nội lực, đứng thẳng người, mở miệng nói lời niệm chú, một tiếng nói trong như tiếng chuông, vang vào tai nó:

- Ngừng lại!

Giọng nói du dương, quen thuộc đến lạ lùng, cả người nó như gặp luồng gió mát. Eragon từ từ quay lại: một mình đứng sau nó, chính là...Arya.

Trên trán buộc dải dây da, mái tóc đen thả sau lưng, phủ trên đôi vai, bành bồng như dòng suối. Thanh gươm mảnh mai đeo bên hông, cung khoác phía sau lưng. Y phục da đen đơn sơ khoác lên một nhan sắc quá mỹ miều. Nàng cao hơn nhiều người đàn ông khác. Gương mặt không còn lưu chút dấu vết nào của những ngày tù đầy gian khổ.

Đôi mắt ngọc bích của Arya rực sáng, nhìn như xoắn vào ánh mắt khiếp đảm của cặp song sinh. Khoan khoái bước tới, nàng cất giọng nhẹ nhàng:

- Các người không nhọc ư? Nhọc vì đòi hỏi ở anh ta những khả năng chỉ có những bậc đại sư phụ mới có thể làm. Nhọc vì các người đã dùng phương pháp hèn hạ đó. Nhọc vì các người đã báo cáo với Ajihad là chưa biết khả năng của Eragon, nên cần phải kiểm tra. Bây giờ đã biết tài năng của anh ta rồi, sao chưa xé khỏi đây?

Nàng nhướn đôi mày lá liễu, chỉ ngón tay lên chiếc nhẫn bạc trên tay Eragon, hô lớn:

- Arget!

Màu bạc sáng rực lên. Một hình ảnh ma quái biến thành vật chất nằm cạnh chiếc nhẫn. Hai nhẫn giống hệt nhau. Nhưng mặt nhẫn hiện hình mặt quỷ trong trẻo hơn, rọi chiếu một màu trắng nóng.

Vừa thoáng nhìn, cặp song sinh vùng bỏ chạy. Chiếc nhẫn quỷ biến mất. Trên tay Eragon chỉ còn lại chiếc nhẫn bạc bình thường. Orík và Frederic lo lắng nhìn Arya. Saphira rướn mình sẵn sàng hành động.

Arya nhìn khắp mọi người, rồi đôi mắt đẹp của nàng dừng lại Eragon. Khi nàng tiến vào giữa

bãi tập, các chiến binh buông vũ khí. Tất cả im lặng như tờ, bàng hoàng trước nhan sắc nàng tiên.

Eragon đi theo như bị hấp hồn. Saphira léo nhéo trong đầu, mà nó có hiểu cô em rồng nói gì đâu. Một vòng người vây quanh Arya, nhưng nàng chỉ nhìn Eragon, rồi lên tiếng:

- Ta dành quyền được thử thách tài năng sử dụng vũ khí của Eragon. Rút kiếm ra.

Nàng có ý quyết đấu với ta? Eragon ngỡ ngàng thầm nhủ. Nhưng Saphira hí hỏn nói ngay: "Nhưng cô nàng chớ dám làm anh đau đầu, anh nhóc ạ. Trố tài đi cho em thưởng thức."

Eragon miễn cưỡng tiến ra. Nó không thích chuyện này chút nào. Vừa hết hơi trong cuộc thử thách phép thuật, vừa có quá nhiều người chung quanh. Hơn nữa, tình trạng Arya chưa thể giao đấu được, nàng mới chỉ uống thuốc giải độc được hai ngày. Eragon thầm nhủ: ta sẽ nhẹ tay để không làm nàng bị đau.

Giữa vòng tròn đầy các chiến binh, hai người đứng đối diện nhau. Arya rút kiếm bằng tay trái. Mũi lưỡi Zar'rac đỏ rực chúc xuống đất. Tiên và người im lặng nhìn nhau. Eragon thoáng nghĩ đến biết bao trận luyện kiếm cùng ông già Brom. Ông luôn chủ động ra chiêu trước.

Nó thận trọng tiến lên. Một thoáng chuyển động, Arya đã đưa kiếm tới sát sườn nó. Eragon vùng kiếm đỡ. Những đốm sáng tỏa ra như mưa khi hai vũ khí chạm nhau. Arya không tận dụng lợi thế đường khai kiếm, nàng xoay mình sang phải, làn tóc thom bay tung trong gió, trong khi một đường kiếm của nàng nhanh như chớp đến sát người Eragon. Nó chỉ kịp đưa kiếm đỡ, sững sờ vì sự lạnh lẽo và đường kiếm dữ dội của Arya.

Nó chợt nhớ lời ông Brom, một thần tiên yếu nhất cũng vẫn mạnh hơn con người. Lần này, Arya lướt kiếm thẳng trên đầu nó, Eragon thụp xuống, né lưỡi kiếm bén như lưỡi dao cạo của nàng. Arya định giở trò gì đây? Rồi nó nhận ra nàng đang muốn biết khả năng của nó.

Nghĩ vậy, Eragon bắt đầu tung ra hầu hết những chiêu lắt léo, đầy biến ảo mà nó từng học được. Chuyển từ thế này sang thế khác, không ngừng kết hợp, biến đổi để các đường kiếm trở nên hư ảo khôn lường. Nhưng biến chuyển cách nào, đường kiếm của Eragon cũng không thể đến gần nàng được. Arya vẫn bình thản, duyên dáng phá bỏ những chiêu kiếm của Eragon không chút tỏ ra rảnh sức.

Cuốn lấy nhau như một vũ điệu thần tiên, thân thể họ nhịp nhàng lui, tiến trong ánh thép loang loáng vây quanh. Nhiều lúc, hai làn da chỉ cách nhau bằng sợi tóc. Thân thể họ uốn éo, vờn lượn, bện lấy nhau như một sợi thừng bằng khói, sắp tung bay theo làn gió.

Eragon không còn nhớ nổi đã thi đấu bao lâu. Dường như không còn thời gian nữa, chỉ còn công và phản công. Thanh Zar'rac nặng trĩu trong tay. Cuối cùng, Eragon vừa đưa kiếm về phía nàng, Arya chuyển mình sang một bên, mũi kiếm của nàng đã dí sát cằm Eragon lạnh lẽo phi thường.

Eragon chờ người khi mũi thép lạnh ngắt chạm vào da. Nó mơ hồ nghe tiếng kèn của Saphira, tiếng hoan hô của các chiến binh. Arya tra kiếm vào bao, nàng nói nhỏ như gió thoảng trong tiếng cổ vũ náo nhiệt chung quanh:

- Chàng đã vượt qua cuộc khảo thí rồi.

Frederic đến, vỗ lưng Eragon thùm thụp:

- Tuyệt hảo! Những chiêu thức biến ảo đến không ngờ. Tôi cũng học lóm được vài chiêu của hai người.

Nhưng thật tình là mình đã thua, Eragon thầm nghĩ. Orík nhìn nó toét miệng cười, đầy khâm phục. Nhưng lúc này Eragon chỉ còn nhìn thấy một mình Arya. Nàng thoáng đưa ngón tay về một gò đất cách xa chừng một dặm, rồi quay lưng bước đi. Tất cả đều im lặng, tách ra khi nàng bước qua.

Eragon nói với Orík:

- Tôi phải đi. Sẽ trở lại nhà nghỉ sau.

Nó xách kiếm nhảy vọt lên Saphira. Khi Saphira cất cánh, cả biển người trên bãi tập ngựa mặt nhìn theo.

Eragon nghiêng mình nhìn xuống: Arya đang khinh công vun vút phía dưới. Saphira mát mẻ: "Hình như anh thấy cô ta xinh đẹp lắm thì phải?"

"Hơi bị quá đẹp đấy."

"Khuôn mặt kể ra cũng hơn nhiều người, nhưng....dài như mặt ngựa ấy nhỉ. Áo quần trông...như đồ dỏ hơi."

"Ê, em ghen tị hả?"

"Hừ, tôi mà thèm ganh tị? Không bao giờ có chuyện đó đâu."

Eragon cười sằng sặc: "Có mà, thú thật đi."

Saphira đáp xuống gò đất đến bịch một cái làm Eragon suýt ngã. Nhưng nó không quan tâm vì còn mãi nhìn Arya đã tiến đến gần. Nàng ung dung bước lên gò, hơi thở vẫn đều hòa. Thành lĩnh lười Eragon cứng lại, không thốt nổi một lời, chỉ ngẩn ra nhìn nàng. Arya đến bên Saphira, nói rất nhanh một tràng cổ ngữ. Eragon chỉ biết loáng thoáng vài từ, nhưng rõ ràng Saphira hiểu hết. Nó xếp cánh nhìn Arya lom lom rồi hậm hực gật đầu. Arya mỉm cười. Lúc này Eragon mới lắp bắp được mấy tiếng:

- Thấy nàng bình phục, tôi mừng quá. Chỉ lo nàng không sống nổi.

- Đó chính là lý do ta tới đây hôm nay. Chàng đã cứu mạng ta. Món nợ đó làm sao không trả được. Mãi mãi ta sẽ không quên.

Giọng nàng du dương, những âm bổng trầm mang hơi hướm ngoại lai. Eragon lại lắp bắp:

- Có...có gì đâu. Vì...vì sao nàng bị bắt vào Gil'ead?

Vẻ mặt đau khổ, Arya nhìn xa xa, nhỏ nhẹ nói:

- Mình đi dạo một chút.

Hai người cùng bước xuống con đường mòn quanh co, dẫn về núi Farthen Dur. Saphira lặng lẽ đi bên cạnh. Một lúc lâu sau, Arya lên tiếng:

- Ajihad cho ta biết chàng có mặt trong rừng khi trứng của Saphira xuất hiện?

- Đúng vậy.

- Vậy thì chàng phải biết điều này: ngay lúc chàng trông thấy quả trứng đó, cũng là lúc ta bị Durza bắt. Chính nó đã chỉ huy lũ Urgals phục kích và giết hai cộng sự của ta. Ta bị đánh thuốc mê và đưa về Gil'ead. Theo lệnh Galbatorix, Durza phải làm mọi cách để tìm hiểu bằng được ta đã chuyển trứng rồng đến nơi nào và tất cả những gì ta biết về hoàng cung Ellesmera. Suốt mấy tháng nó tra khảo ta rất dã man. Nhưng sau khi dùng đủ mọi phương pháp tra tấn không thành công, nó đã ném ta cho tụi lính muốn làm gì tùy thích. Không may cho chúng là ta vẫn còn đủ sức đánh vào tâm trí chúng, làm chúng bị suy nhược, mất hết sức khỏe. Cuối cùng, Galbatorix hạ lệnh đưa ta về kinh đô Uru'baen. Ta đã khiếp đảm khi nghe được tin này. Vì ta lo sợ cả tinh thần và thể chất đều không đủ sức chống lại lão vua tàn ác đó. Nếu không có chàng kịp giải thoát, chỉ trong vòng tuần lễ ấy, ta đã bị đưa đến trước ngai vàng của Galbatorix rồi.

Eragon rùng mình, những vết thương kinh khủng của nàng như vẫn còn hiển hiện như in trong trí. Nó dịu dàng hỏi:

- Vì sao nàng cho tôi biết tất cả những chuyện này?

- Để chàng biết rằng ơn cứu tử của chàng đối với ta to tát đến nhường nào.

Eragon cúi đầu, ngập ngừng:

- Bây giờ nàng định làm gì? Trở lại hoàng cung Ellesmera?

- Chưa được. Ở đây còn nhiều việc phải làm. Ajihad cần ta giúp, không thể bỏ mặc Varden. Hôm nay ta đã thấy tài nghệ chàng, cả phép thuật và vũ khí. Brom đã huấn luyện chàng rất khá

quan. Như vậy là chàng đã đủ khả năng để tiếp tục theo đuổi những bài tập mới.

- Nghĩa là tôi sẽ đến hoàng cung Ellesmera?

- Đúng vậy.

Eragon hơi bực, vì không ai báo chuyện này cho nó và Saphira biết.

- Bao giờ đi?

- Chuyện này chưa được quyết định. Nhưng chỉ trong vòng vài tuần.

- Lúc này cặp song sinh định bắt tôi làm gì vậy?

- Một việc mà chính anh em chúng cũng không làm được. Đọc thần chú tên thật của một vật và đem nó về nguyên thể. Một công việc phải bỏ công phu nhiều năm luyện tập rất khắc nghiệt. Nhưng nếu thành công, có thể điều khiển được mọi sự vật. Đó là lý do tên thật luôn được giữ kín. Vì nếu một kẻ tà tâm biết được, nó sẽ hoàn toàn chế ngự được ta.

- Có một chuyện thật kỳ lạ. Trước khi gặp nàng tại Gil'ead, tôi đã gặp nàng trong mơ nhiều lần. Thậm chí...tôi đã thu được hình ảnh nàng.

- Có nhiều lúc, ta cảm thấy dường như có người hiện diện quanh ta, nhưng ta tưởng đó chỉ là mê sảng vì những cơn sốt nóng. Kỳ lạ thật, ngay trong truyền thuyết, ta cũng chưa hề nghe nói tới việc có thể thu được những hình ảnh từ xa trong khi ngủ.

Xoay xoay chiếc nhẫn của ông Brom trên ngón tay, Eragon hỏi:

- Khi trị vết thương, tôi vô tình thấy vết xăm trên vai nàng, giống như dấu hiệu trên chiếc nhẫn này của ông Brom. Nó có ý nghĩa gì?

- Chàng có chiếc nhẫn với dấu yawe?

- Phải. Của ông Brom. Đây, nàng xem đi.

Arya quan sát mặt ngọc, rồi nói:

- Đây là một kỷ vật chỉ được trao cho những người bạn quý của thần tiên. Những chiếc nhẫn này rất có giá trị, vì nhiều thế kỷ rồi, không còn thấy nữa. Ta không ngờ Nữ Hoàng Islanzadi quý trọng ông Brom đến thế.

- Vậy thì, có lẽ tôi không nên đeo.

- Đừng, chàng hãy giữ lấy. Nó sẽ bảo vệ chàng, khi chàng gặp dân ta, và có thể chàng sẽ chiếm được lòng quý mến của nữ hoàng khi gặp mặt. Đừng cho ai biết về vết xăm của ta. Điều đó không nên tiết lộ.

- Tôi hiểu.

Eragon mong sao buổi nói chuyện với Arya đừng bao giờ chấm dứt, vậy mà cũng đến lúc phải chia tay.

Trên đường cùng Saphira xuyên qua Farthen Dur, mặc cho Eragon năn nỉ, Saphira nhất định không cho nó biết Arya đã nói gì. Rồi chợt nhớ lời khuyên của Nasuada về việc đi thăm Murtagh. Eragon bảo:

"Anh đi ăn một chút, sau đó đi thăm anh Murtagh. Em đợi anh cùng về được không?"

"Được, em đợi."

Eragon vui vẻ đi ăn, rồi theo chỉ dẫn của Nasuada, tìm tới một cửa phòng màu xám, có một người lính và một người lùn đứng gác. Biết ý định của Eragon, người lùn cười thân mật, gõ cánh cửa ba lần rồi mở chốt.

Phòng giam ẩm áp, sáng sủa. Góc phòng kê một bàn rửa mặt và một bàn viết đầy đủ bút giấy. Trần trang trí nhiều hình ảnh điêu khắc. Sàn lót thảm. Murtagh đang nằm đọc sách trên một chiếc giường rộng. Anh ta nhìn Eragon đầy ngạc nhiên, rồi vui mừng kêu lên:

- Eragon! Tôi mong cậu quá.

- Tôi cứ tưởng....

- Cậu tưởng tôi bị giam trong một ổ chuột, gặm lương khô chứ gì? Thật ra mình cũng ngỡ vậy. Nhưng Ajihad cho mình hưởng tất cả những thứ này, chừng nào mình chứng tỏ không là nguyên nhân gây rắc rối. Ăn uống thịnh soạn, sách vở ê hề. Không giữ gìn, mình sẽ trở thành một học giả béo ị mất.

Eragon cười lớn ngồi xuống bên Murtagh:

- Nhưng anh không bức tức vì vẫn chỉ là một tên tù sao?

- Ồ, lúc đầu thì có đấy. Nhưng càng nghĩ, mình càng thấy, nơi này tốt nhất cho mình. Dù Ajihad có trả tự do cho mình, mình cũng sẽ ở trong phòng suốt ngày.

- Vì sao?

- Cậu quá biết rồi mà. Biết sự thật về mình, những người chung quanh làm sao có thể thoải mái, yên tâm được?! Ấy là chưa kể những con mắt, những câu nói đầy thù hận, căm ghét nữa. Thôi, cho mình biết tin tức bên ngoài đi.

Eragon lần lượt kể lại những sự việc hai ngày qua, cả chuyện nó đụng độ với anh em sinh đôi trong thư viện.

Murtagh lặng im nghe, sau cùng lên tiếng:

- Mình e rằng Arya là nhân vật quan trọng hơn anh em ta tưởng. Thử nghĩ lại những gì cậu biết: cô ta là tay kiếm bậc thầy, phép thuật cao cường, điều đáng chú ý nhất là được chọn làm người bảo vệ trứng rồng. Cô ấy không phải là một thần tiên bình thường đâu.

Eragon đồng ý với những nhận xét của Murtagh. Anh tiếp:

- Cậu biết không, mình cảm thấy hoàn toàn thư thái trong phòng giam này. Lần đầu tiên trong đời, mình không lo sợ. Dù biết chỉ là tạm thời, nhưng không khí nơi này làm mình yên ổn. Đêm ngủ rất ngon.

- Tôi hiểu. Nasuada bảo cô ấy đã đến thăm anh. Cô ta có cho biết chuyện gì không?

- Không, cô ấy chỉ muốn gặp tôi. Trông cô ấy như một nàng công chúa, đúng không? Khi cô ấy vừa bước vào phòng, tôi tưởng là một quý phu nhân của triều đình Galbatorix. Tôi từng thấy những phu nhân của các vị công hầu, bá tước, nhưng so sánh với Nasuada, họ chẳng đáng gì.

Nghe những lời tán dương của Murtagh, Eragon dường như đã hiểu lòng anh. Song nó lại tự nhủ, chắc không có gì đâu, mình kết luận quá vội vàng. Nó hỏi:

- Anh định ngồi tù đến bao giờ đây? Làm sao anh trốn tránh mãi được?

- Lúc này tôi rất yên phận nghỉ ngơi tại đây. Chẳng có lý do gì phải tìm chỗ khác hay hiến mình cho anh em thẳng hói làm trò thí nghiệm. Có thể rồi tôi sẽ chán nơi này, nhưng....hiện nay tôi rất hài lòng.

Chương 55

Quả dữ tràn lan

- Ui cha!

Eragon kêu lên, ngồi bật dậy vì bị Saphira húc mạnh vào người. Trong hang tối om, chỉ có chút ánh sáng từ mù của ngọn đèn cổ chao bao phủ. Bên ngoài, tảng ngọc ngôi sao phản chiếu ánh đèn phát ra hàng ngàn màu sắc khác nhau. Một người lùn bồn chồn đứng ngoài cửa hang, rối rít:

- Agretlam, xin đi ngay. Ajihad mời ngài. Mau mau, gấp lắm rồi.

- Chuyện gì vậy?

- Xin đi ngay cho, gấp lắm rồi.

Eragon đeo kiếm, vợ vội cung tên. Saphira nhảy xuống sàn, lèm bèm: "Rách việc, đang ngủ ngon." Eragon leo lên, nó ưỡ ỏi cất cánh.

Orik, mặt nghiêm trọng, đang đứng chờ. Ông thúc dục, rồi tất cả cùng đi vội vào văn phòng Ajihad. Trên đường đi, trả lời những câu hỏi của Eragon, ông già lùn chỉ nói:

- Tôi không rõ lắm, chờ gặp Ajihad sẽ biết.

Hai lính gác cao lớn đứng ngoài cửa văn phòng mở rộng. Ajihad đứng sau bàn, chăm chú nhìn bản đồ. Arya đứng bên một người đàn ông lực lưỡng. Ajihad ngẩng lên nói:

- Tốt, cháu tới rồi. Eragon, hãy làm quen với Jormundur, chỉ huy phó của ta.

Hai người chào nhau, rồi cùng quay lại chăm chú nghe lãnh tụ Varden lên tiếng:

- Ta đánh thức mọi người vào giờ này vì tất cả chúng ta đang gặp nguy hiểm ngặt nghèo. Nửa giờ trước, một người lùn vừa chạy thoát từ một đường hầm bỏ hoang, dưới thành phố Tronjheim này. Máu me đầm đìa, gần như mê sảng, nhưng hắn còn đủ trí để báo cho những người lùn biết kẻ nào rượt đuổi theo hắn: một đoàn quân Urgals, có thể cách đây một ngày đường.

Cả văn phòng bàng hoàng im lặng. Rồi Jormundur và Orik cùng lên tiếng ồn ào hỏi. Ajihad gãi tay:

- Trật tự. Còn nữa. Urgals không tiến tới...trên, mà là "dưới" mặt đất. Chúng ở trong những đường hầm. Như vậy có nghĩa...chúng ta sẽ bị tấn công từ lòng đất.

Eragon hỏi:

- Sao người lùn không biết tin này sớm hơn và bằng cách nào tụi Urgals khám phá ra những đường hầm?

- Chúng ta biết được kịp thời thế này là quá may rồi. Hàng trăm đường hầm dưới núi Beor bị bỏ hoang từ khi khai thác mỏ. Chỉ những người lùn lập dị, dở hơi, không muốn giao thiệp với bất kỳ ai, mới chui vào đó ở. Nếu không, giờ này chúng ta vẫn chưa thể biết tin tức gì.

Ajihad chỉ tay lên tấm bản đồ. Eragon thấy bản đồ này không giống của nó. Thay vì miền nam Alageasia trống trơn, bản đồ này vẽ từng chi tiết của rặng núi Beor kéo dài tới biên giới phía đông vương quốc Surda.

- Người lùn vừa thoát nạn khảng định hắn đến từ đây.

- Orthiad!

Orik kêu lên. Nhìn vẻ dò hỏi trên mặt Jormundur, ông nói thêm:

- Đó là nơi xa xưa chúng tôi trú ngụ, trước khi hoàn tất thành phố Tronjheim. Thời gian đó

Orthiad là thành phố lớn nhất. Nhưng nhiều thế kỷ rồi, không còn ai ở đó nữa.

Ajihad nhận xét:

- Và nó cũng đủ lâu đời để có thể nhiều đường hầm bị sụp. Chúng ta chỉ còn cách phỏng đoán, vì vậy mà những đường hầm này bị khám phá ra từ trên mặt đất. Ta nghĩ, chính Orthiad là nơi bây giờ chúng gọi là Ithro Zhada. Từ Ithro Zhada chúng có thể tỏa đi các nơi trong rừng Beor và chúng có đủ khả năng để tiêu diệt cả Varden và người lùn.

Jormundur chăm chú quan sát bản đồ:

- Ông có biết quân số Urgals là bao nhiêu không? Quân của Galbatorix có kết hợp cùng chúng không? Chúng ta không thể lên kế hoạch phòng thủ, nếu không biết rõ quân của chúng đông đến cỡ nào.

- Chúng ta không nắm chắc cả hai điều đó. Nhưng sự sống của chúng ta tùy thuộc vào việc Galbatorix có tăng cường quân đội triều đình cho tui Urgals không. Nếu không, vì Galbatorix vẫn muốn che giấu mối liên kết này, thì chúng ta có thể thắng. Cả vua Orrin ở Surda và thần tiên đều không thể giúp chúng ta trong giờ phút cấp bách này. Tuy nhiên, tôi đã cho người đi thông báo về tình trạng của chúng ta. Ít nhất họ sẽ không bị bất ngờ, nếu chúng ta thất bại.

Ông vuốt bàn tay lên vầng trán đen thui:

- Tôi đã thừa chuyện cùng đức vua Hrothgar, và chúng tôi đã đồng ý chương trình hành động. Hy vọng duy nhất của chúng tôi, là cầm chân lũ Urgals trong ba đường hầm lớn và lừa chúng vào Farthen Dur, như vậy tránh được việc chúng tràn vào Tronjheim như bầy châu chấu. Eragon, ta cần cháu và Arya giúp người lùn đánh sập những đường hầm bên ngoài. Công việc quá lớn nếu dùng những phương tiện thông thường. Hai nhóm người lùn đang làm việc đó: một bên ngoài Tronjheim, một bên dưới thành phố. Eragon, cháu làm việc với nhóm ngoài. Arya giúp nhóm dưới đất. Orik sẽ hướng dẫn hai người tới nơi làm việc.

Eragon hỏi:

- Sao không đánh sập hết, chỉ để lại một đường hầm chính thôi?

Orik cắt nghĩa:

- Vì như vậy, Urgals sẽ bắt buộc phải dọn đường, và chúng sẽ tìm ra đường nào dễ nhất để tiến công. Thêm vào đó, nếu chúng ta cắt hết lối vào, chúng sẽ tấn công những thành phố khác của người lùn.

Ajihad lên tiếng:

- Còn một lý do nữa. Đức vua đã cảnh giác ta, thành phố Tronjheim này nằm trên một hệ thống chằng chịt đường hầm. Nếu một số hầm bị yếu, nhiều nơi trong thành phố sẽ có nguy cơ lún sập.

Jormundur chăm chú nghe, rồi hỏi:

- Ông nói tìm cách lừa Urgals ra khỏi thành phố, vào Farthen Dur. Như vậy sẽ không có những trận đánh trong Tronjheim?

- Đúng vậy. Thành phố quá lớn, chúng ta không đủ lực lượng bảo vệ. Đóng chặt những hành lang và cổng vào thành phố, bắt buộc Urgals phải lọt vào khoảng trống chung quanh, nơi quân ta có đất tung hoành. Nếu để Urgals lọt vào những đường hầm dưới thành phố, tình hình sẽ cực kỳ nguy hiểm. Chúng sẽ đục đá, ngoi lên khỏi mặt sàn. Lúc đó chúng ta sẽ bị tấn công hai ngã: từ trong ra và từ ngoài vào.

- Còn gia đình chúng ta? Tôi không muốn thấy cảnh vợ con bị chết dưới tay lũ quái vật đó.

Những vết nhăn hằn sâu trên mặt Ajihad:

- Tất cả đàn bà, trẻ con đang được chuyển đến những thung lũng quanh đây. Nếu chúng ta bị hạ, họ sẽ có người đưa đến Surda. Trong tình hình này, tôi chỉ có thể làm được vậy thôi.

- Thừa ngài, cô Nasuada cùng đi với họ?

- Nó không vui, nhưng vẫn phải đi.

Mọi con mắt đổ dồn vào Ajihad khi ông thẳng người, đồng dục tuyên bố:

- Lũ quỷ dữ Urgals đang tiến gần. Chúng ta biết quân số của chúng nhiều và mạnh, nhưng bằng mọi giá ta phải giữ được Farthen Dur. Thất bại đồng nghĩa với sự suy tàn của người lùn, là cái chết của Varden, và sâu đó là thảm bại của Surda và thần tiên. Đây là một cuộc chiến chúng ta không có quyền thất bại. Bây giờ các bạn hãy đi làm tròn nghĩa vụ của mình. Jormundur, sẵn sàng chiến binh vào trận.

Ra khỏi văn phòng, mỗi người đi một ngã: Jormundur tới doanh trại, Orik và Arya tới cầu thang xuống lòng đất, Eragon và Saphira vào một trong bốn hành lang chính của Tronjheim.

Trời còn rất sớm nhưng thành phố núi đã tràn ngập người như một tổ kiến. Mọi người ồn ào òm từng bó hành trang, vừa chạy vừa thông báo tin tức cho nhau.

Trước đây Eragon từng đánh và giết kẻ thù. Nhưng trận chiến sắp diễn ra làm nó sợ đến tức ngực. Đối diện với dăm ba đối thủ, vài con quái Urgals, nó có thể tự tin vào thanh Zar'rac và phép thuật. Nhưng với một trận đánh lớn như thế này, làm sao biết trước chuyện gì sẽ xảy ra.

Ra khỏi Tronjheim, Eragon và Saphira đi tìm toán người lùn đang chờ được giúp sức. Không chút trăng sao, lòng chảo tối tăm của Farthen Dur chỉ có những ngọn đèn chấp chờ soi tỏ.

Lướt một vòng bên ngoài thành phố, cho đến khi thấy nhiều cây đèn rọi sáng một vùng, Saphira bay thẳng tới đám người lùn đang bận rộn bới đào. Thấy họ giật mình hốt hoảng vì Saphira, Eragon vội vàng giải thích. Một người lùn mũi nhọn hoắt bảo:

- Ngay dưới chân chúng ta chừng bốn thước là một đường hầm. Có cách nào giúp được thì hay quá.

- Các ông dọn dẹp trên bề mặt đi, rồi để tôi tính.

Thay vì cho hầm nổ tung, Eragon định dùng phép thuật làm mặt hầm sụp xuống, để còn dành sức cho những công việc tiếp theo. Giữ nhịp thở điều hòa, nó lẩm bẩm: "Thrysta deloi!", đồng thời phóng ra một luồng kinh lực vào nền đất. Ngay lập tức, sức mạnh ý chí của Eragon tiếp xúc với mặt đá, nó đẩy luồng kinh lực xuống sâu hơn, cho đến khi cảm thấy khoảng trống của hầm. Nó bắt đầu lần tìm và mỗi khi phát hiện một vết nứt của trần đường hầm, nó tăng kinh lực kéo dài vết nứt. Nhưng trên mặt đất dường như không nhìn thấy gì. Eragon kiên nhẫn tiếp tục cho đến khi nghe những tiếng rầm rộ lên, rồi mặt đất sụp xuống, tạo thành một hố dài, rộng chừng bảy thước.

Trong khi những người lùn reo hò tạo dựng tường quanh miệng hố bằng đá vụn, Eragon và Saphira tiếp tục đánh sụp thêm nhiều hầm trong vòng mấy tiếng.

Xong xuôi, Eragon quay nhìn cảnh nhộn nhịp đang diễn ra. Một đoàn người tán cư: đàn bà, trẻ con, những người già của Varden từ thành phố Tronjheim đổ ra. Người nào cũng tay xách nách mang đồ đạc, quần áo. Một toán chiến binh hộ tống những đứa con trai và người già có địa vị cao hơn.

Tuy nhiên, hầu hết sự hoạt động tập trung dưới chân thành, nơi Varden và người lùn đang tập hợp quân sĩ. Đoàn quân chia thành ba tiến đoàn. Mỗi tiểu đoàn đều mang theo cờ hiệu của Varden: Con rồng trắng cầm một bông hồng trên nền thanh kiếm màu đỏ tía.

Tóc xõa dưới những chiếc nón sắt, nhiều chiến binh chỉ cầm gươm và khiên, nhưng nhiều toán cầm giáo và thương. Phía sau là những xạ thủ sẵn sàng cung nỏ.

Những người lùn trong những bộ giáp nặng nề bằng chỉ thép, phủ xuống tới gối. Tay trái là chiếc khiên tròn có huy hiệu của từng bộ tộc, tay phải họ cầm cây cúp hoặc rìu, dưới lưng đeo thanh kiếm ngắn.

Một người bé nhỏ chạy vội từ tiểu đoàn đến bên Eragon và Saphira. Đó là Orik. Ông ta mặc giống những người lùn khác.

- Việc đánh sập đường hầm xong rồi. Ajihad bảo cậu và Saphira trở lại đơn vị. Bữa ăn đã sẵn

sàng.

Eragon và Saphira theo ông lùn đến một cái lều, đầy đủ nước, bánh mì cho Eragon và thịt khô cho Saphira.

Ăn uống xong, Orik bảo Eragon chờ, rồi chạy biến vào tiểu đoàn. Khi ông trở lại, theo sau là một hàng người lùn khệ nệ ôm từng chồng những miếng kim loại. Orik lấy mấy chồng đặt trước Eragon. Nó ngạc nhiên hỏi:- Cái gì vậy?

- Quà tặng của đức vua. Bộ giáp này đã có từ lâu đời, từ thời đại các Kỵ Sĩ, để trong kho tàng của hoàng gia.

Không ai có thể chiến đấu với bộ giáp quá nặng nề này, Eragon tự nhủ. Nó hỏi:

- Nhưng để làm gì?

- Tất nhiên là để cho Saphira. Cậu tưởng rằng không cần giáp khi ra trận sao? Một bộ hoàn chỉnh thế này bây giờ hiếm lắm. Hy vọng Saphira mặc vừa.

Saphira tò mò đánh hơi mấy mảnh thép sáng bóng. Eragon hỏi: "Em thấy sao?"

"Thì cứ mặc thử xem."

Sau một hồi vất vả, Eragon và Orik lúi lúi lại ngắm nghía thành quả. Trừ mấy cái gai sau gáy, cổ Saphira cuốn gọn trong lớp giáp. Phần bụng được bảo vệ bằng những miếng thép nặng nhất, những miếng nhẹ hơn che chở phần đuôi. Hai cánh để trần. Trên đầu cũng được che kín, chỉ chừa lại hàm dưới để nó có thể nhai và đớp mồi.

Saphira thử vươn cổ, nhúc nhích thân mình, bảo: "Bộ giáp này sẽ làm em chậm chạp hơn, nhưng đỡ tên rất tốt. Trông em thế nào?"

"Oai lắm." Nghe Eragon nói, cô ả phởn ra mặt.

Orik nhặt lên những miếng còn lại, đưa cho Eragon, nói:

- Bọt này của cậu. Chúng tôi ít khi chế binh giáp cho người thường và thần tiên. Không biết bộ này làm cho ai, nhưng còn mới tinh, chưa ai dùng. Chắc vừa với cậu.

Bộ giáp dài tới gối Eragon, như một cái váy. Mỗi cử động lại kêu lên leng keng. Trên đầu là một mũ da, phủ ra ngoài là lớp đan bằng chỉ thép và lớp trên cùng, một mũ bằng vàng và bạc. Đôi găng tay cũng bằng chỉ thép. Orik trao cho Eragon một cái khiên lớn, trên mặt có hình một cây sồi.

Biết đây là những món quà quý giá của vua Hrothgar, Eragon nói:

- Cám ơn ông rất nhiều và tôi cũng vô cùng đội ơn đức vua.

- Chờ khi nào những bộ giáp này cứu được mạng hai người hãy cám ơn.

Đoàn quân bắt đầu di chuyển. Ba tiểu đoàn tách làm ba ngả. Orik cùng Eragon và Saphira đi theo một tiểu đoàn. Eragon hỏi về lũ quái Urgals, Orik cho biết, quân thám báo dưới đường hầm báo về chưa nghe động tĩnh gì.

Tiểu đoàn ngừng trước một hầm đã được đánh sập. Những người lùn đã đánh đổ những mảnh đá đổ nát, để lũ quái vật dễ dàng leo lên. Saphira nhận xét: "Chắc đây là một trong mấy điểm họ dồn Urgals lên mặt đất."

Hàng trăm ngọn đèn mắc trên những cột cao, rọi ánh sáng như giữa ban ngày. Dọc hai bên đường hầm sập, ánh lửa bập bùng dưới những chiếc nồi khổng lồ nấu nhựa thông sôi sùng sục. Eragon ghé tởm quay đi. Bất kỳ giết vật gì, cho dù là lũ quái Urgals, bằng cách này cũng kinh khủng quá. Từ miệng hầm tới những ụ tua tua cọc nhọn, đã được cắm đầy những cái chông.

Eragon phụ những người lùn đào những cái rãnh giữa hàng chông. Saphira sốt sắng dùng móng bới đất đá. Orik điều khiển toán đắp chướng ngại vật và cũng là bảo vệ của xạ thủ. Eragon khoan khoái nâng vò rượu lần lượt chuyển tay từng người. Nó và Saphira đang ngồi nghỉ thì Orik đến nhập bọn:

- Toàn thể Varden và người lùn đã ra chiến trường. Các cửa vào thành phố đã đóng chặt. Đức vua chỉ huy tiểu đoàn cánh trái, Ajihad chỉ huy tiểu đoàn phía trước chúng ta.

- Ai chỉ huy tiểu đoàn này?

- Jormundur.

Bổng Saphira huých Eragon, bảo: "Trông kia."

Murtagh, tay cầm kiếm, đội mũ sắt, khoác khiên của người lùn, đang ngồi trên lưng Tornac tiến tới.

Orik đứng bật dậy, nhưng Murtagh nói ngay:

- Yên tâm đi, Ajihad thả tôi rồi.

- Tại sao ông ta làm vậy chứ?

- Ông ấy bảo đây là dịp cho tôi chứng tỏ lòng thành.

- Làm sao tin nổi là người thành thật.

- Vì tôi đã nói là tôi thành thật.

Murtagh tỉnh bơ trả lời Orik. Còn Eragon hờn hờ ra mặt. Murtagh là người nó mong có ở bên mình trong chiến trận. Anh ta là một chiến binh dũng cảm tuyệt vời.

Ajihad, giáp che ngực, cầm cây kiếm chuôi ngà, tiến lại. Ông đặt tay lên vai Eragon dìu nó ra xa:

- Tốt, Orik trang bị cho cháu hả?

- Dạ.

- Một trong hai anh em sinh đôi đang ở trong thành phố. Nó sẽ quan sát trận chiến từ nhà nghỉ của rồng, rồi chuyển tin tức xuống cho người anh em nó, để báo cho ta. Ta biết cháu có thể nói thông qua tư tưởng, vì vậy ta cần cháu hãy cho anh em chúng biết tất cả, bất cứ điều gì cháu thấy là bất thường trong khi chiến đấu. Đồng thời, ta cũng có những lệnh truyền cho cháu. Cháu hiểu chứ?

Ý nghĩ phải liên kết với anh em sinh đôi làm Eragon ghê tởm, nhưng nó biết đây là sự cần thiết của công việc.

- Dạ, cháu hiểu.

- Cháu không phải là bộ binh hay quân kỵ mã, cũng không thuộc dạng bất cứ chiến binh nào ta từng chỉ huy, nhưng ta nghĩ cháu và Saphira sẽ an toàn hơn khi tác chiến trên mặt đất. Bay trên không, dễ làm mục tiêu cho những xạ thủ của Urgals. Cháu định sẽ tác chiến trên lưng rồng chứ?

- Cháu cũng chưa biết tính sao. Cháu chưa từng chiến đấu trên lưng ngựa và mới chỉ bay cao cùng Saphira để giết một quái vật Kull thôi.

- Ta sợ rằng lần này tụi Kull rất đông. Ta khuyên cháu một điều: cố tránh những mạo hiểm không cần thiết. Mất cháu, Varden không đủ sức đương đầu với chúng đâu.

Nói rồi, ông quay trở lại hàng quân. Eragon trở lại ngồi chờ đợi bên Orik, Murtagh và Saphira. Chung quanh họ, hàng trăm chiến binh cũng căng thẳng đợi chờ. Mặt trời chỉ còn mấp mé vành đai lòng chảo, ánh sáng trong Farthen Dur giảm dần.

Eragon nhìn quanh trại quân, nó bỗng lạnh người, tim đập rộn ràng. Cách chừng mười thước: Arya đang ngồi lặng lẽ với cây cung để trên đùi. Dù biết là vô lý, nhưng nó vẫn thầm hy vọng nàng đã di cư khỏi đây cùng đám phụ nữ rồi. Nó vội vàng chạy lại:

- Nàng tham chiến sao?

Arya trầm tĩnh trả lời:

- Ta làm điều phải làm thôi.

- Nhưng quá nguy hiểm....

- Thần tiên huấn luyện tác chiến cho nam nữ như nhau. Ta không giống những tiểu thư yếu đuối của con người, chưa gặp hiểm nguy đã bỏ chạy. Dù bị thất bại, nhưng ta từng được giao trách nhiệm gìn giữ trứng rồng. Gia đình ta sẽ mất danh dự, hơn nữa, sẽ bị mang nhục nếu ta không bảo vệ được chàng và Saphira trên mặt trận này. Chàng quen là phép thuật ta cao cường hơn tất cả những người ở đây, kể cả chàng sao? Nếu Tà Thần xuất hiện, ai sẽ hạ nó, nếu không phải là ta? Và....còn ai có lý do chính đáng để làm chuyện đó hơn nữa?

Biết Arya có lý, nhưng Eragon vẫn không muốn chấp nhận việc nàng xông pha trong trận chiến quá nguy hiểm này. Nó bật nói bằng cổ ngữ:

- Hãy bảo trọng...vì hạnh phúc của tôi.

Arya bối rối quay đi, mặt nàng khuất sau mái tóc đen. Nàng vuốt ve cây cung, thì thầm:

- Định mệnh ta là ở lại chốn này. n đền oán trả.

Khi Eragon trở lại, Murtagh tò mò hỏi:

- Cô ta nói gì vậy?

- Không có gì.

Thời gian chậm chạp trôi qua, những người phòng thủ vẫn căng thẳng đợi chờ. Vài ánh đèn chập chờn cũng những bếp lửa nấu nhưa thông. Eragon hết ngắm nghía những đường nổi trên bộ giáp lại liếc nhìn Arya. Orik vuốt ve viên đá mài trên lưỡi rìu. Murtagh yên lặng dõi đôi mắt vào cũi xa xăm.

Thỉnh thoảng mấy tay liên lạc chạy vào doanh trại, mọi người lại vội vàng xô lại, nhưng vẫn chưa có tin tức gì. Loán thoáng đã nổi lên vài tiếng nóng nảy cãi cự nhau, rồi tắt cả lại chìm trong yên lặng. Không một chút gió, Farthen Dur ngọt ngào đầy những khói.

Đêm tối dần, ngoài chiến trường im phăng phắc. Eragon cố nhướn đôi mắt nặng nề nhìn ra bóng đêm. Cuối cùng Orik lên tiếng:

- Chúng ta ngủ chút đi. Có gì, những người kia sẽ gọi.

Eragon nằm sát Saphira, gối đầu lên tấm khiên. Khi đôi mắt khép lại, Eragon còn thấy Arya vẫn đang ngồi, lặng lẽ nhìn về phía nó.

Những giấc mơ đầy những hình ảnh lũ quái vật đầu sừng hiện ra, và nó liên tục nghe một giọng trầm trầm lên tiếng hỏi: "Mi đã sẵn sàng chưa?" Rồi nó chìm trong giấc ngủ mệt mỏi đầy những hình ảnh lộn xộn cho đến khi giật mình tỉnh dậy vì một vật chạm mạnh vào cánh tay.

Chương 56

Trận chiến trong lòng núi

- Bắt đầu rồi.

Arya buồn rầu nói. Những đội quân vũ khí tuốt trần, cánh giác. Orík vung vẩy cây rìu. Arya rút tên đặt lên cung. Murtagh báo cho Eragon:

- Một thám báo mới chạy từ đường hầm về cho biết Urgals đang tiến tới.

Mọi người không rời mắt khỏi miệng hầm đen ngòm giữa những hàng chông nhọn hoắt. Một, hai rồi ba phút trôi qua. Mắt vẫn hướng về đường hầm, tay cầm thanh Zar'roc, Eragon leo lên yên rồng. Murtagh lên lưng Tornac. Bỗng tiếng một người la lên:

- Tôi nghe thấy chúng rồi.

Các chiến binh gồng mình nắm chặt vũ khí. Tất cả bất động, nín thở. Tiếng gào của lũ Urgals như xé không gian, rồi những bóng đen nhô lên khỏi miệng hầm. Vừa được lệnh, những thùng dầu sôi khổng lồ đổ ào ào xuống cái miệng chết khát của đường hầm. Những con quái vật rú lên đau đớn. Một cây đuốc được ném xuống lớp nhựa thông bập bênh, dìm lũ Urgals vào hỏa ngục. Choáng váng, Eragon liếc qua những miệng hầm khác. Hai tiểu đoàn kia cũng đang sáng ngời ánh lửa. Nó tra kiếm vào bao, đặt mũi tên lên cung.

Những con quái thú lớp sau nhồi đám đồng đội bị thương vào đồng dầu thông, đập qua chúng, để leo lên khỏi miệng hầm. Chúng sát cánh nhau, thành một bức tường cứng rắn. Sau những ụ phòng thủ, hàng xạ thủ đầu tiên bắn tên ra như mưa. Eragon và Arya bắn trợ lực cùng họ. Những ngọn giáo bay tới làm hàng ngũ Urgals gục ngã.

Bức tường thịt của lũ quái hơi chao đảo, nhưng rồi chúng dùng khiên, mộc che kín thân mình. Trong làn mưa tên, lũ Urgals tiếp tục tràn lên mặt đất. Eragon khiếp đảm, không ngờ chúng đông đến thế. Bắn tên kiểu này để giết từng đũa một sao? Thật điên rồ! Nhưng còn may là chưa nhìn thấy bóng dáng quân triều đình của Galbatorix. Chợt giữa những lá cờ hiệu tơi tả giờ cao trong đoàn quái thú, tiếng tù và thúc trận vang lên. Toàn thể tụi Urgals gầm thét tấn công. Chúng ném những cái xác của nhóm tiên phong lên những cọc chông làm ụ phòng thủ. Hàng loạt tên đen rào rào bắn về phía những người đang cố bảo vệ Farthen Dur. Eragon thụp người sau tấm khiên. Saphira cúi vội đầu. Những mũi tên tanh tách chạm vào giáp nó, rồi lá tẻ rơi xuống đất.

Lợi dụng giây phút đó, đám Urgals ào ạt tiến lên, tiếng gầm thét thúc quân rền vang như sấm. Hàng loạt ngọn giáo tua tủa đâm vào những con quái thú, nhưng không ngăn cản được đoàn quân Urgals tràn ngập vượt qua bãi chông.

Hàng phòng thủ trên cùng bị vỡ. Lần đầu tiên hai lực lượng cuốn lấy nhau trong một trận giáp lá cà.

Tiếng la hét chói lói của ba tiểu đoàn phòng thủ nhào vào cuộc chiến làm Saphira hăng máu, nó rống lên, nhảy vào xé tan thân một con quái Urgals. Những cái nanh của nó còn độc địa hơn cả gươm đao. Cái đuôi cô ả như một cây chùy khổng lồ. Từ trên lưng rồng, Eragon vung kiếm gạt đường búa của con Urgals đầu đàn, đang bổ xuống cánh Saphira. Thanh Zar'rac đỏ rực, sáng lên như hủ hê vì máu quái vật. Eragon thoáng thấy Orík chặt đầu một Urgals bằng cây rìu vô cùng dũng mãnh. Kế bên ông lùn, Murtagh, trên lưng Tornac, nghiêng rằng giân dữ, vung kiếm tả xung hữu đột. Vừa lúc Saphira xoay mình, Eragon thấy Arya nhảy vọt qua xác một địch thủ.

Một con quái thú lăn qua một người lùn bị thương, chặt mạnh chân trước Saphira, nhưng thanh kiếm của nó trượt trên mặt giáp thép, toé lửa. Eragon bổ một nhát lên đầu Urgals, thanh Zar'rac kẹt cứng vào sừng con quái, tuột khỏi tay nó. Eragon nhảy xuống đất, ôm đầu con quái

thù, nghiền nát mặt nó bằng cái khiên. Vừa kịp rút thanh Zar'rac khỏi sừng con vật, Eragon vội vàng nhảy tránh một Urgals khác nhào lại tấn công.

"Saphira, cứu anh!" Nhưng Saphira đã bị cuốn sâu vào cuộc chiến hỗn loạn. Thành linh một quái Kull, giơ cao cây chùy, xông tới. Không kịp đưa khiên lên đỡ, Eragon bật nói "Jierda!" Một tiếng "rắc" vang lên, cổ con quái bị gãy, đầu bật ra sau. Eragon liên tiếp xuất chiêu, thêm bốn tên Urgals gục dưới thanh Zar'rac khát máu. Ngay lúc đó, Murtagh phóng ngựa đến sát bên Eragon, một lũ Urgals bám theo.

- Lên mau.

Vừa nói Murtagh vừa kéo Eragon lên ngựa, phóng về phía Saphira. Mười hai tên Urgals đang vây quanh Saphira. Chúng đang tới tấp đâm vào hai cánh nó, máu tung toé trên mặt đất. Mỗi lần Saphira định tấn công một tên, cả bầy xúm lại đâm vũ khí vào mắt nó. Nó xoè móng vuốt chụp những cây giáo, thì lũ Urgals nhảy bật ra sau, né tránh.

Nhìn máu Saphira, Eragon giận điên lên. Gầm lên một tiếng, nó nhảy xuống ngựa, vùng kiếm đâm xuyên qua ngực một con quái gần nhất. Lũ quái dạt ra. Chỉ một cú đá, Saphira hất một con quái bay bổng lên không. Eragon nhảy lên lưng Saphira. Murtagh ngoắc tay, rồi lặn xả vào cuộc chiến.

Saphira bay vút lên, lượn vòng vòng để nó và Eragon lấy lại sức, rồi nó nhẹ lướt là là tới sau một bầy xạ thủ Urgals. Lũ quái thủ chưa kịp biết chuyện gì xảy ra, Eragon đã lia kiếm chặt đứt đầu hai tên. Saphira cũng giúp ba tên hồn lìa khỏi xác, rồi bay vội đi vừa lúc chúng í ới báo động và những mũi tên đen được bắn ra.

Tiếp tục chiến thuật đột kích đó, cùng với tốc độ phi thường của Saphira và ánh sáng lù mù, những sườn khác của kẻ thù đều bị tấn công bất ngờ. Những lúc Saphira bay trên không, Eragon sử dụng cung tên. Vì vậy chẳng bao lâu nó không còn mũi tên nào. Nhưng Eragon vẫn chưa dùng phép thuật, để dành sức cho khi nào tối cần thiết.

Saphira bay cao hơn để Eragon quan sát toàn diện diễn tiến trận đánh. Ba mặt trận, quanh ba cửa đã bị đánh sập của ba đường hầm. Điểm bất lợi của Urgals là chúng bị phân tán và không đủ khả năng dốc toàn bộ lực lượng lên mặt đất cùng một lúc. Tuy vậy, cả quân Varden và người lùn đều không thể ngăn nổi sức tấn công của chúng, họ đang bị ép dần về thành phố Tronjheim. Quân phòng thủ dường như không đủ sức chống lại khối lượng khổng lồ của Urgals tiếp tục tăng dần.

Urgals chia làm nhiều đoàn, mỗi đoàn tụ tập quanh một cờ hiệu của mỗi bộ lạc khác nhau. Nhưng Eragon không thể biết kẻ nào là tổng chỉ huy những đoàn quân của chúng. Dường như chúng nhận chỉ thị từ một nơi nào khác, các bộ lạc không hề lưu tâm tới nhau. Eragon ước sao biết tổng chỉ huy của chúng là ai, nó và Saphira sẽ tìm cho ra để tiêu diệt.

Nhớ chỉ thị của Ajihad, Eragon chuyển tin về cho cặp sinh đôi. Chúng hỏi cặn kẽ việc Urgals không có mặt kẻ chỉ huy trực tiếp, rồi chuyển lại lệnh của Ajihad: "Hãy đến giúp đức vua, trận tuyến phía đó đang lâm nguy."

Saphira bay vội đến nơi những người lùn đang bị bao vây. Rực rỡ trong bộ giáp vàng, nhà vua của người lùn đứng giữa một nhóm hoàng tộc. Ông đang vung cây Volund, cây búa của tổ tiên. Thấy Saphira, mắt ông lấp lánh cái nhìn khâm phục, chòm râu bạc sáng rực dưới ánh đèn.

Saphira phủ phục bên những người lùn, hướng về lũ Urgals đang ồ ạt xông lên. Tên Kull can đảm nhất cũng phải thất kinh chùn bước trước vẻ dữ tợn của Saphira. Chớp cơ hội, những người lùn lao tới. Eragon cố sức bảo vệ cho Saphira, vì bên trái nó có những người lùn, nhưng bên phải và phía trước là một biển kẻ thù hung dữ. Vừa sử dụng kiếm vừa dùng phép thuật, Eragon chém Urgals như chẻ tra. Một mũi giáo trượt qua tấm khiên, làm vai trái nó đau nhói. Eragon điên tiết bổ thanh Zar'rac, chẻ sọ một con quái thú làm hai.

Nó kinh ngạc, không ngờ ông vua già khú khu, sống từ bao nhiêu thế hệ trước, mà vẫn còn uy dũng phi thường. Không một tên Urgals nào, kể cả Kull, đến gần nhà vua và hàng bảo vệ của ông mà thoát khỏi chết. Mỗi lần cây búa Volund vung lên, lại như tiếng cồng báo tử cho một kẻ

thù. Một chiến binh bị rút cây thương, nhà vua cầm thương của mình, phóng thẳng đến tay người lính đó, cách xa hai mươi thước.

Eragon chém hụt một tên Kull hơi quá tầm tay, suýt bị nhào khỏi lưng Saphira. Ngay lập tức con quái khổng lồ lách tới, vung gươm. Đường gươm của nó đi ngay đỉnh mũ sắt của Eragon. Tiếng sắt thép chạm nhau, làm Eragon hoa mắt, choáng váng. Lưỡi gươm của tên Kull loang loáng chuyển xuống ngực Eragon. Nhưng bỗng con quái rú lên, bật ngựa trên mặt đất. Đứng ngay tại đó là: Angela.

Bà phù thủy mặc một áo choàng đỏ dài lướt thướt, bên trong là một bộ giáp lạ lùng thù thù sắc sỡ. Tay cầm một vũ khí còn lạ lùng hơn: cán bằng gỗ, hai đầu là hai lưỡi kiếm. Angela tình quái nháy mắt với Eragon, rồi vừa bước đi, vừa quay tít thanh kiếm hai đầu, như làm trò ảo thuật. Theo sát sau bà, chính là Solembum dưới lốt một thằng bé tóc rối bù. Con ma mèo cầm một lưỡi dao đen, nhe hàm răng nhọn hoắt.

Vẫn còn choáng váng, Eragon cố ngồi thẳng trên yên. Saphira lại vươn mình bay lên không, để Eragon phục hồi sức lực.

Nhưng, từ trên nhìn xuống, Eragon khiếp đảm thấy cả ba cánh quân của Ajihad, Jormundur và vua Hrothgar đều đang thất thế trước lũ Urgals tràn ngập.

Biết rõ giới hạn của mình, nếu Eragon dùng phép thuật tiêu diệt hết lũ Urgals, chẳng khác nào nó tự tử vì làm một chuyện quá sức. Nhưng chỉ còn cách đó, may ra mới thắng được đám quái vật này.

Cuộc chiến kéo dài như bất tận, Eragon và Saphira vừa diệt được một Urgals, lập tức con quái khác tiến lên. Toàn thân đau nhức, đầu như búa bổ, Eragon đuối sức dần sau mỗi lần dùng phép thuật. Saphira, dù bị những vết thương nhỏ trên cánh, nhưng tình trạng sức khoẻ khá hơn.

Vừa đưa kiếm đỡ một đòn, giọng anh em sinh đôi khấn cấp trong đầu, Eragon bắt liên lạc ngay: "Nhiều tiếng động lớn dưới lòng thành phố. Cùng Arya trở vào Tronjheim, cho sập ngay những đường hầm Urgals đang đào."

Vừa đánh, Eragon vừa mở đường đến chỗ Arya đang chiến đấu. Eragon với tay gọi lớn: "Lên ngay." Arya không chút lưỡng lự, nhảy lên Saphira. Một tay nàng ôm ngang Eragon, một tay chùi vết máu trên kiếm. Saphira vừa nhún mình, một con quái thú gầm lên, xông tới bổ cây rìu ngay ngực rồng.

Saphira rú lên đau đớn. Nâng mình khỏi mặt đất, xoè cánh, ráng sức giữ thăng bằng, nhưng nó vẫn bị chao đảo, đầu cánh phải lệt xệt xuống đất. Phía dưới, một quái Urgals vung cây rìu để phóng lên. Arya vội giơ tay phóng ra một chuông, một quả cầu xanh ngọc bắn ra từ lòng bàn tay nàng, giết chết ngay con quái. Saphira thở hổn hển khi bay ngang chiến trường.

Eragon không biết Saphira bị thương ở đâu, lo lắng hỏi: "Em có sao không?"

"Còn sống. Nhưng áo giáp trước ngực bị vỡ, đau lắm."

"Đưa anh và Arya về nhà nghỉ ngơi, nổi không?"

"Để thử xem."

Eragon cho Arya biết tình trạng của Saphira. Arya hứa khi tới nơi sẽ cùng Eragon chữa trị cho nó.

Sau những phút vất vả ráng sức, Saphira nặng nề hạ cánh xuống Khối Ngọc Ngôi Sao. Nhưng thay vì gặp cặp song sinh có mặt tại đó để quan sát trận địa, Eragon thấy chung quanh trống trơn. Nó nhảy xuống sàn, thăm vết thương của Saphira. Những miếng kim khí che trước ngực nó đã bị Urgals làm bẹp dúm, vì thế Saphira rất đau và khó thở.

Eragon để Saphira ở lại với Arya, chạy ra ngoài cửa vòm. Nhưng nó đứng sững lại. Mãi lo lắng vì vết thương Saphira, Eragon quên khuấy là nó đang ở trên đỉnh Vol Turin, cầu thang vô tận. Làm sao xuống kịp Tronjheim trong khi Urgals đang đào đường xâm nhập?! Nhìn đường máng hẹp kế bên cầu thang, Eragon vơ vội cái đệm, lót lên máng, rồi leo vào nằm.

Lòng máng bằng đá trơn láng như gỗ sơn mài. Eragon trôi xuống với một tốc độ khủng khiếp, vách máng loang loáng lướt qua và mỗi đường rẽ lại làm thân hình Eragon nảy lên như sắp vọt ra ngoài. Gió vù vù lùa vào mũ sắt như cuồng phong. Tuy lòng máng rất hẹp, nhưng nó khép chặt chân tay, nên vẫn được an toàn. Dù tốc độ xuống rất nhanh, nhưng mười phút sau, Eragon mới tới mặt sàn mã não hồng. Eragon chóng mặt đến không thể nào bước đi nổi. Hai tay ôm đầu, nó chờ cho đến hết cơn buồn nôn, chóng mặt.

Tỉnh táo lại, Eragon nhìn quanh. Gian phòng mênh mông lặng lẽ, hoang vắng. Ánh sáng hồng lọc qua khối ngọc Isidar Mithrim. Bây giờ nó phải làm gì? Eragon cố gắng, nhưng vẫn không bắt liên lạc được với anh em sinh đôi. Bỗng nó lạnh người khi nghe tiếng nện ình ình vang vọng khắp Tronjheim.

Một tiếng động như xé không gian. Sàn mã não phòng lên một đường dài hơn chục thước. Mảnh đá vụn bay tung lên, rồi ào ào đổ xuống. Eragon nhảy lùi lại, sững sờ nắm chặt chuôi kiếm. Từ lỗ hổng trên sàn, những hình thù vặn vẹo của những con quái Urgals xuất hiện.

Eragon bối rối: chạy hay ở lại đánh sập cửa hầm? Lỡ chúng còn xuất hiện tại nhiều điểm khác, làm sao cứu kịp thành phố? Hay phá toang cổng thành để Varden và người lùn xông vào tái chiếm?

Chưa kịp quyết định, một thân hình cao lớn trong bộ giáp toàn đen và chiếc áo choàng da rắn, từ đường hầm nhô lên, nhìn thẳng vào nó.

Chính là Durza!

Tà Thần cầm thanh kiếm xanh còn hằn vết chém của Ajihad. Một chiếc mộc tròn với dấu hiệu đỏ chót trên cánh tay. Chiếc mũ sắt của hắn trang trí như mũ của một vị tướng quân. Đôi mắt màu hạt dẻ sáng quắc vẻ điên rồ, cái điên rồ của một kẻ đam mê quyền lực và tự tìm kiếm cho mình vị thế để sử dụng quyền lực đó.

Eragon biết không đủ sức, cũng không đủ nhanh nhạy để tẩu thoát khỏi tay con quỷ sứ này. Nó báo động cho Saphira, dù biết với tình trạng hiện nay, Saphira cũng không thể đến cứu được. Nó cấp tốc ôn lại những lời dạy của ông Brom: đấu với một kẻ có phép thuật, phải xâm nhập được vào đầu nó mà nắm bắt quá khứ và ý định của nó. Và Ajihad đã nói: muốn tiêu diệt Tà Thần phải đâm xuyên qua tim chúng.

Durza khinh khỉnh nói:

- Kar jitierl trazhid! Otrag bagh.

Lũ quái Urgals nhìn Eragon đầy ám muội, rồi tản ra vây quanh phòng. Durza, vẻ đắc thắng từ từ tiến lại Eragon:

- Vậy là mình lại gặp nhau, hay quá, chàng Kỵ Sĩ trẻ trung. Mi đã quá ngu ngốc khi tẩu thoát tại Gil'ead. Điều đó chỉ gây cho ta phải xử tệ hơn với mi thôi.

- Mi không bắt sống được ta đâu.

- Vậy sao? Ta không thấy "anh bạn" Murtagh yêu quý của mi quanh quẩn gần đây để giải thoát cho mi. Lần này mi không thoát nổi ta đâu. Không còn kẻ nào có thể cứu mi được nữa.

Eragon cố nén sợ, làm cách nào Tà Thần biết được tên của Murtagh? Nhưng nó vẫn lấy giọng điệu cợt hỏi:

- Mi có khoái mũi tên Murtagh bắn mi không?

Mặt Durza sa sầm:

- Món nợ đó ta sẽ đòi bằng máu. Nào, nói đi, con rồng của mi đang trốn ở đâu?

- Không bao giờ.

- Vậy thì ta phải bắt buộc moi từ đầu óc mi ra.

Kiếm của hắn rút lên trong không khí. Cùng lúc mũi kiếm vừa chạm áo giáp Eragon, một luồng tư tưởng ào ào xâm nhập, mò mẫm vào tư tưởng nó. Eragon ráng sức bảo vệ tiềm thức,

không để Durza xâm nhập. Nó phóng tư tưởng phản công. Hết sức bình sinh phấn đấu, nó ráng len lỏi qua vòng rào sức mạnh tinh thần, che chở quanh ý chí Tà Thần, nhưng không đạt kết quả. Eragon phóng thanh Zar'rac xia một mũi vào Tà Thần. Hắn nhẹ nhàng đỡ, gạt phăng đường kiếm. Rồi nhanh như chớp đâm một nhát, xé toạc một đường áo giáp của Eragon. Hắn chủ tâm làm Eragon hoảng loạn, để dễ bề xâm nhập vào trí não và kiểm soát nó.

- Không!

Eragon gào lên, quăng mình vào Durza. Nó nghiêng răng, túm chặt Tà Thần, đâm mạnh vào tay hắn cầm vũ khí. Durza đưa kiếm cắt bàn tay Eragon, nhưng găng tay sắt làm lưỡi kiếm trượt ra ngoài. Bị Eragon đá tới tấp vào chân, Durza vung cái khiên đập nó gục xuống sàn. Eragon liếm máu đang ứa ra, lẫn mình, quăng cái khiên sắt nặng chịch của nó trúng chân Tà Thần. Durza vừa loạng choạng trượt chân, Eragon xả một đường Zar'rac, cánh tay Tà Thần nhuộm máu.

Eragon vận công thúc đẩy luồng tư tưởng vào ý chí đang suy kiệt dần của Tà Thần. Một đợt sóng tràn ngập những hình ảnh như bất ngờ nhấn chìm nó, ào ạt trôi vào tiềm thức nó.

"Durza là một đứa trẻ con, sống lang bạt cùng cha mẹ, trên một cánh đồng hoang vắng. Gia đình nó bị bộ tộc bỏ rơi, họ gọi cha nó là "kẻ bội thề." Chỉ có điều, khi đó nó không phải là Durza, tên nó là Carsaib, cái tên mẹ nó nựng nịu mỗi khi chải đầu cho nó...."

Tà Thần lão đảo, mặt cơ rúm vì đau đớn. Eragon ra sức kiểm soát những ký ức của hắn đang tràn ngập trong tâm trí hắn.

"Một mình đứng trước mồ cha mẹ trên đồi, nó nức nở khóc vì sao những kẻ kia không giết nó luôn cùng cha mẹ. Rồi nó điên loạn chạy vào sa mạc..."

Eragon phấn đấu khép kín tư tưởng, không để đôi mắt đỏ vằn lên nét căm hờn khủng khiếp của Durza phóng sức mạnh ý chí vào tiềm thức nó.

"Lão già xót xa nhìn Carsaib thoi thóp nằm trên đụn cát. Những ngày Carsaib dần hồi phục và nổi khiếm đảm của nó khi khám phá ra ân nhân của nó là một phù thủy. Những khi nó nài nỉ lão truyền dạy cho phép triệu âm binh. Lão Haeg chấp thuận và đặt tên cho nó là Chuột Sa-mạc...."

Eragon đã đứng hẳn dậy. Durza cố tấn công, nhưng hắn như điên lên vì bị cây khiên của Eragon làm vắng kiếm của hắn ra ngoài.

"Những ngày tu luyện dưới cái nắng như thiêu đốt của mặt trời sa mạc. Phép thuật mạnh dần, nó tự tin và hãnh diện. Những tuần lễ nó săn sóc sư phụ bị tẩu hỏa nhập mà vì một câu thần chú. Niềm vui sướng khi sư phụ hồi phục....Rồi sư phụ nó bị một toán cướp hạ sát giữa đêm khuya. Carsaib điên cuồng phẫn nộ, chiêu gọi âm binh để phục thù. Nhưng lũ âm binh mạnh hơn nó tưởng. Chúng điều khiển ngược lại nó. Xâm chiếm linh hồn và thể xác nó. Nó bị quỷ ám! Carsaib gào lên: TA LÀ DURZA!"

Một mũi kiếm xuyên qua áo giáp đâm thẳng vào lưng Eragon. Nó đau đớn quỵ xuống, những hình ảnh bị bôi xóa hết trong đầu. Eragon, nước mắt đầm đìa, ngược nhìn trời, lòng tràn ngập niềm thống khổ. Tất cả đã thất bại rồi! Nó đã bị hạ. Varden và người lùn bị tiêu diệt. Saphira sẽ đầu hàng để cứu nó. Arya sẽ bị bắt lại và bị giết. Vì sao lại kết cục như thế này? Công lý ở đâu? Tất cả chỉ là vô nghĩa.

Nó ngược nhìn Khối Ngọc Hoa Hồng, một tia sáng làm nó chói mắt, rồi căn phòng bỗng rung chuyển rầm rầm. Nó dụi mắt, không tin nổi.

Khối ngọc đã nứt ra. Một đường tròn khổng lồ lớn dần, những mảnh lớn như những lưỡi dao, rung rào rào xuống sàn. Giữa phòng, Saphira phóng đầu xuống trước. Hàm mở rộng, phả ra những tia lửa vàng loáng thoáng đốm xanh. Trên lưng nó là Arya: tóc tung bay, bàn tay giơ cao sáng ngời hào quang màu ngọc bích.

Thời gian dường như chậm lại khi Eragon nhìn Durza ngược mắt lên trần. Kinh ngạc rồi giận dữ làm mặt hắn cơ rúm lại. Hắn cười ngạo nghễ đưa cao tay chỉ thẳng Saphira, miệng lầm

bấm niệm chú.

Nội lực còn tiềm ẩn trong Eragon, bất ngờ cuộn cuộn dâng trào. Thu hết thành công lực, tay nắm chặt đốc kiếm, nó sử dụng toàn bộ sức mạnh phép thuật, tất cả đau đớn, cảm hờn gôm hết vào một câu thần chú: "Brisingr!"

Thanh Zar'rac sáng rực màu máu, ánh lửa chờn vờn quanh thân kiếm. Eragon phóng mạnh. Lưỡi kiếm bay vút đi, xuyên qua tim Durza.

Tà Thần ngơ ngàng nhìn thanh kiếm cắm trên ngực. Miệng hăn há hốc, nhưng thay vì là những câu thần chú, thì chỉ bật ra tiếng rú. Hăn buông kiếm. Đưa những ngón tay dờ dẫm lên nhổ thanh Zar'rac, nhưng bất lực.

Thế rồi, làn da Durza chuyển dần thành trong suốt. Dưới làn da, không có thịt xương, chỉ có một khối u tối cuộn cuộn quay cuồng. Với một tiếng gào, toàn thân Tà Thần bị xé nát từ đầu tới chân, bóng đen u ám thoát ra ngoài, chia làm ba khối, bay xuyên qua những bức tường của thành phố trong lòng núi. Tà Thần biến mất.

Eragon kiệt sức, nằm vật ngửa, giang rộng hai tay. Phía trên nó, Saphira và Arya đã gần tới sà. Nhưng mắt Eragon mờ dần: Arya, Saphira và vô vàn mảnh ngọc đang rơi...tất cả dường như ngừng lại, bất động, lơ lửng trên không.

Chương 57

Tiếng gọi xa xôi

Những mảnh ký ức của Tà Thần còn loáng thoáng trong trí Eragon. Những sự kiện u tối quay cuồng trong nó như một con trốt, làm nó gần như mê muội đi. Không còn biết mình là ai, đang ở đâu. Nó không còn đủ sức xua tan những hình ảnh lạ lùng như đám mây mù tràn ngập trong tâm trí. Những hình ảnh dã man, tàn nhẫn, ngập ngụa máu trong quá khứ của Tà Thần hiển hiện trước mắt Eragon, làm linh hồn nó phải đau đớn hét lên.

Từng núi xác người bị giết dưới lệnh Tà Thần. Nhiều làng bị tiêu diệt sạch bằng gươm dao và phù phép. Chung quanh Eragon không một người chạy thoát. Nó đứng không vững trước những bằng chứng của tội ác đầy man rợ. Nó cầu xin ai đó đưa nó ra khỏi cơn ác mộng này. Hoặc ai đó giúp cho nó nhớ lại nó là ai: con trai hay đàn ông, thẳng vô lại hay một vị anh hùng, Tà Thần hay Kỵ Sĩ; tất cả như rối bời xoắn xuýt vào nhau.

Thình lình một chùm ký ức của chính nó loé sáng trong đám mây u ám của Tà Thần còn sót lại. Hình ảnh những sự việc từ khi nó phát hiện trứng của Saphira. Những thành công và thất bại. Nó mất bao điều yêu dấu, nhưng bù lại định mệnh đã ban cho nó những món quà quý giá hiếm hoi. Nó cảm thấy hãnh diện vì nó là chính nó. Nhưng như để chống lại niềm tự tin vừa loé lên trong nó, một lần nữa màu đen hắc ám của Tà Thần lại tấn công. Tri giác của nó lại trở về cõi trống không cùng nỗi hãi hùng. Nó là ai mà dám thách đố quyền lực của Galbatorix?

Tư tưởng hắc ám của Tà Thần mạnh dần lên. Eragon lảo nhăm thần chú ráng sức chống lại. Nó đau đớn nhận biết sự sống của nó đang bị hủy diệt, nhưng dường như có ai đó đang níu sự sống lại cho nó. Vẫn còn chút sáng suốt, nó tự hỏi, mình sẽ đi về đâu? Không còn ông Brom, ai sẽ dìu dắt mình?

"Hãy đến với ta."

Nó rúm người, khi một tư tưởng lạ tiếp xúc với tiềm thức. Eragon nhận ra đây là người đã níu sự sống của nó lại. Giống như tâm trí Arya, tâm trí người này nhẹ nhàng thanh thoát.

Nó rụt rè hỏi: "Ông là ai?"

"Là người đến giúp." Lời nói bằng tư tưởng, xa xôi nhẹ nhàng đó quét sạch ảnh hưởng của Tà Thần trong nó.

"Ta đã cố bảo vệ con, nhưng con ở xa xôi quá, ta chỉ có thể tránh cho lương tâm con những điều đau đớn."

"Nhưng ông là ai mà lại giúp con?"

"Ta là Osthato Chetowa, một Hiền Nhân Sám Hối, và ta cũng là Togira Ikonoka, một người Tàn Mà Không Phế. Hãy đến cùng ta, Eragon. Ta sẽ trả lời tất cả những thắc mắc của con. Con sẽ không được an toàn cho đến khi nào gặp ta."

"Nhưng làm sao gặp được vì con không biết ông là ai?"

"Hãy tin tưởng Arya và theo cô ấy về hoàng cung Ellesmera. Ta sẽ ở đó. Ta chờ con quá lâu rồi, đừng trì hoãn nữa, kéo quá muộn....Eragon, con vĩ đại hơn con tưởng. Hãy nghĩ lại những việc con đã làm, con đã tiêu diệt tội ác, con đã hoàn thành một việc chưa ai làm được. Nhiều người mang ơn con."

Ông ta có lý, nó đáng được tự hào vì những việc đã làm. Dù sau này có ai lên án nó điều gì, nó cũng không bao giờ là một công cụ cho trò chơi quyền lực. Nó đã vượt qua được chuyện đó. Nó đã trở thành điều Ajihad mong muốn: không lệ thuộc vào bất cứ vua chúa hoặc thủ lĩnh nào.

Từ xa xôi truyền vào trí não nó những sắc màu rực rỡ, rồi từ từ kết tụ thành hình ảnh một người gù trong bộ áo trắng, đang đứng trên một triền đá.

"Eragon, con nghỉ đi. Khi tỉnh lại, đừng cho ai biết về ta. Hãy nhớ, con phải đến với thần tiên. Ngủ đi."

Mặt ông ta chìm khuất trong vầng hào quang bạc. Ông đưa tay như chúc phúc cho nó. Một nỗi êm ả, thanh thoát truyền khắp người Eragon.

Ý nghĩ sau cùng của Eragon là ông già Brom hẳn đã hãnh diện vì nó.

- Dậy đi, dậy đi, Eragon. Ngủ nhiều quá rồi.

Nó cố mở mắt và thấy đang được nằm trên giường nệm chần ấm áp. Bà phù thủy ngồi ghế kế bên, đang chăm chăm nhìn nó.

- Cháu cảm thấy sao rồi?

- Cháu....không biết nữa.

- Thế thì cứ nằm im để giữ sức.

Eragon thấy bà ta vẫn mặc áo giáp. Vì sao vậy? Nó bỗng nổi cơn ho, khắp mình ê ẩm. Angela đưa cho nó một cái sừng đựng nước:

- Uống đi, cháu.

Nước mát làm nó tỉnh táo. Nó tự hỏi sao mình lại ở đây? Mình đang ngoài mặt trận...bên mình đang thua...rồi Durza và...Saphira!

Eragon ráng ngồi dậy nhưng không nổi.

- Còn Saphira và Arya sao rồi?

- Còn sống. Tất cả đang chờ cháu tỉnh lại. Cháu muốn gặp họ bây giờ không?

Eragon gật, bà ra mở cửa và Arya, Murtagh cùng bước vào. Chỉ riêng Saphira thò được mỗi cái đầu to đùng qua cửa. Mắt cô ả long lanh mừng rỡ. Eragon mỉm cười đón luồng ý nghĩ của Saphira: "Thấy anh khoẻ lại, em vui quá, anh nhóc ạ."

"Anh cũng mừng vì em còn sống. Nhưng tại sao?"

"Để mọi người cắt nghĩa."

"Anh thấy em phun lửa được rồi. Giỏi quá."

Ả hãnh diện trả lời: "Chính xác. Hơi bị...quá hay."

Arya và Murtagh đều bị băng bó. Arya, cánh tay. Murtagh, băng cuốn trên đầu. Eragon hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Arya có vẻ buồn. Murtagh lên tiếng:

- Chúng ta đã thắng. Không thể ngờ được. Khi linh hồn của Tà Thần, nếu có thể gọi đó là linh hồn, thoát ra khỏi Farthen Dur, thì lũ Urgals giảm cường độ chiến đấu. Rồi như chúng cũng thoát ra khỏi lời bùa chú, các bộ lạc quay lại đánh lẫn nhau. Chỉ trong mấy phút, toàn quân Urgals tan tác. Chúng ta dẹp chúng không mấy khó khăn.

- Chúng chết hết rồi sao?

- Không, còn một số đông chạy xuống đường hầm. Varden và người lùn đang tiếp tục tiêu diệt chúng. Tôi cũng tham gia cùng họ, cho đến khi ăn một chùy của Urgals lên đầu, nên được đưa về đây.

- Họ không bỏ anh vào tù nữa chứ?

Murtagh buồn rầu nói:

- Ngay lúc này chưa biết chính xác được điều gì. Cả Varden và người lùn đều bị chết rất nhiều. Những người còn sống vẫn còn đang ngoài mặt trận. Nhưng dù sao cậu có lý do để vui mừng. Cậu đã là một người hùng. Tất cả mọi người đều nói về việc cậu tiêu diệt Tà Thần. Không có cậu, chúng ta đã thua rồi.

- Anh em sinh đôi đâu? Tôi cố liên lạc với chúng nhiều lần mà không được.

- Tôi nghe nói chúng phải ngăn cản một nhóm Urgals xâm nhập rất vất vả, nên không liên lạc được với cậu.

Eragon cảm thấy lý do này có điều rất khó tin, nhưng nó chưa hiểu tại sao. Quay qua Arya, đôi mắt rực rỡ của nàng chăm chăm nhìn nó suốt từ lúc vào phòng, Eragon hỏi:

- Vì sao nàng và Saphira....

Thấy Eragon còn mệt, Arya nhỏ nhẹ nói luôn:

- Khi....khi...chàng báo cho Saphira, tôi còn đang tháo bộ giáp khỏi thân nó. Xong việc thì không còn thời gian vượt qua cầu thang. Lo sợ chàng bị Durza giết trước khi tôi kịp cứu, vì thế đành phải phá vỡ ngôi sao bằng ngọc.

- Nhưng tại sao không mảnh ngọc nào làm tôi và nàng bị thương?

- Tôi không cho phép. Khi tôi và Saphira hạ xuống gần tới sàn, tôi đã làm cho tất cả bất động trong không gian.

Angela mát mẻ:

- Phải, nếu không có tôi thì mấy người chết ráo rồi.

Eragon cảm thấy vết thương sau lưng nó không có vết băng:

- Tôi được đưa về đây bao lâu rồi?

Bà Angela trả lời:

- Một ngày rưỡi rồi. Cháu may mắn vì ta ở đây ngay lúc đó, nếu không cũng phải vài tuần vết thương mới lành. Eragon, cháu nên hiểu cho ta, ta không có phép thuật cao cường như cháu và Arya. Ta chỉ nhờ vào được thảo và thuốc nước thôi. Vì thế khả năng của ta rất giới hạn, nhất là với một vết thương lớn như thế, nên....

Eragon đưa tay ra sau, sờ soạng vết thương. Một đường thịt phồng lên dài từ vai trái xuống lưng. Tà Thần đã để lại trên lưng nó một vết sẹo dài. Arya thì thầm:

- Chàng đã phải trả giá cho hành động của mình, Eragon - với- dấu - ấn - của - Tà - Thần ạ.

Murtagh cười ha hả:

- Cái tên mới rất tuyệt. Bây giờ cậu cũng mang dấu vết giống hệt như mình.

Eragon mệt mỏi nhắm mắt, rồi nó nhớ lại hình ảnh đã thấy trong lúc hôn mê....người mặc áo trắng...tàn nhưng không phế, Togira Ikonoka. Ông đã bảo nó: "Hãy nghĩ đến những gì còn đã làm, con đã tiêu diệt tội ác. Con đã hoàn tất một việc không ai làm nổi. Nhiều người đã mang ơn con...."

"Hãy đến cùng ta, Eragon, vì ta sẽ là người trả lời những thắc mắc của con."

Một sự hài lòng êm ả vỗ về Eragon.

"Dạ, con sẽ đến."

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>
